

หญิง พิศ ลึบสองคน

วิธีที่พระเจ้าทรงปั้นแต่งสตรีในพระคัมภีร์
และสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะนำในชีวิตรุ่น

จอห์น แมคอาร์เธอร์

หญิงพิเศษสิบสองคน

วิธีที่พระเจ้าทรงปั้นแต่งสตรีในพระคัมภีร์
และสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะทำในชีวิตคุณ

TWELVE EXTRAORDINARY WOMEN

จอห์น แมคอาร์เทอร์

JOHN MACARTHUR

หญิงพิเศษสิบสองคน eBook

Twelve Extraordinary Women eBook

© 2025 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของในเสนาธรรมาสน์ฯ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร

Grace Bannasan

บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1

ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด

จ.เชียงใหม่ 50220

โทรศัพท์ 098-757-3257

gracebannasan@gmail.com

hisbygrace@me.com

www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย

Printed in Thailand.

คัดลอกหรืออ้างอิงข้อพระคัมภีร์จาก พระคริสตธรรมคัมภีร์ฉบับอมตธรรมร่วมสมัย สงวนลิขสิทธิ์โดยองค์การอมตธรรม

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน 2011 สงวนลิขสิทธิ์โดยสมาคมพระคริสตธรรมไทย

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasan

โครงการภายใต้มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ Twelve Extraordinary Women หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย The Zondervan Corporation, LLC, a subsidiary of HarperCollins Christian Publishing, Inc. © 2005 โดย จอห์น แมคอาร์เธอร์. แปลโดยได้รับอนุญาต

ผู้แปล: นรินทร์ สุรนาวารัตน์ (Narin Suranaowarat)

ตรวจสอบโดย: ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ (Editor: Chanasak Saeja)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

แมคอาร์เธอร์, จอห์น.

หญิงพิเศษสิบสองคน-- เชียงใหม่ : มูลนิธิมหกิจพระคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย, 2568.
210 หน้า.

1. สตรีในไบเบิล. I. นรินทร์ สุรนาวารัตน์, ผู้แปล. II. ชนะศักดิ์ แซ่จ๊ะ, ผู้แปลร่วม. III. ชื่อ เรื่อง.

248.843

ISBN (eBook) 978-616-94845-7-8

10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, Taladyai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

คำกล่าวอุทิศ

แด่หลานสาวตัวน้อยทุกคนในชีวิตของผม ซึ่งกำลังเติบโตขึ้นด้วยพระคุณ
ของพระเจ้า เพื่อเป็นผู้หญิงที่พิเศษ:

แคธรีน

โอลิเวีย

ไคลี

เจสสิกา

ซูซานนาห์

เกรซี

บรูค

เอลิซาเบธ

ออเดรีย

กิตติกรรมประกาศ

ผมรู้สึกขอบคุณและซาบซึ้งอย่างยิ่งสำหรับ ฟิล จอห์นสัน ผู้ซึ่งได้ใช้ทักษะการบรรณาธิการอันน่าทึ่งของเขากับงานเขียนของผมอีกครั้ง ดังเช่นที่เคยทำมาหลายต่อหลายครั้ง และสำหรับหนังสือเล่มนี้เขาได้ทำมากกว่านั้น โดยการเพิ่มเติมข้อคิดเห็นอันล้ำค่าของเขาลงในบทต่างๆ ที่เนื้อหาของผมยังไม่สมบูรณ์เพียงพอ

และผมขอขอบคุณเป็นพิเศษสำหรับแพทริเซียหญิงที่พิเศษของผม เธอได้สนับสนุนชายธรรมดาคนนี้อย่างซื่อสัตย์ตลอดการแต่งงาน 42 ปี

สารบัญ

กิตติกรรมประกาศ	iv
คำนำ	vii
บทนำ	xi
1. เอาว: มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง	1
2. ซาร่าห์: ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง	35
3. ราห์บ: ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่	67
4. รูธ: ความภักดีและความรัก	91
5. อันนาห์: ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง	115
6. มารีย์: ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง	141
7. อันนา: พยานผู้สัตย์ซื่อ	169
8. หญิงชาวสะมาเรีย: การค้นพบน้ำแห่งชีวิต	187
9. มารธาและมารีย์: การทำงานและการนมัสการ	207
10. มารีย์ชาวมัคดาลา: ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความมืด	229
11. ลิเดีย: หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก	249
บทส่งท้าย	267
เกี่ยวกับผู้เขียน	271
หมายเหตุ	273

คำนำ

ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าหนังสือของผมเกี่ยวกับบรรดาอัครทูต (ชายธรรมดาสิบสองคน - *Twelve Ordinary Men*) จะได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดีถึงเพียงนี้ ผู้คนดูเหมือนจะชื่นชอบและเพลิดเพลินกับรูปแบบการศึกษาตัวละคร แม้ว่ามันจะแตกต่างไปจากสไตล์การอธิบายตามปกติของผมไปบ้าง วิธีการและการจัดเรียงเนื้อหาของหนังสือดูเหมือนจะสมอย่างยิ่งสำหรับการศึกษาในกลุ่มย่อย และนั่นอาจช่วยกระตุ้นความสนใจให้แพร่หลายมากขึ้น สิ่งที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ความเกี่ยวข้องในภาคปฏิบัติและในระดับส่วนบุคคลอย่างลึกซึ้งของการศึกษาตัวละครเช่นนี้ ผมคิดว่าการศึกษาแบบนี้ช่วยให้เราเห็นอัครทูตในแบบที่พวกเขาเป็นจริง ๆ นั่นคือเป็นคนธรรมดาทั่วไป/ซึ่งนั่นคือจุดประสงค์ทั้งหมดของหนังสือเล่มนั้น พวกเขาเป็นบุคคลที่ใคร ๆ ก็สามารถเข้าถึงได้ พวกเราส่วนใหญ่สามารถมองเห็นแง่มุมของตัวเองในตัวบุคคลิก ขอบกพร่อง การต่อสู้ดิ้นรน ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง และความปรารถนาของพวกเขาที่จะเป็นทุกสิ่งที่พระคริสต์ทรงต้องการให้พวกเขาเป็น สิ่งเหล่านี้ให้ความหวังอันยิ่งใหญ่แก่เราที่ได้เห็นว่าพระเจ้าทรงใช้คนเช่นนี้ได้อย่างน่าอัศจรรย์เพียงใด

คำนำ

หลังจากที่ *ชายธรรมดาสิบสองคน* ติดอันดับหนังสือขายดีมานานกว่าหนึ่งปี เพื่อน ๆ ของผมที่สำนักพิมพ์โทมัสเนลสันก็ได้แนะนำให้เขียนภาคต่อทำไมไม่ลองเขียนเกี่ยวกับชีวิตของสตรีสำคัญสิบสองคนในพระคัมภีร์โดยให้มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกันล่ะ? ทุกคนที่ได้ยินแนวคิดนี้ต่างเกิดความกระตือรือร้นทันที ดังนั้นหนังสือที่อยู่ในมือของคุณจึงถือกำเนิดขึ้น

ในหนังสือเล่มแรก ผมไม่ต้องตัดสินใจว่าจะเลือกเขียนเกี่ยวกับใคร *พระเยซู* ทรงเลือกสาวกทั้งสิบสองของพระองค์ สิ่งที่ผมต้องทำคือศึกษาค้นคว้าชีวิตของสาวกสิบสองคนและเขียนเกี่ยวกับพวกเขา แต่หนังสือเล่มใหม่นี้เป็นคนละเรื่องเลย ในพระคัมภีร์มีสตรีที่พิเศษมากมาย ผมได้ทำรายชื่อที่ยาวเหยียดของสตรีที่อาจเป็นไปได้ การคัดเลือกให้เหลือเพียงสตรีสิบสองคนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย ผมได้พิจารณาถึงความสำคัญของพวกเธอในประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ และเลือกสตรีสิบสองคนที่มีความสำคัญต่อเรื่องราวแห่งการไถ่บาป

ผมหวังว่าคุณจะเห็นด้วยกับรายชื่อสั้น ๆ ของผม อันประกอบไปด้วยความหลากหลายในแง่บุคลิกภาพ และการคัดสรรกลุ่มสตรีเหล่านี้ที่มีความน่าสนใจและพิเศษจริง ๆ ความหวังของผมเช่นเดียวกับหนังสือเล่มแรกคือผู้อ่านจะเห็นแง่มุมของตัวเองในการศึกษาบุคคลเหล่านี้ และได้รับกำลังใจเมื่อตระหนักว่า การต่อสู้ดิ้นรนและการทดลองใจส่วนตัวของเรานั้น เป็นการทดสอบแบบเดียวกันที่ผู้เชื่อทั้งหมดในทุกยุคทุกสมัยต้องเผชิญ ดังนั้นเราจึงได้รับการเตือนว่า แม้ในท่ามกลางความยากลำบากของเรา พระเจ้ายังคงสัตย์ซื่ออยู่เป็นนิรันดร์ (1 โครินธ์ 10:13) พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ก็ทรงเป็นพระเจ้าของซาร่าห์ เรเบคาห์ และราเชลด้วย พระองค์ยังเป็นพระเจ้าของผู้เชื่อทุกคนในยุคสมัยของเราทั้งชายและหญิงเช่นกัน เราเหมือนกับพวกเขาทั้งหมดคือทุกคนต่างมีข้อบกพร่อง แต่เราเป็นประชากรของพระองค์ และเป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ (สดุดี 100:3) และความสัตย์ซื่อของพระองค์ยังคงสูงเทียมฟ้า (สดุดี 36:5)

บางคนได้ถามผมถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยเกี่ยวกับชื่อเรื่อง หากสาวกเป็นคน “ธรรมดา” ไปแล้ว ทำไมสตรีสิบสองคนเหล่านี้จึงเป็นคน “พิเศษ” ไปได้ล่ะ?

คำนำ

คำตอบก็คือ ในขณะที่พวกสาวกเป็นคนธรรมดาในแง่หนึ่ง พวกเขาก็เป็น คนพิเศษในอีกแง่หนึ่งด้วย ในแง่ของพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่กำเนิดและภูมิหลัง ทางมนุษย์ของพวกเขา พวกเขาเป็นคนธรรมดาอย่างแท้จริง และเป็นเช่นนั้น โดยเจตนา “แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าโง่ เพื่อทำให้พวกเรามีปัญญา อับอาย และได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าอ่อนแอ เพื่อทำให้พวกที่แข็งแรง อับอาย พระเจ้าได้ทรงเลือกพวกที่โลกถือว่าต่ำต้อยและดูหมิ่น และเห็นว่า ไม่สำคัญ เพื่อทำลายสิ่งซึ่งโลกเห็นว่าสำคัญ เพื่อไม่ให้มนุษย์สักคนหนึ่งโอ้อวด เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าได้” (1 โครินธ์ 1:27–29) มีเพียงพระราชกิจของ พระคริสต์ในชีวิตของสาวกเท่านั้นที่ประทานพลังและอิทธิพลอันน่าทึ่งแก่ พวกเขา เพื่อที่พวกเขาจะได้กลายเป็นคนที่ไม่ธรรมดา และกับสิ่งที่พวกเขา ทำสำเร็จนั้น (กิจการ 17:6) จะได้กลายเป็นสิ่งที่พิเศษอย่างแท้จริง

บรรดาสตรีที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้ก็เป็นเช่นนั้น พวกเธอส่วนใหญ่ ไม่มีอะไรโดดเด่นในตัวเอง พวกเธอเป็นคนธรรมดา และในบางกรณีก็มีสถานะ ทางสังคมที่น่าตกใจ ในลักษณะเดียวกับที่สาวกเป็นคนธรรมดา ลอง นึกถึงหญิงชาวสะมาเรียในยอห์นบทที่ 4 เราไม่รู้แม้แต่ชื่อของเธอ เช่นเดียวกัน อันนาเป็นหญิงม่ายสูงอายุที่ไม่มีใครรู้จัก ปรากฏในเรื่องราวสั้น ๆ เพียง ตอนเดียวในช่วงต้นของหนังสือลูกา (2:36–38) ราห์บเป็นหญิงโสเภณีธรรมดา แม้แต่มารีย์มารดาของพระคริสต์ก็เป็นเพียงเด็กสาวที่ไม่มีอะไรโดดเด่น เป็นพิเศษ อาศัยอยู่ในเมืองเล็ก ๆ ที่ไม่มีใครรู้จักในแคว้นกาลิลีอันห่างไกล และถูกดูหมิ่น ในแต่ละกรณี สิ่งที่ทำให้พวกเธอพิเศษคือการพบปะที่แน่นอนจำ และเปลี่ยนแปลงชีวิตกับพระเจ้าแห่งจักรวาล

ข้อยกเว้นเดียวคือเอวา ผู้ซึ่งเริ่มต้นชีวิตเป็นคนพิเศษในทุก ๆ ด้าน เธอถูกสร้างขึ้นโดยพระเจ้าให้เป็นอุดมคติของความเป็นสตรีที่บริสุทธิ์และไร้ มลทิน แต่เธอก็ทำให้มันเสียไปในไม่ช้าด้วยการทำบาป อย่างไรก็ตาม เธอได้ กลายเป็นภาพที่มีชีวิตของความจริงที่ว่า พระเจ้าทรงสามารถฟื้นฟูและไถ่คนที่ ล้มลงได้ และทำให้พวกเขาเป็นถ้วยรางวัลแห่งพระคุณของพระองค์อย่าง แท้จริง แม้พวกเขาจะเคยล้มเหลวก็ตาม อันที่จริงผมเชื่อมั่นว่าด้วยพระคุณ แห่งการทรงไถ่ของพระเจ้า ตัวตนของเอวาที่จะเป็นตลอดนิรันดร์นั้นรุ่งโรจน์ ยิ่งกว่าที่เธอเป็นในความรู้ดั้งเดิมเมื่อครั้งอยู่บนโลกเสียอีก

คำนำ

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ สตรีเหล่านี้ทุกคนกลายเป็นคนพิเศษในที่สุดไม่ใช่เพราะคุณสมบัติตามธรรมชาติใด ๆ ของพวกเธอเอง แต่เพราะพระเจ้าเที่ยงแท้หนึ่งเดียวที่พวกเธอมีศรัทธาที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธานุภาพ ทรงพระสิริ และนำเกรงขาม และพระองค์ทรงถูกรับใช้เหมือนดังกลุ่เงิน พระองค์ทรงได้พวกเธอผ่านพระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่พิเศษ—พระบุตรของพระองค์เอง—และทรงเปลี่ยนแปลงพวกเธอให้เป็นตามรูปของพระองค์ (โรม 8:29) กล่าวคือ พระราชกิจแห่งพระคุณของพระเจ้าในชีวิตของพวกเธอทำให้ผู้หญิงแต่ละคนเหล่านี้กลายเป็นคนพิเศษอย่างแท้จริง

ดังนั้นพวกเธอจึงยินดีเป็นเครื่องเตือนใจถึงทั้งการล้มลงในบาปของเรา และศักยภาพของเรา พวกเธอเป็นเสียงเดียวกันคือ พวกเธอทุกคนชี้แนะเราไปที่พระคริสต์ ในทุกกรณีพระองค์คือผู้ที่พวกเธอมองหาเพื่อความรอด เช่น เราจะเห็นว่าเอวา ซาร่า ราห์บ และรูธล้วนอยู่ในสายตระกูลที่ทำให้กำเนิดผู้ที่ทรงสัญญาไว้ซึ่งจะบดขยี้หัวของงูให้แหลก อันนาห์ก็เช่นกัน เธอโหยหาพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและชื่นชมยินดีในพระสัญญาแห่งความรอด อันที่จริงคำสรรเสริญของอันนาห์เกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น (1 ซามูเอล 2:1–10) สะท้อนอยู่ในบทเพลงสรรเสริญของมารีย์ ซึ่งแน่นอนว่ามารีย์พร่ำพรูคำสรรเสริญออกมาเมื่อเธอรู้เป็นครั้งแรกว่า เธอจะเป็นผู้ที่ได้รับพรจากพระเจ้าเหนือสตรีทั้งปวง โดยการให้กำเนิดพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด อันนาผู้ซึ่งรอคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดด้วยความหวังมาตลอดชีวิต ได้รับพรในวัยชราให้เป็นหนึ่งในคนแรก ๆ ที่ยอมรับพระองค์ในวัยทารก (ลูกา 2:36–38) ผู้หญิงคนอื่น ๆ ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงในหนังสือเล่มนี้กลายเป็นสาวกรุ่นแรก ๆ ของพระองค์ ดังนั้นทุกคนจึงเป็นพยานแก่เราเกี่ยวกับพระคริสต์

คำอธิษฐานของผมสำหรับคุณก็คือขณะที่คุณอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณจะมีส่วนร่วมในความเชื่อของพวกเธอ เลียนแบบความสัตย์ซื่อของพวกเธอ และเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ซึ่งพระราชกิจของพระองค์ในชีวิตของพวกเธอทำให้พวกเธอเป็นคนพิเศษอย่างแท้จริง ชีวิตของคุณก็สามารถเป็นชีวิตที่พิเศษได้เช่นกัน โดยพระคุณอันน่าอัศจรรย์ของพระองค์

บทนำ

หนึ่งในลักษณะพิเศษของพระคัมภีร์คือการยกย่องผู้หญิง ไม่เพียงแต่ไม่ดูถูกหรือลดทอนคุณค่าของผู้หญิง แต่พระคัมภีร์ดูเหมือนจะพยายามแสดงความเคารพต่อพวกเธอ ยกย่องบทบาทของพวกเธอในสังคมและครอบครัว ยอมรับถึงความสำคัญของอิทธิพลที่พวกเธอมี และยกย่องคุณธรรมของผู้หญิงที่เป็นแบบอย่างอันดีงามในทางของพระเจ้าอีกด้วย

ตั้งแต่บทแรกของพระคัมภีร์ เราได้รับการสอนว่าผู้หญิงถูกสร้างตามรูปของพระเจ้า เช่นเดียวกับผู้ชาย (ปฐมกาล 1:27; 5:1–2) ผู้หญิงมีบทบาทสำคัญในเรื่องราวหลัก ๆ ของพระคัมภีร์ ภรรยาถูกมองว่าเป็นคู่ชีวิตที่มีเกียรติและเป็นเพื่อนคู่ใจของสามี ไม่ใช่ทาสหรือของใช้ในบ้าน (ปฐมก. 2:20–24; สกษ. 19:14; ปฐมย. 9:9) บนนภูเขาสินาย พระเจ้าทรงบัญชาให้ลูก ๆ จงให้เกียรติทั้งบิดาและมารดา (อพยพ 20:12) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ปฏิวัติวงการในยุคสมัยที่วัฒนธรรมนอกศาสนาส่วนใหญ่ถูกครอบงำโดยผู้ชายที่ปกครองครัวเรือนด้วยอำนาจเด็ดขาด ในขณะที่ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่ด้อยค่า นั่นคือเป็นเพียงแค่คนรับใช้ของผู้ชาย

บทนำ

แน่นอนว่าพระคัมภีร์ยอมรับถึงความแตกต่างในบทบาทระหว่างผู้ชายและผู้หญิงตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ โดยความแตกต่างหลายอย่างเห็นได้ชัดจากสภาพการทรงสร้าง เช่น ผู้หญิงมีบทบาทพิเศษและสำคัญในการให้กำเนิดและเลี้ยงดูลูก ตัวผู้หญิงเองก็ต้องได้รับการสนับสนุนและปกป้องเป็นพิเศษเพราะทางด้านร่างกายแล้วพวกเธอเป็น “เพศที่อ่อนแอกว่า” (1 เปโตร 3:7) พระคัมภีร์จึงกำหนดระเบียบที่เหมาะสมในครอบครัวและคริสตจักร โดยมอบหมายหน้าที่การเป็นศิรัยะและการปกป้องในบ้านให้แก่สามี (เอเฟซัส 5:23) และแต่งตั้งผู้ชายในคริสตจักรให้ทำหน้าที่สั่งสอนและเป็นผู้นำ (1 ทิโมธี 2:11–15)

อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงไม่ได้ถูกกีดกันให้อยู่แต่เพียงชายขอบ หรือถูกจัดอันดับให้เป็นพลเมืองชั้นสอง (กาลาเทีย 3:28) ในทางตรงกันข้าม พระคัมภีร์ดูเหมือนจะแยกผู้หญิงไว้เพื่อให้เกียรติเป็นพิเศษ (1 เปโตร 3:7) สามีได้รับคำสั่งให้รักภรรยาด้วยการเสียสละ เหมือนที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร—แม้กระทั่ง (หากจำเป็น) สละชีวิตของตนเอง (เอเฟซัส 5:25–31) พระคัมภีร์ยอมรับและเชิดชูคุณค่าอันประเมินไม่ได้ของสตรีที่มีคุณธรรม (สภษ. 12:4; 31:10; 1 คร. 11:7) กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ตั้งแต่ปกหน้าจนถึงปกหลัง พระคัมภีร์นำเสนอผู้หญิงว่าเป็นบุคคลที่มีความพิเศษอย่างยิ่ง

เรื่องราวของบรรพบุรุษในพระคัมภีร์ล้วนให้ความสำคัญอย่างเหมาะสมกับภรรยาของพวกเขา ซาร่าห์ เรเบคาห์ และราเชลต่างมีบทบาทสำคัญในบันทึกเหตุการณ์ของพระเจ้าที่ทรงกระทำกับสามีของพวกเธอในปฐมกาล มิเรียมพี่สาวของโมเสสและอาโรนเป็นทั้งผู้เผยพระวจนะและนักแต่งเพลง—และในมีคาห์ 6:4 พระเจ้าเองทรงให้เกียรติเธอพร้อมกับน้องชายทั้งสองในฐานะผู้นำคนหนึ่งของชนชาติในช่วงเวลาของการอพยพ เดโบราห์ซึ่งเป็นผู้เผยพระวจนะอีกคนหนึ่ง ก็เป็นผู้วินิจฉัยในอิสราเอลก่อนยุคกษัตริย์ (ผู้วินิจฉัย 4:4) บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับชีวิตครอบครัวในพระคัมภีร์มักวางตำแหน่งภรรยาให้เป็นที่ปรึกษาผู้ชาญฉลาดของสามี (วนฉ. 13:23; 2 พกษ. 4:8–10) เมื่อซาโลมอนขึ้นครองราชย์ เขาได้แสดงความเคารพต่อมารดาของเขาอย่างเปิดเผย โดยลุกขึ้นยืนเมื่อเธอเสด็จเข้ามา จากนั้นก็โค้งคำนับเธอก่อนที่จะประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ (1 พงศกัณธีย์ 2:19) ซาร่าห์และ

บทนำ

ราหับถูกนับเป็นหนึ่งในบรรดาวีรชนแห่งความเชื่อในฮีบรู 11 มารดาของโมเสส (โยเกเบด) ก็ถูกรวมอยู่ด้วยโดยนัย (ข้อ 23) ในหนังสือสุภาษิต ปัญญาถูกนำเสนอในรูปแบบบุคคลที่เป็นเพศหญิง และคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ก็ถูกแสดงว่าเป็นเพศหญิงเช่นเดียวกัน นั่นคือเจ้าสาวของพระคริสต์

ในชีวิตทางสังคมและศาสนาของอิสราเอลและของคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ผู้หญิงไม่เคยถูกละเลยให้ไปอยู่แต่เบื้องหลัง พวกเธอมีส่วนร่วมกับผู้ชายในเทศกาลต่าง ๆ และในการนมัสการในที่สาธารณะของอิสราเอล (ฉธบ. 16:14; นหม. 8:2-3) ผู้หญิงไม่จำเป็นต้องคลุมหน้าหรือเจียบในที่สาธารณะเหมือนอย่างที่เป็นอยู่ในบางวัฒนธรรมของตะวันออกกลาง แม้กระทั่งทุกวันนี้ (ปฐม. 12:14; 24:16; 1 ซมอ. 1:12) มารดา (ไม่ใช่แค่บิดา) มีส่วนร่วมในความรับผิดชอบในการสอนและมีสิทธิอำนาจเหนือลูก ๆ ของพวกเขา (สภย. 1:8; 6:20) ผู้หญิงสามารถเป็นแม่กระทั่งเจ้าของที่ดินในอิสราเอล (กตว. 27:8; สภย. 31:16) อันที่จริงภรรยาได้รับความคาดหวังให้จัดการกิจการหลายอย่างในครัวเรือนของตนเอง (สภย. 14:1; 1 ทธ. 5:9-10, 14)

ทั้งหมดนี้ทำให้พระคัมภีร์แตกต่างอย่างชัดเจนกับวิถีที่วัฒนธรรมโบราณอื่น ๆ มักจะลดคุณค่าและทำให้ผู้หญิงต่ำต้อย ผู้หญิงในสังคมนอกศาสนาในช่วงสมัยพระคัมภีร์ มักถูกปฏิบัติด้วยศักดิ์ศรีสูงกว่าสัตว์เพียงเล็กน้อย นักปรัชญากรีกที่มีชื่อเสียงบางคน—ซึ่งถือว่าเป็นปัญญาชนชั้นนำของยุคสมัยนั้น—สอนว่าผู้หญิงเป็นสิ่งมีชีวิตที่ด้อยกว่าโดยธรรมชาติ แม้แต่ในจักรวรรดิโรม (ซึ่งอาจถือได้ว่าเป็นจุดสูงสุดของอารยธรรมก่อนคริสต์ศาสนา) ผู้หญิงมักถูกมองว่าเป็นเพียงทรัพย์สินส่วนตัว—เป็นสมบัติส่วนตัวของสามีหรือบิดา โดยมีสถานะไม่ต่างจากทาสในบ้านเท่าไรนัก อีกครั้งหนึ่ง นั้นแตกต่างอย่างมากจากแนวคิดของชาวฮีบรู (และพระคัมภีร์) เกี่ยวกับการแต่งงานซึ่งมองว่าเป็นการรับมรดกร่วมกัน และมองการเป็นบิดามารดาว่าเป็นหุ้นส่วนที่ทั้งพ่อและแม่ต้องได้รับความเคารพและเชื่อฟังจากลูก ๆ (เลวีนิติ 19:3)

ศาสนานอกรีตมักจะกระตุ้นและส่งเสริมการลดคุณค่าของผู้หญิงยิ่งกว่านั้นเสียอีก แน่นอนว่าตำนานเทพเจ้าของกรีกและโรมมีเทพี (เช่น ไดโอน่าและอโฟรไดท์) แต่อย่าได้คิดแม้แต่วันทีเดียวว่า การกราบไหว้บูชาเทพีจะยกระดับสถานะผู้หญิงในสังคมแต่อย่างใด ความจริงกลับตรงกันข้าม วิหารส่วนใหญ่

บทนำ

ที่อุทิศให้กับเทพีเหล่านี้มักมีหญิงโสเภณีสักดีสี่หรือห้าราย—นักบวชหญิงที่ขายตัวเพื่อเงิน โดยคิดว่ากำลังประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ทั้งตำนานเทพเจ้าและการปฏิบัติของศาสนานอกรีตมักจะเป็นการลดทอนศักดิ์ศรีของผู้หญิงอย่างชัดเจน เทพเจ้าชายในศาสนานอกรีตมักเปลี่ยนอารมณ์ง่าย และบางครั้งก็เกลียดชังผู้หญิงอย่างไร้เหตุผล พิธีกรรมทางศาสนามักจะมีความลามกหรือหยาบโลนอย่างโจ่งแจ้ง—รวมถึงสิ่งต่าง ๆ เช่น พิธีกรรมเกี่ยวกับความอุดมสมบูรณ์ที่มีลักษณะยั่วทางเพศ งานเลี้ยงเมามายในวิหาร การรักร่วมเพศที่วิปริต และในกรณีที่เลวร้ายที่สุดถึงขั้นมีการบูชาญินญด้วย

คริสต์ศาสนาซึ่งถือกำเนิดในโลกที่วัฒนธรรมโรมและฮีบรูมาบรรจบกัน ได้ยกระดับสถานะของผู้หญิงขึ้นสู่ระดับที่ไม่เคยมีมาก่อนในบรรดาสาวกของพระเยซูมีผู้หญิงอยู่หลายคน (ลูกา 8:1–3) ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่แทบไม่เคยได้ยินในหมู่รับบีสมัยของพระองค์เลย ไม่เพียงเท่านั้น พระองค์ยังส่งเสริมการเป็นสาวกของพวกเธอโดยแสดงให้เห็นว่า การเป็นสาวกเป็นสิ่งที่จำเป็นมากกว่างานบ้านงานเรือน (ลูกา 10:38–42) อันที่จริง การเปิดเผยอย่างชัดเจนครั้งแรกของพระคริสต์เกี่ยวกับตัวตนของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงนั้น พระองค์ทรงเปิดเผยต่อสตรีชาวสะมาเรียคนหนึ่ง (ยอห์น 4:25–26) พระองค์ทรงปฏิบัติต่อผู้หญิงด้วยความเคารพอย่างสูงสุดเสมอ—แม้แต่ผู้หญิงที่อาจถูกมองว่าเป็นคนนอกคอก (มัทธิว 9:20–22; ลูกา 7:37–50; ยอห์น 4:7–27) พระองค์ทรงอวยพรลูก ๆ ของพวกเธอ (ลูกา 18:15–16) ทรงทำให้คนตายของพวกเธอเป็นขึ้นจากตาย (ลูกา 7:12–15) ทรงอภัยบาปของพวกเธอ (ลูกา 7:44–48) และทรงฟื้นฟูคุณธรรมและเกียรติของพวกเธอ (ยอห์น 8:4–11) ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงยกย่องสถานะของความเป็นผู้หญิงให้สูงขึ้นนั่นเอง

ด้วยเหตุนี้ จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้หญิงกลายเป็นบุคคลสำคัญในพันธกิจของคริสตจักรยุคแรก (กจ. 12:12–15; 1 คร. 11:11–15) ในวันฟื้นเทออสต์เมื่อคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ถือกำเนิดขึ้น ผู้หญิงก็อยู่ที่นั่นพร้อมกับสาวกคนสำคัญ กำลังอธิษฐานอยู่ (กิจการ 1:12–14) บางคนมีชื่อเสียงในด้านการทำความดี (กิจการ 9:36) บางคนในด้านการต้อนรับ (กิจการ 12:12; 16:14–15) และบางคนโด่งดังด้านความเข้าใจหลักคำสอนที่ถูกต้องและของประทานฝ่ายวิญญาณ (กิจการ 18:26; 21:8–9) จดหมายฉบับที่สองของ

บทนำ

ยอห์นเขียนถึงผู้หญิงที่มีสถานะสำคัญคนหนึ่งในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ยอห์นดูแลอยู่ แม้แต่ครุฑทูตเปาโล ซึ่งบางครั้งถูกวิจารณ์อย่างผิด ๆ ว่าเป็นผู้ชายที่เหยียดเพศ ก็ทำพันธกิจร่วมกับผู้หญิงเป็นประจำ (ฟิลิปปี 4:3) เปาโลยอมรับและชื่นชมความสัตย์ซื่อตลอดจนของประทานของพวกเขา (โรม 16:1–6; 2 ทิโมธี 1:5)

เมื่อคริสตศาสนาเริ่มมีอิทธิพลต่อสังคมตะวันตก สถานะของผู้หญิงก็ได้รับการปรับปรุงให้ดีขึ้นตามธรรมชาติ เทอร์ทูลเลียนบิดาคริสตจักรยุคแรกคนหนึ่ง เขาได้เขียนงานชิ้นหนึ่งชื่อ “ว่าด้วยเรื่องการแต่งกายของสตรี” (*On the Apparel of Women*) ในช่วงปลายศตวรรษที่สอง เขากล่าวว่าผู้หญิงนอกศาสนาที่สวมเครื่องประดับผมอันวิจิตร เสื้อผ้าที่ไม่สุภาพ และเครื่องประดับร่างกาย แท้ที่จริงแล้วถูกสังคมและแพชชั่นบังคับให้ละทิ้งความงามอันประเสริฐของความเป็นสตรีที่แท้จริง ในทางตรงกันข้าม เขาสังเกตว่าเมื่อคริสตจักรเติบโตขึ้นและข่าวประเสริฐเกิดผล หนึ่งในผลลัพธ์ที่เห็นได้ชัดคือการเกิดกระแสความนิยมในการแต่งกายอย่างสุภาพเรียบร้อยของผู้หญิง และการยกระดับสถานะของผู้หญิงที่สอดคล้องกัน เขายอมรับว่าผู้ชายนอกศาสนามักจะบ่นว่า “ตั้งแต่เธอกลายเป็นคริสเตียน เธอแต่งตัวด้อยลง!”¹ ผู้หญิงคริสเตียนถึงกับได้รับการขนานนามว่าเป็น “นักบวชแห่งความสุภาพเรียบร้อย”² แต่เทอร์ทูลเลียนกล่าวว่า ในฐานะผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตภายใต้การปกครองของพระคริสต์ ผู้หญิงมีความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณมากกว่า มีความบริสุทธิ์มากกว่า และด้วยเหตุนี้จึงมีสง่าราศีมากกว่าผู้หญิงที่หุรห่าฟุ่มเฟือยที่สุดในสังคมนอกศาสนา โดยการแต่งกายด้วย “ผ้าไหมแห่งความชอบธรรม ผ้าลินินเนื้อละเอียดแห่งความบริสุทธิ์ ผ้าสีม่วงแห่งความสุภาพเรียบร้อย”³ พวกเขายกระดับคุณธรรมของสตรีขึ้นสู่ระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน

แม้แต่คนนอกศาสนาเองก็ยังตระหนักถึงเรื่องนี้ คริสซอสตอมนักเทศน์ที่อาจเรียกได้ว่ามีวาทศิลป์ที่สุดในศตวรรษที่สี่ เขาได้บันทึกไว้ว่า ครุคนหนึ่งของเขาที่เป็นนักปรัชญานอกศาสนาชื่อลิบาเนียสเคยกล่าวว่า “สวรรค์! พวกคุณคริสเตียนมีผู้หญิงแบบไหนกัน!”⁴ สิ่งทีกระตุ้นให้ลิบาเนียสระเบิดอารมณ์ออกมาเช่นนี้คือ การได้ยินว่ามารดาของคริสซอสตอมยังคงรักษาความบริสุทธิ์ของเธอไว้ตลอดเวลาทั้งสองทศวรรษ นับตั้งแต่เป็นแม่ม่ายเมื่ออายุเพียง

บทนำ

ยี่สิบปี เมื่ออิทธิพลของคริสต์ศาสนายายออกไปมากขึ้นเรื่อย ๆ ผู้หญิงก็ถูกดูหมิ่นหรือปฏิบัติอย่างเลวร้ายในฐานะวัตถุเพื่อความบันเทิงของผู้ชายลดน้อยลงเรื่อย ๆ ในทางกลับกัน ผู้หญิงเริ่มได้รับเกียรติสำหรับคุณธรรมและความเชื่อของพวกเขา

อันที่จริงแล้ว ผู้หญิงคริสเตียนที่กลับใจจากสังคมนอกศาสนาได้รับการปลดปล่อยโดยอัตโนมัติจากการปฏิบัติที่ลดทอนศักดิ์ศรีมากมาย โดยการหลุดพ้นจากความลามกในที่สาธารณะของวิหารและโรงละคร (ซึ่งผู้หญิงถูกลดคุณค่าและดูหมิ่นอย่างเป็นระบบ) พวกเธอก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสำคัญในบ้านและในคริสตจักร ที่ซึ่งพวกเธอได้รับเกียรติและชื่นชมสำหรับคุณธรรมของความเป็นสตรี เช่น การต้อนรับ การดูแลคนป่วย การเอาใจใส่และเลี้ยงดูครอบครัวของตนเอง และการทำงานด้วยมือด้วยความรักของพวกเขา (กิจการ 9:39)

หลังจากจักรพรรดิคอนสแตนตินแห่งโรมกลับใจเชื่อในปี ค.ศ. 312 คริสต์ศาสนาได้รับสถานะทางกฎหมายในกรุงโรม และในไม่ช้าก็กลายเป็นศาสนาหลักทั่วทั้งจักรวรรดิ หนึ่งในผลลัพธ์ที่วัดได้ในช่วงแรกของการเปลี่ยนแปลงนี้คือ สถานะทางกฎหมายใหม่สำหรับสตรี โรมได้ออกกฎหมายรับรองสิทธิในทรัพย์สินของผู้หญิง กฎหมายที่ควบคุมการแต่งงานได้รับการแก้ไข เพื่อให้การแต่งงานถูกมองว่าเป็นหุ้นส่วนตามกฎหมาย แทนที่จะเป็นสภาพการเป็นทาสโดยพฤตินัยสำหรับภรรยา ในยุคก่อนคริสต์ศาสนา ผู้ชายชาวโรมมีอำนาจที่จะหย่าภรรยาได้ด้วยเหตุผลอะไรก็ได้เกือบทุกอย่าง หรือแม้ไม่มีเหตุผลอะไรเลยก็ได้ กฎหมายใหม่ทำให้การหย่าร้างยากขึ้น ในขณะเดียวกันก็ให้สิทธิทางกฎหมายแก่ภรรยาที่จะต่อสู้กับสามีที่มีความผิดฐานนอกใจ สามีที่เจ้าชู้ ซึ่งเคยเป็นที่ยอมรับในสังคมโรม ไม่สามารถทำบาปต่อภรรยาของตนโดยไม่ถูกลงโทษได้อีกต่อไป

นี่เป็นแนวโน้มที่เกิดขึ้นเสมอมา ไม่ว่าข่าวประเสริฐจะถูกเผยแพร่ไปที่ใด สถานะทางสังคม กฎหมาย และจิตวิญญาณของสตรีก็มักจะได้รับการยกระดับขึ้น แต่เมื่อข่าวประเสริฐถูกขัดขวาง (ไม่ว่าจะด้วยการกดขี่ ศาสนาเทียมเท็จ ลัทธิฆราวาสนิยม ปรัชญามนุษยนิยม หรือความเสื่อมทรามฝ่ายวิญญาณภายในคริสตจักร) สถานะของผู้หญิงก็เสื่อมถอยลงตามไปด้วย

แม้แต่เมื่อขบวนการทางโลกที่อ้างว่าห่วงใยสิทธิสตรีเกิดขึ้น ความพยายาม

บทนำ

ของพวกเขา ก็มักจะเป็นอันตรายต่อสถานะของผู้หญิง ขบวนการสตรีนิยมในยุคสมัยของเราเป็นตัวอย่างที่ชัดเจน สตรีนิยมได้ลดคุณค่าและทำลายชื่อเสียงของ*ความเป็นสตรี* ความแตกต่างทางเพศตามธรรมชาติมักถูกมองข้าม ลดทอนความสำคัญ ถูกดูหมิ่น หรือถูกปฏิเสธ ผลที่ตามมาคือ ผู้หญิงถูกส่งเข้าสนามรบ ถูกบังคับให้ทำงานหนักที่เคยสงวนไว้สำหรับผู้ชาย ถูกเปิดเผยต่อการดูหมิ่นทุกรูปแบบในที่ทำงาน และได้รับการสนับสนุนให้ประพฤติและพูดเหมือนผู้ชาย ในขณะเดียวกัน นักสตรีนิยมสมัยใหม่ก็เยาะเย้ยผู้หญิงที่ต้องการให้ครอบครัวและบ้านเป็นลำดับความสำคัญอันดับแรก—ดูหมิ่นบทบาทของความเป็นแม่ ซึ่งเป็นการทรงเรียกหนึ่งเดียวที่มีความเฉพาะเจาะจงและเป็นเอกลักษณ์ที่สุดสำหรับสตรีเพศ แนวคิดทั้งหมดของความเสมอภาคแบบสตรีนิยมก็คือ ไม่มีอะไรที่พิเศษเกี่ยวกับผู้หญิงเลย

นั่นไม่ใช่คำสอนของพระคัมภีร์อย่างแน่นอน ดังที่เราได้เห็นแล้ว พระคัมภีร์ให้เกียรติผู้หญิง*ในฐานะผู้หญิง* และส่งเสริมให้พวกเธอแสวงหาเกียรติในวิถีทางที่เป็นเอกลักษณ์ของสตรีเพศ (สุภาษิต 31:10–30)

พระคัมภีร์ไม่เคยลดทอนสติปัญญาของผู้หญิง ไม่เคยลดความสำคัญของพรสวรรค์และความสามารถของผู้หญิง หรือห้ามไม่ให้ผู้หญิงใช้ของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างถูกต้องเลย แต่เมื่อใดก็ตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงคุณลักษณะของสตรีที่ดีเลิศอย่างชัดเจนนั้น จุดเน้นจะอยู่ที่คุณธรรมของ*ความเป็นสตรี* เสมอ ผู้หญิงที่สำคัญที่สุดในพระคัมภีร์นั้นมีอิทธิพลไม่ใช่เพราะอาชีพการทำงานของพวกเธอ แต่เป็นเพราะ*คุณลักษณะ*ของพวกเธอต่างหาก สารที่ผู้หญิงเหล่านี้สื่อรวมกันจึงไม่ใช่เรื่อง “ความเท่าเทียมทางเพศ” แต่เป็นเรื่องความเป็นเลิศที่แท้จริงในความเป็นผู้หญิง และสิ่งนี้มักจะแสดงออกในคุณลักษณะด้านศีลธรรมและจิตวิญญาณมากกว่าสถานะทางสังคม ความมั่งคั่ง หรือรูปลักษณ์ภายนอก

ตามคำกล่าวของอัครทูตเปโตรแล้ว ความงามที่แท้จริงของสตรีไม่ได้เกี่ยวกับการประดับภายนอก เช่น “การถักผม การสวมใส่เครื่องทอง หรือการนุ่งห่มเสื้อผ้า” แต่ความงามที่แท้จริงจะถูกพบภายใน “บุคลิกที่ซ่อนอยู่ในใจ ด้วยเครื่องประดับซึ่งไม่รู้เสื่อมสลาย คือด้วยจิตใจที่สุภาพอ่อนโยนและจิตใจที่สงบ ซึ่งเป็นสิ่งล้ำค่ายิ่งนักในสายพระเนตรพระเจ้า” (1 เปโตร 3:3–4)

บทนำ

เปาโลเองก็กล่าวเช่นเดียวกันว่า แก่นแท้ของความงามของสตรีนั้นคือการ
ประดับด้วยการทำดี สอดกับเป็นหญิงที่ประกาศตนว่านมัสการพระเจ้า ไม่ใช่
การประดับประดาภายนอก (1 ทิโมธี 2:9–10) ความจริงนี้ถูกแสดงให้เห็น
ในระดับหนึ่งโดยผู้หญิงทุกคนที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้

*ความสัตย์ซื่อ*ของผู้หญิงเหล่านี้คือมรดกที่แท้จริงและยั่งยืน ซึ่งผมหวังว่า
เมื่อคุณได้พบกับพวกเขาในพระคัมภีร์ และได้รู้จักชีวิตตลอดจนอุปนิสัยของ
พวกเขามากขึ้นแล้ว พวกเขาจะทำทนายคุณ ชูใจคุณ ให้กำลังใจคุณ และเป็น
แรงบันดาลใจให้คุณมีความรักต่อพระเจ้าผู้ที่พวกเขาไว้วางใจและปรนนิบัติ
ขอให้จิตใจของคุณลุกโชนด้วยความเชื่อแบบเดียวกัน ขอให้ชีวิตของคุณเป็น
ที่ประจักษ์ด้วยความสัตย์ซื่อที่คล้ายคลึงกัน และขอให้จิตวิญญาณของคุณ
เต็มล้นด้วยความรักต่อพระเจ้าผู้ทรงมหัศจรรย์ที่พวกเขานมัสการ

1

เอวา: มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

อาดัมเรียก[ชื่อ]ภรรยาของเขาว่า เอวา เพราะนางเป็นมารดาของ
สิ่งมีชีวิตทั้งปวง

—ปฐมกาล 3:20

6 อวาคงเป็นสิ่งมีชีวิตทั้งดงามเหนือสิ่งอื่นใด เธอเป็นมงกุฎและเป็นจุดสูงสุด
ของงานแห่งการทรงสร้างอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้า ผู้หญิงคนแรกของ
เผ่าพันธุ์อาดัมเป็นสิ่งมีชีวิตสุดท้ายที่ถูกเรียกให้มีตัวตนขึ้นมา—โดยถูก
ปั้นแต่งขึ้นโดยตรงจากพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้สร้างด้วยความเอาพระทัยใส่และ
สนใจในทุกรายละเอียด ขอให้จำไว้ว่าเอวาไม่ได้ถูกสร้างจากผงคลีดินเหมือน
อาดัม แต่ถูกออกแบบอย่างพิถีพิถันจากเนื้อและกระดูกที่มีชีวิต ออาดัมถูก
สร้างขึ้นจากผงคลีด้วยความประณีต แต่เอวาเป็นความประณีตทั้งดงามยิ่งใน
ความเป็นมนุษยชาติ เธอเป็นของขวัญพิเศษสำหรับอาดัม เธอเป็นคู่ชีวิตที่
จำเป็นซึ่งทำให้การดำรงอยู่ของอาดัมครบสมบูรณ์ และการมีตัวตนของเธอเอง
เป็นสัญญาณประกาศถึงการทรงสร้างที่เสร็จสิ้นสมบูรณ์ในท้ายที่สุด

เอวาเป็นสิ่งมีชีวิตเพียงหนึ่งเดียวที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นโดยตรงจาก
เนื้อเยื่อที่มีชีวิตของสิ่งมีชีวิตอื่น เธอเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ไม่เหมือนใคร พระเจ้า
ทรงประกอบจักรวาลอันกว้างใหญ่แห่งความอัศจรรย์ขึ้นจากความว่างเปล่า
จากนั้นพระองค์ทรงสร้างอาดัมจากผงคลีดิน แต่ไม่มีสิ่งใดในทั่วทั้งจักรวาล
จะนำอัศจรรย์ยิ่งไปกว่าหญิงผู้นี้ พระองค์ทรงสร้างเธอจากส่วนหนึ่งของอาดัม

เอวา

หากผู้ชายเป็นตัวแทนของสายพันธุ์ที่มีความเป็นเลิศสูงสุด (เผ่าพันธุ์ที่ถูกสร้างตามรูปของพระเจ้า) เอวาก็คือตัวแทนสิ่งมีชีวิตแห่งความรุ่งโรจน์ของมนุษยชาติ (1 โครินธ์ 11:7) พระเจ้าทรงเก็บสิ่งดีที่สุดในโลกลำดับสุดท้ายจริง ๆ ไม่มีสิ่งอื่นใดดีเพียงพอที่จะเป็นส่วนตกแต่งสุดท้าย และเป็นจุดสูงสุดแห่งการทรงสร้างทั้งปวงได้อย่างสมบูรณ์แบบเช่นนี้

ในสภาพดั้งเดิมของเธอที่ปราศจากมลทินของความชั่วร้าย ไม่ต่างพร้อยด้วยโรคภัยหรือข้อบกพร่อง และไม่ถูกทำลายด้วยความไม่สมบูรณ์แบบใด ๆ นั้น เอวาคือต้นแบบอันไร้ที่ติของความเป็นเลิศในความเป็นผู้หญิง เรืองดงามในทุกด้าน และเนื่องจากไม่มีหญิงคนใดเคยเข้ามาในโลกที่ยังไม่ตกอยู่ใต้คำสาปแช่งโดยปราศจากบาป จึงไม่มีหญิงคนใดจะเหนือกว่าเอวาในด้านความสง่างาม เสน่ห์ คุณธรรม ความเฉลียวฉลาด สติปัญญา ไหวพริบ และความบริสุทธิ์อันงดงาม ในแง่กายภาพก็เช่นกัน เธอคงเป็นมนุษย์ผู้ที่สำแดงถึงคุณลักษณะอันเป็นเลิศทั้งกำลังและความงดงาม ไม่ต้องสงสัยเลยว่า เธอเป็นภาพที่มีชีวิตของความเจิดจรัสอย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้บรรยายถึงลักษณะทางกายภาพของเอวาไว้เลย ความงามของเธอซึ่งคงจะงดงามยิ่งนัก ไม่เคยถูกกล่าวถึงหรือแม้แต่พาดพิงถึง จุดเน้นของเรื่องราวในพระคัมภีร์คือหน้าที่ของเอวาต่อพระเจ้าผู้สร้างและบทบาทของเธอที่อยู่เคียงข้างสามี ซึ่งนั่นเป็นข้อเท็จจริงที่สำคัญ สิ่งนี้เตือนใจเราว่า ลักษณะเด่นหลักของความเป็นเลิศที่แท้จริงของผู้หญิงนั้นไม่ใช่สิ่งที่ผิวเผิน หญิงที่หมกมุ่นอยู่กับภาพลักษณ์ เครื่องสำอาง รูปร่าง และเรื่องภายนอกอื่น ๆ นั้นมีมุมมองที่ผิดเพี้ยนเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิง อันที่จริงวัฒนธรรมตะวันตกโดยรวม (รวมถึงกลุ่มคริสตจักรส่วนใหญ่ที่เรามองเห็นได้) ดูเหมือนจะสับสนอย่างสิ้นหวังเกี่ยวกับประเด็นเหล่านี้ เราจำเป็นต้องย้อนกลับไปยังพระคัมภีร์เพื่อดูว่า ความตั้งใจสูงสุดของพระเจ้าสำหรับผู้หญิงนั้นคืออะไร ซึ่งเรื่องราวของเอวาในพระคัมภีร์เป็นการย้ำเตือนที่ยอดเยี่ยมว่า ผู้หญิงควรให้ความสำคัญกับอะไรจริง ๆ

ในฐานะ “มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง” เอวาเป็นตัวหลักในเรื่องราวการล้มลงในบาปและการไถ่บาปของมนุษยชาติอย่างเห็นได้ชัด กระนั้น ในพระคัมภีร์ทั้งหมด ชื่อของเอวาถูกกล่าวถึงเพียงแค่สี่ครั้งเท่านั้น—สองครั้ง

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

ในพันธสัญญาเดิม (ปฐมกาล 3:20; 4:1) และสองครั้งในพันธสัญญาใหม่ (2 คร. 11:3; 1 ทธ. 2:13) นอกจากจะไม่มีคำอธิบายลักษณะทางกายภาพของเธอแล้ว เราไม่รู้รายละเอียดอะไรเกี่ยวกับตัวเธอเลย เช่น เธอมีลูกกี่คน เธอมีชีวิตอยู่นานเท่าไร หรือเธอตายที่ไหนและอย่างไร (ปฐมกาล 5:3–5) วิธีที่พระคัมภีร์เล่าเรื่องราวของเธอแบบกระชับนั้น ช่วยให้เรามุ่งความสนใจไปที่แง่มุมชีวิตของเธอ ซึ่งมีความสำคัญมากที่สุดได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

แม้พระคัมภีร์จะไม่ได้กล่าวถึงหลายสิ่งที่เราอาจอยากรู้เกี่ยวกับเธอ แต่เราทราบโดยละเอียดเกี่ยวกับการทรงสร้างเธอ การถูกล่อลวงและการล้มลงในบาป คำสาปแช่งที่ตกอยู่กับเธอ และความหวังที่เธอยึดมั่นในภายหลัง ซึ่งตามธรรมชาติแล้ว นั่นคือจุดที่เราจะมุ่งเน้นในการศึกษาเกี่ยวกับผู้หญิงที่พิเศษอย่างแท้จริงคนนี้

การทรงสร้างเธอ

เรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงสร้างเธออย่างน่าทึ่งนั้นอยู่ในปฐมกาล 2:20–25

ชายนั้นจึงตั้งชื่อสัตว์ใช้งานทุกชนิด และนกในอากาศและสัตว์ป่าทุกชนิด แต่ชายนั้นยังไม่พบคู่อุปถัมภ์ที่เหมาะสมกับเขา แล้วพระยาห์เวห์พระเจ้าจึงทรงทำให้ชายนั้นหลับสนิท ขณะที่เขาหลับอยู่ พระองค์ทรงชักกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของเขาออกมา แล้วทำให้เนื้อติดกันเข้าแทนกระดูก ส่วนกระดูกซี่โครงที่พระยาห์เวห์พระเจ้าได้ทรงชักออกจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิง แล้วทรงนำมาให้ชายนั้น ชายนั้นจึงว่า “นี่แหละ กระดูกจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา จะเรียกคนนี้ว่าหญิง เพราะคนนี้ออกมาจากชาย” เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะละจากบิดามารดาของเขาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน ผู้ชายและภรรยาของเขา เปลือยกายอยู่ทั้งสองคนและไม่อายกัน

พูดอีกอย่างก็คือ พระเจ้าทรงทำการผ่าตัดอาดัม พระคัมภีร์บรรยายการผ่าตัดด้วยรายละเอียดที่น่าประหลาดใจ อาดัมถูกทำให้สลบ ไม่ใช่ด้วยวิธีการประดิษฐ์ใด ๆ แต่พระเจ้าทรงทำให้เขาหลับสนิทเท่านั้น ในการหลับเช่นนั้น (โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในโลกที่ยังคงเป็นสวรรค์อันสมบูรณ์แบบ) อาดัมจะรู้สึกเจ็บปวดแน่นอน แต่ที่สำคัญกว่านั้น ภาพอาดัมหลับอย่างสงบนิ่งบริสุทธิ์คือภาพที่สมบูรณ์แบบถึงการได้รับพระคุณของพระเจ้า*เสมอ* พระคุณไม่เคยเริ่มต้นด้วยความพยายาม ไม่ใช่ด้วยการทำกิจกรรมหรือด้วยการอาสาสมัครใด ๆ จากฝ่ายเรา แต่พระคุณหลังไหลอย่างอิสระจากพระประสงค์ของพระเจ้า*เสมอ* สังเกตว่าไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่าอาดัม*ขอ*กรรยาจากพระเจ้า อาดัมไม่ได้รับเงื่อนไขใดให้ต้องทำตามก่อนที่จะได้รับความกรุณาจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นผู้ริเริ่มทั้งหมดนี้ และทรงทำให้สำเร็จด้วยพระองค์เอง—ซึ่งเป็นการแสดงออกถึงพระคุณและพระเมตตาอย่างล้นเหลือต่ออาดัม อาดัมมีบทบาทแค่การสละกระดูกซี่โครง กระนั้นก็เกิดขึ้นขณะที่เขาหลับอยู่ งานนี้เป็นของพระเจ้าโดยสมบูรณ์และครบถ้วนทั้งสิ้น

ซี่ข้างของอาดัมถูกเปิดออก กระดูกซี่โครงถูกนำออกอย่างระมัดระวัง และรอยแผลถูกปิดอีกครั้ง ด้วยทักษะทางศัลยแพทย์อันไร้ขีดจำกัดเช่นนี้ และในสวนเอเดนก่อนที่จะมีคำสาปแช่ง จึงไม่มีความเสี่ยงจากการติดเชื้อ ไม่มี ความไม่สบายจากความเจ็บปวดหลังผ่าตัด และ (มีความเป็นไปได้สูง) ไม่มี แม้แต่รอยแผลเป็น พระเจ้าทรงนำกระดูกที่เกินความจำเป็นซึ่งอาดัมจะไม่มีวันคิดถึงไปสร้างสิ่งเดียวที่เขาขาดอยู่ นั่นคือคู่ชีวิต อาดัมสูญเสียกระดูกซี่โครงไป แต่ได้รับเพื่อนคู่ใจที่รักใคร่ ซึ่งถูกสร้างขึ้นเป็นพิเศษสำหรับเขา โดยองค์ผู้ประทานของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกอย่าง (ยากอบ 1:17)

สำนวนภาษาฮีบรูที่บรรยายว่าพระเจ้า “ทรงสร้าง [กระดูกซี่โครง] ให้เป็นหญิง” บ่งบอกถึงการประกอบสร้างและการออกแบบอย่างพิถีพิถัน สำนวนนี้แสดงว่าพระเจ้าทรงสร้างผู้หญิงขึ้นมา พระองค์ทรงประกอบสิ่งมีชีวิตที่ถูกสร้างใหม่ทั้งหมดอย่างระมัดระวังพร้อมด้วยคุณลักษณะที่เหมาะสมทุกประการ เพื่อให้เป็นคู่ครองที่สมบูรณ์แบบสำหรับอาดัม

เอวาถูกสร้างขึ้นเป็นพิเศษโดยพระเจ้าเพื่ออาดัม จากเนื้อและกระดูกของอาดัมเอง ทำให้เธอเหมาะสมกับอาดัมอย่างสมบูรณ์แบบในทุกด้าน เธอเป็น

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

ภาพอันงดงามที่แสดงถึงความดีงามแห่งพระคุณของพระเจ้า และพระปัญญาอันสมบูรณ์แบบแห่งพระประสงค์ของพระองค์ อีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าทรงสร้างเธอขณะที่อาดัมหลับอยู่ โดยที่เขามิได้แนะนำหรือเสนอแนะอะไรเลย กระนั้นเธอก็ตอบสนองทุกความต้องการของอาดัมได้อย่างสมบูรณ์แบบ ทำให้เขาพึงพอใจในทุกมิติของความปรารถนาที่เขาอาจเคยรู้สึก และทำให้ประสาทสัมผัสทุกส่วนของเขาเปี่ยมด้วยความยินดี เธอตอบสนองความต้องการที่เขาอยากมีเพื่อนเคียงข้าง เธอเป็นแหล่งที่มาแห่งความชื่นบานและความยินดีสำหรับเขา และเธอทำให้การสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษยชาติเป็นไปได้ เธอเติมเต็มอาดัมอย่างสมบูรณ์แบบ และเพิ่มพูนทุกสิ่งในการดำรงอยู่ของเขา บัดนี้สวนเอเดนกลายเป็นสวรรค์อย่างแท้จริง

เมื่ออาดัมตื่นขึ้นมาและพบเอวา เขารู้สึกดีใจสุดขีด! ในทันทีที่เขาเห็นเธอ เขาก็รักเธอ คำพูดแรกของเขาเมื่อพบกับเธอ แสดงออกถึงความรู้สึกประหลาดใจอย่างลึกซึ้ง ความยินดีอย่างแท้จริง และความพึงพอใจที่ยั่งยืน “นี่แหละ กระดูจากกระดูกของเรา เนื้อจากเนื้อของเรา” เห็นได้ชัดว่าเขารู้สึกถึงความผูกพันส่วนตัวอย่างลึกซึ้งกับเอวาอยู่แล้ว เธอคือสมบัติล้ำค่าที่ควรทะนุถนอม คู่ชีวิตซึ่งคู่ควรที่จะให้กำลังใจเขา และคู่สมรสที่น่าพึงพอใจซึ่งจะรักเขาตอบ ในทันใดนั้น เขาหลงรักเธอและโอบกอดเธอราวกับเป็นส่วนหนึ่งของตัวเขาเอง

ผมคิดว่าการสร้างเอวาที่มีลักษณะเฉพาะอันเป็นเอกลักษณ์นี้ ถูกเน้นย้ำโดยเจตนาเพื่อเตือนใจเราถึงความจริงสำคัญหลายประการเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงโดยทั่วไป

ประการแรก การสร้างเอวาบ่งบอกถึงความเท่าเทียมกันโดยพื้นฐานระหว่างเอวากับอาดัม หญิงถูก “นำออกมาจากชาย” พวกเขามีธรรมชาติพื้นฐานเหมือนกัน เธอไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่แตกต่างออกไป แต่มีแก่นแท้เหมือนกันกับอาดัมทุกประการ เธอไม่ใช่ตัวละครที่ด้อยกว่าซึ่งถูกสร้างขึ้นเพียงเพื่อรับใช้เขา แต่เธอเป็นคู่หูทางจิตวิญญาณ เท่าเทียมกันทางสติปัญญา และเป็นคู่ครองที่สมบูรณ์แบบสำหรับเขาในทุกแง่มุม

ประการที่สอง วิธีการสร้างเอวาเตือนใจเราถึงความเป็นหนึ่งเดียวกันที่เป็นอุดมคติในทุกความสัมพันธ์แห่งการสมรส พระเยซูทรงอ้างถึงการสร้าง

เอวาในมัทธิว 19:4-6 เพื่อพิสูจน์ว่าแผนการของพระเจ้าสำหรับการสมรสนั้น ถูกกำหนดขึ้นตั้งแต่จุดเริ่มต้นของประวัติศาสตร์มนุษย์ และตั้งอยู่บนหลักการของการมีคู่ครองเพียงคนเดียว มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน และการไม่อาจแยกจากกันได้ “ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิมนั้น ทรงสร้างให้เป็นชายและหญิง และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะละบิดามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน’ ด้วยเหตุนี้เขาทั้งสองจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เพราะฉะนั้นสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย” ดังนั้นหลักการเป็นเนื้อเดียวกันจึงถูกแสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์แบบในวิธีการทรงสร้างเอวา แท้จริงแล้ว หลักการนี้มีต้นกำเนิดที่แท้จริงจากตรรกะนี้เอง

ประการที่สาม สภาพแวดล้อมของการสร้างเอวาแสดงให้เห็นว่า การแต่งงานระหว่างสามีภรรยานั้นถูกออกแบบมาอย่างลึกซึ้ง อันเปี่ยมไปด้วยความหมายมากเพียงใด การแต่งงานไม่ได้เป็นเพียงแค่การรวมกันทางกายภาพ แต่เป็นการรวมกันทั้งหัวใจและจิตวิญญาณด้วย เอวาเป็นส่วนที่เติมเต็มอาดัมในทุกมิติ ถูกออกแบบโดยพระเจ้าให้เป็นเพื่อนคู่ใจที่สมบูรณ์แบบสำหรับเขา และความใกล้ชิดในความสัมพันธ์ของเธอกับสามีนั้นเกิดจากการที่เธอถูกนำออกมาจากซี่ข้างของเขอย่างแท้จริง ในหนังสืออรรถาธิบายพระคัมภีร์อันโด่งดังของแมทธิว เฮนรีนั้นเขียนกลุ่มพิวริตัน เขาได้เขียนถ้อยคำที่คุ้นเคยต่อไปนี้ ซึ่งได้รับการดัดแปลงและอ้างอิงในพิธีแต่งงานหลายครั้ง “ผู้หญิงถูกสร้างจากกระดูกซี่โครงที่ออกมาจากซี่ข้างของอาดัม ไม่ได้ถูกสร้างจากศีรษะของเขาเพื่อปกครองเหนือเขา ไม่ได้ถูกสร้างจากเท้าของเขาเพื่อให้เขาเหยียบย่ำ แต่จากซี่ข้างของเขาเพื่อให้เท่าเทียมกับเขา อยู่ใต้แขนของเขาเพื่อรับการปกป้อง และอยู่ใกล้หัวใจของเขาเพื่อรับความรัก”

สัญลักษณ์ที่แมทธิว เฮนรีเห็นในกระดูกซี่โครงของอาดัมนั้นสอดคล้องกับสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ที่เหมาะสมระหว่างสามีภรรยา เรื่องนี้เตือนใจเราอีกครั้งว่าพระคัมภีร์ยกย่องผู้หญิงขนาดไหน

ประการที่สี่ การสร้างเอวามีบทเรียนสำคัญจากพระคัมภีร์เกี่ยวกับบทบาทของผู้หญิงที่พระเจ้าทรงออกแบบไว้ แม้ว่าเอวาจะมีความเท่าเทียมกับอาดัมทั้งด้านฝ่ายวิญญาณและสติปัญญา และแม้ว่าทั้งสองจะมีแก่นแท้เดียวกัน ด้วย

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เหตุนี้จึงเท่าเทียมกันในสถานะต่อหน้าพระเจ้าและในฐานะที่เหนือกว่าสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ กระนั้นพวกเขาก็ยังคงมีความแตกต่างที่ชัดเจนในบทบาททางโลก และนี่เป็นไปตามการออกแบบในการสร้างของพระเจ้าเอง ในถ้อยคำของอัครทูตเปาโล “เพราะว่าผู้ชายไม่ได้มาจากผู้หญิง แต่ผู้หญิงมาจากผู้ชาย ไม่ได้ทรงสร้างผู้ชายเนื่องจากผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงเนื่องจากผู้ชาย” (1 โครินธ์ 11:8-9) อาดัมถูกสร้างขึ้นก่อน จากนั้นเอวาจึงถูกสร้างขึ้นเพื่อเติมเต็มความว่างเปล่าในการดำรงอยู่ของเขา อาดัมเป็นศีรษะ (หัวหน้า) ขณะที่เอวาเป็นผู้ช่วยของเขา อาดัมถูกออกแบบให้เป็นพ่อ ผู้จัดหา ผู้ปกป้อง และผู้นำ ส่วนเอวาถูกออกแบบให้เป็นแม่ ผู้ลอบประโลม ผู้เลี้ยงดู และผู้ช่วย

การที่พระเจ้าทรงกำหนดให้ชายและหญิงมีหน้าที่แตกต่างกันนั้น เห็นได้ชัดจากลักษณะทางธรรมชาติเพียงอย่างเดียว (1 โครินธ์ 11:14) ชายและหญิงไม่ได้มีความแข็งแรงทางกายภาพเท่ากัน พวกเขามีความแตกต่างทางร่างกายและฮอโมน (ในหลายด้านที่ค่อนข้างชัดเจน) หลักฐานเชิงประจักษ์และทางการแพทย์มากมายชี้ชัดว่าชายและหญิงยังมีความแตกต่างกันในด้านความสำคัญอื่น ๆ อีกหลายประการ รวมถึงด้านสังคม ด้านอารมณ์ และด้านจิตใจ

การยอมรับความแตกต่างพื้นฐานระหว่างเพศและบทบาทที่ต่างกันระหว่างชายและหญิงนั้น อาจไม่สอดคล้องกับแนวคิดสตรีนิยมสมัยใหม่ แต่นี่คือสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าตรัสไว้ชัดเจน พระเจ้าทรงสร้างชายและหญิงให้แตกต่างกันด้วยมีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน และแผนการของพระองค์สำหรับพวกเขาสะท้อนถึงความแตกต่างนี้ พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่า ภรรยาควรอยู่ใต้สิทธิอำนาจของสามีในการสมรส (อฟ. 5:22-24; คส. 3:18; 1 ปด. 3:1-6) และผู้หญิงควรอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจและการสอนของผู้ชายในคริสตจักร (1 โครินธ์ 11:3-7; 14:34-35)

1 ทิโมธี 2:11-15 เป็นข้อพระคัมภีร์สำคัญในประเด็นนี้ เพราะพระคัมภีร์ตอนนี้อัครทูตเปาโลปกป้องหลักการที่ว่าชายเป็นศีรษะในคริสตจักร เปาโลให้เหตุผลแรกสำหรับการจัดการนี้ว่ามาจากการทรงสร้าง ไม่ใช่จากการล้มลงในความบาป “เพราะพระเจ้าทรงสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงสร้างเอวา” (1 ทิโมธี 2:13) ดังนั้นหลักการที่ชายเป็นศีรษะจึงถูกออกแบบมาตั้งแต่การทรงสร้าง ไม่ใช่ (อย่างที่บางคนเสนอ) เป็นผลจากความบาปของอาดัมที่ควรถือว่าเป็นผล

ของความชั่วร้าย และเมื่อพระคัมภีร์กำหนดบทบาทให้ชายเป็นศีรษะในคริสตจักรและในการสมรส นี่ก็สะท้อนถึงพิมพ์เขียวของพระเจ้าในฐานะพระผู้สร้าง ผมเชื่อมั่นว่าหากผู้คนในปัจจุบันแค่อยอมรับพระประสงค์ของพระเจ้า และพยายามทำตามบทบาทที่พระองค์ทรงออกแบบไว้สำหรับเพศของตนอย่างเหมาะสม ทั้งชายและหญิงก็มีความสุขมากขึ้น คริสตจักรก็จะเข้มแข็งขึ้น และการแต่งงานก็จะมั่นคงขึ้น

อาดัมเป็นตัวแทนและต้นแบบสำหรับมวลมนุษยชาติ แต่จงจำไว้ว่า แม้เอวาจะได้รับบทบาทที่อยู่ใต้อำนาจของเขา เธอก็ยังคงเท่าเทียมกับอาดัมในด้านฝ่ายวิญญาณและสติปัญญา เธอเป็น “คู่อุปถัมภ์หรือผู้ช่วย” ของเขา ไม่ใช่ผู้ควบคุมหรือทาสของเขา การเรียกเธอว่าเป็น “ผู้ช่วย” ของอาดัมนั้นพระคัมภีร์เน้นย้ำถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและการเป็นหุ้นส่วนในลักษณะที่เติมเต็มกัน เอวาไม่ได้ด้อยกว่าสามีของเธอในทางใดเลย แต่เธอก็ได้รับบทบาทที่อยู่ใต้อำนาจการนำของเขา

อยู่ใต้อำนาจแต่เท่าเทียมกันอย่างนั้นหรือ? ใช่แล้ว ความสัมพันธ์ภายในตรีเอกภาพแสดงให้เห็นอย่างสมบูรณ์แบบว่า การเป็นศีรษะและการยอมเชื่อฟังสามารถทำงานภายในความสัมพันธ์ของผู้ที่เท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ได้อย่างไร พระคริสต์ไม่ได้ด้อยกว่าพระบิดาในทางใดเลย “ความเป็นพระเจ้าที่ครบบริบูรณ์ทั้งสิ้นดำรงอยู่ในพระกายของพระองค์” (โคโลสี 2:9) พระองค์ทรงดำรงอยู่ในรันดร์ “ผู้ทรงสภาพเป็นพระเจ้า. . .[และ]เท่าเทียมกับพระเจ้า” (ฟิลิปปี 2:6 ฉบับอมตธรรมฯ) พระองค์ทรงเป็นพยานว่า “เรากับพระบิดาเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยอห์น 10:30 ฉบับอมตธรรมฯ) อัครทูตยอห์หนุดชัดเจนที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ว่า ตั้งแต่อดีตนิรันดร์ พระเยซูทรงอยู่กับพระเจ้าและทรงเป็นพระเจ้าเอง (ยอห์น 1:1–2) ทั้งสามพระบุคคล (พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์) ประกอบเป็นพระเจ้าหนึ่งเดียวที่แท้จริงของพระคัมภีร์ ทั้งสามพระบุคคลทรงเป็นพระเจ้าอย่างสมบูรณ์และเท่าเทียมกันอย่างสมบูรณ์ กระนั้น พระบุตรก็ทรงอยู่ใต้พระบิดา พระเยซูตรัสว่า “เราไม่ได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของผู้ทรงใช้เรามา” (ยอห์น 5:30) “เราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29)

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

อัครทูตเปาโลเปรียบเทียบระหว่างการยอมอยู่ใต้พระบิดาด้วยความเต็มใจของพระเยซูกับการยอมอยู่ใต้สามีด้วยความเต็มใจของภรรยาอย่างชัดเจน “ข้าพเจ้าต้องการให้พวกท่านเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของชายทุกคน และชายเป็นศีรษะของหญิง และพระเจ้าเป็น[ศีรษะ]ของพระคริสต์” (1 โครินธ์ 11:3) ดังนั้นหากคุณสงสัยว่าสองบุคคลที่เท่าเทียมกันอย่างแท้จริงจะมีความสัมพันธ์ที่ฝ่ายหนึ่งเป็นศีรษะและอีกฝ่ายหนึ่งยอมอยู่ใต้อำนาจได้อย่างไร คุณไม่จำเป็นต้องมองไปไกลกว่าหลักคำสอนเรื่องตรีเอกานุภาพเลย พระเจ้าเองทรงเป็นแบบอย่างสำหรับความสัมพันธ์เช่นนี้

การสร้างเอวาได้กำหนดแบบแผนที่คล้ายกันสำหรับมนุษยชาติ บทสรุปคือชายและหญิงแม้จะเท่าเทียมกันในแก่นแท้ แต่ถูกออกแบบมาสำหรับบทบาทที่ต่างกัน ผู้หญิงไม่ได้ด้อยกว่าผู้ชายในด้านสติปัญญาหรือจิตวิญญาณ แต่พวกเขาถูกสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์ที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ในการบริหารจัดการของคริสตจักรและครอบครัว พระคัมภีร์กล่าวว่าผู้หญิงควรอยู่ใต้สิทธิอำนาจของผู้ชาย อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ยังยอมรับด้วยว่าในอีกแง่หนึ่งนั้น ผู้หญิงได้รับการยกย่อง*เหนือกว่า*ผู้ชาย เพราะพวกเขาเป็นการสำแดงที่มีชีวิตและลมหายใจถึงสง่าราศีของเผ่าพันธุ์ที่ถูกสร้างตามรูปของพระเจ้า (1 โครินธ์ 11:7)

นั่นคือสถานะที่แท้จริงของเอวาหลังการทรงสร้างและก่อนการล้มลงในความบาป เธออยู่ใต้ความเป็นศีรษะของสามี แต่ในหลาย ๆ ด้านเธอก็เป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสง่าราศีมากกว่าเขา และได้รับการทะนุถนอมและยกย่องจากเขา พวกเขาเป็นหุ้นส่วนเพื่อนร่วมทาง และเพื่อนร่วมงานในสวน พระเจ้าทรงปฏิบัติต่ออาดัมในฐานะหัวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ และเอวาเป็นผู้รับผิดชอบต่อสามีของเธอ แทนที่จะทำให้เอวาคงอยู่ในสภาพการรับใช้ที่ต่ำต้อยหรือเป็นเหมือนสภาพทาสในบ้าน การจัดระเบียบเช่นนี้กลับปลดปล่อยเธออย่างสมบูรณ์

นี่คือสวรรค์แห่งความสุขที่แท้จริง และอาดัมกับเอวาเป็นตัวแทนที่สมบูรณ์แบบของมนุษยชาติในจักรวาลตามที่พระเจ้าทรงออกแบบไว้

แต่แล้วทุกอย่างก็ถูกทำลายโดยความบาป นาเซรัที่เอวากลายเป็นช่องทางโดยไม่รู้ตัวที่ผู้ล่อลวงใช้เพื่อเข้าถึงและโจมตีอาดัม

การทดลองของเธอ

ปฐมกาล 2 จบลงด้วยคำอธิบายสั้น ๆ ถึงความไร้เดียงสาของสวรรค์แห่งเอเดน “ผู้ชายและภรรยาของเขาเปลือยกายอยู่ทั้งสองคนและไม่อายกัน” (ข้อ 25)

จากนั้นปฐมกาล 3 แนะนำผู้ล่อลวงซึ่งก็คืองู เห็นได้ชัดว่านี่คือซาตาน มันได้สำแดงตัวในรูปแบบของสัตว์เลื้อยคลาน แม้ว่าพระคัมภีร์จะไม่ได้ระบุอย่างเป็นทางการว่าสิ่งมีชีวิตนี้คือซาตานจนกระทั่งในหนังสือวิวรณ์เล่มสุดท้าย (วิวรณ์ 12:9; 20:2)

ซาตานเป็นทูตสวรรค์ที่ล้มลงในบาป อีสยาห์ 14:12–15 และเอเสเคียล 28:12–19 กล่าวถึงการล่มสลายของสิ่งมีชีวิตที่เป็นทูตสวรรค์ยิ่งใหญ่ซึ่งถูกพรรณาไว้ว่าเป็นสิ่งทรงสร้างที่สูงส่งเปี่ยมด้วยสง่าราศีที่สุดในบรรดาสิ่งที่ถูกสร้างทั้งหมด นี่ต้องเป็นซาตานเท่านั้น พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าการล้มลงของซาตานเกิดขึ้นเมื่อใดหรือสถานการณ์ใดทำให้เกิดเหตุการณ์นี้ แต่มันจะต้องเกิดขึ้นในช่วงระหว่างเหตุการณ์ที่อธิบายไว้ในปฐมกาล 2 เพราะว่าในตอนท้ายของปฐมกาล 1 สรรพสิ่งทั้งปวงที่ถูกสร้างขึ้น—รวมถึงทุกสิ่งในจักรวาลที่มองเห็นได้ตลอดจนโลกวิญญาน—ล้วนเสร็จสมบูรณ์ บริสุทธิ์ และไร้ตำหนิ “พระเจ้าทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้างไว้ ดูสิ ทรงเห็นว่าดียิ่งนัก” (ปฐมกาล 1:31 เน้นคำเพิ่มเติม) แต่แล้วในปฐมกาล 3:1 เราก็พบงู

ลำดับเหตุการณ์ในเรื่องราวดูเหมือนจะสื่อว่า ในช่วงระหว่างการทรงสร้างที่สิ้นสุดลงและการล้มลงของซาตานนั้นเป็นระยะเวลาสั้น ๆ และระหว่างการล้มลงในบาปของซาตานและการถูกทดลองของเอวาก็น่าจะเป็นระยะเวลาสั้น ๆ ที่คล้ายกัน อาจเป็นเพียงไม่กี่วัน—หรืออาจเป็นเพียงไม่กี่ชั่วโมง แต่ไม่น่าจะนานมาก อาดัมกับเอวายังไม่ทันมีลูกด้วยซ้ำ

อันที่จริงแล้ว นั่นคือหนึ่งในเหตุผลหลักที่ผู้ล่อลวงไม่รอช้าในการล่อลวงเอวาและยั่วยุสามีของเธอให้ทำบาป มันต้องการโจมตีหัวใจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ก่อนที่จะมีโอกาสทวิคูณ หากมันสามารถล่อลวงเอวาและทำให้อาดัมล้มลงในช่วงเวลานี้ได้ มันก็จะสามารถทำลายมนุษยชาติทั้งหมดด้วยการกบฏต่อพระเจ้าอย่างร้ายแรงเพียงครั้งเดียว

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

ต่อไปนี้เป็นเรื่องราวที่ถูกบันทึกในพระคัมภีร์ทั้งหมดจากปฐมกาล 3:1-7

ในบรรดาสัตว์ป่าทั้งหมด ที่พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงสร้างนั้น งูฉลาดกว่าหมด มันถามหญิงนั้นว่า “จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’ ” หญิงนั้นจึงตอบว่า “ผลของต้นไม้ในสวนนี้เรากินได้ เว้นแต่ผลของต้นไม้ที่อยู่กลางสวนนั้น พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินและถูกต้องเลย มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย’ ” จึงพูดกับหญิงนั้นว่า “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่ เพราะพระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” เมื่อหญิงนั้นเห็นว่าต้นไม้ที่ดีน่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา จึงเก็บผลไม้มนั้นมากิน แล้วส่งให้สามีที่อยู่กับเธอกินด้วย เขาก็กิน ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้

ซาตานปลอมตัวมาหาเอวา นั้นเป็นตัวอย่างของวิธีอันแยบยลที่มันตั้งใจจะล่อลวงเธอ ดูเหมือนว่ามันได้เลือกเธอเป็นเป้าหมายสำหรับการหลอกลวงอย่างเจ้าเล่ห์นั้นเมื่อเธอไม่ได้อยู่กับอาดัม ในฐานะภรรยาที่อ่อนแอกว่า เมื่ออยู่ห่างจากสามีของเธอ แต่อยู่ใกล้กับต้นไม้ต้องห้าม เธอจึงอยู่ในจุดที่เปราะบางที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

สังเกตว่าสิ่งที่พูดบอกเธอนั้นไม่เพียงแต่ฟังดูเป็นไปได้ แต่ยังมีส่วนที่เป็นความจริงอีกด้วย การกินผลไม้มนั้นจะเปิดตาของเธอให้เข้าใจความดีและความชั่วจริง ๆ ด้วยความไร้เดียงสาเอวาจึงอ่อนไหวต่อความจริงครั้งเดียวและคำโกหกของมาร

คำพูดแรกของงูในข้อ 1 กำหนดแนวทางที่มันใช้จัดการกับมนุษย์ชาติ “จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า...” ความสงสัยแฝงอยู่ในคำถามนั้น นี่คือรูปแบบการดำเนินงานแบบฉบับคลาสสิกของซาตาน มันตั้งคำถามกับพระวาจาของพระเจ้า โดยการบ่งชี้ถึงความหมายที่ดูเหมือนไม่ชัดเจนของถ้อยคำของ

เอวา

พระเจ้า สร้างความสงสัยเกี่ยวกับความจริงของสิ่งที่พระเจ้าตรัส แทรกความหวาดระแวงเกี่ยวกับแรงจูงใจเบื้องหลังพระประสงค์ลับของพระเจ้า หรือแสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับพระปัญญาในแผนการของพระเจ้า

มันบิดเบือนความหมายของพระวาจาของพระเจ้า “จริงหรือ? ที่พระเจ้าตรัสว่า ‘ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้’ ” คำสั่งของพระเจ้าที่มาถึงอาดัมนั้นเป็นถ้อยแถลงเชิงบวก “ผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้ เจ้ากินได้ตามใจชอบ แต่ผลของต้นไม้แห่งการรู้ถึงความดีและความชั่วนั้น ห้ามเจ้ากิน” (ปฐมกาล 2:16–17 เน้นคำเพิ่มเติม) แต่ผู้นำเสนอคำสั่งในภาษาเชิงลบ (“ห้ามพวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ทุกต้นในสวนนี้”) ทำให้การแสดงออกถึงความใจกว้างอย่างเหลือล้นของพระเจ้ากลายเป็นสิ่งที่ดูเหมือนความตระหนี่ มันกำลังบิดเบือนพระลักษณะและพระบัญชาของพระเจ้าอย่างจงใจ

เป็นไปได้ว่าเอวาไม่ได้รับฟังข้อจำกัดเพียงข้อเดียวของพระเจ้าจากพระองค์โดยตรง แต่ได้รับฟังจากสามีของเธอ ปฐมกาล 2:16–17 บันทึกว่าพระเจ้าทรงประทานคำสั่งห้ามก่อนที่จะเอวาจะถูกสร้างขึ้น ในช่วงเวลานั้น อาดัมเป็นผู้รับสารเพียงคนเดียว ซึ่งสอดคล้องอย่างสมบูรณ์กับความจริงในพระคัมภีร์เกี่ยวกับสถานะของอาดัมในฐานะตัวแทนและหัวหน้าของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้น พระเจ้าทรงถือว่าอาดัมเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง อาดัมมีความรับผิดชอบในการสั่งสอนและปกป้องเอวาในฐานะหัวหน้าครอบครัว ดังนั้น ยิ่งเธออยู่ห่างจากข้างกายเขามากเท่าไร เธอก็ยิ่งตกอยู่ในอันตรายมากขึ้นเท่านั้น

แน่นอนว่าในความไร้เดียงสาของสวนเอเดน เอวาไม่รู้ตัวว่ามีอันตรายเช่นนี้อยู่ แม้ว่าจะพบเธอกำลังมองดูต้นไม้ผู้นั้นอยู่ (ตามที่เห็น) แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าเธอกำลังทำบาป พระเจ้าไม่ได้ห้ามทั้งสองมิให้ดูต้นไม้ผู้นั้น ตรงกันข้ามกับคำพูดของเอวาในปฐมกาล 3:3 พระเจ้าไม่ได้ห้ามแม้แต่การแตะต้องต้นไม้ผู้นั้น เธอกำลังกล่าวเกินจริงถึงความเข้มงวดของข้อจำกัดเพียงหนึ่งเดียวของพระเจ้า

สังเกตว่าเธอยังลดทอนความรุนแรงของคำเตือนจากพระเจ้า โดยทำให้น้ำเสียงที่เด็ดขาดและแน่นอนของพระองค์อ่อนลงไป จาก (“ในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่” [ปฐมกาล 2:17]) เป็นเพียงความเป็นไปได้ (“มิฉะนั้นพวกเจ้าจะตาย” [ปฐมกาล 3:3])

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

อย่างไรก็ตาม ณ จุดนี้ ดูเหมือนว่าเธอจะรู้สึกสับสนและงุนงงมากกว่าสิ่งอื่นใด ไม่มีเหตุผลที่จะคิดว่าเธอตั้งใจบิดเบือนข้อเท็จจริง บางทีเพื่อปกป้องเธอ (เพื่อสร้างรั้วป้องกันอันตราย) อาดัมอาจแนะนำเอวาไม่ให้ “แต่ต้อง” ผลไม้ต้องห้ามนั้น แต่ไม่ว่าอย่างไร การเพียงแค่มองดูผลไม้ชิ้นนั้นไม่ผิด เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะรู้สึกอยากจู้จุกจิกเห็น ซาดานฉวยโอกาสนี้หลอกลวงเธอ และกลายเป็นการทดลองอาดัมด้วย

ครั้งที่สองที่งูพูดกับเอวา มันไม่เพียงแต่อ้างพระวจนะของพระเจ้าอย่างผิด ๆ เพื่อบิดเบือนความหมายเท่านั้น แต่คราวนี้มันได้แย้งสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับอาดัมอย่างตรงไปตรงมา พระวจนะของพระเจ้าที่ตรัสกับอาดัมคือ “ในวันใดที่เจ้ากิน เจ้าจะต้องตายแน่[นอน]” (ปฐมกาล 2:17) แต่คำตอบของซาดานต่อเอวานั้นตรงกันข้ามอย่างสิ้นเชิง “พวกเจ้าจะไม่ตายแน่” (ปฐมกาล 3:4)

จากนั้น ซาดานก็ทำให้เอวาสับสนด้วยคำพูดของมันเกี่ยวกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นหากเธอกินผลไม้ชิ้นนั้น “พระเจ้าทรงทราบอยู่ว่า พวกเจ้ากินผลจากต้นไม้ในวันใด ตาของพวกเจ้าจะสว่างขึ้นในวันนั้น แล้วพวกเจ้าจะเป็นเหมือนอย่างพระเจ้า คือรู้ความดีและความชั่ว” (ข้อ 5) นี่ก็เป็นความจริงเพียงบางส่วน หากเอวากิน ตาของเธอจะสว่างขึ้นและรู้ถึงความดีและความชั่ว กล่าวคือ เธอจะสูญเสียความไร้เดียงสาไป

แต่สิ่งที่แฝงอยู่ในคำพูดเหล่านั้นคือสุดยอดคำสาเหือนคำสาทั้งปวง มันเป็นความเท็จเดียวกันที่ยังคงหลอเลี้ยยความเย่อหยิ่งฝ่ายเนื้อหนังของเผ่าพันธุ์ที่ล้มลงในบาปของเรา และทำให้จิตใจมนุษย์ทุกดวงเสื่อมทราม เรื่องราวการหลอกลวงอันชั่วร้ายนี้ได้ให้กำเนิดศาสนาเทียมเท็จทุกศาสนา ในประวัติศาสตร์มนุษย์ มันเป็นความผิดเดียวกันที่เป็นต้นกำเนิดของความชั่วร้ายในตัวละครตนเอง ดังนั้นคำโกหกเพียงหนึ่งเดียวนี่จึงเป็นต้นกำเนิดของความชั่วร้ายทั้งมวลในจักรวาลที่ว่า “พวกเจ้าจะเป็นเหมือนพระเจ้า” (ข้อ 5)

การกินผลไม้ชิ้นนั้นจะไม่ทำให้เอวาเป็นเหมือนพระเจ้าแต่อย่างใด มันจะทำให้เธอ (และได้ทำให้เธอ) กลายเป็นเช่นเดียวกับมาร—ล้มลงในบาปเสื่อมทราม และถูกประณามลงโทษ

แต่เอวาถูกหลอก เธอ “เห็นว่าต้นไม้ชิ้นดี น่ากิน ทั้งเป็นต้นไม้ที่น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา” (ข้อ 6) สังเกตความปรารถนาตามธรรมชาติที่มี

ส่วนทำให้เอวาสับสน ไม่ว่าจะจะเป็นความอยากของร่างกาย (น่ากิน) ความรู้สึกทางสุนทรียภาพ (เห็นว่าดี) และความอยากรู้อยากเห็นทางปัญญา (น่าปรารถนาที่ทำให้เกิดปัญญา) สิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นแรงกระตุ้นที่ดี สมเหตุผล และมีประโยชน์—เว้นเสียแต่ว่าเป้าหมายที่เราปรารถนานั้นเป็นบาป และเมื่อเป็นเช่นนั้น แรงปรารถนาตามธรรมชาติก็กลับกลายเป็นรากะตัณหาอันชั่วร้ายที่ไม่สามารถนำมาซึ่งสิ่งดีใด ๆ ได้เลย ด้วยเหตุนี้อัครทูตยอห์นจึงบอกเราว่า “ทุกสิ่งในโลกไม่ว่าจะเป็นตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา และความทะนงในสิ่งที่ตนมีหรือทำ ไม่ได้มาจากพระบิดาแต่มาจากโลก” (1 ยอห์น 2:16 ฉบับอมตธรรมฯ)

เอวา กินแล้วจึงให้สามีของเธอกินด้วย พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าอาดัมพบเอวาใกล้ผลไม้ต้องห้ามหรือว่าเอวาไปหาเขา ไม่ว่าจะอย่างไร โรม 5:12 ระบุว่าโดยการกระทำของอาดัม “บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนคนเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยทุกคน” นี่เป็นที่รู้จักกันในนามหลักคำสอนเรื่องบาปดั้งเดิม ซึ่งเป็นหนึ่งในหลักคำสอนที่สำคัญที่สุดและเป็นรากฐานศาสนศาสตร์คริสเตียนที่แท้จริง ดังนั้นการพยายามทำความเข้าใจในบริบทเรื่องราวของเอวาจึงเป็นสิ่งที่สมควรอย่างยิ่ง

บางครั้งผู้คนถามว่าทำไมความล้มเหลวของอาดัมจึงเป็นตัวชี้ขาดต่อมนุษยชาติ และทำไมพระคัมภีร์จึงถือว่าการไม่เชื่อฟังของอาดัมเป็นวิธีที่บาปเข้ามาในโลก ในเมื่อเอวาเป็นคนแรกที่กินผลไม้ต้องห้าม เธอเป็นคนที่ยอมจำนนต่อการทดลองครั้งแรก ยอมให้ตนเองถูกชักนำด้วยการเร้าใจให้เกิดรากะตัณหา และไม่เชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า ทำไมการละเมิดของอาดัมจึงถูกถือว่าเป็นบาปดั้งเดิม?

ก่อนอื่น โปรดจำไว้ว่า 1 ทิโมธี 2:14 กล่าวว่า “อาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด” (ฉบับคิงเจมส์ฯ) บาปของอาดัมเป็นการตั้งใจและจงใจในลักษณะที่ไม่เหมือนกับบาปของเอวา เอวาถูกหลอกลวงแต่อาดัมเลือกที่จะกินผลไม้ที่เอวาเสนอให้ ทั้งที่รู้อยู่เต็มอกว่าเขากำลังมีส่วนร่วมในการกบฏต่อพระเจ้าอย่างจงใจ

อย่างไรก็ตาม ยังมีเหตุผลที่สำคัญยิ่งกว่านั้นที่อธิบายว่าทำไมบาปของอาดัม (ไม่ใช่ของเอวา) จึงเป็นเหตุให้มนุษยชาติทั้งหมดล้มลงในบาป

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เนื่องจากสถานะอันเป็นเอกลักษณ์ของอาดัมในฐานะหัวหน้าครอบครัวดั้งเดิม และดังนั้นจึงเป็นผู้นำของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด ความเป็นสิริของอาดัมจึงมีความสำคัญเป็นพิเศษต่อมวลมนุษยชาติ พระเจ้าทรงปฏิบัติต่ออาดัมในฐานะตัวแทนทางกฎหมายสำหรับตัวเขา ภรรยา และลูกหลานทั้งหมดของพวกเขา เมื่ออาดัมทำบาป เขาทำบาปในฐานะตัวแทนของเราต่อหน้าพระเจ้า เมื่ออาดัมล้มลงในบาป เราก็ก้มลงไปพร้อมกับเขา นี่คือเหตุผลที่พระคัมภีร์สอนว่า เราเกิดมาเป็นคนบาป (ดู ปฐม. 8:21; สดุดี 51:5; 58:3) และเราทุกคนมีส่วนในความผิดและการถูกประณามลงโทษของอาดัม (โรม 5:18)

กล่าวอีกนัยหนึ่ง ตรงกันข้ามกับที่หลายคนคิด เราไม่ได้ตกจากสภาพของความไร้เดียงสาโดยสิ้นเชิงไปสู่บาปเป็นรายบุคคลด้วยตัวของเราเอง แต่อาดัมซึ่งในทางปฏิบัติกำลังทำหน้าที่ในฐานะตัวแทนและผู้รับมอบอำนาจของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดนั้น ได้ทำให้มวลมนุษยชาติตกลงไปสู่บาปในคราวเดียว ตามคำกล่าวในโรม 5:19 “เพราะว่าคนจำนวนมากเป็นคนบาป เพราะคนคนเดียวที่ไม่เชื่อฟัง” ลูกหลานทุกคนของอาดัมถูกประณามลงโทษก็เพราะการกระทำของเขา และนั่นคือเหตุผลที่เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดถูกนับว่ามีความผิด เพราะสิ่งที่อาดัมทำ ไม่ใช่เพราะสิ่งที่เราทำ

เป็นไปได้เลยที่จะเข้าใจหลักคำสอนเรื่องบาปดั้งเดิม หากเราละเลยหลักการว่าด้วยความเป็นสิริของอาดัม และท้ายที่สุดแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเข้าใจพระคัมภีร์ หากปราศจากความเข้าใจในหลักการสำคัญนี้ ในแง่หนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง แม้แต่ความจริงของข่าวประเสริฐก็ขึ้นอยู่กับแนวคิดเรื่องความเป็นสิริในฐานะตัวแทนนี้เช่นกัน พระคัมภีร์กล่าวว่า ความเป็นสิริของอาดัมเหนือเผ่าพันธุ์มนุษย์นั้นเป็นภาพเปรียบเทียบที่ชัดเจนถึงความเป็นสิริของพระคริสต์เหนือเผ่าพันธุ์ที่ได้รับการไถ่ (โรม 5:18; 1 โครินธ์ 15:22) อדםได้นำความผิดมาสู่เราในฐานะตัวแทนของเราอย่างไร พระคริสต์ก็ทรงขจัดความผิดนั้นไปจากประชากรของพระองค์ในฐานะสิริและตัวแทนของพวกเขาอย่างนั้น พระองค์ทรงยืนเป็นตัวแทนของพวกเขาต่อหน้าบัลลังก์แห่งความยุติธรรมของพระเจ้า และทรงชดใช้โทษความผิดของพวกเขาต่อพระเจ้า พระเยซูยังได้ทำทุกสิ่งที่อาดัมล้มเหลวที่จะทำ โดยการเชื่อฟังพระเจ้าเพื่อประชากรของพระองค์ ดังนั้น “[โดย]การเชื่อฟังของมนุษย์คนเดียว...ทำให้คน

เป็นอันมากเป็นผู้ชอบธรรม” (โรม 5:19 ฉบับอมตธรรมฯ) กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความชอบธรรมของพระคริสต์ถูกนับว่าเป็นของเรา เพราะพระองค์ทรงเข้ามาแทนที่ในฐานะศิรัษและตัวแทนของทุกคนที่วางใจในพระองค์ นั่นคือแก่นแท้ของข่าวประเสริฐ

อย่างไรก็ตาม อย่าเข้าใจผิดว่าบาปของเอวาเป็นสิ่งที่ยอมรับได้ เพียงเพราะเธอไม่ได้เจตนา หรือเพราะบาปนั้นไม่ได้มีผลกระทบกว้างไกลเท่ากับบาปของอาดัม บาปของเอวาเป็นบาปร้ายแรง และการกระทำของเธอแสดงให้เห็นว่าเธอเป็นหุ้นส่วนกับอาดัมอย่างเต็มที่และสมัครใจในการไม่เชื่อฟังของเขา (ในทำนองเดียวกัน เราทุกคนแสดงให้เห็นด้วยการกระทำที่จิตใจของเราเองว่า หลักรำสอนเรื่องบาปดั้งเดิมนั้นยุติธรรมและสมเหตุสมผลอย่างสมบูรณ์ ไม่มีใครสามารถปิดความผิดของมนุษยชาติออกไปได้อย่างชอบธรรมโดยอ้างว่า เป็นเรื่องไม่ยุติธรรมที่พวกเราที่เหลือจะต้องแบดเบือนความผิดเพราะการกระทำของอาดัม บาปของเราเองเป็นข้อพิสูจน์ถึงการมีส่วนร่วมของเรากับบาปของอาดัม)

บาปของเอวาทำให้เธอต้องตกอยู่ใต้ความไม่พอพระทัยของพระเจ้า เธอสูญเสียสวรรค์ในเอเดนและได้รับชีวิตแห่งความเจ็บปวดและคับข้องใจแทนคำสาปแช่งของพระเจ้าต่อบาปมุ่งเป้าไปที่เธออย่างเฉพาะเจาะจง

ความอับยศของเธอ

งูพุดถูกเรื่องหนึ่ง การกินผลไม้ต้องห้ามเปิดตาของเอวาให้รู้ความดีและความชั่ว นำเสียดายที่เธอรู้จักความชั่วโดยการได้มีประสบการณ์กับมัน—โดยการเป็นผู้มีส่วนร่วมในบาปด้วยความเต็มใจ และในชั่วพริบตาเดียว ความไร้เดียงสาของเธอก็สูญสิ้นไป ผลลัพธ์คือความอับอายอันแสนเจ็บปวด

พระคัมภีร์บรรยายเรื่องนี้ด้วยถ้อยคำเพียงไม่กี่คำที่เห็นภาพชัดเจน “ตาของเขาทั้งสองคนก็สว่างขึ้น จึงรู้ว่าพวกเขาเปลือยกายอยู่ ก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดกายไว้” (ปฐมกาล 3:7)

ความพยายามอันเลื่องชื่อของพวกเขาในการทำเครื่องนุ่งห่มจากใบมะเดื่อนั้น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความไม่เพียงพออย่างสิ้นเชิงของ

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

อุปกรณ์ทุกชนิดที่มนุษย์คิดค้นขึ้นเพื่อพยายามปกปิดความอับอายไม่ว่าจะเป็นศาสนาของมนุษย์ การกุศล การศึกษา การพัฒนาตนเอง ความภาคภูมิใจในตนเอง และความพยายามอื่น ๆ ทั้งหมดที่จะสร้างความคิดของมนุษย์นั้น ในที่สุดจะล้มเหลวให้การอำพรางความอับยศและความอับอายของสภาพที่ล้มลงในบาปของเราได้ สารพัดวิธีแก้ปัญหาที่มนุษย์สร้างขึ้น ล้วนไร้ผลในการจัดการความอับยศจากบาปของเราไม่ต่างไปจากบรรพบุรุษคู่แรกของเราที่พยายามจะปกปิดความเปลือยเปล่าของพวกเขาด้วยใบมะเดื่อ นั่นก็เพราะว่าการปกปิดความอับอายไม่ได้จัดการกับปัญหาความผิดต่อหน้าพระเจ้าอย่างแท้จริง แะที่สุดคือเป็นไปไม่ได้ที่มนุษย์ชายหญิงที่ล้มลงในบาปจะลบล้างความผิดได้อย่างสมบูรณ์

นั่นคือสิ่งที่อาดัมและเอวาตระหนักได้เมื่อตาของพวกเขาถูกเปิดทำให้รู้จักความดีและความชั่ว แน่แน่นอนว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบทุกอย่างเกี่ยวกับบาปของอาดัมก่อนที่มันจะเกิดขึ้น ไม่มีทางที่ความจริงจะถูกซ่อนไปจากพระองค์ และพระองค์ไม่จำเป็นต้องมาyingสวนด้วยตัวเองเพื่อค้นหาวามนุษย์คู่แรกกำลังทำอะไรอยู่ แต่หนังสือปฐมกาลเล่าเรื่องจากมุมมองทางโลกและมุมมองของมนุษย์ สิ่งที่เราอ่านเจอในปฐมกาล 3:8-13 โดยแก่นแท้แล้วคือสิ่งที่เอวาได้ยินและได้เห็น:

เวลาเย็นวันนั้น เขาทั้งสองได้ยินเสียงพระยาห์เวห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน ชายนั้นกับภรรยาของเขาก็ซ่อนตัวอยู่ในหมู่ต้นไม้กลางสวน ให้พ้นจากพระพักตร์พระยาห์เวห์พระเจ้า

พระยาห์เวห์พระเจ้าทรงเรียกชายนั้นและตรัสถามเขาว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน?”

ชายนั้นทูลว่า “ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวนก็กลัว เพราะข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ จึงได้ซ่อนตัวเสีย”

พระองค์จึงตรัสว่า “ใครบอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกาย? เจ้ากินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินนั้นแล้วหรือ?”

ชายนั้นทูลว่า “หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์

เธอส่งผลจากต้นไม้ให้ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”
พระยาห์เวห์พระเจ้าตรัสถามหญิงนั้นว่า “นี่เจ้าทำอะไรลงไป?”
หญิงนั้นทูลว่า “งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน”

เห็นได้ชัดว่าความอับอายของบรรพบุรุษคู่แรกของเรานอกจากความรู้สึกกลัว หวาดหวั่น และสยดสยองอย่างมากเมื่อต้องรายงานต่อพระเจ้าถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำลงไป นั่นคือเหตุผลที่พวกเขาพยายามซ่อนตัว เช่นเดียวกับไบมะเดือ ที่หลบซ่อนของพวกเขาไม่เพียงพอที่จะปกปิดพวกเขาจากสายพระเนตรที่ทรงเห็นทุกสิ่งทุกอย่างของพระเจ้า

คำตอบกลับของอาดัมสะท้อนถึงความกลัวของเขา รวมถึงความเศร้าโศกอย่างยิ่ง แต่ไม่มีคำสารภาพ ดูเหมือนอาดัมจะตระหนักว่า การพยายามอ้างว่าตนบริสุทธิ์นั้นไร้ประโยชน์ แต่เขาก็ไม่ได้สารภาพทุกอย่างเช่นกัน สิ่งที่เขาทำคือพยายามโยนความผิดให้คนอื่น เขาชี้นิ้วไปยังเอวา คนที่อยู่ใกล้ที่สุดทันที

นอกจากนี้ ในคำพูดของอาดัม (“หญิงที่พระองค์ประทานให้อยู่กับข้าพระองค์”) ยังแฝงนัยแห่งการกล่าวโทษพระเจ้าอีกด้วย บาปทำให้จิตใจของอาดัมเสื่อมทรามอย่างรวดเร็วจนเขาโยนความผิดให้ผู้อื่น เขาไม่ลังเลเลยที่จะโยนพระเจ้าให้มีส่วนร่วมในความผิดนั้นด้วย นี่เป็นลักษณะทั่วไปของคนบาปที่พยายามแก้ตัวให้ตัวเองพ้นผิดจากข้อกล่าวหา จนจดหมายฝากจากยากอบในพันธสัญญาใหม่ได้สั่งสอนเราอย่างชัดเจนว่า “อย่าให้คนที่ถูกล่อลวงกล่าวว่า ‘พระเจ้าทรงล่อลวงข้าเจ้า’ เพราะว่าพระเจ้าจะไม่ถูกความชั่วล่อลวง และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงใครเลย แต่ทุกคนถูกล่อลวงด้วยตัณหาของตัวเอง คือถูกตัณหาอันล่อลวงและชักนำ” (ยากอบ 1:13-14) อย่างไรก็ตาม อาดัมกำลังพยายามอย่างแนบเนียนที่จะโยนความผิดบางส่วนให้กับพระเจ้า

แต่อาดัมกลับโยนความผิดส่วนใหญ่ให้กับเอวา องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ตอบสนองโดยการโต้แย้งกับอาดัมเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่ทรงหันไปหาเอวาและเผชิญหน้ากับเธอโดยตรง ชัดเจนว่า นี่ไม่ใช่สัญญาณาว่าอาดัมพ้นผิด แต่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังให้โอกาสเอวาที่จะสารภาพในส่วนของเธอ

แต่เธอกลับแค่พยายามโยนความผิดไปให้กับงูแทน “หญิงนั้นทูลว่า ‘งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน’ “ (ปฐมกาล 3:13) นั่นก็จริงอยู่

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

(1 ทิโมธี 2:14) แต่ความผิดของงูไม่ได้ทำให้บาปของเธอชอบธรรม อีกครั้ง ยากอบ 1:14 เตือนใจว่า เมื่อใดก็ตามที่เราทำบาป นั่นเป็นเพราะเราถูกชักนำไปโดยราคะตัณหาของเราเอง ไม่ว่าซาตานจะใช้วิธีไหนในการล่อลวงเราให้ทำบาป—ไม่ว่าความเจ้าเล่ห์ของมันจะแยบยลเพียงใด—ความรับผิดชอบต่อการกระทำนั้นยังคงอยู่ที่คนบาปและไม่ใช่ใครอื่น เอวาไม่สามารถหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เธอได้ทำโดยการโทษคนอื่นได้

อย่างไรก็ตาม สังเกตว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้โต้แย้งและไม่ได้สนทนากับเพียงเท่านั้นก็เพียงพอที่จะกล่าวโทษอาดัมและเอวาด้วยคำพูดของพวกเขาเอง แม้ว่าพวกเขาจะพยายามหลีกเลี่ยงการสารภาพอย่างเต็มที่ก็ตาม ข้ออ้างทั้งหมดของพวกเขาไม่ได้ดีไปกว่าใบมะเดื่อที่ใช้ปกปิดความผิดของพวกเขาเลย

ดังนั้นในปฐมกาล 3:14–19 องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงทรงประกาศคำสาปแช่งอย่างครอบคลุมที่กล่าวถึงผู้กระทำความผิดตามลำดับ—เริ่มจากงู ตามด้วยเอวา และสุดท้ายคืออาดัม

พระยาห์เวห์พระเจ้าจึงตรัสกับงูว่า “เพราะเหตุที่เจ้าทำเช่นนั้น เจ้าจะต้องถูกสาปแช่งมากกว่าสัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง จะต้องเลื้อยไปด้วยท้อง จะต้องกินผงกลืนคลินตลอดชีวิตของเจ้า เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นศัตรูกัน ทั้ง[เมล็ดพันธุ์]ของเจ้า และ[เมล็ดพันธุ์]ของนางด้วย เจ้าจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเจ้าฟกช้ำ”

พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า และเขาจะปกครองตัวเจ้า”

พระองค์จึงตรัสแก่ชายนั้นว่า “เพราะเหตุเจ้าเชื่อฟังคำพูดของภรรยา และกินผลจากต้นไม้ที่เราสั่งไม่ให้กินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากตลอดชีวิต ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะออกขึ้นบนดินแก่เจ้า และเจ้าจะกินพืชตามท้องทุ่ง เจ้าจะต้องหากินด้วย

เหงืออาบหน้า จนเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้าถูกนำมาจากดิน และ
เพราะเจ้าเป็นผงกลีดิน และเจ้าจะกลับเป็นผงกลีดินดังเดิม”

การอธิบายคำสาปแช่งทั้งหมดอย่างละเอียดอาจต้องใช้หลายบท ซึ่งแน่นอนว่า
จะกินพื้นที่มากเกินไปเมื่อเทียบกับเนื้อหาในบทนี้ สิ่งที่เราควรสนใจเป็นหลัก
คือ คำสาปแช่งนี้เกี่ยวข้องกับเอวาแบบเจาะจงอย่างไร สังเกตว่าคำสาปแช่งนี้
มีอยู่สามส่วนด้วยกัน ส่วนแรกกล่าวถึงงู ส่วนที่สองกล่าวถึงเอวา และส่วนที่
สามกล่าวถึงอาดัม แต่ทั้งสามส่วนนี้ล้วนส่งผลกระทบร้ายแรงต่อเอวา เพื่อให้
เห็นภาพได้ชัดเจน เรามาเริ่มจากส่วนสุดท้ายซึ่งเป็นคำกล่าวที่มุ่งตรงถึงอาดัม
แล้วค่อยย้อนกลับไปพิจารณาส่วนก่อนหน้านั้น

ก่อนอื่น พึงระลึกไว้เสมอว่า คำสาปที่อาดัมได้รับนั้นไม่เพียงแต่มีผล
ต่อตัวเขาเป็นการส่วนตัวเท่านั้น แต่ยังส่งผลต่อเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดด้วย
นอกจากนี้ คำสาปแช่งนั้นยังสัญญาว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงสภาพแวดล้อมครั้ง
สำคัญในโลก ดังนั้นคำสาปแช่งที่ตกแก่อาดัมจึงส่งผลทันทีและโดยอัตโนมัติ
ต่อเอวา (รวมถึงลูกหลานทั้งปวงของพวกเขา) การสูญเสียสวนสวรรค์และการ
เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันในธรรมชาติทั้งปวงนั้นหมายความว่าชีวิตประจำวัน
ของเอวาจะเต็มไปด้วยผลกระทบอันหนักหน่วง เช่นเดียวกับชีวิตของอาดัม
งานของเธอ (เช่นเดียวกับอาดัม) ก็จะกลายเป็นภาระหนัก เหงื่อ หนามและ
พืชที่มีหนาม รวมถึงความตายในท้ายที่สุด จะกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเธอ
เช่นกัน ดังนั้นคำสาปแช่งที่ตกอยู่บนอาดัมจึงตกอยู่บนเอวากับ

ผมคิดว่าเป็นเรื่องสำคัญที่ส่วนที่สั้นที่สุดของคำสาปแช่งนั้นเกี่ยวข้องกับ
เอวาโดยตรง ส่วนของเอวาถูกกล่าวอย่างครบถ้วนในพระคัมภีร์เพียงข้อเดียว
(ข้อ 16) และมีสององค์ประกอบ องค์ประกอบแรกเป็นผลโดยตรงจากบาป
ของเอวาคือ ความเจ็บปวดและความทุกข์ที่เกี่ยวข้องกับการคลอดบุตรจะ
ทวีคูณขึ้น ส่วนอีกองค์ประกอบหนึ่งคือ ปัญหาและความขัดแย้งที่จะเกิดขึ้น
ระหว่างความสัมพันธ์ของเธอกับสามี หรือกล่าวอีกนัยหนึ่ง เมื่อคำสาปแช่ง
กล่าวถึงเอวาเป็นการเฉพาะ คำสาปแช่งนั้นก็กระทบต่อสองความสัมพันธ์ที่
สำคัญที่สุด ซึ่งโดยธรรมชาติแล้ว ผู้หญิงอาจแสวงหาความปิติยินดีสูงสุดของ

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เธอจากความสัมพันธ์เหล่านี้ นั่นคือ ความสัมพันธ์กับสามีและกับลูกของเธอ

ส่วนแรกของข้อ 16 นั้นเรียบง่ายและตรงไปตรงมา “เราจะเพิ่มความทุกข์ลำบากมากขึ้นแก่เจ้า และเมื่อเจ้ามีครรภ์ เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด” แน่นอนว่าบาปคือสิ่งที่นำความเศร้าโศกและความทุกข์เข้ามาในโลก ตั้งแต่แรก การกล่าวว่า “เพิ่มความทุกข์ลำบาก” ไม่ได้หมายความว่า ในสวนเอเดนที่ปราศจากคำสาปแช่งนั้นมีความเจ็บปวดหรือความทุกข์อยู่บ้างในระดับที่น้อยกว่า เป็นไปได้ว่า แม้แต่การคลอดบุตรก็อาจจะไม่มีความเจ็บปวดและสมบูรณ์แบบเช่นเดียวกับทุกแง่มุมอื่น ๆ ในสวนเอเดน แต่ภาษาเช่นนี้เพียงสะท้อนให้เห็นว่า บัดนี้ในโลกที่ล้มลงในความบาป ความเศร้าโศก ความเจ็บปวด และความยากลำบากทางกายภาพจะกลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของผู้หญิง และในการคลอดบุตร ความเจ็บปวดและความทุกข์จะ “เพิ่ม...มากขึ้น” — เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญเหนือความทุกข์ปกติในชีวิตประจำวัน การคลอดบุตร ซึ่งแต่เดิมมีศักยภาพที่จะนำมาซึ่งความปลาบปลื้มยินดีอันบริสุทธิ์ที่สุด กลับถูกบดบังด้วยความเจ็บปวดและความยากลำบากอย่างรุนแรงแทน

ส่วนที่สองของข้อนี้ตีความยากขึ้นเล็กน้อย “ถึงกระนั้น เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้า และเขาจะปกครองตัวเจ้า” สิ่งที่จะช่วยให้เข้าใจความหมายของวลีนี้ได้ชัดเจนขึ้น คือการเปรียบเทียบวลีนี้กับปฐมกาล 4:7 ซึ่งใช้ภาษาและโครงสร้างไวยากรณ์เดียวกัน เพื่ออธิบายการต่อสู้ระหว่างเรากับบาป “บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู อยากตะครุบเจ้า เจ้าจะต้องเอาชนะบาปนั้น” กล่าวคือ บาปปรารถนาที่จะครอบงำคุณ แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น คุณจะต้องเอาชนะบาปให้ได้

ปฐมกาล 3:16 ใช้ภาษาเดียวกันเพื่ออธิบายถึงการต่อสู้ที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งจะเกิดขึ้นระหว่างเอวาและสามีของเธอ ก่อนที่อาดัมจะทำบาป ความเป็นผู้นำของเอวาเต็มไปด้วยปัญญา ความรัก และความอ่อนโยนอย่างสมบูรณ์เสมอ ก่อนที่เอวาจะทำบาป การยอมจำนนของเธอเป็นแบบอย่างที่มีสมบูรณ์แบบของความอ่อนน้อมถ่อมตนและความสุภาพเรียบร้อย แต่บาปได้เปลี่ยนแปลงทุกสิ่งไป บัดนี้ เธอจะรู้สึกอึดอัดภายใต้การนำของเขากับปรารถนาที่จะมีอำนาจเหนือเขา อาดัมเองก็มีแนวโน้มที่จะปราบปรามเธอด้วยท่าทีที่รุนแรงหรือเผด็จการ

ด้วยเหตุนี้ เราจึงเห็นว่าความตึงเครียดเกี่ยวกับบทบาททางเพศนั้นย้อนกลับไปถึงบรรพบุรุษคู่แรกของเรา มันเป็นหนึ่งในผลกระทบทันทีของบาปและคำสาปแช่งอันน่ากลัวที่ตกแก่มนุษยชาติ

สวนสวรรค์ถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิงด้วยบาป และความรุนแรงของคำสาปแช่งคงทำให้หัวใจของเอวาแตกสลาย แต่การพิพากษาของพระเจ้าต่อเธอไม่ได้โหดร้ายและสิ้นหวังไปเสียทั้งหมด แม้ในคำสาปแช่งนั้นก็ยังมีพระคุณอยู่มากมาย สำหรับสายตาแห่งความเชื่อ ยังมีแสงสว่างแห่งความหวังที่ส่องผ่านเมฆแห่งความไม่พอพระทัยของพระเจ้า

ตัวอย่างเช่น เอวาอาจถูกทำให้อยู่ภายใต้ซึ่งเธอได้ยอมจำนนอย่างโง่เขลา แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เธอยังคงอยู่ภายใต้ความเป็นสิริของสามิผู้รักเธอ เธออาจถูกทำลายจนหมดสิ้น หรือถูกทำให้เร่ร่อนอยู่ในโลกที่การอยู่รอดนั้นยากลำบาก แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น เธอได้รับอนุญาตให้อยู่กับอาดัม ผู้ที่จะยังคงดูแลและจัดหาสิ่งที่จำเป็นสำหรับเธอต่อไป แม้ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาจะตึงเครียดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในสวนเอเดน เธอก็ยังคงเป็นคู่ชีวิตของอาดัม แม้ว่าเธออาจถูกสั่งคมปฏิเสธรและไม่มีที่ยืนโดยชอบธรรม เธอยังคงมีบทบาทในฐานะภรรยาของเขาอยู่

ในกรณีเลวร้ายที่สุด เอวาอาจถูกห้ามไม่ให้มีลูก แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น แม้ว่าการมีลูกจะเจ็บปวดและเต็มไปด้วยความทุกข์ยากลำบาก เธอก็ยังคงเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง อันที่จริงแล้ว ชื่อของเธอซึ่งอาดัมตั้งให้หลังจากมีการประกาศคำสาปแช่งนั้นเป็นพยานถึงข้อเท็จจริงนี้ “อาดัมเรียกภรรยาของเขาว่า ‘เอวา’ เพราะนางเป็นมารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง” (ปฐมกาล 3:20)

แท้จริงแล้ว คำสัญญาที่ว่าเอวาจะยังคงมีลูกได้นั้นทำให้ทุกแง่มุมอื่น ๆ ของคำสาปแช่งเบาบางลง ความคาดหวังอันเรียบง่ายเพียงประการเดียวนี้ได้มอบแสงแห่งความหวังให้แก่มนุษยชาติทั้งปวง ในคำสาปแช่งเองก็ยิ่งพูดเป็นนัยว่า เชื้อสายคนหนึ่งของเอวาจะโค่นล้มความชั่วร้ายและจัดความผิดของบาปทั้งปวงในที่สุด เอวาได้ก่อให้เกิดความชั่วร้ายขึ้นทั่วทั้งโลกด้วยการไม่เชื่อฟังของเธอ แต่บัดนี้ผ่านทางเชื้อสายของเธอ เธอจะให้กำเนิดพระผู้ช่วยให้รอด ความหวังอันทรงพลังนี้ได้ถูกมอบให้แก่เธอโดยนัยแล้ว ในส่วนของคำสาปแช่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับงู

ความคาดหวังของเธอ

คำสาปแช่งของพระเจ้าที่ตกบนภูนั้นรุนแรงที่สุดในความหมายที่ตรงตัวและชัดเจนที่สุด คำสาปแช่งนี้ดูเหมือนจะกล่าวถึงสัตว์เลื้อยคลานตัวจริง แต่จงจำไว้ว่า สัตว์เลื้อยคลานตัวนี้ถูกสิงหรือควบคุมโดยซาตานด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ดังนั้นความสำคัญที่แท้จริงของคำสาปแช่งนี้จึงไม่ได้มุ่งเน้นเพียงแค่ว่าและเผ่าพันธุ์ของมันเท่านั้น ข้อความหลักของคำสาปแช่งนี้คือคำพิพากษาลงโทษอย่างรุนแรงต่อตัวซาตานเอง

อย่างไรก็ตาม คำสาปแช่งนี้ยังมีนัยสำคัญต่อตัวงูและสายพันธุ์ของมันด้วย อย่างมองข้ามข้อเท็จจริงที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประกาศโดยนัยว่า “สัตว์ใช้งานและสัตว์ป่าทั้งปวง” ถูกสาปแช่ง (ปฐมกาล 3:14) แน่نون พระเจ้าไม่ได้ทรงถือว่าอาณาจักรสัตว์มีความผิดเนื่องจากบาปของอาดัม (พระคัมภีร์ไม่เคยพูดถึงสัตว์ว่าเป็นสิ่งมีชีวิตที่มีสติสัมปชัญญะทางศีลธรรม และกรณีนี้ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น แม้แต่ในกรณีของงู ความผิดทางศีลธรรมอยู่ที่วิญญาณของซาตานที่ใช้รูปร่างของสัตว์เลื้อยคลาน ไม่ใช่ตัวสัตว์เอง) แต่พระเจ้าทรงสาปแช่งแม้กระทั่งสัตว์เพราะบาปของอาดัม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ คำสาปแช่งที่ตกแก่พวกมันเป็นส่วนหนึ่งของการพิพากษาของพระเจ้าต่ออาดัม

ขอให้จำไว้ว่า คำสาปแช่งนี้ส่งผลกระทบในแง่ลบต่อสภาพแวดล้อมทั้งหมดของอาดัม ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่แพร่กระจายได้ ดังนั้นเมื่ออาดัมทำบาป การปกครองทั้งหมดของเขาจึงถูกทำให้เสื่อมเสีย ขอบเขตอันกว้างขวางของคำสาปแช่งสะท้อนถึงความจริงข้อนี้ นั่นจึงเป็นเหตุผลที่ในข้อ 17 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสาปแช่งแม้กระทั่งพื้นดิน ชัดเจนว่าอาณาจักรสัตว์ก็จะต้องตกอยู่ภายใต้ผลกระทบอันหลากหลายและกว้างไกลจากการกบฏของอาดัมเช่นกัน สัตว์ป่าทุกตัวจะต้องดำรงชีวิตอยู่ในโลกที่กำลังเสื่อมสลายและกำลังตายลงตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป พวกมันจะต้องเผชิญกับโรคภัย การทำลายล้างภัยพิบัติ ความตาย และความยากลำบากอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งล้วนมีต้นกำเนิดมาจากการมีอยู่ของความชั่วร้าย ดังนั้นสัตว์ทั้งหลายจึงถูกรวมอยู่ในคำสาปแช่งของพระเจ้าอย่างเป็นทางการด้วย พวกมันถูกกำหนดให้ทนทุกข์กับความทุกข์ยากที่เกิดจากความชั่วร้าย ซึ่งบาปของอาดัมได้นำเข้ามาสู่สภาพแวดล้อมของเขา

ทั้งหมดนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพิพากษาต่ออาดัม อันเป็นการเตือนเขาให้อยู่เสมอถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้าต่อบาป

แต่ถูกสาปแช่งเหนือสัตว์สายพันธุ์อื่นทั้งหมด ถูกลดฐานะลงให้เลื้อยไปบนท้องในพงศลิ้น ซึ่งดูเหมือนจะบ่งบอกว่า แต่เดิมยูเคมีขา เราไม่ได้รับคำอธิบายทางกายภาพของงูก่อนถูกสาปแช่ง แต่มันอาจเป็นสิ่งมีชีวิตที่งดงามและซับซ้อนก็ได้ อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป งูทุกตัวจะถูกลดฐานะลงสู่ดิน ถูกสาปให้เลื้อยไปบนพื้น และด้วยเหตุนี้ มันจึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงการกินสิ่งสกปรกทุกชนิดพร้อมกับอาหารของมันได้ ไม่ว่าก่อนการล้มลงในบาป สิ่งมีชีวิตนี้จะเคยมีสง่าราศีเพียงใด บัดนี้มันจะมีรูปร่างที่บ่งบอกถึงความน่ารังเกียจของผู้ล่อลวงที่สิงอยู่ในตัวมัน

ยิ่งไปกว่านั้น งูจะต้องแบกรับตราบาปแห่งความรังเกียจของมนุษย์ตลอดไป ผลกระทบที่แท้จริงของคำประกาศนี้เห็นได้ชัดเจนในความเกลียดชังงูอย่าง เป็นสากลของมนุษยชาติ ไม่มีสิ่งมีชีวิตอื่นใดที่ปลุกความหวาดกลัวและความน่าขยะแขยงได้มากเช่นนี้

แต่อีกครั้งหนึ่ง ความหมายที่แท้จริงของข้อความนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ตัวสัตว์เลื้อยคลาน แต่กล่าวถึงวิญญาณของซาตานที่ควบคุมมัน การที่งูถูกลดฐานะลงสู่พื้นดินเป็นเพียงภาพสะท้อนและภาพประกอบของการที่ซาตานถูกปลดลงจากสวรรค์ “โอ เจ้าร่วงลงจากฟ้าสวรรค์อย่างไรหนอ เจ้าผู้ส่องแสง คือโอโรสแห่งรุ่งอรุณ เจ้าถูกเหวี่ยงลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ” (อิสยาห์ 14:12) มนุษยชาติทั้งปวงต่างก็รังเกียจซาตานเช่นกัน แม้ว่าเผ่าพันธุ์ของเราจะล้มลงในบาปและเข้าร่วมกับซาตานต่อต้านพระเจ้าในฝ่ายวิญญาณ (ยอห์น 8:44) ตัวมารเองก็ยังเป็นที่น่าอัปยศและน่าอดสูท่ามกลางลูกหลานของเอวา โดยทั่วไปแล้ว ผู้คนมักรู้สึกรังเกียจซาตานและภาพลักษณ์ของมันตามธรรมชาติ

แต่นั่นไม่ใช่ความหมายทั้งหมด คำสาปแช่งที่ตกแก่ผู้มีนัยสำคัญทางฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งยิ่งกว่านั้น และผมเชื่อว่าเอวาเข้าใจเรื่องนี้ในระดับหนึ่ง ปฐมกาล 3:15 มักถูกเรียกว่า *โปรเทอแวงเงียม* (*Protevangelium*) (แปลตามตัวอักษรว่า “ข่าวประเสริฐแรก”) นี่คือการรับหรีแห่งข่าวดีแรกสุดสำหรับมนุษยชาติที่ล้มลงในบาป และข่าวดีนี้มาในถ้อยคำแรกของ *คำสาป/แช่ง*ของพระเจ้า! พระองค์ตรัสกับวิญญาณชั่วที่สิงอยู่ในงูว่า “เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

เป็นศัตรูกัน ทั้ง[เมล็ดพันธุ์]ของเจ้า และ[เมล็ดพันธุ์]ของนางด้วย เขาจะทำให้หัวของเจ้าแหลก และเจ้าจะทำให้สันเท้าของเขافلั่ว” (ปฐมกาล 3:15)

แม้จะถูกกล่าวเป็นคำสาปแช่งต่อผู้ล่อลวง แต่ส่วนหนึ่งของคำสาปแช่งนั้นกลับเป็นแสงที่ส่องสว่างสำหรับเอวา นี่คือคำสัญญาที่ชัดเจนว่าเมล็ดพันธุ์ของเธอจะบดขยี้หัวของมารร้ายให้แหลก เธอไม่อาจเข้าใจขอบเขตทั้งหมดของคำสัญญาจากพระเจ้าที่ซ่อนอยู่ในถ้อยคำเหล่านั้นได้ แต่เธอคงรู้สึกมีกำลังใจจากสิ่งที่เธอได้ยินแน่

ประการแรก การกล่าวถึง “[เมล็ดพันธุ์]ของนาง” บ่งชี้ว่าเธอจะมีลูกและมีโอกาสได้เลี้ยงดูครอบครัว อย่างน้อยที่สุด ตอนนี้เธอรู้แล้วว่าเธอจะไม่ถูกทำลายขับพลันทันทีเพราะบาปของเธอ เธอจะไม่ถูกกำหนดให้รับโทษอย่างรุนแรงร่วมกับงู แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น (และเอวาเข้าใจแน่นอนว่านี่เป็นเพราะพระคุณและพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าเท่านั้น) เธอจะยังคงมีโอกาสได้เป็นมารดาของเผ่าพันธุ์มนุษย์ ยิ่งไปกว่านั้น พระเจ้าจะทรงทำให้ความเป็นศัตรูดำรงอยู่ตลอดไประหว่างลูกหลานของเอวาและสิ่งชั่วร้ายนั้น ทั้งหมดนี้เป็นข่าวดีอย่างชัดเจนจากมุมมองของเอวา

ที่ดียิ่งไปกว่านั้นคือคำสัญญาที่ว่า เมล็ดพันธุ์ของเธอจะบดขยี้หัวของงูให้แหลก นี่เป็นการรับประกันว่าเผ่าพันธุ์ของเธอจะไม่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำของผู้ชั่วร้ายอย่างสิ้นหวังตลอดไป อันที่จริง ไม่ว่าเอวาจะเข้าใจอย่างถ่องแท้หรือไม่ก็ตาม คำสาปแช่งต่อนั้นบ่งบอกถึงหนทางแก้ไขบาปของเธอในที่สุด ทำให้เอวามีเหตุผลที่จะหวังว่า สักวันหนึ่งลูกหลานคนหนึ่งของเธอจะบดขยี้หัวของผู้ล่อลวงให้แหลก ทำลายปีศาจตนนั้นและอิทธิพลทั้งหมดของมันอย่างสิ้นเชิงและเด็ดขาด และโดยผลลัพธ์แล้ว ล้มล้างความชั่วร้ายทั้งปวงที่เอวาได้มีส่วนปลดปล่อยออกมา

นั่นคือความหมายที่แท้จริงของคำตรัสเหล่านั้นอย่างไม่ผิดเพี้ยน คำสาปแช่งต้องถือเป็นคำสัญญาสำหรับเอวา “เมล็ดพันธุ์” ของเธอจะบดขยี้หัวของงูให้แหลก ลูกหลานของเธอเองจะเป็นผู้ทำลายผู้ทำลาย

ความหมายของปฐมกาล 3:15 นี้สะท้อนถึงพระเจดนาที่แท้จริงของพระเจ้า และความจริงข้อนั้นก็ปรากฏชัดเจนอย่างยิ่งในพระคัมภีร์ส่วนที่เหลือ (เพราะนี่คือโครงเรื่องหลักของเรื่องราวที่พระคัมภีร์ส่วนที่เหลือบอก

เล่า) ตัวอย่างเช่น มีเสียงสะท้อนของภาษาเดียวกันนี้ในโรม 16:20 “ในไม่ช้า พระเจ้าแห่งสันติสุขจะบดขยี้ซาตานไว้ใต้เท้าของท่าน” (ฉบับอมตธรรมฯ) ฮีบรู 2:14 กล่าวว่า พระคริสต์ (ผู้ซึ่งแน่นอนว่าเป็น “พระเจ้าแห่งสันติสุข” นิรันดร์) ทรงรับสภาพมนุษย์—กลายเป็นลูกหลานคนหนึ่งของเอวาอย่างแท้จริง—เพื่อ “โดยทางความตายนั้น พระองค์จะทรงทำลายมารผู้มีอำนาจแห่งความตาย” 1 ยอห์น 3:8 กล่าวว่า “พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทำลายกิจการของมาร” ด้วยเหตุนี้ พระคริสต์ผู้ซึ่งมีลักษณะพิเศษคือ “ประสูติจากสตรีเพศ” (กาลาเทีย 4:4)—ลูกหลานของหญิงพรหมจารีและพระเจ้าในรูปกายมนุษย์—จึงได้เติมเต็มคำสัญญาอย่างแท้จริงที่ว่า เมล็ดพันธุ์ของหญิงจะทำให้หัวของงูแหลก

เอวาเข้าใจเรื่องนี้อย่างแท้จริงมากแค่ไหนนั้นพระคัมภีร์ไม่ได้บอกไว้ แต่เห็นได้ชัดว่าเอวายึดมั่นในความหวังว่า ผู้สืบเชื้อสายคนหนึ่งของเธอจะทำให้ศัตรูตัวฉกาจของเธอบาดเจ็บ หากจะยืมถ้อยคำจากบริบทที่แตกต่างออกไปเล็กน้อย เธอดูเหมือนจะเข้าใจว่าเผ่าพันธุ์ของเธอจะ “ได้รับความรอดในการมีบุตร” โดยพระคุณของพระเจ้า (1 ทิโมธี 2:15) เราสามารถมั่นใจได้ว่า เธอมีความเป็นศัตรูต่อผู้ล่อลวงอย่างมากและไม่เคยสั่นคลอนตราบเท่าที่เธอยังมีชีวิตอยู่ เธอคงปรารถนาอย่างยิ่งให้ถึงวันนั้น ที่พงศ์พันธุ์คนหนึ่งของเธอจะบดขยี้หัวของงู

หลักฐานของความหวังนี้ปรากฏให้เห็นในความปิติยินดีอย่างยิ่งของเธอเมื่อเธอได้เป็นมารดาครั้งแรก ปฐมกาล 4:1 บรรยายถึงการเกิดของคาอิน ลูกชายคนโตสุดของเอวา เอวากล่าวว่า “ฉันได้รับผู้ชายคนหนึ่ง[จาก] พระยาห์เวห์” สำนวนภาษาฮีบรูอาจแปลตามตัวอักษรได้ว่า “ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่ง; พระยาห์เวห์” นักอรรถาธิบายบางคนเสนอว่า บางทีเธออาจคิดว่าคาอินเป็นพระเจ้าที่มาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระผู้ไถ่ที่ทรงสัญญาไว้ พระคัมภีร์ให้เหตุผลเพียงเล็กน้อยที่ทำให้เราคิดว่า ความหวังในพระเมสสิยาห์ของเธอพัฒนามาจนถึงขนาดนั้นแน่นอนว่า หากเธอคิดว่าคาอินจะเป็นเมล็ดพันธุ์ที่ทรงสัญญาไว้ เธอก็คงผิดหวังเป็นอย่างมาก คาอินทำให้หัวใจของมารดาแตกสลายแทนที่จะทำให้หัวของงูแหลก โดยการฆาตกรรมอาเบลน้องชายของเขา

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

ไม่ว่าเธอจะตั้งใจสื่อความหมายอะไรจากสำนวนในปฐมกาล 4:1 นั้น เป็นการแสดงออกอย่างชัดเจนถึงความหวังและความปิติยินดีเพราะพระคุณ ความเมตตา ความกรุณา และการอภัยโทษของพระเจ้าที่มีต่อเธอ ในนั้นมีน้ำเสียงของความปลื้มปิติและยินดี “ฉันได้รับผู้ชายคนหนึ่ง[จาก]พระยาห์เวห์”

นอกจากนี้ ยังเป็นที่ชัดเจนอีกด้วยว่า ความหวังของเธอสะท้อนออกมาเป็นรูปธรรมในตัวลูก ๆ ของเธอเอง เธอเห็นพวกเขาเป็นเหมือนเครื่องหมายแห่งความดีงามของพระเจ้า และเป็นเครื่องเตือนใจถึงคำสัญญาที่ว่า เมล็ดพันธุ์ของเธอจะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทำลายล้างผู้ล่อลวงอย่างสมบูรณ์ในที่สุด อันที่จริง เมื่อเธอให้กำเนิดเซท—หลังจากที่คาอินได้ทำให้หัวใจของเธอแตกสลายด้วยการฆ่าอาเบลแล้ว—พระคัมภีร์กล่าวว่า เธอ “เรียกชื่อ[เขา]ว่า เซท [หมายถึง “ผู้ที่ทรงแต่งตั้งไว้”] เพราะ “พระเจ้าประทาน (หรือแต่งตั้ง) [เมล็ดพันธุ์]ให้ฉันอีกคนหนึ่งแทนอาเบล เพราะคาอินฆ่าอาเบลเสีย” (ปฐมกาล 4:25) การอ้างถึง “เมล็ดพันธุ์ที่ทรงแต่งตั้งไว้” บ่งชี้ว่าหัวใจของเธอได้ยึดมั่นในคำสัญญาที่ซ่อนอยู่ในคำสาปแช่งนั้น และเธอหวังเห็นความหวังที่ไม่มียินตายว่า สักวันหนึ่งเมล็ดพันธุ์ของเธอเองจะเติมเต็มคำสัญญานั้น

อาดัมและเธอได้รับความรอดหรือไม่? ผมเชื่อว่าพวกเขาได้รับความรอด พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขาเห็นได้จากวิธีที่พระองค์ “ทรงทำเสื่อด้วยหนังสัตว์ให้อาดัมและภรรยาของเขาสวมปกปิดกาย” (ปฐมกาล 3:21) การที่พระองค์จะทำเช่นนั้นได้ สัตว์บางตัวจะต้องถูกฆ่า ดังนั้นการถวายบูชาด้วยโลหิตครั้งแรกจึงกระทำโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อพวกเขา ยิ่งไปกว่านั้น ในคำประกาศของพระเจ้าที่ว่าเมล็ดพันธุ์ของหญิงจะเอาชนะงูนั้น แผลไว้ด้วยคำสัญญาโดยนัยว่าบาปของพวกเขาและผลที่ตามมาทั้งหมดจะถูกทำลายลงในวันหนึ่ง และความผิดบาปนั้นจะถูกกลบฝังไปอย่างสิ้นเชิง เราจึงถามมองหนึ่งของพันธสัญญาใหม่ว่า คำสัญญานี้เกี่ยวข้องกับการส่งพระบุตรของพระเจ้ามาเพื่อแก้ไขสิ่งที่บาปของอาดัมได้ก่อขึ้น

พวกเขาเชื่อในคำสัญญานั้นเท่าที่พวกเขาจะเข้าใจได้ พระคัมภีร์บันทึกว่าเซทเป็นต้นตระกูลเชื้อสายของคน ดำเนินชีวิตในทางพระเจ้า “แล้วเซทก็มีบุตรคนหนึ่ง เรียกชื่อว่า เอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่ม[ร้องเรียก]พระนามพระยาห์เวห์” (ปฐมกาล 4:26) พวกเขาได้รับความรู้เกี่ยวกับพระเจ้าจากที่ใด?

เอวา

ชัดเจนว่ามาจากอาดัมและเอวาซึ่งมีความรู้และประสบการณ์โดยตรงเกี่ยวกับพระเจ้ามากกว่าผู้ใดหลังการล้มลงในบาป เชื้อสายที่ดำเนินในทางพระเจ้านี้ (ซึ่งคงอยู่ในความเชื่อของผู้คนนับล้านจนถึงทุกวันนี้) ถือเป็นมรดกที่สำคัญอย่างยิ่งของพวกเขา นับเป็นที่น่าสนใจสำหรับเอวา เพราะในที่สุดแล้วมรดกนี้ จะยั่งยืนกว่าบาปของเธอ และท้ายที่สุดแล้ว สวรรค์จะเต็มไปด้วยลูกหลานที่ได้รับการไถ่ของเธอ และพวกเขาจะเต็มอิมไปด้วยการเฉลิมฉลองพระราชกิจของพระองค์ผู้เป็นเมสสิดาพันธของเธอตลอดนิรันดร์

แนวทางการศึกษา

บทที่ 1—เอวา

1. อะไรคือสิ่งที่ทำให้เอวาแตกต่างจากผู้หญิงคนอื่น ๆ? ทำไมพระเจ้าถึงทรงสร้างเธอ?

2. วิธีการที่เอวาถูกสร้างขึ้นนั้นบ่งบอกถึงความเท่าเทียมกันขั้นพื้นฐานระหว่างเอวากับอาดัม สิ่งนี้มีความหมายต่อคุณอย่างไร? คุณเข้าใจหน้าที่และบทบาทของผู้หญิงอย่างไร?

เอวา

3. อ่านมัทธิว 19:4-6 พระเยซูตรัสอะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิง และสิ่งนั้นมีความหมายอย่างไรในปัจจุบัน?

4. เอวาเป็นคู่เคียงของอาดัมในด้านใดบ้าง? พวกเขาแตกต่างกันในด้านใดบ้าง? สิ่งนี้อะไรเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในการแต่งงานในปัจจุบัน?

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

5. ในหน้า 7 จอห์น แมคอาเธอร์กล่าวว่าภรรยา คือ “ผู้อยู่ใต้บังคับบัญชา แต่ก็เท่าเทียมกัน” กับสามี สิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรและสิ่งนี้จะ เป็นจริงในชีวิตของคุณได้อย่างไร?

6. อ่านปฐมกาล 3:1–7 การทดลองของคุณคล้ายกับการทดลองเอวา ในด้านใดบ้าง? ซาตานใช้วิธีการใดในการทดลองคุณ?

7. การศึกษาพระคัมภีร์ส่วนตัวของคุณสามารถช่วยป้องกันคุณจากการล่อลวงได้อย่างไร?

8. ความสัมพันธ์ที่สำคัญที่สุดสองประการของผู้หญิงตกอยู่ภายใต้คำสาปอันเป็นผลมาจากบาปของเอวา ความสัมพันธ์เหล่านี้คืออะไร และสำคัญต่อคุณอย่างไร?

มารดาของสิ่งมีชีวิตทั้งปวง

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของ
เอวา? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

2

ซาร่าห์: ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ด้วยความเชื่อ นางซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรรภ์และ
ได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรง
ประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ

—ฮีบรู 11:11 (ฉบับคิงเจมส์ฯ)

พดกันตามตรง พระคัมภีร์บางครั้งบรรยายถึงซาร่าห์ราวกับเป็นคนจู้จี้
ขี้บ่น เธอเป็นภรรยาของอับราฮัมบรรพบุรุษคนสำคัญ เราจึงมักนึกถึง
เธอด้วยความเคารพและให้เกียรติ แต่เมื่ออ่านเรื่องราวชีวิตของเธอใน
พระคัมภีร์แล้ว เราก็ไม่อาจมองข้ามว่าบางครั้งเธอก็ทำตัวไม่ดี เธออาจจนเจียว
จนอาละวาดได้ เธอรู้จักใช้เล่ห์เหลี่ยมเพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ และเธอก็ถึงกับขึ้น
ชื่อเรื่องความใจร้าย ในบางครั้งเธอแสดงออกซึ่งลักษณะต่าง ๆ ที่สะท้อนภาพ
จำของผู้หญิงเจ้าอารมณ์ ขี้บ่น และขี้จ้อง เธอไม่มีความอดทน ขี้หงุดหงิด มี
เล่ห์เหลี่ยม ก้าวร้าว โหดร้าย ไม่คงเส้นคงวา ริษยา และไม่มีเหตุผล เธอไม่
ได้เป็นแบบอย่างที่สมบูรณ์ในเรื่องพระคุณและความสุภาพอ่อนโยนตามแบบ
พระเจ้าตลอดเวลา

อันที่จริง มีบางอย่างที่บ่งบอกว่าเธออาจเป็นสาวสวยที่เอาแต่ใจคล้ายกับ
คุณหนูในการละคร ชื่อที่เธอได้รับตั้งแต่เกิดคือ ซาราย ซึ่งมีความหมายว่า
“เจ้าหญิงของฉัน” (ชื่อของเธอไม่ได้ถูกเปลี่ยนเป็น ซาร่าห์จนกระทั่งเธออายุ
90 ปี ตามที่บันทึกไว้ใน ปฐมกาล 17:15) พระคัมภีร์กล่าวถึงความงามที่น่าทึ่ง
ของเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ว่าเธอจะไปที่ไหน เธอก็มักจะได้รับความโปรดปราน

ซาร่าห์

และสิทธิพิเศษทันทีเพราะความงามของเธอ สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้หญิงที่แสนดีเสียคนได้

นอกจากนี้ เรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตของซาร่าห์ แทบไม่ถูกพูดถึงจนกระทั่งเธออายุได้ 65 ปี ที่น่าประหลาดใจคือ แม้ในวัยนั้นความงามของเธอยังคงโดดเด่นมาก จนอับราฮัมมักคิดว่าผู้มีอำนาจคนอื่น ๆ คงอยากจะได้เธอไปเป็นนางสนมของพวกเขา และเขาก็คิดถูก เพราะทั้งฟาโรห์และกษัตริย์อีกองค์หนึ่ง (โดยไม่รู้ว่าซาร่าห์เป็นภรรยาของอับราฮัม) ต่างก็มีความคิดที่อยากจะได้เธอมาเป็นภรรยา จนถึงทุกวันนี้ ซาร่าห์ยังคงเป็นที่จดจำในฐานะหญิงงามผู้เลื่องลือ ตำนานอิสลามที่มีชื่อเสียงสอนว่า ซาร่าห์มีหน้าตาคล้ายกับเอวา (เรื่องนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษเมื่อพิจารณาจากตำนานอิสลามอีกเรื่องหนึ่งที่บอกว่า อัลลอฮ์ประทานสองในสามส่วนของความงามทั้งสิ้นให้แก่เอวา แล้วแบ่งความงามที่เหลือให้แก่ผู้หญิงคนอื่น ๆ ทั้งหมด) แต่ถึงอย่างนั้น มันก็ไม่จำเป็นต้องเสริมแต่งความงามของซาร่าห์ด้วยเรื่องเล่าปรัมปรา เพราะแค่บันทึกในพระคัมภีร์อย่างเดียวก็น่าได้ชัดแล้วว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีความงามเป็นพิเศษ

นับตั้งแต่ซาร่าห์มาเป็นภรรยาของอับราฮัม สิ่งที่เราปรารถนามากที่สุดก็คือการมีลูก แต่เธอกลับเป็นหมันตลอดช่วงเวลาที่เธอควรมีลูก อันที่จริง นั่นเกือบจะเป็นสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงเธอ หลังจากที่พระคัมภีร์บันทึกว่าอับราฮัมรับเธอเป็นภรรยาในปฐมกาล 11:29 ข้อ 30 กล่าวต่อไปว่า “ฝ่ายนางซารายนั้นเป็นหมัน ไม่มีบุตร”

เห็นได้ชัดว่าเธอทรมานใจกับการไม่มีลูก ทุกเหตุการณ์ที่บันทึกว่าเธออารมณ์เสียหรือมีความขัดแย้งในครอบครัว ล้วนเกี่ยวข้องกับความคับข้องใจของเธอเรื่องการเป็นหมัน มันกัดกินเธอ เธอต้องใช้เวลาหลายปีอยู่กับความหงุดหงิดและความเศร้าหมองเพราะเรื่องนี้ เธออยากเป็นแม่อย่างสุดหัวใจ แต่สุดท้ายเธอก็สรุปว่าพระเจ้าเองทรงกีดกันไม่ให้เธอมีลูก (ปฐมกาล 16:2) เธออยากให้อับราฮัมมีทายาทมากจนถึงขั้นคิดวางแผนที่ผิดศีลธรรม ไม่ชอบธรรม และโง่เขลาอย่างสิ้นดี เธอหุนหันซัดอับราฮัมให้มีลูกกับสาวใช้ของเธอเอง

ตามที่คาดไว้ ผลที่ตามมาจากการที่เห็นแก่ตัวเช่นนี้เกือบทำลายชีวิตของเธอ และดูเหมือนมันจะทิ้งรอยแผลเป็นในตัวบุคลิกของเธอไปตลอดกาล

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ความขมขื่นของเธอคุกรุ่นอยู่เป็นเวลา 13 ปี และในที่สุด เธอก็ยื่นกรรณให้อับราฮัมไล่หญิงคนนั้นออกไปพร้อมกับบุตรที่เกิดกับเธอด้วย

ความผิดของซาร่าห์นั้นเห็นได้ชัดเจน เธอเป็นมนุษย์ที่ล้มลงในบาป บางครั้งความเชื่อของเธอสั่นคลอน และจิตใจของเธอเองบางครั้งนำเธอไปในทางที่ผิด จุดอ่อนเหล่านั้นเด่นชัดและปฏิเสธไม่ได้ ถ้าสิ่งเหล่านี้คือทั้งหมดที่เราารู้เกี่ยวกับซาร่าห์ เราอาจถูกล่อลวงให้นึกภาพว่าเธอเป็นผู้หญิงที่แข็งแกร่ง — โหดร้าย รุนแรง เห็นแก่ตัว และอารมณ์ร้ายอย่างไม่ลดละ เธอไม่ใช่คนประเภทที่จะทำให้เราเห็นอกเห็นใจและเข้าใจเสมอ

แต่ยั้งดีที่ซาร่าห์มีอะไรมากกว่านั้น เธอมีจุดแข็งที่สำคัญเช่นเดียวกับจุดอ่อนที่เห็นได้ชัด พระคัมภีร์ถึงกับกล่าวชื่นชมความเชื่อและความมั่นคงของเธอ อัครทูตเปโตรชี้ให้เห็นว่าเธอเป็นแบบอย่างที่ดีของการที่ภรรยาทุกคน ควรยอมอยู่ใต้การนำของสามีผู้เป็นศีรษะ แม้ว่าจะมีช่วงเวลาที่เธอแสดงความหงุดหงิดอย่างรุนแรงจนถึงขั้นโหดร้าย (ย៉าเตือนเร็วว่าซาร่าห์เองก็เป็นมนุษย์เนื้อหนังที่ต้องต่อสู้เช่นเดียวกับเรา) แต่โดยรวมแล้วชีวิตของซาร่าห์มีลักษณะของความถ่อมใจ ความอ่อนโยน ความมีน้ำใจต้อนรับ ความซื่อสัตย์ ความรักอันลึกซึ้งต่อสามีของเธอ ความรักที่จริงใจต่อพระเจ้า และความหวังที่ไม่เคยตาย

จากการศึกษาความแตกต่างและความขัดแย้ง ซาร่าห์เป็นหญิงที่พิเศษอย่างแท้จริง แม้ว่าเธอจะให้กำเนิดลูกชายเพียงคนเดียวและไม่ได้เป็นแม่จนกระทั่งเธอพ้นวัยเจริญพันธุ์ตามปกติไปแล้ว แต่เธอก็ยังเป็นมารดาคนสำคัญในประวัติศาสตร์ของชาวฮีบรู แม้ว่าความสัตย์ซื่อมาอย่างยาวนานต่อสามีของเธอจะเป็นหนึ่งในคุณลักษณะที่น่ายกย่องที่สุด แต่ความผิดพลาดที่อื้อฉาวที่สุดในชีวิตของเธอกลับเกี่ยวข้องกับการกระทำที่ขาดความสัตย์ซื่ออย่างร้ายแรง บางครั้งเธอถึงเลใจ แต่สุดท้ายเธอก็อดทนต่อสู้กับอุปสรรคที่เหลือเชื่อและความมั่นคงในความเชื่อของเธอก็กลายเป็นคุณลักษณะสำคัญของมรดกที่เธอทิ้งไว้ อันที่จริง พันธสัญญาใหม่ได้บรรจุชื่อเธอไว้ในหอเกียรติยศแห่งความเชื่อ “เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮีบรู 11:11 ฉบับคิงเจมส์)

ซาร่าห์

ภาพรวมทั้งหมดของความเชื่ออันน่าทึ่งของซาร่าห์จะยังไม่ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน จนกว่าเราจะไคร่ครวญถึงอุปสรรคมากมายที่ดูเหมือนจะผ่านพ้นไปไม่ได้ต่อความเชื่อนั้น

ภูมิหลังของเธอในเมืองเออร์แห่งเคลเดีย

ซาร่าห์เป็นน้องสาวต่างมารดาของอับราฮัม ในปฐมกาล 20:12 อับราฮัมอธิบายความสัมพันธ์ของเขากับภรรยาให้กษัตริย์อามีเมเลคฟังว่า “นอกจากนั้น เธอก็เป็นน้องสาวของข้าพระบาทจริง ๆ เป็นบุตรหญิงของบิดาข้าพระบาท แต่ไม่ใช่บุตรหญิงของมารดาข้าพระบาท และนางได้มาเป็นภรรยาข้าพระบาท” เทราห์เป็นบิดาของทั้งคู่ โดยซาร่าห์มีอายุน้อยกว่าอับราฮัม 10 ปี (ปฐมกาล 17:17) เราไม่ทราบชื่อของมารดาทั้งสองคน

อีกอย่าง การแต่งงานระหว่างพี่น้องต่างมารดาเช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นการผิดศีลธรรมระหว่างเครือญาติในสมัยของอับราฮัม นาโฮร์น้องชายของอับราฮัมแต่งงานกับหลานสาว และทั้งอิสอัคและยาโคบก็แต่งงานกับลูกพี่ลูกน้อง การแต่งงานกับญาติสนิทเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือน่าอับอายแต่อย่างใดในยุคสมัยนั้น หรือแม้แต่ในยุคก่อนหน้านี้ย้อนกลับไปในงานการสร้างโลก เห็นได้ชัดว่าเนื่องจากอาดัมและเอวาเป็นมนุษย์เพียงสองคนที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นในตอนแรก จึงจำเป็นอย่างยิ่งในตอนเริ่มต้นที่ลูกหลานบางคนของอาดัมจะต้องแต่งงานกับพี่น้องของตนเอง

พระคัมภีร์ไม่ได้ห้ามการแต่งงานระหว่างคนที่มีสายเลือดเดียวกัน (การแต่งงานกันระหว่างญาติสนิท) จนกระทั่งหลังสมัยของอับราฮัมเป็นเวลานาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าหนึ่งในเหตุผลหลักที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามการปฏิบัติดังกล่าวในที่สุดก็คือ การสะสมการกลายพันธุ์ทางพันธุกรรมในกลุ่มยีนของมนุษย์ เมื่อเริ่มต้นด้วยสิ่งมีชีวิตที่สมบูรณ์ทางพันธุกรรมสองชนิด มันจะไม่มีความเสี่ยงต่อความผิดปกติทางพันธุกรรมใด ๆ อันตรายที่เกี่ยวข้องกับการผสมพันธุ์ในสายเลือดเดียวกันเกิดขึ้นเพียงทีละน้อย ดังนั้นจึงไม่มีข้อห้ามทางกฎหมายเกี่ยวกับการมีเพศสัมพันธ์ระหว่างเครือญาติจนกระทั่งถึงยุคสมัยของโมเสส จากนั้นเลวีนิติ 18:6–18 และ 20:17–21 จึงห้ามการมีเพศสัมพันธ์

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ระหว่างเครือญาติหลายประเภทอย่างชัดเจน รวมถึงการแต่งงานระหว่างพี่น้องต่างบิดาหรือมารดาด้วย แต่เราไม่ควรประเมินบรรดาบรรพบุรุษในพระคัมภีร์ตามกฎหมายที่ถูกบัญญัติขึ้นหลายชั่วอายุคนหลังจากนั้น การที่อับราฮัมรับซาร่าห์เป็นภรรยาไม่ได้เป็นบาปแต่อย่างใด

พระคัมภีร์แทบไม่ได้กล่าวถึงช่วงปีแรก ๆ ของการแต่งงานของพวกเขาเลย อันที่จริง *ทุกอย่างที่เรา* รู้เกี่ยวกับชีวิตของพวกเขาในช่วงเวลานั้นคือความจริงอันขมขื่นที่คอยบาดลึกอยู่ในจิตสำนึกของซาร่าห์อยู่เสมอ “ฝ่ายนางซารายนั้นเป็นหมัน ไม่มีบุตร” (ปฐมกาล 11:30) ประโยคเดียนี่สรุปทุกสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวไว้เกี่ยวกับ 65 ปีแรกในชีวิตของซาร่าห์! จึงไม่น่าแปลกใจเลยหากเธอจะแสดงอาการหงุดหงิดและโกรธเคืองออกมาเป็นครั้งคราว

สังเกตว่าบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตของอับราฮัมก็ไม่ได้เริ่มต้นขึ้นอย่างจริงจังจนกระทั่งเขาอายุได้ 75 ปี ทั้งหมดที่เรารู้คือ เขาเกิดและเติบโตในดินแดนสุเมเรีย ทางตอนล่างของเมโสโปเตเมีย ใกล้กับจุดบรรจบของแม่น้ำไทกริสและยูเฟรติส (ซึ่งอยู่ใกล้กับหัวอ่าวเปอร์เซีย ในภูมิภาคที่เป็นส่วนหนึ่งของประเทศอิรักในปัจจุบัน) บ้านเกิดของอับราฮัมเป็นศูนย์กลางที่มีชื่อเสียงอันเป็นที่รู้จักกันในนาม เมืองเออร์แห่งเคเคเดีย

เมืองเออร์เป็นศูนย์กลางของวัฒนธรรมนอกรีตที่ซับซ้อน ซาร่าห์และอับราฮัมคงอาศัยอยู่ที่นั่นในช่วงที่เมืองนี้เรืองอำนาจและมั่งคั่งสูงสุด รัฐบาลของเมืองเป็นระบอบเทวาริปไตยซึ่งอยู่ภายใต้การปกครองของเทพเจ้าพระจันทร์ของบาบิโลน (นี่เป็นวัฒนธรรมเดียวกับที่สร้างซิกกูแรตส์อันโด่งดัง ซึ่งเป็นหอคอยขั้นบันไดขนาดใหญ่ที่มีวิหารนอกรีตตั้งอยู่บนนั้น)

อับราฮัมอาจมีความรู้บ้างเกี่ยวกับพระเจ้าที่แท้จริงซึ่งสืบทอดมาจากบรรพบุรุษของเขา อย่างไรก็ตาม อับราฮัมเป็นเพียงลูกหลานรุ่นที่เก้าของเชมบุตรชายของโนอาห์ แต่การเติบโตในวัฒนธรรมนอกรีต อับราฮัมเองก็กลายเป็นคนนอกศาสนา จนกระทั่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเขาออกจากเมืองเออร์ (โยชูวา 24:2)

เห็นได้ชัดว่าวัฒนธรรมโลกในสมัยของอับราฮัมนั้นเต็มไปด้วยลัทธินอกศาสนา ย้อนกลับไปแม้แต่ก่อนเหตุการณ์หอบาเบล ความรักต่อความจริงก็

ซารัท

เสื่อมถอยลงอย่างเห็นได้ชัดเป็นเวลาหลายชั่วอายุคนแล้ว เมื่อถึงสมัยของอับราฮัม การนมัสการรูปเคารพก็ครอบงำทุกวัฒนธรรมโลกอย่างทั่วถึง

แต่ก็ยังมีผู้เชื่อแท้หลงเหลือกระจัดกระจายอยู่บ้าง เป็นไปได้อย่างยิ่งว่าท่ามกลางประชากรโลกที่กระจัดกระจายอยู่นั้น ยังคงมีครอบครัวที่สัตย์ซื่อซึ่งรู้จักและนมัสการพระยาห์เวห์ โดยรักษาความเชื่อของพวกเขาสืบต่อกันมาตั้งแต่สมัยของโนอาห์ ตัวอย่างเช่น จากรายละเอียดที่ให้ไว้ในหนังสือโยบ รวมถึงช่วงอายุขัยของโยบ โยบน่าจะเป็นบุคคลร่วมสมัยที่ใกล้เคียงกับอับราฮัม โยบและเพื่อน ๆ ของเขา (แม้ว่าพวกเขาจะเป็นที่ปรึกษาที่แย่มากก็ตาม) มีความคุ้นเคยมากกับพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ในแผ่นดินอูส แม้เราไม่ทราบตำแหน่งที่แน่นอนอย่างแน่ชัด แต่เห็นได้ชัดว่าแผ่นดินอูสตั้งอยู่ในตะวันออกกลาง (เยเรมีย์ 25:20) แต่ไม่ได้อยู่ในบริเวณของเมืองเอร์แห่งเคลเดีย ที่ซึ่งครอบครัวของอับราฮัมอาศัยอยู่ ดังนั้น คนที่หลงเหลืออยู่ซึ่งยังคงนมัสการพระยาห์เวห์ จึงไม่ได้จำกัดอยู่แค่สถานที่เดียวหรือครอบครัวเดียว

อันที่จริง ในเรื่องราวชีวิตของอับราฮัมในพระคัมภีร์ เรายังได้รู้จักกับเมลคีเซเดคด้วย (ปฐมกาล 14:18) เขาเป็นตัวแทนของระบบปุโรหิตผู้เร่ร่อนที่รู้จักพระเจ้าเพียงแท่นหนึ่งเดียวและรับใช้พระองค์ อับราฮัมพบกับเมลคีเซเดคที่ไหเนสีกแห่งใกล้กับทะเลตาย เป็นที่ชัดเจนว่ายังคงมีผู้ที่หลงเหลืออยู่ซึ่งนมัสการพระยาห์เวห์อย่างซื่อสัตย์ในสมัยของอับราฮัม

จุดประสงค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการทรงเลือกและเรียกอับราฮัมคือเพื่อให้เขาเป็นบิดาของชนชาติที่ยิ่งใหญ่ซึ่งจะเป็นพยานของพระองค์ต่อโลก ชนชาติอิสราเอลนั้นจะได้ทำพันธสัญญากับพระยาห์เวห์อย่างเป็นทางการ และความจริงจะถูกรักษาไว้และสืบทอดตลอดไปผ่านทางพวกเขา พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขายอมรับมอบหมายให้รักษา “พระคำรับสั่งของพระเจ้า” (โรม 3:2) พุทธอีกนัยหนึ่งคือ จากชนชาติที่สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม จะมีผู้เผยพระวจนะเกิดขึ้น พระคัมภีร์จะถูกมอบให้แก่โลกผ่านทางพวกเขา พระเจ้าจะทรงสถิตท่ามกลางพวกเขาและตั้งสถานนมัสการของพระองค์ในหมู่พวกเขา ผ่านทางเชื้อสายของพวกเขา พระผู้ช่วยให้รอด (พระเมสสิยาห์) จะเสด็จมา และในพระองค์ทุกชนชาติบนแผ่นดินโลกจะได้รับพร (ปฐมกาล 18:18)

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ซาร่าห์มีบทบาทสำคัญในแผนการนี้อย่างเห็นได้ชัด อับราฮัมไม่อาจเป็นบรรพบุรุษของชนชาติที่ยิ่งใหญ่ได้เลย หากเธอไม่ได้เป็นมารดาของผู้สืบเชื้อสายของเขาก่อน เธอคงจะตระหนักถึงพระสัญญาขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่ออับราฮัม แน่نونว่าเธอปรารถนาจะเห็นพระสัญญาเหล่านั้นถูกเติมเต็ม แต่ตราบใดที่เธอยังคงไม่มีบุตร ความรู้สึกทุกอย่างขึ้นอยู่กับเธอ คงทำให้เธอรู้สึกเหมือนมีภาระหนักอึ้งกดอยู่บนบ่า

การเดินทางของเธอสู่แผ่นดินพระสัญญา

ดูเหมือนว่าในขณะที่อับราฮัมยังเป็นหนุ่มและอาศัยอยู่ในเมืองเออร์ องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเขาว่า “เจ้าจงออกจากดินแดนของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า จากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงแก่เจ้า” (ปฐมกาล 12:1)

อับราฮัมเชื่อฟัง และฮีบรู 11:8 ได้กล่าวชื่นชมเขาอย่างชัดเจนสำหรับการเชื่อฟังของเขา “โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมได้รับการทรงเรียกให้ออกเดินทางไปยังที่ที่เขาจะรับเป็นมรดก ท่านก็เชื่อฟังและเดินทางออกไปโดยไม่รู้ว่าจะไปที่ไหน” แต่การเดินทางนั้นยาวไกลและเชื่องช้า ดูเหมือนว่าอับราฮัมไม่ได้แยกจากครอบครัวและบ้านเรือนของบิดาในทันที แต่กลับพาบิดาของเขาไปด้วย อับราฮัมอาจลี้เลืกลี้หนีในตอนแรกที่จะตัดขาดจากความผูกพันกับพ่อแม่

อันที่จริง เมื่อพระคัมภีร์เล่าถึงช่วงแรกของการย้ายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ดูเหมือนว่าเทราห์บิดาของอับราฮัมยังคงทำหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวใหญ่ “เทราห์ก็พาอับรามบุตรของตน กับโลทหลานชายซึ่งเป็นบุตรของฮาราน พร้อมกับซารายบุตรสะเก้ คือภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา พวกเขาออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน แต่เมื่อพวกเขามาถึงฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น” (ปฐมกาล 11:31) เห็นได้ชัดว่าเทราห์ยังคงเป็นผู้รับผิดชอบดูแล พระคัมภีร์บรรยายถึงเขาในฐานะผู้นำการเดินทาง โดยมีอับราฮัม ซาร่าห์ และโลทติดตามไปด้วย

แต่การเดินทางอันยาวนานในช่วงแรกต้องหยุดชะงักลงที่ฮาราน ซึ่งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือราว 1,000 กิโลเมตร ตามแนวแม่น้ำยูเฟรทีสโดยประมาณ บางทีเทราห์อาจแก่เกินกว่าจะเดินทางต่อไปไหว เราไม่รู้

ซาร่าห์

ว่าอับราฮัมและซาร่าห์อยู่ที่เมืองฮารานนานแคว้นไหน แต่พวกเขาไม่ได้ย้ายไปไหนอีกจนกระทั่งเทราห์เสียชีวิต และนั่นก็ใช้เวลาพอสมควร พระคัมภีร์กล่าวว่า เทราห์มีอายุมากกว่าสองร้อยปีเมื่อเขาเสียชีวิต และอับราฮัมมีอายุ 75 ปี เมื่อเขาออกจากฮารานไปยังแผ่นดินพระสัญญาในที่สุด

นั่นหมายความว่าซาร่าห์ตอนนี้อายุ 65 ปีแล้ว ซึ่งเป็นวัยที่คนส่วนใหญ่ในปัจจุบันคิดว่าเหมาะกับการเกษียณ ซาร่าห์ไม่ใช่หญิงสาวอีกต่อไป แม้แต่ตามมาตรฐานของยุคบรรพชน ซึ่งผู้คนในสมัยนั้นมีชีวิตที่ยืนยาวกว่ามาก และยังคงคล่องแคล่ว แข็งแรง และกระฉับกระเฉงแม้จะเลยวัยหกสิบไปแล้ว ชีวิตของคนเร่ร่อนคงเป็นเรื่องยากสำหรับผู้ที่มีอายุ 65 ปี อย่างไรก็ตาม ไม่มีสัญญาณใดเลยที่บ่งบอกว่าเธอเล็งเลหรือไม่เต็มใจที่จะเดินทางไปกับอับราฮัมสู่ดินแดนที่พวกเขาไม่เคยพบเห็นมาก่อน

อันที่จริง สิ่งที่เราารู้เกี่ยวกับซาร่าห์บ่งชี้ว่า เธอไปกับอับราฮัมด้วยความเต็มใจ ยินดี และกระตือรือร้น ไม่ใช่ด้วยการบ่น เธออุทิศตนให้กับสามีอย่างเต็มที่และสมบูรณ์ โดยรู้ว่าพระเจ้าต้องการให้อับราฮัมเป็นบิดาของชนชาติอันยิ่งใหญ่ เธอปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้กำเนิดบุตร ผู้จะทำให้กระบวนการทั้งหมดนั้นเริ่มต้น

หลังจากฝังศพบิดาและออกจากฮาราน อับราฮัมยังคงมีกองคาราวานขนาดใหญ่ พระคัมภีร์บอกเราว่า “อับราฮัมพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน” (ปฐมกาล 12:5 ฉบับคิงเจมส์)

พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวว่า ช่วงสุดท้ายของการเดินทางสู่คานาอันดำเนินไปอย่างราบรื่นและไม่มีอุปสรรคขัดขวาง โดยมีระยะทางประมาณ 500 กิโลเมตร ด้วยการเดิน (ทำให้การเดินทางจากเอร์เป็นระยะทางมากกว่าหนึ่งพันห้าร้อย กิโลเมตร) ด้วยกองคาราวานขนาดใหญ่ที่สามารถเดินทางได้ในระยะทางที่สมเหตุสมผลประมาณ 15 กิโลเมตรต่อวันตามปกติ การเดินทางจากฮารานไปคานาอันคงจะใช้เวลาเพียงประมาณ 6–7 สัปดาห์ ดูเหมือนว่าอับราฮัมจะไม่ยอมหยุดพักจนกระทั่งมาถึงเบเชล ซึ่งเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์และมีน้ำพุมากมาย

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

สิ่งแรกที่อับราฮัมทำเมื่อมาถึงที่นั่นคือการสร้างแท่นบูชา ในเวลานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมด้วย พระองค์ทรงขยายพระสัญญาที่เคยให้ไว้กับอับราฮัมโดยเพิ่มเติมว่า พระองค์จะประทานดินแดนโดยรอบทั้งหมดให้แก่ลูกหลานของอับราฮัม แม้ว่าอับราฮัมและซาราห์จะยังคงเร่ร่อนพเนจรไปตลอดชีวิตที่เหลือ แต่สถานที่แห่งนี้และแท่นบูชายังคงเป็นหลักยึดเหนี่ยวของพวกเขา (นี่ยังเป็นสถานที่เดียวกันกับที่ยาโคบลานชายของอับราฮัมได้พบกับพระยาห์เวห์ และมีความฝันอันโด่งดังเกี่ยวกับบันไดที่ทอดขึ้นไปถึงสวรรค์ในภายหลัง)

แต่สถานการณ์บีบบังคับให้อับราฮัมต้องเดินทางลงใต้ต่อไปอย่างรวดเร็ว “เกิดการกัณดารอาหารในแผ่นดินนั้น อับรามจึงลงไปที่ยีปต์และอาศัยอยู่ที่นั่น ด้วยว่ามีการกัณดารอาหารหนักในแผ่นดิน” (ปฐมกาล 12:10) ที่นั่นเองเป็นครั้งแรกที่อับราฮัมพยายามแอบอ้างว่าซาราห์เป็นน้องสาวของเขา เขาทำเช่นนี้เพราะกลัวว่าถ้าฟาโรห์รู้ว่าเธอเป็นภรรยาของเขา ฟาโรห์ก็จะฆ่าเขาเพื่อเอาซาราห์ไป ความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของอับราฮัมสั่นคลอนลงบ้างในจุดนี้ เขาตกอยู่ภายใต้ความกลัวต่อมนุษย์ หากเขาแคว้งใจในพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงปกป้องซาราห์ (เหมือนที่พระองค์ทรงทำในที่สุดอยู่ดี)

แต่พระคัมภีร์กล่าวว่า ก่อนที่พวกเขาจะเข้าไปในอีปต์ อับราฮัมได้พูดคุยกับซาราห์ถึงอันตรายซึ่งสถานที่แห่งนี้มีต่อชายที่มีภรรยาสาวว่า “เมื่อคนอีปต์เห็นเธอ พวกเขาจะว่า ‘หญิงคนนี้เป็นภรรยาของเขา’ แล้วก็ฆ่าฉันเสีย แต่จะไว้ชีวิตเธอ” (ปฐมกาล 12:12) ดังนั้นตามคำแนะนำของอับราฮัม เธอจึงตกลงที่จะแสร้งทำเป็นน้องสาวของเขา (ข้อ 13) แรงงูใจของอับราฮัมนั้นทั้งเห็นแก่ตัวและชั่วช้า และแผนการนี้สะท้อนให้เห็นถึงจุดอ่อนร้ายแรงในความเชื่อของเขา อย่างไรก็ตาม ความจงรักภักดีของซาราห์ที่มีต่อสามีของเธอเป็นสิ่งที่น่ายกย่อง และพระเจ้าทรงให้เกียรติเธอในเรื่องนี้

เมื่อข้าราชการบริพารของฟาโรห์เห็นเธอ พวกเขาก็กราบทูลต่อฟาโรห์และพาเธอเข้าสู่พระราชวัง พระคัมภีร์กล่าวว่าฟาโรห์แสดงความโปรดปรานต่ออับราฮัม “พี่ชาย” เพื่อเห็นแก่ซาราห์โดยมอบปศุสัตว์ให้เขามากมาย ซึ่งดูเหมือนจะเป็นการเตรียมการเพื่อขอแต่งงานกับเธอ (ข้อ 16) ในขณะเดียวกัน โดย

ซาร่าห์

การทรงจัดเตรียมของพระเจ้า ฟาโรห์ก็ไม่ได้ล่วงเกินเธอ (ข้อ 19) และเพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะไม่ทำเช่นนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำให้ราชสำนักของฟาโรห์เดือดร้อนด้วย “ภัยพิบัติร้ายแรง” (ข้อ 17)

ในที่สุด ฟาโรห์ค้นพบสาเหตุของภัยพิบัติ และเขาก็เผชิญหน้ากับอับราฮัมเกี่ยวกับการหลอกลวงนี้ ก่อนจะขับไล่อับราฮัมและภรรยาออกจากอียิปต์ (ปฐมกาล 12:19–20) อย่างไรก็ตาม ฟาโรห์ซึ่งพะวงอยู่กับเรื่องที่เร่งด่วนกว่า ก็ไม่ได้ทำอันตรายต่อทั้งสอง และเมื่ออับราฮัมออกจากอียิปต์ ความโปรดปรานของฟาโรห์ที่มีต่อซาร่าห์ก็ทำให้อับราฮัมกลายเป็นคนร่ำรวยมาก (ปฐมกาล 13:2) เขาและซาร่าห์กลับไปยังเบธเอล “สถานที่ที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น” (ปฐมกาล 13:4 ฉบับคิงเจมส์)

นับจากนี้ไป องค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเขา พวกเขาอาศัยอยู่ด้วยกัน “ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาเหมือนเป็นคนต่างด้าว โดยพักอยู่ในเต็นท์... [ขณะที่พวกเขา] เผ่าคอยนครที่ตั้งอยู่บนรากฐานซึ่งพระเจ้าทรงเป็นสถาปนิกและทรงเป็นผู้สร้าง” (ฮีบรู 11:9–10) นั่นเป็นการสรุปที่ดีสำหรับชีวิตบนโลกที่ซาร่าห์ได้รับเมื่อเธอก้าวออกไปด้วยความเชื่อเพื่อติดตามสามีของเธอ—ความไม่สะดวกสบายทางโลกที่ถูกบรรเทาด้วยพระสัญญาแห่งพระพรนิรันดร์

ความโหยหาพระพรที่ทรงสัญญาไว้ของเธอ

โปรดจำไว้ว่า ทั้งอับราฮัมและซาร่าห์ล้วนมาจากสภาพแวดล้อมในเมือง พวกเขาไม่ใช่คนเร่ร่อนหรือชาวเบดูอินที่เดินทางไปตามตลอดชีวิตเพียงเพราะนั่นคือวิถีชีวิตเดียวที่พวกเขารู้จักอย่างที่คนมักเข้าใจผิดกัน อย่าลืมนะว่าพวกเขาไม่ได้เริ่มออกเดินทางจนกระทั่งอับราฮัมอายุประมาณเจ็ดสิบกลาง ๆ แล้ว และซาร่าห์มีอายุน้อยกว่าเขาเพียง 10 ปีเท่านั้น ชีวิตเร่ร่อนบนท้องถนนไม่ใช่สิ่งที่ซาร่าห์คุ้นเคย แต่เป็นสิ่งที่เธอต้องเรียนรู้ที่จะยอมรับ

อะไรเป็นแรงผลักดันให้ซาร่าห์เต็มใจละทิ้งทุกสิ่งที่คุณเคย ตัดขาดจากครอบครัว และอุทิศตนให้กับชีวิตที่ต้องระหกระเหินไร้จุดหมาย?

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ขอให้สังเกตลักษณะของพระสัญญาอันยิ่งใหญ่ที่พระเจ้าประทานแก่อับราฮัม “เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และเราจะอวยพรเจ้า เราจะทำให้ชื่อเสียงของเจ้าเลื่องลือ และเจ้าจะเป็นพร เราจะอวยพรบรรดาผู้ที่อวยพรเจ้า และเราจะสาปแช่งบรรดาผู้ที่แช่งเจ้า ทุกชนชาติทั่วโลก จะได้รับพรผ่านทางเจ้า” (ปฐมกาล 12:2-3 ฉบับอมตธรรมฯ) นี่เป็นการบันทึกครั้งแรกที่กล่าวถึงพันธสัญญากับอับราฮัม ซึ่งเป็นคำมั่นสัญญาอย่างเป็นทางการที่พระเจ้าทรงให้ไว้กับอับราฮัมและลูกหลานของเขาตลอดไป พระสัญญาของพระเจ้านั้นไม่มีเงื่อนไขและไม่จำกัดขอบเขตของพระพร พระเจ้าจะทรงอวยพรอับราฮัมทำให้เขาเป็นพร และทำให้เขาเป็นช่องทางแห่งพระพรสำหรับทั้งโลก (กาลาเทีย 3:9-14) พรที่ทรงสัญญาไว้นั้นยังมีนัยถึงนิรันดร์กาลอีกด้วย

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การไถ่บาปและหนทางเดียวแห่งความรอดจากการพิพากษาของพระเจ้าเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในพระสัญญานี้ (กาลาเทีย 3:8, 16-17) ซาร่าเข้าใจพระสัญญานั้น และตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ เธอเชื่อในพระสัญญานั้น

เราทราบอย่างแน่นอนโดยไม่ต้องสงสัยจากมุมมองของพันธสัญญาใหม่ ว่า พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำกับอับราฮัมนั้นเป็นการยืนยันถึงพระสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เดียวกันกับที่พระเจ้าประทานแก่ออวาดัมตั้งแต่แรกในสวนเอเดน เมื่อพระองค์ประกาศว่าเมล็ดพันธุ์ของพระองค์จะบดขยี้หัวของงูให้แหลก เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ทรงเป็นเมล็ดพันธุ์ของหญิงผู้มีชัยเหนืองูร้าย พระองค์ยังทรงเป็นเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัมผู้ทั่วโลกทั้งปวงจะได้รับพรผ่านทางพระองค์ เปาโลเขียนไว้ว่า “บรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและ[เมล็ดพันธุ์]ของท่านนั้น ไม่ได้ตรัสว่า “และแก่[เมล็ดพันธุ์]ทั้งหลาย” เหมือนอย่างกับประทานแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับประทานแก่คนเดียวคือ “แก่[เมล็ด]ของท่าน” นั่นคือพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:16) พระสัญญาเดียวกันนี้เป็นแก่นหลักที่แผ่ขยายตลอดทั้งพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาล 3 จนถึงการเติมเต็มพระสัญญาสุดท้ายในบทสุดท้ายของวิวรณ์

อับราฮัมเป็นช่องทางมนุษย์ที่โลกจะได้เห็นแผนการทรงไถ่ของพระเจ้า หลังไหลลงมา เขาเข้าใจเรื่องนี้ดี และซาร่าก็เข้าใจและยอมรับด้วยเช่นกัน

ซาร่าห์

“นางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮีบรู 11:11 ฉบับคิงเจมส์)

แต่แม้ซาร่าห์จะมีความเชื่อ เธอรู้ดีจากมุมมองของมนุษย์ว่าการไม่มีลูกเป็นเวลานานหลายปี ดูเหมือนจะเป็นอุปสรรคใหญ่ที่คุกคามต่อการเติมเต็มคำมั่นสัญญาของพระเจ้า ซาร่าห์คงจะครุ่นคิดถึงเรื่องเหล่านี้อยู่ตลอดเวลา และเมื่อเวลาผ่านไป ภาวะที่เธอแบกไว้ก็ยิ่งหนักขึ้นเรื่อย ๆ

กระนั้นพระเจ้ายิ่งประทานเหตุผลให้เธอมีความหวังอยู่เสมอ ในปฐมกาล 15:7–21 พระยาห์เวห์ทรงย้ำและขยายพระสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัม จากนั้นทรงให้การรับรองพันธสัญญาอย่างเป็นทางการ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ข้อ 12 กล่าวว่าอับราฮัมหลับสนิท จากนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินพิธีพันธสัญญา แต่เพียงผู้เดียว (ที่น่าสนใจคือ คำภาษาฮีบรูที่ใช้ในข้อ 12 เป็นคำเดียวกับที่ใช้บรรยาย “การหลับสนิท” ของอาดัม เมื่อพระเจ้าทรงนำกระดูกซี่โครงของเขาไปสร้างเอวา) รายละเอียดเกี่ยวกับการหลับสนิทของอับราฮัมนี้ถูกกล่าวไว้เพื่อเน้นย้ำว่า พันธสัญญานี้ไม่มีเงื่อนไขใด ๆ เลย พันธสัญญานี้เป็นพระสัญญาฝ่ายเดียวจากพระเจ้าถึงอับราฮัมเกี่ยวกับสิ่งที่พระยาห์เวห์จะทรงกระทำ พันธสัญญานี้ไม่มีเงื่อนไขหรือข้อเรียกร้องใด ๆ จากอับราฮัมหรือซาร่าห์เลย แต่เป็นพันธสัญญาที่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าเพียงฝ่ายเดียวโดยสมบูรณ์

หากซาร่าห์เพียงแค่อะหนักถึงความจริงนี้และยอมรับมัน ภาวะทั้งหมดของเธอก็ควรจะถูกยกออกไปในทันที

ความโง่เขลาของเธอในเรื่องฮาการ์

แต่แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ซาร่าห์กลับคิดวางแผนที่ไม่ฉลาดและเต็มไปด้วยความต้องการของเนื้อหนัง จนเธอต้องเสียใจไปตลอดช่วงชีวิตที่เหลือ ความจริงก็คือการกระทำครั้งเดียวนี้ส่งผลร้ายที่ขยายอย่างกว้างขวางจนไม่น่าเชื่อของบุตร ๆ ว่า ความขัดแย้งบางอย่างที่เราเห็นในตะวันออกกลางทุกวันนี้ มีรากฐานมาจากแผนการอันโง่เขลาของซาร่าห์ที่พยายามคิดหาทางออกแบบมนุษย์สำหรับสองทางเลือกที่ยากของเธอ

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

เพื่อความยุติธรรม จากมุมมองของมนุษย์เพียงอย่างเดียวเราเข้าใจความสิ้นหวังของซาร่าห์ได้ดี สิบปีผ่านไปอย่างไร้ผลหลังจากที่อับราฮัมและซาร่าห์มาถึงคานาอัน (ปฐมกาล 16:3) ซาร่าห์ขณะนั้นมีอายุเจ็ดสิบห้าปี เธออยู่ในวัยหมดประจำเดือนแล้ว และยังคงไม่มีลูก หากพระเจ้าทรงวางแผนที่จะให้เธอเป็นมารดาของทายาทของอับราฮัม เหตุใดพระองค์จึงยังมิได้ทรงทำเช่นนั้นจนถึงตอนนี้? เป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะคิดว่าพระเจ้าทรงจงใจไม่ให้เธอมีลูก ซึ่งพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง เมื่อถึงเวลาของพระองค์ที่จะเติมเต็มพระสัญญาแล้ว ไม่มีใครจะปฏิเสธได้ว่า นี่คือการสาปแช่งของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงวางแผนให้ซาร่าห์มีบุตรคนแรกในวัยชรามาโดยตลอด หลังจากที่ถูกความเป็นไปได้ตามธรรมชาติในการเติมเต็มคำเผยพระวจนะหมดสิ้นไป และหลังจากที่ทุกเหตุผลแห่งความหวังทางโลกได้ตายไปอย่างสิ้นเชิง เพื่อที่พระยาห์เวห์จะทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ให้ปรากฏ

แต่เมื่อซาร่าห์พิจารณาสถานการณ์ของตนเองแล้ว เธอสรุปว่าการให้ผู้อื่นทำหน้าที่เป็นมารดาแทนคือทางออกเดียวที่เป็นไปได้สำหรับปัญหาที่ยากลำบากของเธอ หากพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัมจะได้รับการเติมเต็ม อับราฮัมจำเป็นต้องมีบุตรไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ดังนั้นซาร่าห์จึงตัดสินใจดำเนินการด้วยตัวเองเพื่อเติมเต็มพระสัญญาของพระเจ้ากับอับราฮัม โดยไม่รู้ตัวว่าเธอกำลังก้าวไปสู่บทบาทของพระเจ้า

ซาร่าห์มีสาวใช้คนหนึ่งชื่อฮาการ์ ซึ่งเธอได้มาเมื่อยังอยู่ในอียิปต์ ซาร่าห์คงคิดว่า เนื่องจากเธอเป็นเจ้าของฮาการ์ หากอับราฮัมมีบุตรกับฮาการ์ บุตรนั้นก็จะ เป็นของเธอด้วย “นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ‘ดูเถิด พระยาห์เวห์ไม่ทรงให้ฉันมีบุตร ขอจงเข้าไปหาคนใช้ของฉันเถิด บางทีฉันจะได้บุตรโดยนางนั้น’ อับรามก็ฟังเสียงนางซาราย” (ปฐมกาล 16:2)

นี่เป็นกรณีแรกที่มีการบันทึกไว้ในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการมีภรรยาหลายคนของชายผู้ชอบธรรม ชายคนแรกที่มีภรรยาสองคนตามบันทึกในพระคัมภีร์คือลามก (ปฐมกาล 4:19) เขาเป็นลูกหลานที่ชั่วร้ายของคาอิน (อย่าสับสนกับลามกอีกคนหนึ่งที่ถูกกล่าวถึงในปฐมกาล 5:25-29 ซึ่งเป็นบิดาของโนอาห์และสืบเชื้อสายมาจากเซท)

ซาร่าห์

อับราฮัมรับภรรยาน้อยตามคำเรียกร้องของภรรยาเขา “นางซารายภรรยา กียักฮาการ์คนอียิปต์หญิงคนใช้ของนาง ให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง” (ปฐมกาล 16:3) นี่เป็นแบบอย่างอันน่าเศร้าสำหรับบรรพบุรุษของชนชาติ ซึ่งไดวางเอาไว้ ในรุ่นต่อมา ยาโคบจะถูกกลืนของเขาหลอกให้แต่งงานกับทั้ง เลอาห์และราเชล (29:23–31) ดาวิดจะมีภรรยาน้อยเพิ่มขึ้น (2 ซามูเอล 5:13) และซาโลมอนจะมีภรรยามากมายจนไม่น่าเชื่อ โดยมีนางสนมและภรรยารวมกันมากกว่าหนึ่งพันคน (1 พงศกษัตริย์ 11:1–3)

แต่พระเจ้าทรงออกแบบให้การแต่งงานเป็นการมีคู่สมรสเพียงคนเดียว ตั้งแต่แรกเริ่ม “ผู้ชายจะละบิดามารดาไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้อเดียวกัน” (มัทธิว 19:4–5 เน้นคำเพิ่มเติม) ในทำนองเดียวกัน เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า แบบแผนที่สมบูรณ์ของพระเจ้าสำหรับการแต่งงานนั้นเป็นอย่างไร “แต่เพราะเหตุการณ์ล่วงประเวณี ผู้ชายแต่ละคนควรมีภรรยาเป็นของตนเอง และผู้หญิงแต่ละคนควรมีสามีเป็นของตนเอง” (1 โครินธ์ 7:2 เน้นคำเพิ่มเติม) การไม่เชื่อฟังมาตรฐานนี้มักนำไปสู่ผลลัพธ์ที่เลวร้ายเสมอ ใจของดาวิดที่อยากมีภรรยาหลายคนนำไปสู่การทำบาปกับบัทเชบา การที่ซาโลมอนแต่งงานกับผู้หญิงหลายคน ได้ทำลายเขาและแบ่งแยกอาณาจักรของเขา (1 พงศกษัตริย์ 11:4) การละเมิดหลักการ “เนื้อเดียวกัน” ของการมีคู่สมรสเพียงคนเดียวไม่เคยนำมาซึ่งผลดีเลย และความสัมพันธ์ของอับราฮัมกับฮาการ์ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น

ทันทีที่ฮาการ์ตั้งครรภ์ ซาร่าห์ก็รู้ว่ามันเป็นความผิดพลาดครั้งใหญ่หลวง ฮาการ์กลายเป็นคนยโสและก่อความวุ่นวายต่อซาร่าห์ทันที “เมื่อนาง[ฮาการ์] รู้ว่าตั้งครรภ์แล้วก็ดูหมิ่นนายผู้หญิง[ซาร่าห์]” (ปฐมกาล 16:4)

นี่จึงเป็นครั้งแรกที่เราได้เห็นซาร่าห์ระเบิดอารมณ์ออกมา “นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ‘ให้ความผิดที่ทำต่อฉันตกอยู่กับท่าน ฉันเองให้หญิงคนใช้ไว้ให้อ้อมอกของท่าน แต่เมื่อหญิงนั้นรู้ว่ นางตั้งครรภ์แล้ว ก็ดูหมิ่นฉัน ขอพระยาห์เวห์ทรงตัดสินระหว่างฉันกับท่าน’” (ปฐมกาล 16:5)

เป็นความจริงที่ซาร่าห์ไม่มีเหตุผล แผนการอันน่ารังเกียจทั้งหมดนี้เป็นความคิดของเธอเอง แต่ในฐานะหัวหน้าฝ่ายวิญญาณของครอบครัว อับราฮัมควรปฏิเสธแผนนี้ของซาร่าห์ตั้งแต่แรก อย่างไรก็ตาม การโยนความผิดทั้งหมด

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

ให้เขาคนเดียวก็ดูจะไม่ยุติธรรมนัก ในทางกลับกัน อารมณ์โกรธของซาร่าห์ครั้งนี้ถูกฮาการ์ตั้งใจย้ำอย่างชัดเจน การปฏิบัติอย่างหยาบคายของเธอต่อซาร่าห์นั้นไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ เลย ไม่ต้องสงสัยเลยว่าฮาการ์รู้ดีถึงความทุกข์ใจอย่างที่สุดของซาร่าห์ที่ไม่สามารถมีบุตรได้ ตอนนั้นเธอกำลังจ้องเฝ้าเธอกลับมาดูผลของซาร่าห์ และเนื่องจากฮาการ์เป็นเพียงสาวใช้ ส่วนซาร่าห์เป็นผู้มีอำนาจเหนือกว่า การกระทำของฮาการ์ครั้งนี้จึงถือเป็นความอวดดีอย่างจงใจที่สุด

พระคัมภีร์ตอนหนึ่งในหนังสือสุภาษิตกล่าวถึงสถานการณ์นี้โดยตรงว่า

แผ่นดินสะเทือนภายใต้สามสิ่ง
มันไม่อาจทนอยู่ได้สี่สิ่ง
คือ ทาสเมื่อได้เป็นพระราชา
คนโง่เขลาเมื่อกินอิ่ม
หญิงที่ไม่มีใครรักเมื่อได้สามี
และสาวใช้เมื่อขึ้นมาแทนที่นายหญิงของตน (สุภาษิต 30:21-23)

อย่างไรก็ตาม ความจริงคือทุกฝ่ายในเรื่องนี้ล้วนมีความผิด และทุกคนต่างก็ได้รับผลลัพธ์อันขมขื่นจากสิ่งที่ตนได้หว่านเอาไว้

อับราฮัมยอมรับว่าข้อเรียกร้องของซาร่าห์มีเหตุผล จะเป็นการฉลาดหากเขาเข้ามาเป็นคนกลางและหาทางออกที่เป็นธรรมสำหรับทั้งสองฝ่าย แต่เมื่อพิจารณาถึงอารมณ์ของซาร่าห์ในขณะนั้นแล้ว เขากลับทำในสิ่งที่สามีย่อมใหญ่ มักจะทำ นั่นคือ ปลอมยให้ซาร่าห์จัดการกับฮาการ์ตามใจของเธอเอง “อับราฮัมพูดกับนางซารายว่า ‘นี่แน่ะ หญิงคนใช้ของเจ้าอยู่ในอำนาจของเจ้า จงทำแก่นางตามที่เจ้าเห็นควรเถิด’ นางซารายก็เยว้หญิงนั้น จนนางหนีไปให้พ้นหน้า” (ปฐมกาล 16:6)

เพื่อจะเข้าใจถึงความหงุดหงิดสุดขีดของซาร่าห์ ขอให้เรามาดูเรื่องของฮาการ์สักครู่ สังเกตให้ดีว่า แม้ว่าซาร่าห์จะปฏิบัติต่อสาวใช้ของเธออย่างรุนแรง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำแดงพระคุณอย่างยิ่งต่อฮาการ์ ทูตของพระยาห์เวห์ตามหาเธอ ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงว่านี่อาจไม่ใช่ทูตสวรรค์ที่ถูกสร้างขึ้น แต่เป็นการปรากฏที่มองเห็นได้ของพระยาห์เวห์เองในรูปแบบของทูตสวรรค์หรือ

ซาร่าห์

มนุษย์ (ผมมีแนวโน้มที่จะคิดว่า ทูตองค์นี้แท้จริงแล้วเป็นพระบุตรของพระเจ้า ก่อนเสด็จลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์ เราพบทูตองค์เดียวกันนี้หลายครั้งในพันธสัญญาเดิม รวมถึงปฐมกาล 22:11-18; อพยพ 3:2-5; และ 1 พงศกษัตริย์ 19:5-7) สังเกตว่าพระองค์ตรัสกับฮาการ์ด้วยสรรพนามบุรุษที่หนึ่งในฐานะพระยาห์เวห์เอง ไม่ใช่บุรุษที่สามเหมือนที่ผู้ส่งสารทูตสวรรค์ของพระยาห์เวห์จะทำเมื่อพูดแทนพระองค์

พระคำรัสของพระองค์ต่อฮาการ์นั้นอ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความเมตตา พระองค์ทรงเข้าหาเธอก่อนโดยตรัสถามว่าเธอมาจากไหนและกำลังไปที่ไหน พระองค์เรียกเธอโดยตรงว่า “ฮาการ์ สาวใช้ของซาราย” ทั้งนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่า พระองค์ทรงรู้ว่าเธอเป็นใครและเพื่อเตือนเธอถึงหน้าที่ของเธอ จากนั้นเพื่อให้เรื่องนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อฮาการ์ตอบตามความจริง ทูตสวรรค์จึงตรัสว่า “กลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้บังคับนางเถิด” (ปฐมกาล 16:9) ในฐานะทาสรับใช้ตามกฎหมาย เธอไม่มีสิทธิ์ที่จะหนีไป และเธอจำเป็นต้องกลับไปและเชื่อฟังด้วยความถ่อมใจ

จากนั้น ทูตสวรรค์ได้ให้คำสัญญาอันน่าอัศจรรย์แก่ฮาการ์ โดยที่เธอไม่ได้ร้องขอเลย “เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้นจนนับไม่ถ้วน” (ปฐมกาล 16:10) พระองค์ทรงบอกล่วงหน้าถึงบุตรชายที่ยังไม่เกิดของเธอ และตรัสว่าเธอจะเรียกเขาว่าอิซมาเอล เขาจะเป็นคนป่าเถื่อน แต่จะอาศัยอยู่ต่อหน้าพี่น้องของเขา (16:12)

ส่วนฮาการ์ตอบสนองโดยการยอมรับพระองค์ด้วยพระนามอันเป็นเอกลักษณ์ว่า “เอลโรอี” หรือ “พระเจ้าผู้ทรงเห็น” ซึ่งเป็นการอ้างถึงพระเนตรที่รู้ทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งติดตามเธอและแสวงหาเธอ แม้เมื่อเธอพยายามซ่อนตัว (16:13)

อย่างไรก็ตาม ลองคิดว่า ซาร่าห์ไม่เคยได้รับคำสัญญาเช่นนี้จากพระเจ้าเลย ความเชื่อของซาร่าห์ตั้งอยู่บนพระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออับราฮัม จนถึงตอนนี้ ซาร่าห์ไม่เคยถูกเอ่ยชื่ออย่างชัดเจนในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับอับราฮัมเลย พระเจ้าทรงยืนยันพระสัญญาของพระองค์แก่อับราฮัมแล้วไม่น้อยกว่าสามครั้งในเหตุการณ์สำคัญ พระองค์ทรงบอกอับราฮัมครั้งแรกว่าเขาจะเป็นบิดาของชนชาติใหญ่ (12:3) จากนั้นพระองค์ทรงสัญญาว่าจะทำให้

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

เมล็ดพันธุ์ของอับราฮัมมีมากมายเหมือนผงคลีดินบนแผ่นดินโลก—“[เพื่อว่า] ใครนับผงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้” (13:16) ภายหลังเมื่ออับราฮัมทูลพระเจ้าให้ระลึกถึงว่า ตนยังไม่มีทายาทโดยชอบธรรม พระเจ้าทรงสัญญาอีกครั้งว่าเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัมจะมีมากมายดังดวงดาวบนท้องฟ้า (15:1–6)

ในเหตุการณ์เหล่านั้น พระเจ้าไม่เคยตรัสอย่างชัดเจนว่าซาร่าห์จะเป็นมารดาของชนชาติที่กล่าวถึง นั่นเป็นเพียงความหวังและความคาดหวังของเธอเอง แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกับฮาการ์แสดงให้เห็นว่าความหวังของซาร่าห์เริ่มจางหายไป และเธอกำลังท้อใจลงทีละน้อย

ความอดทนของเธอตลอดหลายปีแห่งความเจ็บปวด

เมื่อฮาการ์ให้กำเนิดอิซมาเอล พระคัมภีร์กล่าวว่าอับราฮัมมีอายุแปดสิบหกปี (ปฐมกาล 16:16) อีกสิบสามปีที่อดอดใจผ่านไปสำหรับซาร่าห์หลังจากนั้น เธอยังคงเป็นหมัน ในตอนนั้นเธออายุแปดสิบเก้าปี และได้อาศัยอยู่ในคานาอันเป็นเวลาสี่สิบสี่ปีแล้ว สามิของเธอกำลังจะมีอายุครบหนึ่งร้อยปี หากความหวังของเธอยังไม่พังทลายลงอย่างสิ้นเชิง มันก็คงเหลือเพียงเส้นด้ายบาง ๆ ที่แขวนไว้อยู่เท่านั้น

นี่คือจุดที่ความยิ่งใหญ่แห่งความเชื่อของซาร่าห์เปล่งประกายออกมา เธอได้เก็บซ่อนความหวังไว้ในใจมาเป็นเวลานาน ปีแล้วปีเล่าผ่านไป ตอนนี้เธอเป็นหญิงชราแล้ว และไม่ว่าเธอกับอับราฮัมจะพยายามมีบุตรกี่ครั้ง พระสัญญาก็ยังไม่ถูกเติมเต็มเสียที ผู้หญิงส่วนใหญ่คงยอมแพ้ก่อนหน้านั้นไปนานแล้ว ผู้หญิงที่อ่อนแอกว่านี้อาจสิ้นหวังที่จะได้เห็นพระสัญญาของพระยาห์เวห์ถูกเติมเต็ม และหันไปนับถือลัทธินอกรีตแทน แต่เราถูกย้ำเตือนอีกครั้งว่าซาร่าห์ “ถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” (ฮีบรู 11:11 ฉบับ King James) นี่คือการที่ทำให้เธอพิเศษอย่างยิ่ง

ในที่สุด เมื่ออับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาอีกครั้ง และทรงยืนยันพันธสัญญาอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งการกล่าวย้ำพันธสัญญาครั้งนี้มีความสำคัญเป็นพิเศษ พระคัมภีร์ตอนนี้ยาวมาก และเราไม่มีพื้นที่มากพอที่จะอธิบายทุกรายละเอียด แต่ในที่นี้พระเจ้าทรงย้ำและขยายพระสัญญาสำคัญ

ซาร่าห์

ที่พระองค์ทรงทำกับอับราฮัมอีกครั้ง ทุกครั้งที่มิมีพระสัญญา มันยิ่งใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ “นี่คือพันธสัญญาของเรากับเจ้า เจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย” (ปฐมกาล 17:4) ไม่ใช่แค่ “ชนชาติใหญ่” และไม่ใช่แค่พงศ์พันธุ์ที่มากมายดั่งดวงดาวหรือผงคลีดิน แต่เป็น “ประชาชาติมากมาย” สำหรับชายชราคนนี้มีบุตรเพียงคนเดียว และนั่นเกิดขึ้นด้วยวิธีที่ไม่น่ายากย่องนัก) พระเจ้าตรัสว่า “เราจะทำให้เจ้ามีพงศ์พันธุ์มากมายยิ่ง เราจะทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ และกษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า” (17:6)

ในช่วงเวลานี้เองที่พระเจ้าทรงประทานชื่อใหม่แก่อับราฮัม โดยเปลี่ยนจากชื่อแต่กำเนิดของเขาคืออับราม (17:5) *อับราม* หมายถึง “บิดาผู้สูงส่ง” ส่วน *อับราฮัม* หมายถึง “บิดาของประชาชาติมากมาย”

พระเจ้ายังได้ขยายพันธสัญญาของอับราฮัมสู่คนรุ่นต่อ ๆ ไปอย่างเป็นทางการ โดยทำให้แผ่นดินคานาอันทั้งหมดเป็น “กรรมสิทธิ์นิรันดร์” สำหรับลูกหลานของอับราฮัมตลอดไป (17:7–8) ในที่สุด พระเจ้าประทานเครื่องหมายแห่งการเข้าสู่หน้ดแก่อับราฮัม พร้อมคำแนะนำว่าจะต้องทำอะไร (17:10–14) การเข้าสู่หน้ดกลายเป็นเครื่องหมายและตราประทับอย่างเป็นทางการของพันธสัญญา ทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาตอนนี้มีครบถ้วนแล้ว

ที่สำคัญคือ ในตอนต้นของบทนี้ พระยาห์เวห์ทรงสำแดงพระองค์แก่อับราฮัมด้วยพระนามใหม่ว่า “พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” หรือในภาษาฮีบรูคือ *เอล ชัดดัย* (ปฐมกาล 17:1) พระนามนี้เน้นย้ำถึงฤทธานุภาพสูงสุดของพระเจ้าอย่างชัดเจน หลังจากได้ยินพระสัญญาเหล่านี้หลายครั้ง อับราฮัมอาจกำลังสงสัยว่า เขาจะเห็นบุตรชายตามพระสัญญาเกิดขึ้นหรือไม่ พระนามนี้จึงเป็นการเตือนใจอับราฮัมอย่างแนบแน่นว่า ไม่มีสิ่งใดยากเกินไปสำหรับพระเจ้า

หลังจากตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงเปลี่ยนเรื่องไปพูดถึงซาร่าห์ นี่เป็นครั้งแรกที่มีการบันทึกไว้ว่า พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อของซาร่าห์ และทรงรวมเธอเข้าไว้ในพระสัญญาแห่งพันธสัญญาอย่างเจาะจง “พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า ‘ส่วนซารายภรรยาของเจ้า นั้น เจ้าอย่าเรียกชื่อนางว่า ซาราย [“เจ้าหญิงของฉัน”] แต่จงเรียกชื่อนางว่า ซาร่าห์ [“เจ้าหญิง”] เราจะอวยพรนาง และยิ่งกว่านั้นอีก โดยนางนี้แหละ เราจะให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้า เราจะอวยพรนาง และนางจะให้กำเนิดชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจาก

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

นาง” (ปฐมกาล 17:15-16) โดยการตัดคำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ (“ของฉัน”) ออกไป พระเจ้าทรงขจัดข้อจำกัดของชื่อออกไป เพราะเธอจะเป็นบรรพบุรุษของหลายชนชาติ

ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าซาร่าห์อยู่ด้วยและได้ยินเรื่องนี้ จากบริบทแล้วดูเหมือนว่า เธอไม่ได้อยู่ที่นั่น เราแน่ใจได้ว่าอับราฮัมคงเล่าให้เธอฟังทันทีที่มีโอกาส ขอให้สังเกตปฏิกิริยาของเธอ “อับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะและคิดในใจว่า ‘ชายผู้มีอายุหนึ่งร้อยปีแล้วจะมีบุตรได้หรือ? ซาร่าห์ผู้มีอายุเก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ?’” (ปฐมกาล 17:17) ในเสียงหัวเราะนั้นคงมีทั้งความโล่งใจและความยินดีพอ ๆ กับความรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ เราคงเข้าใจความรู้สึกประหลาดใจของอับราฮัมได้ไม่ยาก เขาคงมีความไม่แน่ใจอยู่บ้าง แต่อย่าเข้าใจผิดคิดว่าเป็นความไม่เชื่อ ในโรม 4:20-21 อัครทูตเปาโลได้กล่าวถึงช่วงเวลานี้ว่า อับราฮัม “ไม่ได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นจน จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงสามารถทำสิ่งที่ทรงสัญญาได้”

อับราฮัมยังได้วิงวอนต่อพระเจ้าไม่ให้มองข้ามอิสมาเอล ซึ่งตอนนั้นมียุสสิบสามปี และเป็นพี่รักของบิดาอย่างไม่ต้องสงสัย “อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า ‘โอขอให้อิสมาเอลมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์’” (ปฐมกาล 17:18)

พระเจ้าทรงตรัสย้ำพระสัญญาเกี่ยวกับซาร่าห์ทันที “พระเจ้าตรัสว่า ‘ที่แน่แท้ คือซาร่าห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้เจ้า และเจ้าจงตั้งชื่อเขาว่า อิสอัค เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเขา เป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เชื้อสายของเขาซึ่งจะตามเขามา’” (ข้อ 19) บุตรของซาร่าห์ (ไม่ใช่บุตรของฮาการ์) จะเป็นผู้ซึ่งคำสัญญาต่าง ๆ ในพันธสัญญาจะได้รับการเติมเต็มในตัวเขา (กาลาเทีย 4:22-28)

พระเจ้ายังมีอีกเรื่องหนึ่งที่ตรัส “สำหรับอิสมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้ช่วยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เราจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งซาร่าห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้” (ปฐมกาล 17:20-21 ฉบับคิงเจมส์ฯ) นี่เป็นครั้งแรกที่พระสัญญามาพร้อมกับวันที่กำหนดแน่นอน ซึ่งเป็นการยืนยันว่า

ซาร่าห์

ซาร่าห์มีส่วนร่วมในพันธสัญญา จากนั้นการสนทนาก็จบลง และพระคัมภีร์กล่าวเพียงว่า “พระเจ้าก็เสด็จจากอับราฮัมขึ้นไป” (ข้อ 22)

อับราฮัมคงรีบไปหาซาร่าห์และเล่าทุกสิ่งที่พระเจ้าตรัสให้เธอฟังทันทีไม่ว่าซาร่าห์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร เธอยอมเข้าใจอย่างแน่นอนว่าอับราฮัมเชื่อในพระสัญญานั้น เพราะเขาได้เข้าสู่หนทางในทันที และได้ให้ทุกคนในครัวเรือนของเขาเข้าสู่หนทางด้วย ไม่ว่าจะเป็น “คนที่เกิดมาในครัวเรือนหรือซื้อมาจากคนต่างชาติ” (ข้อ 23–27 ฉบับอมตธรรมฯ)

ความชื่นชมยินดีของเธอในการเต็มเต็มพระสัญญา

เมื่อพระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมในครั้งถัดไป หนึ่งในพระประสงค์โดยตรงของพระองค์คือการทบทวนพระสัญญากับซาร่าห์ เพื่อให้เธอได้ยินพระสัญญาด้วยหูของเธอเอง ปฐมกาล 18 บรรยายถึงการที่พระเจ้าเสด็จมาเยี่ยมเยียนอับราฮัมพร้อมกับทูตสวรรค์สององค์ อับราฮัมมองเห็นพวกเขาแต่ไกล และ (ก่อนที่เขาจะรู้ว่าคนเหล่านี้เป็นใคร) เขาก็รีบบอกให้ซาร่าห์เตรียมอาหารให้พวกเขาทันที อับราฮัมสัญญากับพวกเขาว่าจะนำ “น้ำมานิดหน่อย... [และ] ขนมปังหน่อยหนึ่งมาให้” แต่แท้จริงแล้ว เขากลับสั่งให้ฆ่าลูกวัวและจัดงานเลี้ยงให้กับพวกเขา (ปฐมกาล 18:4–8) ความเต็มใจของซาร่าห์ในการต้อนรับแขกอย่างหรูหราในเวลาอันสั้นเช่นนี้ ถือเป็นหนึ่งในเครื่องหมายแห่งการยอมจำนนเชื่อฟังต่ออับราฮัม ซึ่งอัครทูตเปโตรได้กล่าวถึงเมื่อเขายกซาร่าห์เป็นแบบอย่างสำหรับภรรยา เปโตรเขียนว่า “เพราะว่าบรรดาสตรีผู้บริสุทธิ์ในสมัยก่อนนั้น ผู้ซึ่งหวังในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายโดยยอมเชื่อฟังสามีของตน เช่นนางซาร่าห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย” (1 เปโตร 3:5–6) นี่คือการที่เปโตรนึกถึงเมื่อเขียนข้อความนี้ อันที่จริง แม้ว่าซาร่าห์จะถูกกล่าวถึงเสมอว่าเป็นภรรยาที่เชื่อฟังอับราฮัม แต่ปฐมกาล 18:12 เป็นข้อเดียวในพันธสัญญาเดิมที่เธอเรียกเขาว่า “[เจ้า]นายของฉัน” (ฉบับอมตธรรมฯ)

ขณะที่กำลังรับประทานอาหาร ชายเหล่านั้นถามว่า “ซาร่าห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน?” (ปฐมกาล 18:9)

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

อับราฮัมตอบว่า “นางอยู่ในเต็นท์” ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เขารู้ว่าเธออยู่ใกล้พอที่จะได้ยิน พระคัมภีร์ได้บรรยายรายละเอียดของบทสนทนาที่ตามมา ดังนี้

[พระองค์ตรัสว่า “ในฤดูนี้ปีหน้าเราจะกลับมาหาเจ้าอีกแน่นอน ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง” นางซาราห์ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ข้างหลังท่าน

ฝ่ายอับราฮัมและซาราห์นั้นชราแล้ว และประจำเดือนของซาราห์ก็หมดไปแล้ว นางซาราห์ก็หัวเราะในใจ กล่าวว่า “ในเมื่อฉันแก่แล้ว สามิ ของฉัน ก็แก่แล้ว ฉันยังจะมีความยินดีอย่างนี้อีกหรือ?”

พระยาห์เวห์ตรัสกับอับราฮัมว่า “ทำไมนางซาราห์หัวเราะ? และกล่าวว่า ‘ฉันแก่แล้ว จะคลอดบุตรชายจริง ๆ หรือ?’ มีสิ่งใดอัศจรรย์เกินที่พระยาห์เวห์จะทรงทำได้ พอถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้า ฤดูนี้ปีหน้า ซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง”

แต่นางซาราห์ปฏิเสธว่า “ข้าพระองค์ไม่ได้หัวเราะพระเจ้าข้า” เพราะนางกลัว พระองค์ตรัสว่า “อย่าเลย เจ้าหัวเราะจริง ๆ” (ปฐมกาล 18:10–15)

เสียงหัวเราะของซาราห์ (เช่นเดียวกับของอับราฮัมก่อนหน้านี้) ดูเหมือนจะแสดงถึงความยินดีและความประหลาดใจมากกว่าความสงสัย แต่เมื่อพระเจ้าตรัสถามว่า “ทำไมซาราห์จึงหัวเราะ?” เธอกลับปฏิเสธ การปฏิเสธนั้นเกิดจากความกลัว เธอกลัวเพราะเธอไม่ได้หัวเราะออกมาดัง ๆ แต่ “หัวเราะในใจ” ทันทีที่เธอตระหนักว่าชายแปลกหน้าผู้นี้รู้ถึงสิ่งที่อยู่ในใจของเธออย่างลึกซึ้ง และแน่นอน เธอก็รู้และมั่นใจทันทีว่านั่นคือองค์พระผู้เป็นเจ้า

ปีถัดมาเป็นปีที่ยากลำบากและวุ่นวายสำหรับอับราฮัมและซาราห์ นั่นคือปีที่พระเจ้าทรงทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ (ปฐมกาล 18:16–19:29) และในปีนั้นเอง อับราฮัมเดินทางลงใต้อีกครั้ง คราวนี้ไปยังแผ่นดินที่ปกครองโดยอาบีเมเลค กษัตริย์แห่งเมืองเกอร์าร์ แม้ตอนนี้ซาราห์จะมีอายุ 90 ปีแล้ว แต่เธอก็ยังคงามพอที่จะปลูกไร่ธัญพืชของกษัตริย์ สิ่งที่เกิดขึ้นในอียิปต์เมื่อ 25 ปี

ซาร่าห์

ก่อนก็เกิดขึ้นอีกครั้ง อับราฮัมพยายามสร้างว่าซาร่าห์เป็นน้องสาวของเขา และอามีเมเลคซึ่งหลงเสน่ห์ในความงามของเธอก็เริ่มไล่ตามเธอ แต่พระเจ้าทรงปกป้องซาร่าห์ โดยเตือนอามีเมเลคในความฝันว่าเธอเป็นภรรยาของอับราฮัม (ปฐมกาล 20:3) พระคัมภีร์เน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่า พระเจ้าไม่ทรงอนุญาตให้อามีเมเลคแตะต้องเธอ (20:6) เพื่อไม่ให้เกิดข้อกังขาว่าใครคือบิดาของบุตรที่เธอจะให้กำเนิดในไม่ช้า

อามีเมเลคตกใจกลัวเมื่อพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่เขาในความฝัน จึงปฏิบัติตามอับราฮัมและซาร่าห์ด้วยความเมตตา เขามอบของกำนัลมากมายแก่อับราฮัมและกล่าวว่า “ดูนี่ แผ่นดินของเราที่อยู่ต่อหน้าเจ้า จงอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ” (20:15) ส่วนนางซาร่าห์นั้น เขากล่าวว่า “นี่แน่ะ เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า เป็นค่าชดใช้ต่อหน้าทุกคนที่อยู่กับเจ้า เจ้ารับการแก้ไขในทุกเรื่องแล้ว” (20:16)

ทันทีหลังจากเหตุการณ์นั้น พระคัมภีร์บันทึกว่า “พระยาห์เวห์ทรงเยี่ยมซาร่าห์ตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระยาห์เวห์ทรงทำแก่ซาร่าห์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้ ซาร่าห์ก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน” (21:1–2) ซาร่าห์ตั้งชื่อเขาว่าอิสอัค ซึ่งหมายถึง “เสียงหัวเราะ” และเธอกล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำให้ฉันหัวเราะทุกคนที่ฟังจะพลอยหัวเราะด้วย” (21:6) ดังนั้นเธอจึงยอมรับเสียงหัวเราะที่เคยพยายามปฏิเสธก่อนหน้านี้

เราได้เห็นแง่มุมที่น่าสนใจของตัวคนที่แท้จริงของซาร่าห์จากการที่เธอเห็นอารมณ์ขันในวิธีที่พระเจ้าทรงจัดการกับชีวิตของเธอ “ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาร่าห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว” (ข้อ 7) แม้ว่าบางครั้งเธอจะมีอารมณ์ฉุนเฉียวและต้องต่อสู้กับความท้อแท้ แต่โดยแก่นแท้แล้วซาร่าห์ก็ยังคงเป็นผู้หญิงที่มีอารมณ์ขัน หลังจากหลายปีแห่งความผิดหวังอันขมขื่น เธอก็ยังสามารถชื่นชมกับความขบขันของการได้เป็นแม่ในวัยชราเช่นนี้ ความปรารถนาตลอดชีวิตของเธอเป็นจริงแล้ว และความทรงจำแห่งปีที่เต็มไปด้วยความผิดหวังอันขมขื่นก็จางหายไปอย่างรวดเร็ว พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อจริง ๆ

ความโหดร้ายของเธอในการปฏิบัติต่ออิซมาเอล

ซาร่าห์มีบทบาทสำคัญอีกเพียงเหตุการณ์เดียวตามที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ในที่สุดอิสอัคก็หย่านม และจากที่เราารู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในสมัยนั้น เขาคงเป็นเด็กวัยหัดเดิน อายุประมาณสองหรือสามขวบ พระคัมภีร์กล่าวว่า “อับราฮัมจัดงานเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม” (ปฐมกาล 21:8) นี่เป็นช่วงเวลาแห่งการเฉลิมฉลอง แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์หนึ่งที่กลายเป็นฟางเส้นสุดท้ายสำหรับซาร่าห์ในการยอมรับฮาการ์ในฐานะภรรยาใหม่ของสามี เธอเห็นว่าอิซมาเอลกำลังล้อเลียนอิสอัค (ข้อ 9) พระคัมภีร์ไม่ได้บอกสาเหตุว่าทำไมอิซมาเอลถึงล้อเลียน มันอาจเป็นแค่เรื่องของเด็ก ๆ ที่ไร้สาระเท่านั้น ดังที่พ่อแม่ทุกคนจะยืนยันได้ว่าพฤติกรรมเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องแปลกสำหรับเด็กในวัยนั้น อิซมาเอลในตอนนั้นน่าจะอายุไม่เกินสิบสี่ปี และกำลังอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นหนุ่ม—โตพอที่จะรับผิดชอบต่อพฤติกรรมของตนเอง แต่ยังไม่มากพอที่จะมีความฉลาดรอบคอบ

แต่นั่นก็เกินกว่าที่ซาร่าห์จะทนได้ เธอพูดขึ้นทันทีว่า “ไล่ทาสหญิงคนนี้กับลูกชายของนางไป เพราะว่าลูกชายของทาสหญิงคนนี้จะป็นทายาทมรดกร่วมกับอิสอัคลูกชายของฉันไม่ได้” (ข้อ 10)

สำหรับอับราฮัม ความสิ้นหวังทั้งหมดหายไปจากงานเฉลิมฉลองในทันที อิซมาเอลเป็นบุตรชายคนแรกของอับราฮัม และเขารักอิซมาเอลอย่างแท้จริง ขอให้นึกถึงคำวิงวอนของอับราฮัมที่พูดต่อพระเจ้าก่อนหน้านี้ “โอ ขอให้อิซมาเอลมีชีวิตอยู่เฉพะพระพักตร์พระองค์” (ปฐมกาล 17:18)

ซาร่าห์โหดร้ายเกินไปจริงหรือ? ความจริงแล้ว ไม่ใช่เลย ผู้หญิงแทบจะทุกคนที่ถูกบังคับให้แบ่งสามีกับภรรยาคนอื่นก็มักจะตอบสนองต่อสถานการณ์เช่นนี้ไม่ต่างจากซาร่าห์ เธอเป็นภรรยาที่แท้จริงของอับราฮัม ฮาการ์เป็นคนเข้ามาแทรกแซง นอกจากนี้ ตามพระสัญญาของพระเจ้า อิสอัคเป็นทายาทที่แท้จริงของอับราฮัม ซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาว่าพระพรแห่งพันธสัญญาจะถูกเติมเต็มผ่านทางเขา การที่อิซมาเอลอยู่ในฐานะที่จะอ้างสิทธิ์ความเป็นบุตรหัวปีเหนือทายาทที่แท้จริงซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้สืบทอดต่อจากอับราฮัมนั้น ทำให้สถานการณ์ยุ่งเหยิงเกินกว่าจะรับได้ อิซมาเอลเป็นภัยคุกคามต่อ

ซาราค

วัตถุประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเชื้อสายของอับราฮัม ตราบใดที่อิซมาเอลยังอยู่ในสถานะที่จะอ้างสิทธิ์ว่าตนเป็นทายาทโดยชอบธรรมของอับราฮัมแทนที่จะเป็นอิสอัค

ดังนั้น สิ่งที่อาจดูเหมือนเป็นปฏิกิริยาที่รุนแรงเกินไปในตอนแรก แท้จริงแล้วเป็นอีกหลักฐานหนึ่งของความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของซาราคในพระสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าเองทรงยืนยันถึงสติปัญญาในคำเรียกร้องของเธอ “พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า “อย่าทุกข์ใจเรื่องเด็กคนนั้นกับ[ภรรยา]ทาซของเจ้าเลย จงทำตามที่ซาราคบอก เพราะ[เมล็ดพันธุ์]ของเจ้าจะนับทางอิสอัค” (21:12 ฉบับอมตธรรมฯ)

อิซมาเอลไม่ได้ถูกทอดทิ้งอย่างสิ้นเชิง พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะทำให้อิซมาเอลเป็นชนชาติใหญ่เช่นกัน—“เพราะเขาก็เป็น[เมล็ดพันธุ์]ของเจ้าเหมือนกัน” (ข้อ 13 ฉบับอมตธรรมฯ) ต่อมาพระยาห์เวห์ทรงปรากฏแก่อิซมาเอลและฮาการ์ในยามค้ำขัน และทรงสัญญาว่าจะตอบสนองความต้องการทั้งหมดของพวกเขา (ข้อ 14–21) ยิ่งไปกว่านั้น สายสัมพันธ์ในครอบครัวระหว่างเชื้อสายของอิซมาเอลและอิสอัคยังคงถูกรักษาไว้อย่างต่อเนื่อง เพราะเมื่ออับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว บุตรชายทั้งสองได้ร่วมมือกันฝังศพบิดาของพวกเขาข้าง ๆ ซาราค (25:9–10)

อัครทูตเปาโลใช้การขับไล่ฮาการ์เป็นภาพเปรียบเทียบถึงความขัดแย้งระหว่างธรรมบัญญัติและพระคุณ โดยเรียกว่า “เรื่องเปรียบเทียบ” หรือ “อุปไมย” (กาลาเทีย 4:24) แต่เราไม่ควรคิดว่าเปาโลกำลังปฏิเสธข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ที่บันทึกในปฐมกาล ตรงกันข้าม เขากลับมองว่าเรื่องนี้เป็นเหมือนต้นแบบ—หรือยิ่งกว่านั้น เป็นบทเรียนที่มีชีวิต ฮาการ์หญิงทาสเป็นตัวแทนของความเป็นทาสภายใต้ระบบศาสนาที่เน้นกฎเกณฑ์เคร่งครัด (การถูกจองจำภายใต้ความพยายามที่จะได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าผ่านการกระทำ) ส่วนซาราคภรรยาที่สตัยชื่อนั้นเป็นตัวแทนของเสรีภาพที่สมบูรณ์แบบของพระคุณ เปาโลกำลังย้ำเตือนผู้เชื่อชาวกาลาเทียว่า “พี่น้องทั้งหลาย เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค” (ข้อ 28)—รอดโดยพระคุณ ไม่ใช่หวังลม ๆ แล้ง ๆ ที่จะรอดโดยการกระทำ “แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น”

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

(ข้อ 29 ฉบับคิงเจมส์) เช่นเดียวกับที่อิสมาเอลล่อเลียนอิสอัค ครูสอนเทย์ในกาลาเทียที่กำลังข่มเหงผู้เชื่อที่แท้จริง ข้อสรุปของเปาโลคืออะไร? “จงไล่หญิงทาสกับบุตรชายของนางไปเสีย เพราะว่าบุตรของหญิงทาสจะรับมรดกร่วมกับบุตรของหญิงที่เป็นไทไม่ได้” (ข้อ 30) แม้จะดูโหดร้าย แต่การขับไล่ฮาการ์และอิสมาเอลนั้นมีหลักการฝ่ายวิญญาณที่สำคัญ จำเป็น และส่งผลเชิงบวกอย่างยิ่ง เหตุการณ์นี้เป็นสัญลักษณ์ของความจริงสำคัญที่ว่า ศาสนาแบบที่พึ่งพาความพยายามของมนุษย์นั้น (ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นแผนการตามเนื้อหนังที่ทำให้กำเนิดอิสมาเอลมาในฐานะการเติมเต็มจอมปลอมตามพระสัญญาของพระเจ้า) เข้ากันไม่ได้เลยกับพระคุณของพระเจ้า (ซึ่งมีสัญลักษณ์เป็นอิสอัค ในฐานะทายาทที่แท้จริงของพระสัญญาของพระเจ้า) และทั้งสองสิ่งนี้เป็นปฏิปักษ์ต่อกันถึงขนาดที่ไม่สามารถอยู่ใกล้กันได้

ความสุขของเธอในช่วงท้ายของชีวิต

หลังจากที่ฮาการ์ถูกไล่ออกไป ชาราก็ก็กลับมามีชีวิตคู่สมรสเพียงคนเดียว อันคึกกับสามิผู้เป็นที่รักของเธอพร้อมกับอิสอัคบุตรชายของพวกเขา ซึ่งเป็นเครื่องเตือนใจที่คงอยู่เสมอสำหรับทั้งชาร่าและอับราฮัมถึงความสัตย์ซื่ออันมั่นคงของพระเจ้า เท่าที่เราทราบ ตลอดชีวิตที่เหลือของเธอเต็มไปด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุข

ชาร่าไม่ได้ปรากฏแม้แต่ในบันทึกของพระคัมภีร์เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่อับราฮัมเกือบถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการณ์ทั้งหมดนั้นมีจุดประสงค์เฉพาะเพื่อทดสอบความเชื่อของอับราฮัม ดูเหมือนว่าชาร่าจะถูกแยกออกจากเหตุการณ์นี้โดยสิ้นเชิงจนกว่าเรื่องจะจบลง เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในแผ่นดินโมริยาห์ (ปฐมกาล 22:2) (ในคนรุ่นหลังต่อมา พื้นที่ซึ่งรู้จักกันในชื่อโมริยาห์ถูกล้อมรอบด้วยกรุงเยรูซาเล็ม และภูเขาโมริยาห์ซึ่งอยู่ใจกลางเมืองคือสถานที่ตั้งพระวิหารตามที่ดินที่ใน 2 พงศาวดาร 3:1) โมริยาห์อยู่ห่างจากเบเออร์เชบาประมาณ 72 กิโลเมตร ที่ซึ่งอับราฮัมอาศัยอยู่ในขณะนั้น (ปฐมกาล 21:33–34) อย่างไรก็ตาม ความเชื่อของชาร่าก็ได้รับการทดสอบมาอย่างดีแล้ว เธอได้แสดงให้เห็นถึงความไว้วางใจอย่างสิ้นเชิงในพระสัญญาของพระเจ้า

ซาร่าห์

มาเป็นเวลานาน และตราประทับแห่งการยอมรับของพระเจ้าที่มีต่อเธอนั้นปรากฏอยู่ในข้อความในพันธสัญญาใหม่หลายตอนที่ยกย่องเธอในเรื่องความสัตย์ซื่อที่มั่นคง

อันที่จริง ในแบบเดียวกับที่พันธสัญญาใหม่แสดงให้เห็นว่าอับราฮัมเป็นบิดาฝ่ายวิญญาณของทุกคนที่เชื่อ (โรม 4:9–11; กาลาเทีย 3:7) ซาร่าห์ก็ถูกวาดภาพว่าเป็นมารดาฝ่ายวิญญาณและเป็นแบบอย่างในอดีตของสตรีทั้งปวงที่มีความเชื่อ (1 เปโตร 3:6) แทนที่จะชี้ให้เห็นถึงช่วงเวลาที่ต้องจดจำเมื่อซาร่าห์ประพฤติตัวไม่ดี พระคัมภีร์กลับรำลึกถึงเธอในฐานะแบบอย่างของสตรีที่ประดับด้วย “ความงามอันไม่รู้จำหายของจิตใจที่อ่อนโยนและสงบเยือกเย็น” (1 เปโตร 3:4 ฉบับอมตธรรมฯ)

นั่นเป็นคำรำลึกที่เหมาะสมสำหรับหญิงที่มีความพิเศษผู้นี้อย่างแท้จริง

แนวทางการศึกษา

บทที่ 2—ซาร่าห์

1. ความคิดแรกของคุณเกี่ยวกับซาราย (หรือซาร่าห์) คืออะไร?

2. เราพบซาร่าห์ครั้งแรกเมื่อเธออายุ 65 ปี ในตอนนั้นเธอสวยงาม แต่ไม่มีบุตร ทำไมการมีบุตรจึงสำคัญมากสำหรับผู้หญิง?

ซาร่าห์

3. ทบทวนเนื้อหาในหน้า 28–29 และระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของซาร่าห์ จากนั้นระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของคุณ และซาร่าห์มีความคล้ายคลึงกันในด้านใดบ้าง? แตกต่างกันในด้านใดบ้าง?

4. เนื่องจากเธอไม่มีบุตร ซาร่าห์จึงถูกระบุว่าเป็นคนหงุดหงิดและขมขื่น เมื่อคุณไม่ได้สิ่งที่คาดหวัง คุณสามารถใช้คำใดเพื่ออธิบายลักษณะการกระทำของคุณ? สิ่งนี้ดีหรือไม่ดี? อธิบายคำตอบของคุณ

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

5. การกระทำของซาร่าห์เผยให้เห็นว่าเธออุทิศตนเพื่อสามีอย่างสิ้นเชิง ชีวิตของคุณเผยให้เห็นถึงบุคคลหรือสิ่งที่คุณอุทิศตนให้อย่างสิ้นเชิง ชีวิตของคุณบอกว่าจะไรสำคัญสำหรับคุณ?

6. แม้จะไม่มีบุตรมาหลายปี แต่ซาร่าห์ยังคงมั่นใจว่าพระเจ้าจะทรงทำตามທີ່พระองค์ทรงสัญญาไว้ ชีวิตของคุณมีความหวังเป็นลักษณะเด่น คุณกำลังหวังอะไร? คุณมั่นใจแค่ไหนว่าพระเจ้าจะทรงทำตามที่คุณคาดหวัง?

ซาราคี

7. อ่านปฐมกาล 17:20–21 คุณคิดว่าซาราคีรู้สึกอย่างไรเมื่อเธอได้ยินคำเหล่านี้?

8. อะไรคือความสำคัญของการที่ซาราคีหัวเราะในปฐมกาล 18:15? การที่เราเชื่อสัตย์ต่อพระเจ้ามีความสำคัญเพียงใด?

ความหวังท่ามกลางความสิ้นหวัง

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของซาร่าห์? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

3

ราหับ: ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

สัสโมนเป็นบิดาของโบอาส มารดาของเขาคือนางราหับ โบอาสเป็น
บิดาของโอเบด มารดาของเขาคือนางรูธ โอเบดเป็นบิดาของเจสซี

—มัทธิว 1:5–6 (ฉบับอมตธรรมา)

เมื่อราหับปรากฏตัวครั้งแรกในบันทึกของพระคัมภีร์ เธอเป็นหนึ่งในตัวละคร
6 สุดแสนน่ารังเกียจเท่าที่จะจินตนาการได้ อันที่จริง เธอถูกกล่าวถึงว่าเป็น
“หญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราหับ” (โยชูวา 2:1) หากคุณสามารถพบเธอก่อนจะถึง
จุดเปลี่ยนครั้งสำคัญของชีวิตเธอ คุณอาจตัดสินใจทันทีว่าเธอเป็นคนสิ้นหวังโดย
สิ้นเชิง เธอเป็นหญิงที่ประพฤติผิดศีลธรรม อาศัยอยู่ในวัฒนธรรมของคนนอก
ศาสนาซึ่งหมกมุ่นอย่างบ้าคลั่งกับทุกสิ่งที่พระเจ้าเกลียดชัง สังคมวัฒนธรรม
ในขณะนั้นกำลังอยู่บนขอบเหวของการพิพากษา พวกเขาจึงใจปล่อยให้ตนเอง
ดิ่งลึกลงสู่ก้นเหวของความเสื่อมทรามทั้งทางศีลธรรมและฝ่ายวิญญาณมา
เป็นเวลานาน และบัดนี้ก็ไม่อาจย้อนกลับได้อีกแล้ว

เท่าที่เรารู้ ราหับเคยมีส่วนร่วมอย่างเต็มใจในความเสื่อมทรามที่เป็น
เอกลักษณ์ของอารยธรรมของเธามาโดยตลอด เธอเคยได้รับผลประโยชน์ส่วน
ตัวจากความชั่วร้ายที่แผ่ซ่านไปทั่วสังคมนั้น บัดนี้เมื่อพระเจ้าได้เรียกร้องให้
ทำลายล้างวัฒนธรรมทั้งหมดอย่างสิ้นเชิงเพราะความชั่วร้ายอย่างสุดขีดของ
พวกเขา ทำไมราหับจึงไม่ควรได้รับผลตอบแทนอันสามสมจากบาปที่เธอจงใจ
กระทำไว้ล่ะ?

ราห์บ

เมื่อพิจารณาจากบันทึกชีวิตของราห์บแล้ว ไม่มีคุณลักษณะใดเลยที่อาจถือเป็นความดีงามในชีวิตของเธอจนถึงจุดนี้ ตรงกันข้าม เธอกลับอยู่ในระดับต่ำสุดของลำดับชั้นทางศีลธรรมในวัฒนธรรมของคนต่างชาติ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่เสื่อมทรามอย่างที่สุดและเต็มไปด้วยความบาปจากการนับถือรูปเคารพไม่แพ้สังคมใดในประวัติศาสตร์โลก เธอเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ในระดับต่ำสุดของศีลธรรม เธอหาเลี้ยงชีพจากกิเลสตัณหาอันไม่รู้จักพอของวัฒนธรรมนั้นในการแสวงหาความเสื่อมทรามอย่างไร้ขอบเขต โดยตอบสนองต่อความต้องการที่ต่ำทรามที่สุดของผู้ที่อยู่ในระดับต่ำสุดของสังคม เป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการถึงผู้ที่ดูจะไม่มีคุณสมบัติสมควรได้รับเกียรติจากพระเจ้ามากไปกว่าราห์บเลย

กระนั้น ในฮีบรู 11:31 (แม้ว่าจะยังถูกระบุว่าเป็น “ราห์บหญิงโสเภณี”) เธอกลับถูกกล่าวถึงโดยเฉพาะด้วยชื่อของเธอเองเพราะความยิ่งใหญ่ของความเชื่อของเธอ และเธอยังปรากฏอยู่ในลำดับพงศ์พันธุ์ของพระคริสต์ในมัทธิว 1 อีกด้วย พิเศษใช่ไหม? คำนี้ยังถือว่าเป็นการพูดน้อยเกินไปสำหรับกรณีของราห์บ

ภูมิหลังที่ไม่น่าเป็นไปได้

ราห์บอาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคในสมัยของโยชูวา บ้านของเธอไม่ได้อยู่ในตรอกหลังเมือง แต่ตั้งอยู่บนกำแพงเมืองอันมีชื่อเสียง (โยชูวา 2:15) กำแพงนั้นคงจะกว้างมาก แน่แน่นอนว่ากว้างพอที่จะมีอาคารและทางเดินหรือถนนอยู่บนนั้น นี่เป็นสุดยอดทำเลในย่านธุรกิจที่มีค่าเช่าราคาแพง จึงสมเหตุสมผลที่จะสันนิษฐานว่าราห์บประสบความสำเร็จทางการเงินอย่างมากในอาชีพของเธอ

น่าเสียดายที่ “อาชีพ” ของเธอคือการค้าประเวณี เธอขายตัวเองให้กับชายที่ชั่วร้ายที่สุดในเมืองซึ่งเสื่อมทรามอยู่แล้วเป็นประจำ

เยรีโคเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรอโมไรต์ ซึ่งเป็นวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยความรุนแรงอย่างโหดร้าย เสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง และนอกศาสนาอย่างถึงที่สุด พวกเขาหมกมุ่นอยู่กับการแสวงหาความชั่วร้ายทุกอย่าง จนพระเจ้าเอง

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

ทรงลงโทษพวกเขา และทรงบัญชาให้ชาวอิสราเอลกวาดล้างชนชาตินี้ออกไปจากโลก (ฉธบ. 20:17) อันที่จริง วัฒนธรรมของชาวอาโมไรต์นั้นเต็มไปด้วยความเสื่อมทรามและความชั่วร้ายอย่างสิ้นเชิงมาเป็นเวลานานมาก (ย้อนกลับไปอย่างน้อยถึงสมัยของอับราฮัม) จนกระทั่งวิถีชีวิตที่เลวทรามของพวกเขากลายเป็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงมอบสิทธิดินแดนของพวกเขาให้แก่อับราฮัมและวงศ์วานของเขาตั้งแต่แรก (ฉธบ. 18:12; 1 พกษ. 21:26) พระเจ้าทรงสัญญากับอับราฮัมว่าลูกหลานของเขาจะเริ่มครอบครองแผ่นดินนั้นทันทีที่ความชั่วร้ายของชาวอาโมไรต์ครบถ้วน (ปฐมกาล 15:16) เวลานั้นได้มาถึงแล้ว ชนชาติชั่วร้ายนี้ได้บรรลุถึงระดับความอดทนสูงสุดของพระเจ้าแล้ว

ดังนั้นราหับจึงเป็นตัวอย่างที่แสดงถึงความเลวทรามของวัฒนธรรมชาวอาโมไรต์ในช่วงเวลาที่พวกเขาได้สะสมความชั่วร้ายของมนุษย์จนเต็มขีดสุดแล้ว เธอทุ่มเททั้งชีวิตไปกับการแสวงหาความสุขทางเนื้อหนังอย่างไร้ศีลธรรม ชีวิตความเป็นอยู่ของเธอขึ้นอยู่กับความชั่วร้ายที่เกิดจากการยินยอมโดยสิ้นเชิง เธอตกเป็นทาสของตัณหาที่ชั่วร้ายที่สุด ถูกพันธนาการด้วยบาปของตนเอง และถูกจองจำอยู่ในสังคมที่น่าสะพรึงกลัวซึ่งตกอยู่ภายใต้การพิพากษาของพระเจ้าแล้ว—อันที่จริง ถูกกำหนดไว้สำหรับการทำลายล้าง *ชั่ววินรันดร์* แต่พระคุณของพระเจ้าได้ไถ่เธอและปลดปล่อยเธอจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ดึงเธอออกมาเหมือนดั่งคืบฟันออกจากไฟ

บริบททางประวัติศาสตร์ในเรื่องของราหับเป็นดังนี้ โมเสสสิ้นชีวิตแล้ว (โยชูวา 1:1–2) ชาวอิสราเอลรุ่นที่ออกมาจากอียิปต์ก็ตายหมดแล้วเช่นกัน เดิมทีมีชาวอิสราเอลมากกว่าหนึ่งล้านคนได้ออกจากอียิปต์ภายใต้การนำของโมเสส (อพยพ 12:37) แต่เนื่องจากความดื้อรั้นและความไม่เชื่ออย่างต่อเนื่องของคนรุ่นนั้น เมื่อพวกเขามาถึงธรณีประตูดของแผ่นดินพระสัญญาที่คาเดช-บาร์เนียเป็นครั้งแรก ทุกคนที่อายุเกินยี่สิบปีถูกห้ามไม่ให้เข้าไป คนทั้งรุ่นถูกกำหนดให้ตายในถิ่นทุรกันดารโดยไม่ได้เห็นแม้แต่แวบเดียวของแผ่นดินพระสัญญา

มีโยชูวาและคาเลบเพียง 2 คนที่ได้รับการยกเว้น (กันดารวิถี 14:30) ทั้งคู่เคยไปสอดแนมแผ่นดินพระสัญญาด้วยกันให้กับโมเสส และกลับมาพร้อมความกระตือรือร้นถึงความหวังที่จะยึดแผ่นดินใหม่ของอิสราเอล พวกเขา

ยืนยันสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับแผ่นดินนั้น แต่เมื่อผู้สอดแนมอีกสิบคนกลับมาพร้อมกับรายงานที่ขัดแย้ง ท้อแท้ และเตือนถึงอันตรายที่รออยู่ข้างหน้า ชนอิสราเอลก็ลังเลที่จะเข้าไปในแผ่นดินนั้น พวกเขาฟังความไม่เชื่อของพวกที่มองโลกในแง่ร้าย แทนที่จะฟังพระสัญญาของพระยาห์เวห์ และในเวลา นั่นเอง ชนทั้งชาติก็ก่อกบฏต่อโมเสสและต่อพระเจ้า (กันดารวิถี 13-14) นั่นเป็นปางเส้นสุดท้าย ซึ่งเป็นเหตุให้อิสราเอลต้องเร่ร่อนเป็นเวลาสี่สิบปี อันเป็นการพิพากษาของพระเจ้าเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา (กันดารวิถี 14:30-35) ในที่สุด ชاکศพของคนที่งุนงงนั้น (ยกเว้นชายสองคนที่สัตย์ซื่อ) ก็ถูกฝังอยู่ในหลุมศพที่กระจัดกระจายไปทั่วถิ่นทุรกันดาร ที่ซึ่งสภาพแวดล้อมอันโหดร้ายได้กลืนกินพวกเขาไปในที่สุด (ข้อ 32-33)

เวลาผ่านไปสามสิบแปดปีนับตั้งแต่การกบฏที่คาเดช-บารเนีย หนังสือโยชูวาเริ่มต้นขึ้นโดยชาวอิสราเอลกลับมาอยู่ที่ธรรมิประดูของคานาอันอีกครั้ง —คราวนี้อยู่ใกล้กับอาเคเซียโกรฟ (โยชูวา 2:1; 3:1) ห่างจากแม่น้ำจอร์แดนไปทางทิศตะวันออกประมาณ 10 กิโลเมตร เกือบจะตรงข้ามกับเมืองเยรีโค พอดี โยชูวาได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้นำของทั้งชนชาตินี้แทนโมเสส ในโยชูวา บทที่ 1 พระเจ้าทรงเสริมความกล้าหาญและความมุ่งมั่นของโยชูวาด้วยพระสัญญาหลายประการ และโยชูวาได้เตรียมประชาชนให้พร้อมเพื่อเข้าสู่แผ่นดินนั้น วันที่คนรุ่นนี้ห้วงมาตลอดชีวิตได้มาถึงแล้ว

ด้วยสติปัญญา เช่นเดียวกับที่โมเสสเคยทำเมื่อหลายปีก่อน โยชูวาได้ส่งผู้สอดแนมไปล่วงหน้าเพื่อรวบรวมข้อมูลทางทหารและยุทธศาสตร์เกี่ยวกับเมืองที่อยู่อีกฝั่งของแม่น้ำจอร์แดน อย่างไรก็ตาม คราวนี้โยชูวาส่งไปเพียงสองคน โดยกล่าวว่า “จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น โดยเฉพาะเมืองเยรีโค” (2:1)

พระคัมภีร์กล่าวเพียงคำว่า “เขาทั้งสองก็ไป เข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราหับ และพักอยู่ที่นั่น” (2:1) ดังนั้นราหับจึงเป็นคนแรกในแผ่นดินพระสัญญาที่พระคัมภีร์แนะนำให้เรารู้จัก ด้วยการทรงจัดเตรียมอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระเจ้า เธอได้กลายเป็นหนึ่งในบุญและสำคัญสู่ชัยชนะทางการทหารของชนอิสราเอล การเผชิญหน้าอย่างไม่คาดฝันกับผู้สอดแนมทั้งสองนั้นได้เปลี่ยนแปลงชีวิต อาชีพ และอนาคตของเธอไปอย่างสิ้นเชิง

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

นี่เป็นการมาบรรจบกันของพลังที่น่าเป็นไปได้ซึ่งนำไปสู่ผลดี นั่นคือฝ่ายหนึ่งเป็นหญิงนอกคริสตผู้โดดเดี่ยว ซึ่งตลอดชีวิตที่ผ่านมาไม่มีสิ่งใดที่น่ายกย่องเลย และอีกฝ่ายหนึ่งคือชนชาติพเนจรที่เร่ร่อนมาตลอดชีวิต โดยใช้เวลาลี้ภัยที่ผ่านมายู่ภายใต้พระพิโรธของพระเจ้าเพราะการไม่เชื่อฟังของบรรพบุรุษของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม การร่วมมือระหว่างผู้สวดนมกับราหับได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของการล่มสลายของเมืองเยรีโค ความพ่ายแพ้ของเมืองเยรีโคถือเป็นชัยชนะครั้งสำคัญครั้งแรกในปฏิบัติการทางทหารที่ยิ่งใหญ่ที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์

ความกรุณาที่คาดไม่ถึง

โยชูวา 2:1–7 (ฉบับอมตธรรมฯ) บอกเราถึงสิ่งที่เกิดขึ้น:

แล้วโยชูวาบุตรนูนส่งสายสืบสองคนไปจากขิทธิมอย่างลับๆ และสั่งว่า “จงไปสืบดูสภาพดินแดนนั้น โดยเฉพาะที่เมืองเยรีโค” คนทั้งสองเข้าไปถึงบ้านของหญิงโสเภณี ชื่อราหับและพักอยู่ที่นั่น

มีคนไปบอกกษัตริย์เยรีโคว่า “ดูเถิด! มีชาวอิสราเอลบางคนเข้ามาเมื่อคืนเพื่อมาสืบดูดินแดนนี้”

ดังนั้นกษัตริย์เยรีโคจึงส่งคนมาสังหารราหับว่า “จงนำตัวคนที่มาพักในบ้านของเจ้าออกมา เพราะพวกเขาเป็นสายสืบมาสืบดูทั่วทั้งดินแดนของเรา”

แต่นางได้ซ่อนตัวคนทั้งสองไว้แล้ว นางจึงเรียนว่า “พวกเขามาที่นี่ แต่ดิฉันไม่ทราบว่าเขามาจากไหน เขาออกจากเมืองไปตอนพลบค่ำ ใกล้เคียงประตูเมือง ดิฉันไม่ทราบว่าเขาไปทางไหน ถ้าพวกท่านรีบตามไปอาจะทัน”

(ที่จริงนางพาคนทั้งสองขึ้นไปบนดาดฟ้า และให้ซ่อนตัวอยู่ใต้กองเส้นป่านที่ผึ่งอยู่)

ราห์บ

คนที่ภักตร์ยั้ใช้มาจึงไล่ตามสายสืบไปตามถนนที่ทอดไปยังท่า
ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และทันทีที่ผู้ติดตามออกไป เขาก็ปิดประตูเมือง

โยชูวาตั้งใจปิดภารกิจของผู้สอดแนมไว้เป็นความลับ เห็นได้ชัดว่าแม้แต่ชาวอิสราเอลก็ไม่ทราบถึงภารกิจของพวกเขา ผู้สอดแนมจะต้องกลับมารายงานต่อโยชูวา ไม่ใช่ต่อทั้งชนชาติ (ข้อ 23–24) โยชูวาไม่ได้ขอให้พวกเขาเล่ารายงานเพื่อประชาชนจะได้พูดคุยกันเองว่าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนหรือถอยกลับด้วยความกลัว เขาจะไม่ยอมทำพลาดเช่นนั้นอีก อิสราเอลเคยเดินตามกระแสความคิดเห็นส่วนใหญ่มาแล้ว และนั่นทำให้พวกเขาต้องเสียเวลาไปเกือบสี่สิบปี โยชูวากำลังรับบทบาทของผู้บัญชาการที่เด็ดขาด เขาจะประเมินรายงานของผู้สอดแนมด้วยตัวเอง และตัดสินใจ (ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า ไม่ใช่การลงคะแนนเสียงของประชาชน) ว่ากองทัพของเขาจะดำเนินการอย่างไร

เยรีโคตั้งอยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของเส้นทางสำคัญสองสายผ่านภูเขาโดยรอบ สายหนึ่งนำไปทางตะวันตกเฉียงใต้สู่เยรูซาเล็ม อีกสายหนึ่งนำไปทางตะวันตกเฉียงเหนือสู่เมืองอัยและต่อไปถึงเบรเอล การพิชิตเยรีโคจะทำให้อิสราเอลมีฐานที่มั่นคงในการเข้าสู่ดินแดนพระสัญญาทั้งหมด ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่เยรีโคจะมีป้อมปราการที่แข็งแกร่งและแน่นหนา ภารกิจของผู้สอดแนมคือการประเมินป้อมปราการเหล่านั้นและรายงานกลับไปยังโยชูวา

เป็นไปได้ว่าผู้สอดแนมเริ่มปฏิบัติการลับของพวกเขาไม่นานก่อนพลบค่ำ แม่น้ำจอร์แดนอยู่ห่างออกไป 10 กิโลเมตรทางทิศตะวันตก การเดินทางอย่างรวดเร็วสองชั่วโมงคงจะพาพวกเขาไปถึงริมฝั่งแม่น้ำ ที่นั่นมีท่าข้ามแม่น้ำอยู่ใกล้ ๆ (ข้อ 7) ซึ่งบริเวณน้ำลึกที่สุดอาจสูงประมาณหน้าอก พวกเขาสามารถลุยหรือว่ายข้ามแม่น้ำจอร์แดนได้อย่างง่ายดาย จากนั้นพวกเขาก็ต้องเดินทางอีก 10 กิโลเมตรไปยังเยรีโค (แม้ว่าพวกเขาจะเปื่อยจากการข้ามแม่น้ำ แต่ก็มีความพอให้ตัวแห้งก่อนถึงเมือง) จากนั้นพวกเขาจะต้องเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง และหาที่พักสำหรับเวลาที่เหลือในคืนนั้น—ทั้งหมดนี้ต้องทำโดยไม่ให้เกิดความสงสัย

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

เยรีโคเป็นเมืองใหญ่ และมีผู้คนเข้าออกตลอดเวลา ผู้สอดแนมสามารถเข้าไปในเมืองก่อนที่ประตูจะปิดในคืนนั้น (ข้อ 5) พระคัมภีร์ไม่ได้บอกว่าพวกเขาเข้าไปในเมืองได้อย่างไร เราสันนิษฐานว่าพวกเขาน่าจะหาทางเข้าไปได้ไม่ยากนัก บางทีพวกเขาอาจเพียงแค่ปะปนไปกับนักเดินทางคนอื่น ๆ ในช่วงเวลาที่เร่งด่วน

เมื่อเข้าไปในเมืองแล้ว สถานที่พักที่เหมาะสมที่สุดคงจะเป็นโรงแรมหรือบ้านบนกำแพงเมือง จากตรงนั้น พวกเขาสามารถสังเกตและประเมินแนวป้องกันของเมืองได้ วิธีที่ดีในการหลีกเลี่ยงความสงสัยหรือการดึงดูดความสนใจที่ไม่จำเป็นคือการหาหนทางที่เสื่อมโทรม ซึ่งทุกคนต่างเข้าใจถึงความจำเป็นในการรักษาความลับ

การเสาะหาที่พักนี้นำพวกเขาไปพบกับราหับ หญิงโสเภณีผู้มีฐานะดีพอที่จะมีบ้านอยู่ในท่าเลทองบนกำแพง ทั้งตัวเธอและธุรกิจของเธอคงจะเป็นที่รู้จักกันดีในเยรีโค สถานการณ์นี้จึงเป็นโอกาสที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้สอดแนม เธอคงจะเปิดประตูให้โดยไม่ซักถามว่าพวกเขาเป็นใคร ในธุรกิจของเธอ การเก็บความลับอย่างเคร่งครัดเป็นสิ่งจำเป็น เธอคงจะต้อนรับและเชิญพวกเขาเข้าไปข้างในอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับที่เธอทำกับลูกค้าคนอื่น ๆ

แน่นอนว่าผู้สอดแนมชาวอิสราเอลไม่ได้มาหาเธอด้วยวัตถุประสงค์ที่ผิดศีลธรรม บางทีสิ่งนี้เองที่ทำให้พวกเขาได้รับความไว้วางใจจากเธอเป็นครั้งแรก ชัดเจนว่าพวกเขาไม่ได้มาที่นั่นเพื่อแสวงหาผลประโยชน์จากเธอหรือล่อลวงละเมิดเธอ ซึ่งแตกต่างจากผู้ชายเกือบจะทั้งหมดที่เธอเคยพบ พวกเขาจริงจังและสงบเสงี่ยม แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ทำให้เธอกลัวแต่อย่างใด คาดว่าพวกเขาคงปฏิบัติต่อเธอด้วยความอดทน ให้เกียรติและเคารพในขณะที่พวกเขาทำการสำรวจอย่างระมัดระวัง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาคงอธิบายว่าตนเป็นใคร ซึ่งหมายความว่าพวกเขาคงจะบอกบางอย่างกับเธอเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ แต่ส่วนใหญ่พวกเขาคงจะมุ่งมั่นทำหน้าที่ของตน บางทีอาจเป็นการวัดขนาดของกำแพงและบันทึกรายละเอียดเกี่ยวกับป้อมปราการและภูมิประเทศ

บ้านของราหับเชื่อมต่อจุดประสงค์ของพวกเขายิ่งนัก ท่าเลที่ตั้งช่วยให้มองเห็นกำแพงได้อย่างใกล้ชิดซึ่งเป็นจุดป้องกันหลักของเมือง แต่ท่าเลที่ตั้งนั้นยังเอื้อให้หลบหนีได้อย่างรวดเร็วหากจำเป็น แน่นอนว่ากำแพงเมืองถูกออกแบบ

ราหับ

มาเพื่อกันผู้บุกรุกเข้ามา แต่หากมีเชือกที่ยาวพอ คนที่อยู่บนกำแพงก็สามารถหนีออกไปได้อย่างง่ายดาย โดยการทรงจัดเตรียมอันธพินไตยของพระเจ้าทุกสิ่งที่พวกเขาต้องการก็พร้อมอยู่แล้ว นอกจากนี้ โดยการทรงออกแบบด้วยอำนาจสูงสุดของพระเจ้า ใจของราหับก็พร้อมที่จะเชื่อในพระยาห์เวห์

ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ดูเหมือนว่าการปรากฏตัวของผู้สอดแนมนั้นเป็นที่รู้จักกันแทบจะทันทีที่พวกเขาเข้าไปในบ้านของราหับ แน่นนอน ทุกคนในเยรีโครู้ว่าชนอิสราเอลทั้งชาติตั้งค่ายอยู่อีกฝั่งของแม่น้ำในระยะเวลาที่สามารถเดินถึงได้ ชาวเยรีโคทุกคนเคยได้ยินข่าวที่อิสราเอลหนีข้ามทะเลแดงจากฟาโรห์ได้อย่างอัศจรรย์ และการที่กองทัพอียิปต์ทั้งหมดจมน้ำตาย (ข้อ 10) เรื่องราวการเดินทางต่อมาของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารก็เป็นที่รู้จักกันดีทั่วทั้งภูมิภาค ราหับบอกกับผู้สอดแนมเองว่าชาวเมืองทุกคนต่างขวัญหนีดีฝ่อ เพราะสิ่งที่พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับอิสราเอล และสิ่งที่พระเจ้าทรงทำกับพวกเขา ราหับกล่าวว่า “พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย” (ข้อ 11 ฉบับคิงเจมส์)

อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากราหับแล้ว ดูเหมือนว่าชาวเยรีโคจะไม่ได้กลัวฤทธิ์อำนาจของพระยาห์เวห์หรือกำลังทหารของอิสราเอล*มากพอ* บางทีเรื่องราวการเร่ร่อนอย่างไร้จุดหมายเป็นเวลาสี่สิบปี อาจทำให้ความกลัวของชาวนานอ้นต่อกำลังทหารของอิสราเอลลดลงไปบ้าง แต่ไม่ว่าพวกเขาจะประมาทด้วยเหตุผลใดก็ตาม เห็นได้ชัดว่าชาวเมืองเยรีโคมั่นใจในความปลอดภัยของกำแพงป้อมปราการที่ล้อมรอบเมืองมากเกินไป

ถึงกระนั้นพวกเขายังคงระวังผู้บุกรุก และเจ้าหน้าที่คงได้ออกคำสั่งอย่างเข้มงวดให้รายงานทุกสิ่งที่น่าสงสัยต่อกษัตริย์ ในที่นี้ “กษัตริย์” ทำหน้าที่คล้ายกับนายกเทศมนตรี แต่มีอำนาจควบคุมทางทหาร ดังนั้นหากพบผู้บุกรุก เขาจะเป็นบุคคลที่ต้องได้รับแจ้งเป็นคนแรก

บางทีคนที่ผู้สอดแนมไปถามทาง อาจเป็นผู้ที่นำเรื่องไปแจ้ง หรือไม่ก็อาจเป็นยามเฝ้าบ้านของราหับที่สังเกตเห็น และจำได้ว่าคนเหล่านี้เป็นชาวอิสราเอลจากเสื้อผ้าที่สวมใส่ ไม่ว่าจะเป็นด้วยเหตุผลใด การปรากฏตัวของพวกเขาก็ถูกรายงานถึงกษัตริย์เมืองเยรีโคอย่างรวดเร็ว ข้อมูลที่กษัตริย์ได้รับมีรายละเอียดแน่ชัดว่าผู้สอดแนมไปที่ไหน กษัตริย์จึงส่งทหารไปค้นบ้านของราหับ

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

ตรงจุดนี้เองที่ราห์บทำให้เราประหลาดใจมาก จำไว้ว่าเธอทำมาหากินด้วยการขายตัวเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชั่วร้าย คงจะมีรางวัลก้อนโตหากเธอจับผู้สอดแนมส่งมอบให้ทางการ แต่เธอไม่ได้ทำเช่นนั้น เธอซ่อนพวกเขาไว้ เธอหลอกเจ้าหน้าที่ให้ไปคนละทาง และช่วยชีวิตผู้สอดแนมทั้งสองคน แม้การทำให้เช่นนั้นจะทำให้เธอตกอยู่ในอันตรายอย่างมากก็ตาม เห็นได้ชัดว่า ตัวแทนของกษัตริย์รู้ว่าผู้สอดแนมเคยอยู่ในบ้านของเธอ เมื่อพวกเขาไม่พบหลักฐานว่าชายทั้งสองออกจากเมืองไปแล้วจริง ๆ พวกเขา ก็คงจะกลับมาสอบสวนราห์บอีกครั้ง เธอเสี่ยงชีวิตตัวเองเพื่อปกป้องคนแปลกหน้าเหล่านี้ ดังนั้นการแสดงความเชื่อของเธออย่างกะทันหันจึงไม่ใช่แค่เรื่องที่คาดไม่ถึงถึงเท่านั้น แต่ยังขัดกับสัญชาตญาณตามธรรมชาติที่มักจะผลักดันผู้หญิงอย่างราห์บอีกด้วย

ในการปกป้องผู้สอดแนม ราห์บได้โกหก การโกหกนี้เป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือไม่? การที่พระคัมภีร์ยกย่องความเชื่อของเธอ หมายความว่าพระคัมภีร์เห็นชอบกับวิธีการของเธอด้วยหรือไม่? หลายคนได้ถกเถียงประเด็นคำถามนี้ ตั้งแต่สมัยรับบียูกแรกสุดในประวัติศาสตร์ ขอยอมรับว่าไม่ใช่คำถามที่ง่ายเลย พระคัมภีร์กล่าวว่า “พระยาห์เวห์ทรงเกลียดชังปากที่พูดมุสา แต่ทรงเป็ดียินดีในคนที่ประพฤติอย่างซื่อสัตย์” (สุภาษิต 12:22) พระเจ้าเอง *ไม่สามารถ* โกหกได้ (ทิตัส 1:2; กันดารวิถี 23:19; 1 ซามูเอล 15:29) ดังนั้นพระองค์จึงไม่สามารถยอมรับหรือเห็นชอบกับการโกหก บางคนพยายามโต้แย้งว่า ด้วยเงื่อนไขของสถานการณ์นี้ ตามหลักการแล้วสิ่งที่ราห์บทำไม่นับว่าเป็น “การโกหก” แต่เป็นกลอุบายทางทหารที่ถูกต้อง ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อหลอกหลอหรือเอาชนะศัตรูในสงคราม บางคนโต้แย้งว่า แม้แต่การโกหกก็เป็นอันยอมรับได้ หากมีแรงจูงใจเพื่อสิ่งที่ดีกว่า อย่างไรก็ตาม แนวทางจริยธรรมตามสถานการณ์เช่นนี้เต็มไปด้วยปัญหาร้ายแรงมากมาย

ผมไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องพยายามหาเหตุผลมาอธิบายการโกหกของราห์บ มันจำเป็นเพื่อประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่าอย่างนั้นหรือไม่? แน่นอนว่าไม่ใช่ ชัตรีค เมซาค และอาเบดเนโกอาจรอดพ้นจากการถูกลงโทษได้ด้วยการโกหกเช่นกัน และพวกเขาอาจได้แย้งได้อย่างน่าเชื่อถือว่าเป็นไปเพื่อ “ประโยชน์ที่ยิ่งใหญ่กว่า” แต่ไม่มีประโยชน์อันใดจะยิ่งใหญ่ไปกว่าความจริง และไม่มีทางการโกหกจะส่งเสริมหรือรับใช้ความจริงได้ ชัตรีคและผองเพื่อนบอกความจริง

—อันที่จริงพวกเขาฉวยโอกาสนี้เพื่อถวายเป็นเกียรติแด่พระนามของพระเจ้า
—และพระเจ้าก็ยังคงสามารถช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากเตาไฟได้แน่นอน
ว่าพระองค์สามารถช่วยราหับและผู้สวดนมให้รอดพ้นได้โดยไม่ต้องโกหก

อย่างไรก็ตาม นั่นไม่ใช่ประเด็นสำคัญของเรื่องราวของราหับ ไม่จำเป็นต้องหาเหตุผลอันแยบยลเพื่อมาแก้ต่างการโกหกของเธอ พระคัมภีร์ไม่เคยชื่นชมการโกหกเลย ราหับไม่ได้รับการยกย่องในด้านจริยธรรม แต่เธอเป็นตัวอย่างที่ดีของความเชื่อ

ในขณะนั้นความเชื่อของเธอเพิ่งเกิดใหม่ อ่อนแอ และต้องการบำรุงเลี้ยงให้เติบโต ความรู้ของเธอเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ก็ยังมีเพียงเล็กน้อย (เธอแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนในโยชูวา 2:9–11 ว่าเธอรู้อย่างไรเกี่ยวกับพระองค์ โดยการพัฒนาความสนใจอย่างจริงจังในพระยาห์เวห์จากร่องรอยที่อิสราเอลหนีออกจากอียิปต์ แต่เป็นไปได้ว่าเธอไม่เคยพบผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงอย่างแท้จริงจนกระทั่งคืนนี้เอง) เธออาจไม่เข้าใจเลยว่าพระองค์ทรงให้คุณค่ากับความสัตย์จริงมากเพียงใด ในขณะเดียวกัน เธอเป็นผลผลิตของวัฒนธรรมที่เสื่อมทรามซึ่งแทบไม่มีจริยธรรมเหลืออยู่เลย การโกหกเป็นวิถีชีวิตในสังคมของเธอ—และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในอาชีพของเธอ วิธีที่เธอตอบสนองอาจเป็นสิ่งที่เราคาดหวังได้จากผู้เชื่อใหม่ภายใต้สถานการณ์เหล่านั้น

ประเด็นสำคัญอยู่ที่ความเชื่อของราหับ ซึ่งแม้จะยังไม่เติบโตเต็มที่ แต่ก็ส่งผลให้เธอลงมือทำทันที เธอ “ได้ต้อนรับคนสวดนมเป็นอย่างดี” (ฮีบรู 11:31)—หมายความว่าเธอไม่เพียงแต่ซ่อนพวกเขาเท่านั้น แต่ยังยอมรับเป้าหมายของพวกเขาโดยปริยาย ด้วยเหตุนี้ เธอจึงมอบอนาคตทั้งหมดของเธอไว้กับพระเจ้าของพวกเขา และหลักฐานความเชื่อของเธอนั้นไม่ใช่การโกหกที่เธอพูดไป แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่า “[เธอ]ได้ต้อนรับพวกผู้สวดนม และส่งเขาทั้งหลายไปโดยทางอื่น” (ยากอบ 2:25)—ทั้งที่เธออาจมอบตัวพวกเขาให้เจ้าหน้าที่เพื่อแลกกับเงินรางวัลก็ได้ การโกหกไม่ใช่สิ่งที่ทำให้การกระทำของเธอน่ายกย่อง แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าเธอปฏิเสธรางวัลที่ได้มาง่าย ๆ ยอมเสี่ยงอันตรายและฝากทุกอย่างไว้กับพระเจ้าของอิสราเอล

ไม่มีอะไรเลยนอกจากความเชื่อที่จะสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลันและน่าทึ่งในอุปนิสัยของผู้หญิงคนนี้ได้ เห็นได้ชัดว่าเธอพัฒนา

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

ความอยากรู้อยากเห็นเกี่ยวกับพระยาห์เวห์อย่างมากจากเรื่องราวเกี่ยวกับการที่พระองค์ทรงดูแลอิสราเอล ตอนนี้เมื่อเธอได้พบกับคนที่มีเลือดและเนื้อตัวเป็น ๆ ที่รู้จักพระเจ้าและนมัสการพระองค์ เธอก็พร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อเข้าร่วมกับพวกเขา

การแสดงออกถึงความเชื่ออย่างน่าอัศจรรย์

การตัดสินใจอย่างรวดเร็วของราห์บได้ช่วยชีวิตผู้สอดแนมเอาไว้ เรื่องราวบ่งบอกว่าเธอซ่อนชายทั้งสองคนอย่างรวดเร็ว หลังจากที่ทหารของกษัตริย์มาเคาะประตูและสอบถามเกี่ยวกับผู้สอดแนม เธอได้ยินเสียงเรียก “แต่... ได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้ว” ก่อนที่เธอจะตอบ (โยชูวา 2:3–4) ความรวดเร็วและไหวพริบในการซ่อนตัวพวกเขาบ่งบอกว่าเธอมีประสบการณ์ในเรื่องแบบนี้มาก่อน ดูเหมือนว่าต้นป่าน “ซึ่งวางเรียงกันตากไว้บนดาดฟ้านั้น” (ข้อ 6) อยู่ที่นั่นเพื่อจุดประสงค์นี้โดยเฉพาะ เพื่อว่าภรรยาที่หึงหวงอาจมาตามหาลูกค้าของเธอ ราห์บยังมีเชือกยาวเตรียมพร้อมด้วย (ข้อ 15) ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอเคยวางแผนการหลบหนีแบบนี้มาก่อนในอดีต แต่ด้วยเหตุผลที่แตกต่างกัน ครั้งนี้ ที่หลบซ่อนนั้นได้ถูกใช้เพื่อจุดประสงค์อันสูงส่งและศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง เป็นไปได้ว่าเหล่าทหารของกษัตริย์คงค้นบ้านของราห์บอย่างรวดเร็วแต่ไม่พบผู้สอดแนม ก่อนจะออกไปตามร่องรอยปลอม—ซึ่งพาพวกเขาไปไกลถึงท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน

หลังจากที่แน่ใจว่าทหารไปกันหมดแล้ว ราห์บก็ขึ้นไปบนดาดฟ้าเพื่อพูดคุยกับผู้สอดแนม เธอให้คำพยานอย่างชัดเจนถึงความเชื่อที่เป็นแรงจูงใจให้เธอทำเช่นนั้น พระคัมภีร์บันทึกว่า

ราห์บขึ้นไปพบคนทั้งสองก่อนที่พวกเขาจะเข้านอน นางกล่าวกับเขาว่า “ดิฉันทราบดีว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงยกดินแดนนี้ให้ท่าน และเราทุกคนกลัวท่านมาก ดังนั้นทุกคนที่อาศัยอยู่ในประเทศนี้จึงตกอยู่ในความกลัวเพราะท่าน เราได้ยินเรื่องที่ องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงให้ทะเลแดงแห้งเป็นทางผ่านแก่พวกท่าน ตอนที่ท่านออกมา

ราหับ

จากอียิปต์ และเราได้ยินถึงสิ่งที่ท่านทำกับสิโหนและโอก กษัตริย์ทั้งสองของชาวอามอไรต์ทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน ซึ่งท่านทำลายล้างหมดสิ้น เมื่อได้ฟังแล้วเราทุกคนก็หวาดกลัว ขวัญกระเจิง เพราะพระยาห์เวห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เบื้องบนและแผ่นดินโลกเบื้องล่าง บัดนี้ขอท่านโปรดสาบานในพระนามพระยาห์เวห์ว่า ท่านจะแสดงความเมตตาต่อครอบครัวของดิฉันเพราะดิฉันได้เมตตาต่อท่าน โปรดให้เครื่องหมายที่ชัดเจนอย่างหนึ่งไว้ ว่าท่านจะใช้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิงของดิฉันกับคนทั้งหมดของพวกเขา และว่าท่านจะช่วยพวกเราให้รอดพ้นจากความตาย”

คนทั้งสอง[จึงตอบ]นางว่า “ชีวิตแลกด้วยชีวิต หากเจ้าไม่แพร่พรายสิ่งที่เราทำอยู่ เราจะซื้อสัตย์และกรุณาเจ้าเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ประทานดินแดนนี้แก่เรา”

นายจึงเอาเชือกหย่อนลงทางหน้าต่างให้พวกเขาไต่ลงไป (โยชูวา 2:8-15 ฉบับอมตธรรมฯ เน้นคำเพิ่มเติม)

สังเกตได้ว่าความเชื่อของราหับมาพร้อมกับความกลัว ซึ่งไม่ใช่สิ่งที่ผิดแต่อย่างใด จริง ๆ แล้ว “[ความกลัวพระยาห์เวห์]เป็นจุดเริ่มต้นของสติปัญญา” (สดุดี 111:10 ฉบับอมตธรรมฯ) สำหรับราหับ ความกลัวเป็นส่วนหนึ่งของแรงจูงใจที่ทำให้เธอเชื่อ เธอเคยได้ยินหลักฐานอันทรงพลังว่าพระยาห์เวห์ทรงมีอำนาจสูงสุดเหนืออียิปต์ เธอเข้าใจว่าเป็นฤทธานุภาพของพระยาห์เวห์ (ไม่ใช่แค่ทักษะทางทหาร) ที่มีชัยชนะเหนือสิโหนและโอก กษัตริย์อามอไรต์ ผู้นำเกรงขามทั้งสองนั้น (โยชูวา 2:10) เธอคงจะเข้าใจถึงอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระยาห์เวห์เหนืออิสราเอลจากเรื่องราวเกี่ยวกับการที่พวกเขาต้องอยู่ในถิ่นทุรกันดารเป็นเวลาสี่สิบปี ความกลัวของเธอเป็นความกลัวที่ดี มันทำให้เธอเชื่อมั่นว่าพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว ผู้ประพันธ์สดุดีเขียนไว้ว่า “มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์” (สดุดี 145:6) นั่นคือคำพยานแบบเดียวกันที่ได้นำราหับมาสู่ความเชื่อ

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

ผู้สอดแนมได้สาบานว่าจะปฏิบัติต่อเธอด้วยความเมตตาเมื่อพวกเขาพิชิตเมืองของเธอ แต่พวกเขาให้เงื่อนไขกับเธอข้อหนึ่ง คือเธอต้องผูกเชือกสี่แดงที่หน้าต่าซึ่งเธอหย่อนพวกเขาลงไป (โยชูวา 2:17-18) นี่จะเป็นเครื่องหมายให้ชาวอิสราเอลทุกคนจำได้ว่าเป็นบ้านของเธอ และใครก็ตามที่อยู่ในบ้านหลังนั้นจะได้รับการละเว้นชีวิตเมื่อเมืองถูกยึดครอง คำภาษาฮีบรูที่ว่า “เชือก” ในข้อ 18 แตกต่างจากคำว่า “เชือก” ในข้อ 15 เชือกเส้นนี้คงจะเป็นแถบด้ายทอที่มีสีสันสดใส ซึ่งใช้สำหรับตกแต่งเป็นหลัก สีของมันจะทำให้มองเห็นได้ง่ายจากด้านล่างของกำแพง ทั้งลักษณะที่ปรากฏและหน้าที่ของเชือกนี้ทำให้นึกถึงสัญลักษณ์สีแดงของเลือดที่ประพรมบนวงกบประตูในเทศกาลปัสกาครั้งแรก นักอรรถาธิบายพระคัมภีร์หลายคนเชื่อว่า สีแดงเข้มนี้ยังเป็นภาพเชิงสัญลักษณ์โดยเจตนาที่ชี้ไปถึงเลือดของพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงอีกด้วย บางทีอาจเป็นเช่นนั้นแน่นอนว่านี่เป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของพระโลหิตของพระคริสต์ ซึ่งหันเหพระพิโรธของพระเจ้าออกไป

อย่างไรก็ตาม จากมุมมองของราหับ ความสำคัญของเชือกสีแดงไม่ใช่สิ่งลึกลับหรือเป็นสัญลักษณ์แต่อย่างใด มันเป็นเพียงเครื่องหมายที่เรียบง่ายและเหมาะสมในการทำเครื่องหมายหน้าต่าของเธออย่างแนบเนียน เพื่อให้บ้านของเธอสังเกตเห็นได้ง่ายและแตกต่างจากบ้านอื่น ๆ ในเมืองเยรีโค

หลังจากให้คำมั่นสัญญาอย่างจริงจังที่จะคุ้มครองครอบครัวของราหับ และผนึกตราคำปฏิญาณของพวกเขาด้วยคำสาบานแล้ว (ข้อ 17-20) ผู้สอดแนมก็ไต่ลงไปยังหุบเขานอกกำแพงเมืองเยรีโคในยามค่ำคืนโดยใช้เชือกเป็นทางลง ราหับแนะนำให้พวกเขาซ่อนตัวอยู่ในภูเขาระหว่างสามวันจนกว่าภัยพิบัติจะลบล้างการค้นหา (ข้อ 16) และพวกเขาก็ทำตามนั้น พระคัมภีร์กล่าวว่า “ผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ” (ข้อ 22 ฉบับคิงเจมส์)

เมื่อชายทั้งสองกลับมาหาโยชูวาในที่สุด สิ่งที่เขาบรรยายมานั้นแตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากรายงานของผู้สอดแนมสิบคนที่ไม่สัตย์ซื่อ ซึ่งเคยรายงานต่อโมเสสเมื่อประมาณสี่สิบปีก่อน

นี่เป็นสิ่งที่โยชูวาหวังจะได้ยินอย่างแท้จริง “พระยาห์เวห์ทรงมอบแผ่นดินทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก ชาวเมืองทุกคนในแผ่นดินนี้ก็หวาดกลัวต่อหน้าเรา” (ข้อ 24)

มรดกที่คงอยู่ถาวร

ชัยชนะอันน่าอัศจรรย์ของอิสราเอลเหนือเมืองเยรีโคเป็นเรื่องราวที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยกันดี และเป็นตัวอย่างคลาสสิกที่แสดงให้เห็นว่าชัยชนะฝ่ายวิญญาณได้มาอย่างไรเสมอ “ไม่ใช่ด้วยกำลัง ไม่ใช่ด้วยฤทธิ์อำนาจ แต่โดยวิญญาณของเรา” พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ตรัสดังนั้น” (เศคาริยาห์ 4:6 ฉบับอมตธรรมฯ) พระเจ้าไม่ได้ทำงานด้วยการอัศจรรย์เพียงอย่างเดียว อันที่จริง มีเพียงไม่กี่ครั้งที่พระองค์ทรงละทิ้งวิธีการปกติเพื่อให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จ มีเพียงไม่กี่ครั้งที่อิสราเอลรบชนะด้วยการแทรกแซงอย่างอัศจรรย์ของพระเจ้า กองทัพอิสราเอลจะต้องออกไปต่อสู้ แต่ในขณะเดียวกัน *ไม่มีการต่อสู้ครั้งใดเลยที่พวกเขาชนะโดยปราศจากฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า*

ในกรณีนี้ พระเจ้าทรงแทรกแซงอย่างเจตนา เพื่อให้ทุกคนในคานาอันรู้แน่ชัดว่าพระองค์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล พระองค์ทรงทำลายกำแพงอันมหึมาของเมืองเยรีโคโดยไม่ต้องใช้วิธีการทางทหารใด ๆ เลย นี่ไม่ใช่เหตุแผ่นดินไหวโดยบังเอิญ เพื่อพิสูจน์เรื่องนี้ พระเจ้าทรงให้ชาวอิสราเอลเดินเวียนรอบเมืองพร้อมหีบพันธสัญญาวันละหนึ่งรอบติดต่อกันเป็นเวลาหกวัน (โยชูวา 6) ในวันที่เจ็ด พวกเขาเดินเวียนรอบเมืองเจ็ดครั้ง เปาเตร์เขาแกะและโห่ร้องเสียงดังทันใดนั้น กำแพงเมืองก็พังทลายลงราบกับพื้น (โยชูวา 6:20)

กำแพงทั้งหมดพังทลายลงเหลือไว้เพียงส่วนเดียว นั่นคือบ้านของราห์ ซึ่งเธอและครอบครัวได้รับการละเว้นชีวิตเอาไว้ “โยชูวาจึงส่งชายสองคนผู้ไปสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า ‘จงเข้าไปในบ้านของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับทุกสิ่งซึ่งเป็นของนางออกมามาดังที่ท่านได้สาบานต่อนางไว้’ ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนำราห์ออกมาพร้อมกับบิดามารดาและพี่น้องผู้ชายและทุกสิ่งซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล” (ข้อ 22-23) ผู้เขียนหนังสือโยชูวา (น่าจะเป็นโยชูวาเอง) เพิ่มเติมว่า “นางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้” (ข้อ 25)

แม้ว่าเธอจะมีข้อได้เปรียบทางฝ่ายวิญญาณเพียงน้อยนิด และมีความรู้เกี่ยวกับความจริงเพียงเล็กน้อย แต่ใจของเธอกลับถูกดึงดูดให้เข้ามาหาพระยาห์เวห์ เธอเสี่ยงชีวิตของตนเอง หันหลังให้กับวิถีชีวิตที่ไม่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและเดินออกจากทุกสิ่ง ยกเว้นสมาชิกในครอบครัวที่ใกล้ชิดที่สุด

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

ของเธอ (ซึ่งเธอพาเข้ามาอยู่ในชุมชนประชากรของพระเจ้าพร้อมกับตน) ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เธอใช้ชีวิตที่แตกต่างออกไปโดยสิ้นเชิง ในฐานะวีรสตรีแห่งความเชื่อที่แท้จริง เธอได้รับที่อันทรงเกียรติในฮีบรู 11 เคียงข้างกับชื่อที่โดดเด่นบางชื่อใน “พยานหมู่ใหญ่” นั่นที่เป็นพยานถึงฤทธิ์อำนาจของความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด

หลังจากบันทึกการทำลายเมืองเยรีโคในโยชูวาบทที่ 6 ชื่อของราหับก็ไม่ได้ถูกกล่าวถึงอีกเลยในพันธสัญญาเดิม เมื่อโยชูวาบันทึกว่าราหับยังคงอาศัยอยู่ในอิสราเอล แน่หนอนว่านี่น่าจะเป็นหลายปีหลังจากการล่มสลายของเมืองเยรีโค ดูเหมือนว่าเธอได้ใช้ชีวิตที่เหลืออย่างเงียบสงบด้วยศักดิ์ศรีและพระคุณท่ามกลางประชากรของพระเจ้า เธอเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงจากผู้หญิงแบบที่เธอเคยเป็น เธอได้กลายเป็นและยังคงเป็นสัญลักษณ์ที่มีชีวิตของผลจากการเปลี่ยนแปลงของความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด นี่แหละคือสารหลักของชีวิตเธอ

อันที่จริงแล้ว ครั้งต่อไปเมื่อเราพบราหับในพระคัมภีร์ก็คือในพันธสัญญาใหม่ ชื่อของเธอถูกกล่าวถึงที่นั่นสามครั้ง สองครั้งยกย่องเธอสำหรับความเชื่ออันน่าทึ่งของเธอ (ฮีบรู 11:31; ยากอบ 2:25) เธอถูกยกให้เป็นแบบอย่างของความเชื่อสำหรับทั้งชายและหญิง ยากอบอ้างถึงกรณีของเธอเพื่อแสดงให้เห็นว่าความเชื่อก่อให้เกิดการกระทำแท้จริงแล้วความเชื่อของราหับไม่ได้อยู่นิ่งเฉยเลยแม้แต่น้อย จำได้ไหมว่า เป็นเพียงแค่หลังจากที่เธอซ่อนผู้สอดแนมแล้วเท่านั้นที่เธอได้กล่าวความเชื่อของเธอแก่พวกเขาว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้าหนึ่งเดียวที่แท้จริง ความเชื่อของเธอปรากฏให้เห็นผ่านผลของการกระทำก่อนที่เธอจะมีโอกาสพูดออกมาเสียด้วยซ้ำ ยากอบกล่าวว่าความเชื่อเท่านั้นย่อมแสดงออกผ่านการกระทำและเกิดผลอยู่เสมอ “ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายแล้ว” (ยากอบ 2:26 ฉบับคิงเจมส์) ความเชื่อของราหับไม่ใช่ความเชื่อที่ตายเลยแม้แต่น้อย

แต่สิ่งที่น่าทึ่งที่สุดเกี่ยวกับชื่อของราหับในพันธสัญญาใหม่ก็คือ การที่ชื่อของเธอปรากฏขึ้นเป็นครั้งแรก ในหน้าแรก ย่อหน้าแรกของพระกิตติคุณเล่มแรก มัทธิวเริ่มต้นบันทึกชีวิตของพระคริสต์ด้วยลำดับวงศ์ตระกูลอันยาวเหยียดที่สืบเชื้อสายของพระเยซูย้อนกลับไปถึงสมัยของอับราฮัม เป้าหมาย

ราหับ

ของมัทธิวคือการพิสูจน์ผ่านลำดับวงศ์ตระกูลของพระเยซูว่า พระองค์ทรงมีคุณสมบัติที่จะเป็นเมสสิกันตามพระสัญญาที่ทรงให้ไว้แก่อับราฮัม และยังเป็นทายาทโดยชอบธรรมของราชบัลลังก์ของดาวิดอีกด้วย ในรายชื่อบรรพบุรุษของพระเยซูนั้น เราพบชื่อของราหับอย่างไม่คาดคิด “สัลโมนมีบุตรชื่อโอบาสซึ่งเกิดจากนางราหับ โอบาสมีบุตรชื่อโอบเอดซึ่งเกิดจากนางรูธ โอบเอดมีบุตรชื่อเจสซี” (มัทธิว 1:5)

การมีชื่อผู้หญิงอยู่ในลำดับวงศ์ตระกูลของชาวฮีบรูนั้นถือเป็นเรื่องที่ผิดปกติมาก (สังเกตว่าบันทึกลูกหลานของอาดัมในปฐมกาล 5 นั้นไม่ได้กล่าวถึงบุตรสาวของเธอเลย) แต่มัทธิวกลับกล่าวถึงผู้หญิงถึงห้าคน และผู้หญิงเหล่านี้ล้วนมีความโดดเด่นทุกคน ได้แก่ ทามาร์ (1:3) ราหับ (ข้อ 5) รูธ (ข้อ 5) บัทเชบา (ข้อ 6) และมารีย์ (ข้อ 16) อย่างน้อยสามคนในนั้นเป็นคนต่างชาติ และอีกสามคนถูกดูหมิ่นเพราะบาปของตนเอง อันที่จริงพวกเธอทุกคนต่างรู้ดีว่าเป็นคนนอกนั้นเป็นอย่างไร—แต่ละคนด้วยเหตุผลที่ไม่เหมือนกัน ต่างเคยมีมลทินหรือตราบาปบางอย่างติดอยู่กับชื่อเสียงของตนเอง

- ทามาร์เป็นหญิงชาวคานาอันซึ่งสามีของเธอเสียชีวิตไป ทำให้เธอไม่มีบุตร เธอปลอมตัวเป็นโสเภณีและล่อลวงยูดาห์พ่อตาของเธอเพื่อจะได้มีลูก ที่น่าสนใจก็คือ เส้นด้ายสีแดงยังมีบทบาทในเรื่องราวชีวิตอันน่าเศร้าของทามาร์ด้วย (ปฐมกาล 38:13–30)
- ราหับ เรารู้จักเธอดีอยู่แล้ว รวมถึงความอับอายจากภูมิหลังอันน่าสลดใจของเธอ
- รูธ (ซึ่งเราจะได้พบในไม่ช้า) เป็นชาวโมอับ คนชาติที่มักถูกดูหมิ่นในอิสราเอล (นางรูธ 1:3)
- บัทเชบา (ซึ่งมัทธิวไม่ได้เอ่ยชื่อ แต่เรียกว่า “ภรรยาของอูรียาห์”) ล่วงประเวณีกับกษัตริย์ดาวิด (2 ซามูเอล 11)
- มารีย์ แน่นอนว่าเธอแบกรับความอับอายจากการตั้งครรภ์นอกสมรส

โดยรวมแล้ว พวกเธอแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้ทุกสิ่งเกิดผลดีได้อย่างไร จากมุมมองของมนุษย์ ลำดับวงศ์ตระกูลทั้งหมดนี้เต็มไปด้วย

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

คนนอกและตัวอย่างของความล้มเหลว โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้หญิงเหล่านี้ที่ตอกย้ำให้เห็นว่า ความอื้อฉาวได้แทรกซึมอยู่ในสายโลหิตของพระเมสสิยาห์มากเพียงใด สายโลหิตนี้เต็มไปด้วยคนต่างชาติ คนนอก และบรรดาผู้ที่ถูกรังเกียจด้วยเหตุผลต่าง ๆ มากมาย กระนั้นพวกเขาก็ยังพบที่ของตนในแผนการของพระเจ้าเพื่อจะนำพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลก

แบบแผนเรื่องความอื้อฉาวในลำดับวงศ์ตระกูลของพระคริสตนั้นไม่ใช่เรื่องบังเอิญเลย ในการเสด็จมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้น พระคริสต์ทรงเติมพระทัย “ทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์” (ฟิลิปปี 2:7 ฉบับคิงเจมส์ฯ) พระองค์ทรงกลายเป็นคนนอกและถูกประณามต่อหน้าสาธารณชน โดยทรงถูกสาปแช่งแทนเรา (กาลาเทีย 3:13) แม้แต่ในตอนนี้พระองค์ก็ยังคงเป็น “ศิลาที่ทำให้คนสะดุด และเป็นหินที่ทำให้คนหกล้ม” (1 เปโตร 2:8) ขวามประเสริฐก็เช่นกัน เป็นสิ่งที่น่าอับอายต่อสาธารณชน เป็นเพียงความโง่เขลาและความอับอายสำหรับคนที่กำลังพินาศ แต่สำหรับเราผู้ที่รอดนั้น ขวามประเสริฐคือฤทธานุภาพของพระเจ้า (1 โครินธ์ 1:18)

อีกประการหนึ่ง “คนปกติไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอ [พระคริสต์] มิได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่” (มาระโก 2:17 ฉบับคิงเจมส์ฯ) ราห์บเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนของความจริงข้อนี้ นี่คือเหตุผลที่พันธสัญญาใหม่อ้างถึงราห์บซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าเธอเป็นตัวอย่างในชีวิตจริงของผลแห่งความเชื่อที่นำไปสู่ความรอด เธอเป็นเครื่องเตือนใจที่มีชีวิตว่า แม้แต่คนบาปที่เลวร้ายที่สุดก็ยังสามารถได้รับการไถ่โดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อได้ “เพราะว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดแล้วด้วยพระคุณโดยทางความเชื่อ ความรอดนี้ไม่ใช่มาจากตัวท่าน แต่เป็นของประทานจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากการกระทำ เพื่อไม่ให้ใครรอดได้ เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์” (เอเฟซัส 2:8-10 เน้นคำเพิ่มเติม)

ราห์บได้รับการไถ่ไม่ใช่เพราะความดีใด ๆ ที่เธอได้ทำ เธอไม่ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าเพราะการกระทำของตนเองเลย จำไว้ว่าแม้แต่สิ่งที่เธอทำถูกต้อง—การซ่อนผู้สอดแนม—ก็ยังเป็นสิ่งที่ผิดศีลธรรมเพราะวิธีการที่เธอใช้ เธอโกหก แต่พระคัมภีร์ไม่ได้ยกเธอมาเพื่อเป็นตัวอย่างของพลังแห่ง

ราห์บ

การกระทำของมนุษย์ เธอไม่ชอบทเรียนในการพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น เธอเป็น
เครื่องเตือนใจว่าพระเจ้าทรงสามารถไถ่แม้กระทั่งชีวิตที่เลวร้ายที่สุดได้โดย
พระคุณของพระองค์

นักวิชาการรับบีบางคนในช่วงก่อนสมัยของพระเยซูรู้สึกอับอายกับข้อ
เท็จจริงที่ว่า ผู้หญิงที่มีภูมิหลังอย่างราห์บได้รับการไถ่ชีวิตจากการทำลายล้าง
เมืองเยรีโค และถูกนำเข้ามาในอิสราเอลในฐานะผู้เข้าร่วมความเชื่ออีกด้วย
พวกเขาจึงเสนอความเข้าใจที่แตกต่างเกี่ยวกับคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “หญิง
โสเภณี” ในโยชูวา 2:1 (และ 6:17, 25) พวกเขาอ้างว่าคำภาษาฮีบรูนี้คล้าย
กับคำที่แปลว่า “ให้อาหาร” พวกเขาโต้แย้งว่าบางทีราห์บอาจเป็นเพียงเจ้าของ
โรงแรมหรือเจ้าบ้านก็ได้

ปัญหาก็คือ คำภาษาฮีบรูนี้แท้จริงแล้วมีความหมายได้เพียงอย่างเดียว
เท่านั้นคือ “หญิงโสเภณี” และนั่นเป็นความเข้าใจที่ไม่มีใครโต้แย้งเกี่ยวกับ
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้มานานหลายศตวรรษแล้ว อันที่จริง ไม่มีความคลุมเครือ
ใด ๆ เลยทั้งในฉบับเซปทัวจินต์ (พันธสัญญาเดิมฉบับแปลเป็นภาษากรีก
โบราณในช่วงศตวรรษที่ 2 ก่อนคริสต์ศักราช) หรือในภาษากรีกของฮีบรู 11:31
และยากอบ 2:25 คำภาษากรีกที่ใช้บรรยายราห์บคือ *พอร์เน* (*porne*) ซึ่งแปล
ว่า “หญิงโสเภณี” (สังเกตว่าคำนี้มาจากรากศัพท์เดียวกับคำภาษาอังกฤษ
pornography ที่แปลว่า ภาพลามกอนาจาร และมีนัยยะเชิงลบทางศีลธรรม
ที่คล้ายคลึงกัน)

แนวคิดในการทำให้ภูมิหลังของราห์บดูใสสะอาดนั้นถูกรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่
โดยคนในคริสตจักรที่มีความรู้สึกอ่อนไหวเกินไปในยุควิคตอเรียน ซี. เอช.
สเปอร์เจียน นักเทศน์แบปติสต์ที่มีชื่อเสียงที่สุดในลอนดอนช่วงปลายศตวรรษ
ที่ 19 ได้ตอบโต้ว่า “หญิงคนนี้ไม่ใช่แค่เจ้าบ้านธรรมดา แต่เป็นหญิงโสเภณีจริง
ๆ ... ผมเชื่อมั่นว่าไม่มีอะไรเลยนอกจากจิตใจที่รังเกียจพระคุณที่ประทานให้
เปล่าเท่านั้น ที่จะทำให้นักอรรถาธิบายบางคนปฏิเสธความบาปของเธอได้”

แน่นอนว่าเราพูดถูกต้องที่สุด หากเอาความอับอายของบาปออกไป ก็
เท่ากับว่าคุณเอาความจำเป็นพระคุณออกไปด้วย ราห์บเป็นหญิงพิเศษก็เพราะ
เธอได้รับพระคุณที่พิเศษ ไม่จำเป็นต้องแต่งเรื่องในอดีตของเธอขึ้นมาใหม่เพื่อ
พยายามทำให้เธอดูเป็นคนบาปน้อยลง ข้อเท็จจริงอันน่าหนักใจเกี่ยวกับสิ่งที่

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

เธอเคยเป็นนั่น มีแต่จะขยายพระสิริของพระคุณพระเจ้าให้ยิ่งใหญ่ขึ้น ซึ่งเป็น
สิ่งที่ทำให้เธอเป็นหญิงพิเศษอย่างที่เราได้กลายมาเป็น นี่แหละคือบทเรียน
ทั้งหมดจากชีวิตของเธอ

แนวทางการศึกษา

บทที่ 3—ราหับ

1. เท่าที่เราทราบ ราหับเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตในบาปของเธอ หากตัดสินใจตามมาตรฐานของสังคม เธอก็คงเป็นคนนอกกรีต อะไรคือเหตุผลบางอย่างที่เราผลักไสผู้คนออกไป? เรามีเหตุผลสมควรที่จะทำเช่นนั้นหรือไม่?

2. อะไรในตัวราหับที่ทำให้พระเจ้าทรงเลือกที่จะไว้ชีวิตเธอ?

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

3. อ่านโยชูวา 2:1–7 ราหับมีบทบาทอย่างไรในการพิชิตแผ่นดินพระสัญญาของชาวอิสราเอล? เหตุใดการมีส่วนร่วมของเธอจึงสำคัญนัก?

4. ราหับโกหกเพื่อปกปิดผู้สอดแนม การโกหกของเธอไม่ถูกต้องเลยพระเจ้าสามารถทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จผ่านการที่เธอบอกความจริงเกี่ยวกับผู้สอดแนมได้หรือไม่? อธิบายคำตอบของคุณ

ราหับ

5. การโกหกเป็นวิถีชีวิตในโลกของราหับ การที่เราสอนและเรียนรู้หลักการของพระเจ้ามีความสำคัญเพียงใด?

6. มีบางสิ่งภายในตัวราหับที่ทำให้เธอตอบสนองต่อผู้สอดแนมในทางที่ดี พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระตุ้นให้คุณทำสิ่งใดที่ไม่ใช่ลักษณะนิสัยของคุณ?

ชีวิตเลวร้ายที่ได้รับการไถ่

7. อ่านโยชูวา 2:8–14 ความสัมพันธ์ระหว่างความกลัวและความเชื่อของราหับเป็นอย่างไร? คุณจะอธิบายความสัมพันธ์นี้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

8. มรดกของราหับคืออะไร? สิ่งนี้สอนอะไรเราเกี่ยวกับความสามารถของพระเจ้าในการใช้เรา แม้เมื่อเราเคยดำเนินชีวิตในทางที่ไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์?

ราหับ

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของราหับ? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

4

รูธ: ความรักดีและความรัก

ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของลูก และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็น
พระเจ้าของลูก

—นางรูธ 1:16

หนังสือนางรูธในพันธสัญญาเดิมเป็นเรื่องราวความรักที่ไร้ตำหนิในแบบที่กระชับ ซึ่งไม่ใช่หนังมหากาพย์ แต่เป็นเรื่องสั้น (เรื่องราวทั้งหมดถูกบันทึกไว้เพียงแค่แปดสิบห้าข้อเท่านั้น) กระนั้นเรื่องราวนี้ก็ครอบคลุมอารมณ์ความรู้สึกของมนุษย์อย่างครบถ้วน ตั้งแต่ความโศกเศร้าบีบคั้นหัวใจที่สุด ไปจนถึงจุดสูงสุดของชัยชนะที่เปี่ยมด้วยความชื่นบาน

ชีวิตของนางรูธเป็นเรื่องจริงในประวัติศาสตร์ของหญิงที่พิเศษอย่างแท้จริงคนหนึ่ง อีกทั้งยังเป็นภาพที่สมบูรณ์แบบของเรื่องราวแห่งการไถ่ซึ่งบอกเล่าผ่านสัญลักษณ์ที่มีชีวิตและลมหายใจ ตัวนางรูธเองเป็นภาพที่เหมาะสมของคนบาปทุกคน เธอเป็นหญิงม่ายและเป็นคนต่างชาติที่ไปอาศัยอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น สถานการณ์อันน่าเศร้าทำให้เธอตกอยู่ในความยากจนอย่างที่สุด เธอไม่เพียงแต่เป็นคนนอกและพลัดถิ่นเท่านั้น แต่ยังขัดสนทุกอย่าง—ตกอยู่ในสภาพยากจนขั้นแค้นที่สุด จนเธอไม่อาจหวังที่จะไถ่ตัวเองจากสภาพนั้นได้ด้วยวิธีใด ๆ เลย ในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด เธอจึงหันไปพึ่งพระคุณของญาติที่ใกล้ชิดที่สุดของแม่สามี เรื่องราวที่ชีวิตของเธอถูกเปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิงนั้น เป็นหนึ่งในเรื่องราวที่ซาบซึ้งกินใจที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งหมด

ความพินาศ

เรื่องราวของนางรูธเริ่มต้นในช่วงใกล้สิ้นสุดยุคของผู้วินิจฉัยในพันธสัญญาเดิม ประมาณหนึ่งร้อยปีก่อนสมัยของดาวิด ซึ่งเป็นยุคที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย ความสับสน และการไม่เชื่อสัตย์ต่อบัญญัติของพระเจ้า และในสมัยนั้นยังเกิดการกัณดารอาหารอย่างรุนแรงในอิสราเอลอีกด้วย

เราได้รับการแนะนำให้รู้จักกับครอบครัวของเอลีเมเลคในนางรูธ 1:1-2 เอลีเมเลคมีภรรยาชื่อนาโอมิ และมีบุตรชายสองคนชื่อมาห์โลนและคิลีโอน บ้านเกิดของพวกเขาชื่อเบธเลเฮม ซึ่งมีชื่อเสียงเพราะเป็นที่ฝังศพของราเชล ภรรยาของยาโคบ (ปฐมกาล 35:19) เบธเลเฮมในอนาคตจะยังเป็นที่รู้จักมากขึ้นในฐานะบ้านเกิดของดาวิด และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือ ในฐานะสถานที่ประสูติของพระคริสต์ เรื่องราวครอบครัวของเอลีเมเลคกลายเป็นจุดเชื่อมโยงสำคัญที่ผูกมัดบัพทศของพระเมสสิยาห์กับเบธเลเฮม

การกัณดารอาหารในอิสราเอลบีบบังคับให้เอลีเมเลคและครอบครัวต้องลี้ภัยไปยังโมอับ เช่นเดียวกับที่ครั้งหนึ่งการกัณดารอาหารเคยบีบบังคับให้อับราฮัมต้องอพยพไปยังอียิปต์ ช่วงเวลาเหล่านั้นคงเต็มไปด้วยความสิ้นหวัง เพราะแผ่นดินโมอับเองส่วนใหญ่เป็นพื้นที่กัณดาร โดยมีลักษณะเป็นที่ราบสูงซึ่งทางทิศตะวันตกติดกับทะเลตาย และทางทิศตะวันออกติดกับทะเลทรายแห่งแฉ่ง เขตแดนทางทิศเหนือและทิศใต้เป็นหุบเขาเล็กที่มีแม่น้ำสองสายไหลผ่าน (แม่น้ำอารโนนและแม่น้ำเศเรด ตามลำดับ) ซึ่งแทบจะแห้งขอดเกือบตลอดทั้งปี โมอับเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์แต่ก็แห้งแล้ง พื้นที่ส่วนใหญ่จึงแทบไม่มีต้นไม้อื่น และเหมาะสำหรับการเลี้ยงฝูงแพะแกะและฝูงสัตว์เท่านั้น

ชาวโมอับเป็นลูกหลานของบุตรสาวคนโตของโลท ซึ่งเกิดจากความสัมพันธ์ที่ผิดประเพณีกับบิดาของเธอเอง เด็กที่เกิดจากความสัมพันธ์ต้องหามันมีชื่อว่าโมอับ และแน่นอน เขาเป็นญาติห่าง ๆ ของยาโคบ (จำไว้ว่าโลทเป็นหลานชายของอับราฮัม) แม้ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาจะมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน แต่ชาวโมอับและชาวอิสราเอลนั้นมักจะรังเกียจและดูหมิ่นกันและกัน

ในช่วงที่ชนชาติอิสราเอลเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดาร หญิงชาวโมอับได้ใจย้วยวนชายอิสราเอล จากนั้นก็ชักจูงพวกเขาให้เข้าร่วมในพิธีถวายเครื่องบูชาแก่พระต่าง ๆ ซึ่งเป็นรูปเคารพ (กัณดารวิถี 25) โมอับเป็นชนชาติเดียวกัน

ความภักดีและความรัก

ที่กษัตริย์บาลาคของพวกเขาได้ว่าจ้างบาลาอัมผู้เผยพระวจนะรับจ้างให้มากล่าวคำแช่งสาปต่ออิสราเอล ดังนั้น ตลอดพันธสัญญาเดิม ความสัมพันธ์ระหว่างอิสราเอลกับโมอับจึงเต็มไปด้วยความตึงเครียดที่อดัดใจ จนถึงขั้นเป็นศัตรูกันอย่างเปิดเผย

ชาวโมอับนมัสการเทพเจ้าที่พวกเขาเรียกว่า เคโมช (เคโมชเป็นเทพเจ้าสูงสุดของพวกเขา แต่กัณดารวิถี 25:2 บ่งชี้ว่าพวกเขานมัสการเทพเจ้าอื่น ๆ อีกหลายองค์ด้วย) พระคัมภีร์เรียกเคโมชว่า “สิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของโมอับ” (1 พกษ. 11:7; 2 พกษ. 23:13) การนมัสการรูปเคารพนี้โหดร้ายน่ากลัว บางครั้งถึงกับมีการถวายมนุษย์เป็นเครื่องบูชาญูเลยทีเดียว (2 พกษ. 3:26–27) เหตุการณ์ในกัณดารวิถี 25 บ่งชี้ว่าการนมัสการของชาวโมอับนั้นยังเต็มไปด้วยภาพลักษณ์ทางเพศและพฤติกรรมลามกอนาจารอีกด้วย ลัทธินอกรีตของชาวโมอับเป็นตัวอย่างของทุกสิ่งที่น่าขยะแขยงเกี่ยวกับการกราบไหว้รูปเคารพ และวัฒนธรรมของพวกเขาถือเป็นภาพสะท้อนทุกสิ่งที่ดีเจนนซึ่งชาวอิสราเอลที่สัตย์ซื่อควรหลีกเลี่ยง

ดังนั้นเราจึงควรรู้สึกตกใจและสยดสยองพอสมควรเมื่อรู้ว่า เอลีเมเลคและครอบครัวไปแสวงหาที่ลี้ภัยในโมอับ เอลีเมเลคเป็นเจ้าของที่ดินในเบธเลเฮม และมีชื่อเสียงมากพอที่ผู้อาวุโสในเมืองนั้นเรียกเขาว่า “ญาติของเรา” (นางรูธ 4:2–3) ชื่อของเขามีความหมายว่า “พระเจ้าของฉันคือกษัตริย์” ซึ่งเมื่อรวมกับความเชื่อและอุปนิสัยของนาโอมิแล้ว นี่บ่งชี้ว่าเอลีเมเลคและครอบครัวไม่ใช่พวกที่ฝักใฝ่ทางโลก แต่เป็นชาวยิวที่เคร่งศาสนา ความจริงที่ว่าเอลีเมเลคพาครอบครัวไปอยู่ที่โมอับ แสดงให้เห็นว่าการกัณดารอาหารในครั้งนั้นรุนแรงและน่าหวาดกลัวเพียงใด แผ่นดินอิสราเอลในขณะนั้นแห้งแล้งทั้งฝ่ายวิญญาณและฝ่ายกายภาพอย่างเห็นได้ชัด และเป็นช่วงเวลาที่ย่ำแย่อย่างแท้จริง

โศกนาฏกรรมเกิดขึ้นอย่างรวดเร็วกับครอบครัวนี้ ประการแรก เอลีเมเลคเสียชีวิตในโมอับ ทั้งให้นาโอมิเป็นม่ายและต้องดูแลลูกชายอีกสองคน ยังดีที่มาห์ลอนและคิเลียนกำลังเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ และในไม่ช้าพวกเขาก็แต่งงาน แต่น่าเสียดายที่ภรรยาที่พวกเขาแต่งงานด้วยนั้นเป็นหญิงชาวโมอับ (นางรูธ 1:3–4) ไม่มีชาวอิสราเอลเคร่งศาสนาคนใดจะมองการแต่งงานเช่นนี้ว่าเป็นนิมิตหมาย

อันดี ชายชาวอิสราเอลถูกห้ามอย่างชัดเจนไม่ให้แต่งงานกับหญิงชาวคานาอัน เพราะเกรงว่าชายเหล่านั้นจะถูกชักนำให้หันไปหาพระอื่น (ฉธบ. 7:1-3) ด้วยเหตุผลที่คล้ายกันนี้ สามัญสำนึกจึงบอกว่าการแต่งงานกับชาวโมอับก็ไม่เหมาะสมเช่นกัน อย่างไรก็ตาม นาโอมิและบุตรชายของเธอคงรู้สึกจนตรอก เพราะสถานการณ์ที่สิ้นหวัง จึงดูเหมือนว่านาโอมิได้ยอมรับลูกสะใภ้เหล่านี้ ด้วยใจกรุณา คนหนึ่งชื่อโอราห์ (แปลว่า “คือฉัน”) และอีกคนชื่อรูธ (แปลว่า “มิตรภาพ”) รูธแต่งงานกับมาห์โลน (นางรูธ 4:10) ซึ่งดูเหมือนจะเป็นบุตรชายคนโต ดังนั้นโอราห์จึงน่าจะเป็นภรรยาของคิลิโอน นางรูธ 1:4 กล่าวว่านาโอมิและบุตรชายของเธออาศัยอยู่ในโมอับสิบปี (น่าจะหมายถึงระยะเวลาทั้งหมดที่พวกเขาอยู่ในโมอับ มากกว่าจะเป็นช่วงเวลาหลังจากที่ชายหนุ่มทั้งสองแต่งงานแล้ว เพราะดูเหมือนว่าทั้งสองคู่ไม่ได้มีลูกเลย ซึ่งจะเป็นเรื่องผิดปกติมากหลังจากแต่งงานมาสิบปี แม้จะเกิดการกัณดารอาหารก็ตาม)

ในขณะเดียวกัน สถานการณ์ของนาโอมิดูเหมือนจะไม่ดีขึ้นเลย ตรงกันข้ามทุกอย่างกลับยิ่งแย่ลง ทั้งมาห์โลนและคิลิโอนเสียชีวิต ทั้งให้ผู้หญิงทั้งสามคนต้องคอยดูแลตัวเอง ในวัฒนธรรมนั้น นี่เป็นสถานการณ์ที่แทบจะเป็นไปไม่ได้เลย หญิงม่ายสามคนที่ไม่มีลูกและไม่มีญาติพี่น้องคอยดูแลในช่วงเวลาที่เกิดการกัณดารอาหารเช่นนี้ แม้จะรวมทรัพย์สินอันน้อยนิดที่มีอยู่เข้าด้วยกัน ก็แทบจะไม่มีหวังที่จะอยู่รอดได้นาน เราไม่ได้รับการบอกเล่าว่าสาเหตุการตายของสามีทั้งสามคนคืออะไร แต่ข้อเท็จจริงที่ว่าทั้งสามคนล้วนเสียชีวิตแสดงให้เห็นถึงความยากลำบากของชีวิตในช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยาก เช่นนั้น มาห์โลนและคิลิโอนดูเหมือนจะเสียชีวิตในเวลาไล่เลี่ยกัน ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาอาจตกเป็นเหยื่อของโรคภัยอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับภาวะกัณดารอาหารในช่วงเวลานั้น

นาโอมิ รูธ และโอราห์ถูกนำมาจนถึงขอบเหวแห่งความพินาศ ดังนั้นเมื่อนาโอมิได้ยืนยันว่าความแห้งแล้งในอิสราเอลสิ้นสุดลงแล้ว เธอจึงตัดสินใจที่จะกลับไปอิสราเอลทันที ตอนนี้เธอไร้บุตร เป็นม่าย ยากจนและแก่ตัวลง (นางรูธ 1:12) ไม่มีที่ดินและทรัพย์สินใด ๆ และไม่มีญาติใกล้ชิดพอฟที่จะหวังพึ่งพาให้ดูแลเธอได้ กระนั้นเธอก็ยังคิดถึงบ้านเกิดและผู้คนของเธอ และเธอตัดสินใจที่จะกลับไปยังเบธเลเฮม

ความภักดีและความรัก

ลูกสะใภ้ทั้งสองคนเริ่มต้นออกเดินทางอันยากลำบากไปกับนาโอมิ แต่เมื่อนาโอมิพิจารณาสถานการณ์ของพวกเขาแล้ว (โดยเฉพาะความยากลำบากที่หญิงสาวทั้งสองอาจต้องเผชิญหากผูกอนาคตไว้กับเธอ) เธอจึงตัดสินใจปล่อยทั้งสองกลับไปหาครอบครัวของตน เพราะสำหรับนาโอมิแล้ว ดูเหมือนว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าได้หันมาต่อต้านเธอ (ข้อ 13) เธอคงต้องต่อสู้กับความเสียใจอย่างขมขื่นที่ตัดสินใจมาโมอับตั้งแต่แรก และตอนนี้เธอกำลังจะทิ้งสามีและลูกชายทั้งสองคนให้ถูกฝังไว้ในสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรงละทิ้งแห่งนั้น ดูเหมือนว่าเธอจะเต็มไปด้วยความเสียใจ และอาจรู้สึกว่าได้ทำให้พระเจ้าไม่พอพระทัยจากการมาที่โมอับ ทำให้ลูกสะใภ้ของเธอจึงต้องทนทุกข์เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทดสอบเธอด้วยเล่า? ดังนั้นเธอจึงพยายามโน้มน้าวให้หญิงสาวทั้งสองหันหลังกลับไป

พระคัมภีร์บรรยายสถานการณ์นี้ได้อย่างสะเทือนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเจ็บปวดอันขมขื่นที่หญิงทั้งสามมีร่วมกัน:

แล้วนางพร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง ก็ลุกขึ้นเดินทางกลับจากดินแดนโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ที่โมอับนั้น นางได้ยินว่า พระยาห์เวห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์ และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย นางจึงออกจากที่ซึ่งนางอยู่ พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินทางทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ แต่นาโอมิกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองว่า “ไปเถอะ ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านแม่ของตน ขอพระยาห์เวห์ทรงสำแดงความรักมั่นคงต่อเจ้า ดังที่เจ้าได้ทำต่อผู้ตายและต่อแม่ ขอพระยาห์เวห์ทรงให้เจ้าพบที่พักพิง ในบ้านของสามีคนใหม่” แล้วนาโอมิก็จูบพวกนาง ต่างก็ร้องไห้เสียงดัง

พวกนางจึงพูดกับแม่สามีว่า “อย่าเลย เราจะกลับไปกับแม่ไปยังชนชาติของแม่”

แต่นาโอมิตอบว่า “กลับไปเถอะ ลูกเอ๋ย จะไปกับแม่ทำไมเล่า? แม้ยังมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ? กลับไปเถอะ ลูกเอ๋ย กลับไป เพราะแม่แก่เกินกว่าจะมีสามีแล้ว หากแม่ว่าแม่วังวนใจว่า แม่จะมีสามีคืนนี้ได้และมีบุตรชายหลายคน

แล้วพวกเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายเหล่านั้นโตได้หรือ? เจ้าจะอดใจ
ไม่แต่งงานก่อนได้หรือ? อย่าเลย ลูกเอ๋ย ชีวิตแม่ขมขื่นกว่าชีวิต
ของพวกเจ้า ที่พระหัตถ์ของพระยาห์เวห์ทรงทำกับแม่ถึงเพียงนี้”

แล้วต่างก็ร้องไห้เสียงดังอีก โอโรปากีก็จูบลาแม่สามี แต่รูธ
ยังเกาะแม่สามีอยู่ (นางรูธ 1:6-14)

ความตั้งใจแน่วแน่

รูธตั้งใจแน่วแน่ที่จะอยู่กับนาโอมิ ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม หญิงสาว
ชาวโมอับอายุน้อยคนนี้อาจรู้สึกวาทนแทบจะไม่มีอะไรเหลือให้สูญเสียอีกแล้ว
ดูเหมือนว่ารูธได้พัฒนาความสัมพันธ์แนบแน่นและความผูกพันลึกซึ้งกับ
แม่สามีตามความหมายชื่อของเธอ

นาโอมิยังคงพยายามเกลี้ยกล่อมไม่ให้รูธเดินทางต่อไปกับเธอ “นาโอมิ
จึงว่า ‘คุณเถิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว
จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด’” (นางรูธ 1:15 ฉบับคิงเจมส์ฯ) นาโอมิคงจะ
รู้สึกว่าการที่รูธผูกติดอยู่กับหญิงม่ายชรา นั้นคงไม่ใช่สิ่งที่ดีสำหรับเธอเลย แต่
ในอีกด้านหนึ่ง นาโอมิเองก็คงไม่ได้เชื่อจริง ๆ ว่าการกลับไปหาชนชาติ “และ
พระของนาง” นั้นเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเธอ อาจเป็นไปได้ว่านาโอมิกำลังทดสอบ
รูธอยู่ โดยหวังว่าจะได้ยินคำสารภาพความเชื่อที่ชัดเจนจากปากของรูธว่าเธอ
เชื่อในพระยาห์เวห์ มันคงไม่ถูกต้องที่จะพารูธกลับไปยังอิสราเอล และให้หญิง
ม่ายที่ไม่มีการสนับสนุนทางการเงินเข้าไปอยู่ในสังคมนั้น หากเธอไม่มีความ
เชื่อมั่นที่แท้จริงต่อพระเจ้าของอิสราเอล

คำตอบของรูธเป็นบทกวีที่สวยงามในภาษาฮีบรู ดังนี้

ขอแม่อย่าวิงวอนให้ลูกจากแม่
หรือเลิกตามแม่กลับไปเลย
เพราะแม่จะไปไหนลูกจะไปด้วย
และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนลูกก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
ชนชาติของแม่จะเป็นชนชาติของลูก

ความภักดีและความรัก

และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของลูก

แม่ตายที่ไหนลูกจะตายที่นั่น

และจะขอให้ฝังลูกไว้ที่นั่นด้วย

ขอพระยาห์เวห์ทรงลงโทษลูก และทรงเพิ่มโทษนั้น

ถ้ามีอะไรมาพรากลูกจากแม่นอกจากความตาย (นางรุธ 1:16-17)

ดังนั้นรุธจึงแสดงออกถึงความตั้งใจแน่วแน่ที่จะอยู่กับนาโอมี เธอรักแม่สามีอย่างจริงใจ เธอยังปรารถนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวนั้นด้วย และเหนือสิ่งอื่นใด การอุทิศตัวของเธอต่อพระเจ้าของอิสราเอลนั้นเป็นจริง คำพยานแห่งความเชื่อส่วนตัวของเธอนี้ทั้งสูงส่งและมีความหมายอย่างน่าอัศจรรย์ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาว่าคำพูดเหล่านี้ออกมาจากปากของหญิงสาวคนหนึ่งที่เคยเติบโตมาในวัฒนธรรมของคนนอกศาสนา ชีวิตและคำพยานของนาโอมีและครอบครัวของเธอคงทำให้รุธประทับใจอย่างลึกซึ้ง

เมื่อนาโอมีเห็นความตั้งใจแน่วแน่ของรุธ พระคัมภีร์กล่าวว่า “นางก็ ‘ไม่พูดอะไรอีก’” (นางรุธ 1:18) แน่นนอน นี่หมายความว่านาโอมีเลิกพยายามเกลี้ยกล่อมรุธไม่ให้ไปเบรเลเฮมกับเธอแล้ว จิตและชะตาชีวิตของพวกเขาผูกพันกันด้วยมิตรภาพและความเชื่อที่มีร่วมกัน

หลังจากอยู่ในโมอับมานานกว่าสิบปี นาโอมีได้กลับมายังผู้คนที่จำเธอได้และรู้จักชื่อของเธอ การกลับมาของนาโอมีสร้างความตื่นตระหนกไม่น้อย พระคัมภีร์กล่าวว่า “ชาวเมืองก็พากันประหลาดใจเพราะนางทั้งสอง พวกผู้หญิงพูดขึ้นว่า ‘นี่นะหรือนาโอมี?’” (นางรุธ 1:19) นาโอมี แปลว่า “น้ำรินรมย์” และก่อนหน้านั้นคงเป็นคำอธิบายที่เหมาะสมสำหรับนาโอมี การที่ผู้หญิงหลายคนจำเธอได้และดีใจที่ได้เห็นเธอบ่งบอกว่าเธอเคยเป็นคนที่เข้าสังคมได้ดีและเป็นที่รักของผู้คนที่รู้จักเธอ แต่ตอนนี้ชีวิตของเธอเต็มไปด้วยความโศกเศร้า เธอจึงบอกกับผู้หญิงเหล่านั้นว่า “ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมีเลย ขอเรียกฉันว่ามารา [แปลว่า ‘ขมขื่น’]เถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงทำให้ชีวิตฉันขมขื่นยิ่งนัก เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระยาห์เวห์ทรงพาฉันกลับมาตัวเปล่า จะเรียกฉันว่านาโอมีทำไมเล่า? ในเมื่อพระยาห์เวห์

ทรงให้ฉันทุกข์ใจ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงให้ฉันต้องประสบเหตุร้าย
เช่นนี้” (นางรุธ 1:20-21)

นี่ไม่ใช่การบ่นว่า แต่เป็นการคร่ำครวญจากใจ เธอรู้ดี (เช่นเดียวกับ
โยบ) ว่าพระเจ้าประทานและพระเจ้าทรงเอาไป เธอเข้าใจหลักการเรื่องอำนาจ
อธิปไตยของพระเจ้า การที่เธอเรียกตัวเองว่า “มารา” ไม่ได้หมายความว่า
เธอได้กลายเป็นคนขมขื่น แต่ (ตามที่คำพูดของเธอแสดงออกมา) การทรง
จัดเตรียมของพระเจ้าได้มอบถ้วยอันขมขื่นให้เธอดื่ม เธอเห็นพระหัตถ์ของ
พระเจ้าในความทุกข์ยากของเธอ แต่แทนที่จะเป็นการบ่น ผมคิดว่าเธอเพียงแค
ยอมรับความเชื่อในอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระเจ้าแม้จะอยู่ท่ามกลางชีวิต
ที่เต็มไปด้วยความโศกเศร้าอย่างขมขื่นก็ตาม ทุกสิ่งที่พระคัมภีร์บอกเรา
เกี่ยวกับนาโอมินั้นชี้ให้เห็นว่าเธอมั่นคงอยู่ในความเชื่อตลอดเวลาที่เผชิญกับ
บททดสอบต่าง ๆ เธอไม่ต่างจากโยบ เธอเป็นผู้หญิงที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ซึ่ง
อดทนต่อการทดสอบที่ไม่อาจจินตนาการได้ โดยไม่เคยหวั่นไหวในความรัก
ที่มีต่อพระยาห์เวห์และในความมุ่งมั่นต่อพระประสงค์ของพระองค์แม้แต่
ครั้งเดียว ดังนั้น นี่จึงเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อที่นำประทับใจ โดยไม่มี
แม้แต่เศษเสี้ยวของความขมขื่นเลย

เอลิเมเลคมีญาติสาวคนหนึ่งชื่อโบอาส เขาเจริญรุ่งเรืองแม้ในช่วงปี
แห่งความอดอยาก เขาเป็นเจ้าของที่ดินผืนใหญ่และมีอิทธิพลมาก พระคัมภีร์
กล่าวว่าเขาเป็น “ญาติฝ่ายสามีผู้หนึ่ง” (นางรุธ 2:1 ฉบับอมตธรรมฯ) แต่ไม่ได้
ระบุความสัมพันธ์อย่างชัดเจน เขาอาจเป็นน้องของเอลิเมเลค แต่ไม่น่าจะใช้
เพราะตามหลักแล้วเขาไม่ใช่ญาติสนิทที่สุดของนาโอมิ (นางรุธ 3:12) เขาน่าจะ
เป็นลูกพี่ลูกน้องหรือหลานชายของเอลิเมเลคมากกว่า

โบอาสยังเป็นผู้หลานโดยตรงของราหับอีกด้วย มัทธิว 1:5 กล่าวว่า
“สัลโมนมีบุตรชื่อโบอาสซึ่งเกิดจากนางราหับ” ซึ่งสอดคล้องกับนางรุธ 4:21
แต่จำนวนปีที่ผ่านไประหว่างการล่มสลายของเมืองเริโคและจุดเริ่มต้นของ
ราชวงศ์ดาวิดบ่งชี้ชัดว่า ต้องมีคนหลายรุ่นมากกว่านี้ระหว่างสัลโมนและดาวิด
มากกว่าที่มัทธิว 1 หรือนางรุธ 4 ระบุไว้ ลำดับวงศ์ตระกูลในภาษาฮีบรูมักเขียน
แบบสรุปความโดยข้ามบางรุ่นระหว่างบรรพบุรุษที่มีชื่อเสียง ดูเหมือนว่ามัทธิว
จงใจทำเช่นนี้เพื่อให้เกิดความสมมาตรเชิงตัวเลขในรายการลำดับพงศ์พันธุ์

ความภักดีและความรัก

(มัทธิว 1:17) ซึ่งอาจช่วยในการท่องจำ ดังนั้น แทนที่จะเป็นลูกโดยตรงของราห์บ โบอาสอาจเป็นเหลนของเธอก็ได้ อย่างไรก็ตาม เขาก็เป็นคนที่มีเชื้อสายโดยตรงของราห์บ และเขาคงรู้เรื่องราวของเธอเป็นอย่างดี และภาคภูมิใจในสายตระกูลของตน ความเชื่อมโยงของเขากับราห์บคงทำให้ใจของเขาเอนเอียงที่จะเห็นอกเห็นใจชะตาชีวิตของหญิงชาวต่างชาติอย่างรุธ ผู้ซึ่งได้ยอมรับพระยาห์เวห์ด้วยความเชื่อที่คล้ายคลึงกับราห์บ

การได้

การที่รุธยินดีกลับไปเบธเลเฮมกับนาโอมินั้น เท่ากับว่าเธอยอมรับที่จะช่วยดูแลหญิงชราผู้นี้ ข้อมูลในพระคัมภีร์บ่งชี้ว่ารุธยังเป็นหญิงสาวและมีร่างกายแข็งแรง ดังนั้นเธอจึงไปทำงานในทุ่งนา เก็บเศษรวงข้าวที่คนเก็บเกี่ยวทิ้งไว้เพื่อให้ได้รัฟพืชเพียงพอสำหรับประทังชีวิต

บทบัญญัติในพระคัมภีร์ได้กำหนดวิธีนี้ไว้เพื่อให้แม้แต่คนยากจนที่สุดในอิสราเอลก็ยังสามารถหาเลี้ยงชีพได้ เลวีนิติ 19:9–10; 23:22 และเฉลยธรรมบัญญัติ 24:19–21 กำหนดไว้ว่า เมื่อมีการเก็บเกี่ยวพืชผลในทุ่งนา สิ่งใดที่ตกหล่นจากฟ่อนข้าวจะต้องปล่อยทิ้งไว้โดยเจตนา และเมื่อมีการเก็บผลไม้จากต้นไม้หรือเถาองุ่น ก็ต้องเหลือบางส่วนไว้ไม่ให้เก็บจนหมด ส่วนที่เหลือจากการเก็บเกี่ยวนั้น ผู้ที่เต็มใจทำงานสามารถมาเก็บเอาไปได้

รุธมีทางเลือกจำกัดอยู่เพียงแค่นั้น เธอไม่มีญาติอื่นนอกจากแม่สามี ส่วนญาติของนาโอมิก็ไม่ใกล้ชิดพอที่จะมีการะผูกพันทางกฎหมายในการเลี้ยงดูเธอ ด้วยความที่ไม่มีทางเลือกเลี้ยงชีพ รุธจึงเห็นความจำเป็นที่จะต้องไปทำงานในทุ่งข้าวบาร์เลย์ เธอจึงไปขออนุญาตจากนาโอมิ (นางรุธ 2:2)

สิ่งที่เกิดขึ้นคือเธอได้ไปเก็บเศษรวงข้าวในทุ่งนาของโบอาส และเขาก็ได้เห็นเธอ ภาษาในพระคัมภีร์ตอนนั้นบ่งบอกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเรื่องบังเอิญ—“เธอก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส” (นางรุธ 2:3)—แต่เรารู้จากคำสอนที่ชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าพระเจ้าเองทรงเป็นผู้จัดการเหตุการณ์เหล่านี้โดยการทรงจัดเตรียมของพระองค์ (สุภาษิต 16:33) ไม่มีอะไรเกิดขึ้นโดย “บังเอิญ” แต่พระเจ้าทรงอยู่เบื้องหลัง

ทุกเหตุการณ์เสมอ ทรงทำให้ทุกสิ่งร่วมกันก่อผลดีแก่คนของพระองค์ (โรม 8:28) ไม่มีสิ่งที่เรียกว่า “โชค” หรือ “ชะตากรรม” สำหรับผู้เชื่อ

วันนั้นโบอาสมาดูความคืบหน้าของการเก็บเกี่ยวที่ทุ่งนาของเขา เมื่อเขาสังเกตเห็นรัฐ เขาก็สนใจเธอขึ้นมาทันที เธอดูอายุน้อย แข็งแรง และขยันขันแข็ง โบอาสจึงไปสอบถามหัวหน้าคนงานของเขาเกี่ยวกับรัฐ

หัวหน้าคนงานตอบว่า “เธอเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากดินแดนโมอับ พร้อมกับนาโอมิ นางพูดว่า ‘ขอให้ดิฉันเก็บและรวบรวมข้าวที่ตกจากฟ่อนข้าวตามหลังพวกคนเกี่ยวข้าวเถอะคะ’ นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เช้าจนถึงเวลานี้ เพิ่งได้พักเหนื่อยที่บ้าน” (นางรัฐ 2:6-7)

โบอาสรู้ทันทีว่าหญิงคนนี้เป็นญาติของเขาโดยการแต่งงาน เขาจึงเริ่มแสดงความโปรดปรานเป็นพิเศษต่อเธอ เขาสนับสนุนให้เธอเก็บเกี่ยวเฉพาะในทุ่งนาของเขาและให้อยู่ใกล้กับคนงานของเขาเท่านั้น เขาอนุญาตให้เธอดื่มน้ำจากที่เขาจัดเตรียมไว้สำหรับคนงานของเขา และสั่งกำชับไม่ให้พวกคนหนุ่มแต่ละต้องตัวเธอ

รัฐซาบซึ้งในความใจดีที่อ่อนโยนและความใจกว้างของเธอ เพราะเธอรู้ดีว่าความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่มากมายเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องปกติเลย โดยเฉพาะกับผู้หญิงยากจนจากต่างแดนอย่างเธอ “รัฐก็ก้มตัวลงชบหน้าลงถึงดินและพูดว่า ‘ทำไมดิฉันจึงได้รับความโปรดปรานจากท่าน? ที่ท่านเอาใจใส่ดิฉัน ทั้ง ๆ ที่ดิฉันเป็นเพียงคนต่างด้าว’” (นางรัฐ 2:10)

โบอาสอธิบายว่าเขาได้ยินเรื่องความสัตย์ซื่อพิเศษที่เธอมีต่อนาโอมิและการเสียสละครั้งใหญ่ของเธอเพื่อมายังดินแดนต่างถิ่น จากนั้นเขาก็กล่าวคำอวยพรพิเศษแก่เธอ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้าเพียงใด “ขอพระยาห์เวห์ทรงตอบแทนการกระทำของเจ้า และขอให้พระยาห์เวห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอล ซึ่งเจ้าเข้ามา[ลี้ภัยอยู่ใต้ปีก]ของพระองค์นั้นประทานบำเหน็จบริบูรณ์แก่เจ้า” (นางรัฐ 2:12)

คำตอบของเธอก็อ่อนโยนและงดงามด้วยความถ่อมใจเช่นกัน “ดิฉันได้รับความโปรดปรานจากเจ้านายของดิฉันแล้ว เพราะท่านได้ลอบใจดิฉัน และพูดคำที่เมตตาต่อสาวใช้ของท่าน ทั้ง ๆ ที่ดิฉันเองก็ไม่ได้เป็นสาวใช้คนหนึ่งของท่าน” (นางรัฐ 2:13)

ความภักดีและความรัก

ในการพบกันครั้งแรกนั้น โบอาสดูเหมือนจะชอบรูธมากทันที เขาเชิญเธอ มาร่วมรับประทานอาหารกับคนงานของเขาเมื่อถึงเวลาอาหาร และเห็นด้วย ตัวเองว่าเธอได้กินจนอิ่ม (นางรูธ 2:14–16) เขายังส่งคนงานให้ปล่อยให้รูธ เก็บเกี่ยวท่ามกลางฟ่อนข้าวของเขา และแม้กระทั่งบอกให้พวกคนงานทำ รวงข้าวตกจากฟ่อนโดยเจตนาเพื่อเธอโดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้เขาจึงช่วยผ่อน หนักให้เป็นเบาในการทำงานของเธอ และเพิ่มพูนผลตอบแทนจากการทำงาน ของเธอด้วย

อย่างไรก็ตาม รูธยังคงทำงานหนักตลอดทั้งวัน “นางก็เกี่ยวเก็บข้าวที่ ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบาร์เลย์ประมาณ 10 กิโลกรัม” (นางรูธ 2:17) นั่นเป็นข้าวครึ่งถังเต็ม ๆ ซึ่งมากพอที่จะเลี้ยงดูรูธ และนาโอมีได้ไม่น้อยกว่าห้าวัน เธอเก็บเกี่ยวได้มากกว่าคนทั่วไปที่จะทำได้ใน หนึ่งวันถึงสี่เท่า รูธนำข้าวพร้อมอาหารที่เหลือจากมือกลางวันมามอบให้นาโอมี

นาโอมีทั้งแปลกใจและดีใจกับความเจริญรุ่งเรืองอย่างน่าทึ่งของรูธ เธอ ดูเหมือนจะเข้าใจโดยสัญชาตญาณว่ารูธไม่อาจทำได้เช่นนี้หากปราศจากความ ช่วยเหลือของใครบางคน ดังนั้นเธอจึงถามว่ารูธไปเก็บข้าวที่ไหนมา และได้ อยยพรเป็นพิเศษกับ “ชายที่เอาใจใส่เจ้า” (นางรูธ 2:19)

เมื่อรูธบอกนาโอมีว่าชายผู้ให้การช่วยเหลือแก่เธอชื่อโบอาส นาโอมี ก็เห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในพระพรนั้นทันที “นาโอมีจึงพูดกับบุตรสะไภ้ว่า ‘ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเขาเถิด ความรักมั่นคงของพระเจ้าไม่ขาดจากผู้ที่ ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว’ นาโอมีกล่าวแก่นางด้วยว่า ‘ชายคนนั้น เป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา’” (นางรูธ 2:20)

คำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “ญาติสนิทคนหนึ่งของเรา” คือคำว่า “โกเอล” นี่เป็น คำศัพท์เฉพาะที่มีความหมายมากกว่าแค่ “ญาติ” โกเอลเป็นญาติที่เข้ามาช่วยกู้ คำว่า โกเอล รวมถึงแนวคิดเรื่องการไถ่หรือการช่วยกู้ อันที่จริง เพื่อแสดง แนวคิดนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้นในภาษาอังกฤษ นักวิชาการด้านพันธสัญญาเดิม บางครั้งพูดถึงโกเอลว่าเป็น “ญาติที่เป็นผู้ไถ่” บางครั้งในพระคัมภีร์คำนี้ถูก แปลว่า “ผู้ไถ่” (โยบ 19:25) และบางครั้งแปลว่า “ผู้แก้แค้น” (กัณดารวิถี 35:12)

โดยปกติแล้ว *โกเอล* มักเป็นชายที่มีชื่อเสียงในครอบครัวชาย เขาเป็นผู้พิทักษ์เกียรติยศของครอบครัวอย่างเป็นทางการ หากมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้น เขาจะเป็นผู้แก้แค้นให้กับญาติที่ถูกฆ่า (โยชูวา 20:2–9) เขาสามารถซื้อคืนที่ดินของครอบครัวที่ถูกขายไปในยามยากลำบาก (เลวีนิติ 25:23–28) เขาสามารถจ่ายค่าไถ่สำหรับสมาชิกในครอบครัวที่ถูกขายเป็นทาส (เลวีนิติ 25:47–49) หรือ (ถ้าเขาเป็นชายโสดหรือเป็นม่ายซึ่งมีสิทธิที่จะแต่งงานได้) เขาสามารถสืบสานวงศ์ตระกูลของคนในครอบครัวได้เมื่อมีคนเสียชีวิตโดยไม่มีทายาท โดยการแต่งงานกับหญิงม่ายและให้กำเนิดลูกหลานที่จะสืบทอดชื่อและมรดกของผู้ที่เสียชีวิตไป ซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อกฎการแต่งงานแบบเลวีเรต¹ และเฉลยธรรมบัญญัติ 25:5–10 ได้นำเสนอเรื่องนี้ว่าเป็น *หน้าที่* ในกรณีที่น่าองชาย (ที่ยังไม่แต่งงานและมีอายุน้อยกว่า) อาศัยอยู่ในครัวเรือนของพี่ชายที่แต่งงานแล้วและเสียชีวิต หากน้องชายที่ยังมีชีวิตอยู่ปฏิเสธที่จะทำหน้าที่ของ *โกเอล* โดยการแต่งงานกับหญิงม่ายของพี่ชาย เขาก็จะถูกสังคมทั่วทุกที่ดูถูกเหยียดหยาม

พันธสัญญาเดิมให้ความสำคัญกับบทบาทของ *โกเอล* อย่างมาก บทบาทของบุคคลนี้มีความหมายด้านการไถ่ที่สำคัญ ญาติผู้ใดทุกคนเป็นภาพที่มีชีวิตของตำแหน่งและการงานของพระคริสต์ที่มีต่อประชากรของพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นญาติผู้ไถ่ที่แท้จริงของเรา ผู้ทรงมาเป็นพี่น้องมนุษย์ของเรา ทรงไถ่เราจากการเป็นทาสของความชั่วร้าย ทรงไถ่ชีวิตของเราจากความตาย และในที่สุดทรงคืนทุกสิ่งที่เราสูญเสียไปเพราะความบาปของเราให้แก่เรา

โบอาสจะกลายเป็น *โกเอล* ของรูธ เขาจะไถ่ชีวิตของเธอจากความยากจนและการเป็นหญิงม่าย เขาจะเป็นผู้ปลดปล่อยเธอ—และนาโอมีก็เข้าใจถึงศักยภาพของเหตุการณ์ที่น่ายินดีนี้ทันทีที่รู้ว่าโบอาสเป็นคนที่ให้สนใจรูธ เขาไม่เพียงแต่เป็นญาติเท่านั้น แต่ยังสามารถที่จะเป็นผู้ไถ่อีกด้วย นาโอมีจึงสนับสนุนอย่างเต็มที่ให้รูธทำตามคำแนะนำของโบอาส และเก็บข้าวอยู่

1 levirate marriage มาจากคำภาษาละตินว่า levir ที่แปลว่าพี่/น้องเขย การแต่งงานแบบเลวีเรตเป็นรูปแบบหนึ่งของการแต่งงานที่น้องชายของผู้เสียชีวิตจะต้องแต่งงานกับภรรยาฝ่ายของผู้พี่ชาย การแต่งงานแบบเลวีเรตเป็นประเพณีปฏิบัติในสังคมที่มีโครงสร้างครอบครัวที่เข้มแข็ง ซึ่งห้ามการแต่งงานนอกครอบครัว - ผู้แปล

ความภักดีและความรัก

เฉพาะในทุ่งนาของเขาเท่านั้น รุธทำเช่นนั้นจนสิ้นสุดฤดูเก็บเกี่ยว (นางรุธ 2:21-23)

นาโอมิเห็นว่าเป็นหน้าที่ของเธอในฐานะแม่สามีที่จะหาความมั่นคงในระยะยาวให้กับหญิงสาวชาวโมอับที่สตัยช้อคนนี้ ผู้ซึ่งได้พิสูจน์ถึงความจงรักภักดี ความเอื้อเฟื้อ ความขยัน และความเข้มแข็งในอุปนิสัยของเธอตลอดฤดูเก็บเกี่ยวอันร้อนระอุและยากลำบาก ในวัฒนธรรมที่การแต่งงานแบบคลุมถุงชน (ผู้ใหญ่จัดแจงให้) เป็นเรื่องปกติ นั้นหมายความว่านาโอมิต้องทำทุกอย่างที่ทำได้เพื่อให้รุธได้แต่งงานกับโบอาส

เนื่องจากนาโอมิเป็นผู้หญิง ธรรมเนียมจึงห้ามไม่ให้เธอเป็นฝ่ายเข้าหาโบอาสเพื่อจัดการแต่งงานกับรุธ อันที่จริง ไม่มีข้อบ่งชี้ว่านาโอมิได้พูดคุยกับโบอาสเกี่ยวกับเรื่องนี้เลยตั้งแต่เธอกลับมาจากโมอับ กระนั้นนาโอมิก็มีความรู้สึกชัดเจนเกี่ยวกับความสนใจของโบอาสที่มีต่อรุธตั้งแต่นั้น หลังจากเผ่าดูและรอคอยตลอดฤดูเก็บเกี่ยวอันยาวนาน ดูเหมือนนาโอมิจะเห็นว่าโบอาสต้องการความช่วยเหลือเล็กน้อยเพื่อให้เรื่องดำเนินต่อไป วิธีที่เรื่องราวคลี่คลายในที่สุดบ่งชี้ว่า สัญชาติญาณของนาโอมินั้นถูกต้องแม่นยำ

แม้หากโบอาสจะเคยแต่งงานมาก่อน พระคัมภีร์ก็ไม่ได้กล่าวถึงเรื่องนั้นเลย ตามธรรมเนียมของชาวยิว เขาเป็นคนโสดมาตลอดชีวิต เขาอาจมีความบกพร่องทางร่างกาย หรือนิสัยบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการจัดการแต่งงานที่เหมาะสม อย่างน้อยที่สุด เขาก็ต้องการแรงกระตุ้นอย่างมาก แม้ว่าเขาจะสนใจรุธอย่างจริงจังตั้งแต่แรกเห็น แต่ดูเหมือนว่าความคิดที่จะทำหน้าที่เป็นโกเอลกับเธอไม่เคยเกิดขึ้นในใจของเขาเลย จากคำพูดของเขาเอง (นางรุธ 3:10) เขารู้สึกประหลาดใจที่รุธเห็นว่าเขาเหมาะสมที่จะแต่งงานด้วย

อย่างไรก็ตาม นาโอมิประเมินสถานการณ์ได้อย่างถูกต้อง และเธอก็แนะนำรุธว่าควรทำอย่างไร แผนการของนาโอมินั้นกล้าหาญและแหวกแนวอย่างสิ้นเชิง แน่นอนว่ารุธในฐานะคนต่างชาติ สามารถอ้างว่าไม่รู้อารมณ์นิยมของชาวยิวได้เสมอ แต่หากผู้คนในชุมชนรู้แผนการของนาโอมิล่วงหน้า คงมีคนลุกฮือขึ้นมามากกว่าไม่เหมาะสม แน่นอนว่าแผนการนี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความรักหรือความไม่เหมาะสมอะไรใด ๆ เลย นาโอมิคงไม่ขอให้รุธทำลาย

คุณธรรมหรือสละความสุภาพเรียบร้อยของเธออย่างแนบเนียน

ถึงอย่างนั้น สิ่งที่น่าโสมมและน่าให้รัฐทำก็ยังคงดูเป็นการเร่งเครื่องจนน่าตกใจ (แม้แต่ในสายตาของผู้คนในศตวรรษที่ 21 ซึ่งเปิดกว้างแล้ว ก็ยังคงเป็นเรื่องที่กล้าหาญอย่างน่าประหลาดใจ) แผนของนาโอมิคือการให้รัฐขอแต่งงานกับโบอาส! เธอบอกรัฐว่า “จงอาบน้ำ ทาน้ำมันหอม สวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้เขารู้ว่าเจ้าอยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว เขาอนที่ไหนจงสังเกตไว้ให้ดี แล้วจงไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้นและจนอนที่นั่น ต่อไปเขาจะบอกเจ้าเองว่า เจ้าต้องทำอะไร” (นางรัฐ 3:3-4) ตามธรรมเนียมในสมัยนั้น การทำเช่นนี้ถือว่ารัฐเต็มใจที่จะแต่งงานกับโบอาส

เมื่อฤดูเก็บเกี่ยวสิ้นสุดลง ลานนวดข้าวซึ่งส่วนใหญ่จะอยู่กลางแจ้งก็จะถูกใช้สำหรับการผัดข้าว ขั้นตอนนี้จะเป็นการโยนเมล็ดข้าวขึ้นไปในอากาศที่มีลมพัดผ่านเพื่อแกลบซึ่งเบาว่าจะถูกพัดออกไป โบอาสจะทำงานจนดึกนอนกลางแจ้งที่ลานนวดข้าวตลอดทั้งคืน และตื่นแต่เช้าเพื่อกลับไปนวดข้าวต่อ วิธีนี้จะให้เขาทั้งยืดเวลาทำงานและเฝ้าดูเมล็ดข้าวของเขาได้ตลอดทั้งคืน เขาทำงานจนดึกมาก กินอาหารอย่างรวดเร็ว และนอนหลับข้างกองเมล็ดข้าวนั่นเลย พระคัมภีร์กล่าวว่าจิตใจของเขาที่ร่าเริง (นางรัฐ 3:7) การเก็บเกี่ยวนี้ได้อผลผลิตเยอะมาก หลังจากเกิดการกันดารอาหารมานานหลายปี โบอาสรู้สึกดีใจกับความเจริญรุ่งเรืองของเขา

ตามคำแนะนำของนาโอมิ รัฐ “ก็ย่องเข้ามา เปิดผ้าคลุมเท้าของท่านขึ้นและนอนลง” (ข้อ 7) โบอาสเหนื่อยมากจนไม่ทันสังเกตเห็นเธอ เมื่อเขาตื่นขึ้นมาตอนเที่ยงคืน เขาก็ตกใจที่พบว่ามีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของเขา

เขาถามว่า “เจ้าเป็นใคร?”

เธอตอบว่า “ดิฉันคือธูรคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อคลุมของท่านห่มสาวใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็น [โกเอล]” (ข้อ 9) ในที่นี้รัฐกำลังยืมสำนวนในภาษาฮีบรู (“เข้ามาอยู่ใต้ปีก”) จากพรที่โบอาสเคยให้กับเธอ (2:12)² ซึ่งนี่เป็นการขอแต่งงานโดยนัยนั่นเอง

2 นางรัฐ 2:12 คำว่า “เข้ามาอยู่ใต้ปีก” เป็นสำนวนเดียวกันในภาษาฮีบรูที่แปลว่า “กางชายเสื้อคลุม” – ผู้แปล

ความภักดีและความรัก

เรื่องนี้กลายเป็นพระพรที่ท่วมท้นและไม่คาดคิดสำหรับโบอาส ตามที่บันทึกไว้ในนาบรู 3:10-13:

ท่านจึงว่า “ลูกเอ๋ย ขอพระยาห์เวห์ทรงอวยพรเจ้า ความภักดีของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ดีกว่าครั้งก่อน เพราะว่าเจ้าไม่ได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี ลูกเอ๋ย อย่ากลัวเลย ฉันจะทำตามทุกสิ่งที่เจ้าบอก เพราะว่าคนทั้งเมืองของฉันทิราบดืออยู่ว่าเจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติสนิทอีกคนที่อยู่ในลำดับก่อนฉัน คือนี่เจ้าจางข้างที่นี้ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำเถอะ ถ้าเขาไม่ยินดีที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้า พระยาห์เวห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นฉันใด ฉันเองจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า”

พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุชื่อของชายผู้เป็นญาติสนิทที่สุดของนาโอมิ (เขาน่าจะเป็นพี่ชายหรือลูกพี่ลูกน้องที่อายุมากกว่าโบอาส) โบอาสรู้ทันทีว่าเขาเป็นใคร และรู้ว่าตามธรรมเนียมแล้ว เขาต้องยกสิทธิให้ญาติอีกคนที่ใกล้ชิดกว่านั้นก่อน โบอาสอธิบายสถานการณ์ให้รูฟฟัง สาบานว่าเขาเต็มใจที่จะเป็นไกเอลของเธอ หากเป็นไปได้ และขอให้เธอนอนอยู่ที่ปลายเท้าของเขาตลอดทั้งคืน

แน่นอนว่าไม่มีเรื่องผิดศีลธรรมเกิดขึ้น และพระคัมภีร์เองก็ชัดเจนในเรื่องนี้ แต่โบอาสซึ่งต้องการปกป้องคุณธรรมของรูฟ ปลุกเธอและส่งเธอกลับบ้านก่อนรุ่งสาง เขาให้ข้าวจำนวนมากเป็นของขวัญแก่นาโอมิ โดยกล่าวว่า “อย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย” (ข้อ 17)

แน่นอนว่านาโอมิกำลังรอคอยข่าวอย่างใจจดใจจ่อว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง รูฟเล่าเรื่องทั้งหมดให้เธอฟัง และนาโอมิผู้ซึ่งมีสัจจะตามความเป็นจริงหญิงอันไร้ที่ติก็กล่าวว่า “ลูกเอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าเขาจะไม่นิ่งเฉย จนกว่าเขาจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้” (ข้อ 18)

เธอพูดถูกต้อง โบอาสรีบไปที่ประตูเมืองทันทีและพบญาติสนิทที่แท้จริงของนาโอมิ ทั้งสองนั่งลงต่อหน้าผู้อาวุโสของเมืองสิบคนและเจรจาเพื่อขอสิทธิในการเป็น *โกเอล* ของรัฐ

บทบาทของ *โกเอล* นั้น ลำดับแรกคือการซื้อคืนทรัพย์สินของเอลิเมเลคในอิสราเอล ที่ดินส่วนต่าง ๆ เป็นมรดกถาวรของแต่ละครอบครัวจากรุ่นสู่รุ่น แปลงที่ดินของครอบครัวไม่สามารถขายได้อย่างถาวร (เลวีนิติ 25:23) ที่ดินที่ถูก “ขาย” เพื่อชำระหนี้จะอยู่ในความครอบครองของผู้ซื้อจนถึงปี jubilee เมื่อถึงเวลานั้นที่ดินจะต้องถูกคืนสู่ครอบครัวของเจ้าของเดิม การจัดระบบเช่นนี้ช่วยให้ความมั่งคั่งของอิสราเอลกระจายตัวอย่างสม่ำเสมอ และหมายความว่าในภาคปฏิบัติ การขายที่ดินจริงก็คือการให้ชำระระยะยาวเท่านั้น ที่ดินซึ่งถูกขายไปเพื่อบรรเทาหนี้สินนั้นสามารถไถ่คืนได้ตลอดเวลาโดยผู้ขายหรือ *โกเอล* ของเขา トラบิดีที่เอลิเมเลคไม่มีทายาท ทรัพย์สินที่เขาและนาโอมิได้ขายไปเพื่อชำระหนี้จะกลายเป็นสมบัติถาวรของใครก็ตามที่ทำหน้าที่เป็น *โกเอล* ของนาโอมิโดยการไถ่ทรัพย์สินของเธอ ซึ่งทำให้โอกาสนี้ น่าดึงดูดใจอย่างยิ่ง

โบอาสกล่าวว่า “ถ้าท่านจะไถ่ไว้ก็จะไถ่เถอะ ถ้าท่านไม่ไถ่จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้วไม่มีใครมีสิทธิไถ่ได้ ข้าพเจ้าเองมีสิทธิไถ่ท่านไป”

ญาติคนนั้นจึงตอบโบอาสว่า “ข้าพเจ้าจะไถ่เอง” (นางรัฐ 4:4)

แต่แล้วโบอาสก็อธิบายถึงข้อติดขัด แม้ว่าเอลิเมเลคจะไม่มีทายาทที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่ชายที่ควรจะเป็นทายาทโดยชอบธรรมของเขา (มาห์โลน) ได้ทิ้งหญิงม่ายไว้เบื้องหลัง ดังนั้นโบอาสจึงอธิบายว่า “ในวันนี้ที่ท่านซื้อที่นาจากมือนาโอมินั้น ท่านก็จะได้รู้ชาวโมอับ แม่ม่ายของผู้ตายด้วย เพื่อนามของผู้ตายจะได้สืบต่อไปบนมรดกของเขา” (ข้อ 5)

เรื่องนี้ทำให้สถานการณ์เปลี่ยนไปเล็กน้อย เพราะหากรัฐ *แต่งงานใหม่* ภายใต้อาณัติของการแต่งงานแบบเลวีเรต (ผู้ใหญ่จัดแจงให้) และเธอให้กำเนิดทายาทในนามของมาห์โลน สิทธิในที่ดินของเอลิเมเลคก็จะตกเป็นของลูกหลานของรัฐโดยอัตโนมัติ วิธีเดียวที่จะขจัดความเสี่ยงนี้ได้ก็คือการแต่งงานกับรัฐ ญาติสนิทที่ไม่ระบุชื่อนั้นไม่สามารถหรือไม่เต็มใจที่จะแต่งงานกับรัฐ และเขาก็ไม่ต้องการเสี่ยงที่จะทำให้มรดกของลูก ๆ ของเขาเองต้อง

เสียหาย ดังนั้นเขาจึงบอกกับโบอาสว่า “ข้าพเจ้าจะไถ่เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิในการไถ่ของข้าพเจ้าไปไถ่เองเถอะ เพราะข้าพเจ้าไถ่ไม่ได้แล้ว” (ข้อ 6)

จากนั้น สัญญาอย่างเป็นทางการก็ถูกประทับตราต่อหน้าสาธารณชนตามขนบธรรมเนียม ญาติคนนั้นถอดรองเท้าออกและมอบให้โบอาส (ข้อ 8) เป็นการให้สิทธิ์แก่โบอาสในการยื่นแทนที่ตนในฐานะ *โกเอล* ของรูธและนาโอมิ

และโบอาสกล่าวแก่พวกผู้อาวุโสและประชาชนทั้งปวงว่า “ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลิเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลิโอนและมาห์โลนจากมือนาโอมิแล้ว ทั้งรูธชาวโมอับ แม่ม่ายของมาห์โลน ข้าพเจ้าก็จะได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะดำรงนามของผู้ตายไว้บนมรดกของเขาสืบต่อไป เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้” (ข้อ 9-10)

ทุกคนชอบเรื่องราวความรักที่ดี และชาวเบธเลเฮมก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เมื่อข่าวเกี่ยวกับธุรกรรมที่ไม่ธรรมดาซึ่งเกิดขึ้นที่ประตูเมืองแพร่กระจายออกไป ชาวเมืองก็เริ่มมารวมตัวกัน พวกเขาอวยพรโบอาสและคนที่กำลังจะเป็นเจ้าสาวของเขา “เราเป็นพยาน” พวกเขาบอกกับโบอาส “ขอพระยาห์เวห์ทรงทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในบ้านของท่าน เหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ หญิงทั้งสองซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์ตระกูลอิสราเอล ขอให้ท่านเจริญในเอเฟราธาและมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม ขอให้พงศ์พันธุ์ของท่านเหมือนพงศ์พันธุ์ของเปเรศ ซึ่งสามารถคลอດให้แก่อยูดาห์ เนื่องด้วยบุตรหลานซึ่งพระยาห์เวห์จะประทานแก่ท่านโดยหญิงผู้นี้” (ข้อ 11-12)

คำอวยพรนั้นกลายเป็นคำเผยพระวจนะที่เป็นจริงในภายหลัง โบอาสและรูธแต่งงานกัน และไม่นานพระเจ้าก็อวยพรพวกเขาด้วยบุตรชาย เมื่อเด็กนั้นเกิดมา หญิงชาวเบธเลเฮมก็ให้พรแก่นาโอมิด้วยเช่นกัน “สรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ซึ่งในวันนี้ไม่ได้ทรงให้เธอปราศจากญาติซึ่งมีสิทธิ์ไถ่ ขอให้เขามีชื่อเสียงเลื่องลือทั่วอิสราเอล! เขาจะฟื้นฟูชีวิตของเธอและเลี้ยงดูเธอยามเธอแก่ชรา เพราะเขาเกิดจากลูกสะใภ้ซึ่งรักเธอ และดีกว่าลูกชายดั้งเดิมคนหนึ่ง” (ข้อ 14-15 ฉบับอมตธรรมฯ)

ทั้งหมดนั้นก็จริงเช่นกัน ดังที่อธิบายในข้อ 17 ว่า “พวกผู้หญิงเพื่อนบ้านก็ให้ชื่อเด็กนั้น พุดว่า ‘มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาโอมิ’ เขาตั้งชื่อเด็กนั้นว่า โอเบด ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด” กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ รูธเป็นย่าทวดของดาวิด

นี่คือวิธีที่รูธ หญิงชาวโมอับที่ดูเหมือนจะโชคร้าย แต่ความจงรักภักดีและความเชื่อของเธอได้นำเธอออกจากผู้คนของเธอเอง และพาเธอเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอลในฐานะคนแปลกหน้า จนได้กลายเป็นมารดาในสายตระกูลที่จะให้กำเนิดกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ครั้งแรกของชนชาตินั้น ลูกหลานอันเป็นที่รู้จักมากที่สุดของเธอจะเป็นเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัม และเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่เอเวตั้งความหวังไว้

รูธเป็นสัญลักษณ์ที่เหมาะสมของผู้เชื่อทุกคน และแม้กระทั่งของคริสตจักรเอง—คริสตจักรได้รับการไถ่ ถูกนำเข้าสู่สถานะแห่งความโปรดปรานอย่างมาก ได้รับมอบความมั่งคั่งและสิทธิพิเศษ ได้รับการยกชูให้เป็นเจ้าสาวของพระเจ้าไถ่เอง และเป็นผู้ที่พระองค์ทรงรักด้วยความรักอันลึกซึ้งที่สุด นั่นคือเหตุผลที่เรื่องราวสุดพิเศษของการที่เธอได้รับการไถ่ ควรทำให้หัวใจของผู้เชื่อที่แท้จริงทุกคนสั่นสะเทือนด้วยความยินดีและขอบพระคุณอย่างลึกซึ้งสำหรับพระองค์ผู้ทรงไถ่เราจากบาปของเราเช่นเดียวกัน

แนวทางการศึกษา

บทที่ 4—นางรูธ

1. เรื่องราวของรูธเริ่มต้นด้วยการบรรยายสภาพของเธอ คุณจะอธิบายสภาพปัจจุบันของคุณอย่างไร?

2. อ่านนางรูธ 1:6–14 คุณจะอธิบายเกี่ยวกับรูธให้ใครบางคนที่ไม่เคยได้ยินเรื่องราวของเธอฟังได้อย่างไร?

3. ฐิติแสดงออกถึงความมุ่งมั่นต่อนาโอมิและต่อพระเจ้าในการทำเช่นนั้น เธอได้แยกตัวออกจาก “พระ” ในอดีตของเธอ คุณจำเป็นต้องแยกตัวออกจาก “พระ” ไດบ้างในอดีตของคุณ?

4. ความเชื่อของนาโอมิที่มีอิทธิพลต่อเธออย่างชัดเจน ความเชื่อของคุณส่งผลต่อผู้อื่นอย่างไร? คุณหนุนใจผู้คนที่ให้เข้าหาพระเจ้าหรือออกห่างจากพระองค์? อธิบาย

ความภาคดีและความรัก

5. รุธกลับมาที่เบธเลเฮมเพื่อช่วยเหลือนาโอมิ คุณมีความสัมพันธ์แบบนี้กับผู้หญิงคนอื่นหรือไม่? เพราะเหตุใด?

6. ทำไมโบอาสจึงรู้สึกเมตตาต่อนาโอมิและรุธ? โบอาสถูกเรียกว่าผู้ไถ่ จึงบรรยายการเผชิญหน้าครั้งแรกของคุณกับ “พระผู้ไถ่” ของคุณ

7. โบอาสได้จ่ายราคาเพื่อไถ่รูธ สิ่งนี้เปลี่ยนมุมมองของรูธต่อคุณค่าของตัวเองอย่างไร? คุณค่าของคุณต่อพระเจ้าขึ้นอยู่กับราคาที่พระองค์ทรงจ่ายเพื่อไถ่คุณอย่างไร?

8. เมื่อโบอาสไถ่รูธ สัญญานั้นไม่อาจเพิกถอนได้ สิ่งนี้เปรียบเทียบกับความสัมพันธ์ของคุณกับพระเจ้าอย่างไร? เหตุใดจึงไม่อาจเพิกถอนได้?

ความภาคดีและความรัก

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของรุฐ?
คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

5

ฮันนาห์: ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

นางฮันนาห์อธิษฐานว่า “จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระยาห์เวห์ [เขาของข้าพเจ้าได้รับการยกชูขึ้นในพระยาห์เวห์] ปากของข้าพเจ้า หัวเราะพวกศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายินดีในความรอดของพระองค์

—1 ซามูเอล 2:1

ส ของฮันนาห์นั้นมีความหมายว่า “พระคุณ” ซึ่งเป็นชื่อที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับผู้หญิงที่ชีวิตของเธอถูกสวมด้วยมงกุฎแห่งพระคุณ และเธอกลายเป็นสัญลักษณ์ที่มีชีวิตของพระคุณในการเป็นแม่คน การศึกษาชีวิตของเธอเผยให้เห็นถึงลักษณะต้นแบบของมารดาผู้อยู่ในทางของพระเจ้า

กระนั้นฮันนาห์ก็เกือบจะหมดหวังที่จะได้เป็นแม่คน ประสบการณ์ของเธอสะท้อนถึงชีวิตของซาร่าอย่างชัดเจน เธอไม่มีลูกและรู้สึกทุกข์ใจอย่างยิ่งในเรื่องนี้เช่นเดียวกับซาร่าห์ ชีวิตการแต่งงานของหญิงทั้งสองเต็มไปด้วยความเครียดเพราะสามีของพวกเขาหมั้นหลายคน ทั้งสองต่างก็ได้รับพระพรตามที่พวกเธอทูลขอจากพระเจ้าในท้ายที่สุด และในทั้งสองกรณี คำตอบที่พวกเธอได้รับนั้นกลับยิ่งใหญ่และมีความสำคัญมากกว่าที่พวกเธอจะกล้าทูลขอหรือคิด ซามูเอลบุตรชายของฮันนาห์เป็นผู้วินิจฉัยคนสุดท้าย เขายังเป็นปุโรหิต—ผู้สถาปนาราชวงศ์ที่แท้จริงของอิสราเอลอย่างเป็นทางการโดยการเจิมดาวิดเป็นกษัตริย์ ซามูเอลกลายเป็นบุคคลสำคัญในประวัติศาสตร์อิสราเอล ดังนั้นชีวิตของฮันนาห์จึงสะท้อนชีวิตของซาร่าห์บรรพสตรีอยู่บ่อยครั้ง และ

ฮันนาห์

ที่สำคัญที่สุดคือ เธอสะท้อนความเชื่อและความอดทนอันน่าอัศจรรย์ของซาราห์
ในทำนองเดียวกัน ฮันนาห์ยังเป็นเงาของมารีย์มารดาของพระเยซู
อีกด้วย คำอธิษฐานอุทิศตนของฮันนาห์ใน 1 ซามูเอล 2:1–10 เป็นต้นแบบ
ของบทเพลงสรรเสริญของมารีย์ในลูกา 1:46–55 ทั้งฮันนาห์และมารีย์ต่างก็
ถวายบุตรชายคนแรกของพวกเธอแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างเป็นทางการ
(1 ซามูเอล 1:24–28; ลูกา 2:22–24) การยอมจำนนต่อพระประสงค์ของ
พระเจ้าทำให้พวกเธอต้องจ่ายราคามหาศาลในแง่ของความทุกข์ทรมานทาง
อารมณ์ (ในกรณีของฮันนาห์ นั้นหมายถึงความเศร้าโศกอันเจ็บปวดจากการ
ต้องพลัดพรากกับลูกชายของตน ซามูเอลต้องออกจากบ้านไปเพื่อเริ่มการ
ฝึกอบรมเต็มเวลาในพลับพลาตั้งแต่ยังเป็นเด็กเล็ก ในวัยที่เด็กส่วนใหญ่ยัง
คงอยู่ในอ้อมแขนของมารดาอย่างอบอุ่น)

ความหวังอันนำทะนุถนอม

ฮันนาห์เป็นหญิงพิเศษซึ่งแตกต่างจากคนอื่นที่เราได้ศึกษาไปก่อนหน้านี้เพราะ
เธอไม่ได้อยู่ในลำดับวงศ์ตระกูลของพระเมสสิยาห์ แต่คำอธิษฐานอุทิศตัว
อันโด่งดังของฮันนาห์เมื่อถวายบุตรชายแด่พระเจ้านั้น แท้จริงแล้วเป็นบทเพลง
สรรเสริญเชิงเผยพระวจนะถึงพระเมสสิยาห์ของอิสราเอล เห็นได้ชัดว่าเธอ
ทะนุถนอมความหวังในพระเมสสิยาห์เช่นเดียวกับหญิงพิเศษทุกคนที่เรา
กำลังศึกษาอยู่

ความจริงก็คือ เนื่องจากฮันนาห์เป็นหญิงคนสุดท้ายในพันธสัญญาเดิมที่
เราจะพูดถึง จึงเป็นการสมควรที่จะกล่าวถึงความคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์
ที่โดดเด่นมากในพันธสัญญาเดิม—ไม่เพียงแต่ในชีวิตของผู้หญิงไม่กี่คน
เหล่านี้เท่านั้น แต่ตลอดทั้งบทบัญญัติ เพลงสดุดี และพวกผู้เผยพระวจนะด้วย
(ลูกา 24:44) แนวคิดนี้ดำเนินไปเหมือนเส้นด้ายสีแดงสดที่ทอเข้าไปในผืนผ้า
ของพันธสัญญาเดิม บางครั้งก็ปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจนในคำเผยพระวจนะ
และพระสัญญาต่าง ๆ แต่โดยปกติแล้วความคาดหวังนี้จะซ่อนอยู่แค่ข้างใต้
ซึ่งยังคงเป็นเสียงแผ่วเบาอยู่เสมอ—สามารถสังเกตเห็นได้อยู่เสมอแม้จะไม่
โดดเด่น และไม่เคยห่างไกลจากจุดศูนย์กลางของภาพเลย ความคาดหวังนี้

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

เป็นรากฐานที่แท้จริงสำหรับแนวคิดอื่น ๆ ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิม

ผมรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษที่ความหวังถึงพระเมสสิยาห์นั้นปรากฏชัดเจนทุกครั้งเมื่อเราพิจารณาถึงสตรีคนสำคัญในพันธสัญญาเดิม ความจริงก็คือ ชายและหญิงที่ชอบธรรมอย่างแท้จริงทุกคนในพันธสัญญาเดมนั้น ต่างก็มีความปรารถนาแรงกล้าต่อการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์เหมือนกัน พระองค์ทรงเป็นจุดศูนย์กลางและหัวใจหลักของความหวังในอนาคตทั้งหมดของพวกเขา

กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ พระคริสต์ทรงเป็นเป้าหมายที่แท้จริงเพียงหนึ่งเดียวของความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดมา *โดยตลอด*—แม้แต่ในสมัยพันธสัญญาเดิม นานก่อนที่พระองค์จะถูกเปิดเผยอย่างชัดเจนในสภาพมนุษย์ พระเจ้าได้ทรงสัญญาเกี่ยวกับพระผู้ไถ่ไว้แล้ว แม้ว่าความเข้าใจของธรรมิกชนในพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระองค์จะคลุมเคลือและไม่ชัดเจน แต่พระผู้ไถ่ตามพระสัญญาก็เป็นจุดศูนย์กลางของความหวังทั้งสิ้นของพวกเขาในเรื่องความรอดอย่างแท้จริง เรื่องราวของโยบเป็นหนึ่งในบันทึกการแสดงออกถึงความเชื่อที่เก่าแก่ที่สุดในพระคัมภีร์ โยบได้ให้คำพยานในช่วงเวลาที่ตกต่ำที่สุดของชีวิตไว้ว่า “ข้าเองทราบว่าคุณผู้ไถ่ของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงปรากฏบนแผ่นดินโลก และหลังจากผิวหนังของข้าถูกทำลายไปอย่างนี้แล้วในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และดวงตาข้าจะได้เห็น ไม่ใช่คนอื่น จิตใจข้าก็ห่อเหี่ยวอยู่ภายใน” (โยบ 19:25–27) ความเชื่อของโยบยังรวมไปถึงความคาดหวังว่ากายของเขาจะเป็นขึ้นจากตายด้วย!

ความเชื่อของผู้เชื่อที่แท้จริงมีมุมมองที่เน้นพระคริสต์เป็นศูนย์กลางเช่นนี้มา *โดยตลอด* จึงไม่แปลกใจที่ความคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์จะฝังลึกอยู่ในใจและความคิดของผู้หญิงที่พิเศษเหล่านี้ ความคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์เป็นแก่นแท้ของความเชื่อที่ทำให้พวกเธอเชื่อมั่นในพระสัญญาของพระเจ้า ดังนั้นมันจึงเป็นกุญแจสำคัญสู่ทุกสิ่งที่ทำให้พวกเธอเป็นคนพิเศษอย่างแท้จริง!

มรดกในทางพระเจ้า

ฮันนาห์เป็นหญิงธรรมดาคคนหนึ่งที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลของอิสราเอล

ฮันนาห์

กับเอลคานาห์สามีของเธอ ฮันนาห์และเอลคานาห์ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเขตแดนของเผ่าเอฟราอิม 1 ซามูเอล 1:1 ระบุว่า ซุปปุตวดของเอลคานาห์เป็น “ชาวเอฟราอิม” แต่ข้อความนี้ชัดเจนว่าเป็นเพียงการระบุถึงดินแดนที่ครอบครัวอาศัยอยู่เท่านั้น ไม่ใช่เชื้อสายของพวกเขา เพราะ 1 พงศาวดาร 6:22–27 มีการให้ลำดับพงศ์พันธุ์ของเอลคานาห์ไว้อย่างละเอียด ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเขาสืบเชื้อสายมาจากเผ่าเลวีผ่านทางโคฮาต

ชาวโคฮาตเป็นหนึ่งในสามสายตระกูลหลักของเผ่าเลวีที่สำคัญ โมเสสและอาโรนเป็นลูกหลานของชาวโคฮาตตามที่ระบุไว้ใน 1 พงศาวดาร 6:2–3 ลูกหลานของโคฮาตได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบเครื่องใช้ที่ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดของพลับพลา รวมถึงหีบพันธสัญญา (กันดารวิถี 3:30–31) เมื่ออิสราเอลต้องย้ายค่ายในถิ่นทุรกันดาร ชาวโคฮาตมีหน้าที่รื้อถอนอภิสุทธิสถานและขนย้ายหีบพันธสัญญาพร้อมทั้งเครื่องใช้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดตามขั้นตอนที่เคร่งครัด (4:4–16)

เมื่ออิสราเอลได้เข้ายึดครองแผ่นดินพระสัญญาอย่างถาวร และพลับพลาถูกตั้งขึ้นที่ศิโยนในที่สุดแล้ว ชาวโคฮาตก็ดูเหมือนจะทำหน้าที่ทางปุโรหิตอื่น ๆ—โดยเฉพาะการนำดนตรี การอธิษฐาน และการสรรเสริญในพลับพลา (1 พงศาวดาร 6:31–33) ดังนั้นบรรพบุรุษคนหนึ่งที่ได้ใกล้ชิดเอลคานาห์จึงเป็นที่รู้จักในนาม “เสมานนักร้อง” ตามที่ระบุในข้อ 33

ชาวเลวีเป็นเผ่าเดียวในอิสราเอลที่ไม่ได้รับดินแดนเป็นส่วนแบ่งของตน เพราะพวกเขาเป็นเผ่าปุโรหิตและองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเป็นมรดกของพวกเขา (กันดารวิถี 18:20) ดังนั้นเมื่อมีการแบ่งดินแดนตามเผ่าทั้งสิบสองเผ่า ชาวเลวีก็ถูกกระจายออกไปทั่วทั้งแผ่นดิน พวกเขาได้รับมอบที่ดินทำกินและทุ่งหญ้าขนาดเล็กในเมืองที่ถูกเลือกไว้ทั่วแผ่นดินอิสราเอล บรรพบุรุษของเอลคานาห์ (น่าจะตั้งแต่ช่วงรุ่นแรก ๆ หลังการพิชิตคานาอัน) ก็ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเผ่าเอฟราอิม นั่นคือเหตุผลที่ซูฟ (บรรพบุรุษของเอลคานาห์) ถูกเรียกว่าเป็น “ชาวเอฟราอิม” แม้ว่าครอบครัวนี้จะเป็นชาวโคฮาตจากเผ่าเลวีอย่างชัดเจนก็ตาม

ชายจากเผ่าเลวีพลัดเวรกันไปรับใช้ในพลับพลาทุกปี (ครั้งละไม่กี่สัปดาห์) ในสมัยนั้นพลับพลาตั้งอยู่ที่ศิโยน เนื่องจากชาวเลวีมีหน้าที่รับใช้ในพลับพลา

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ทำให้พวกเขาต้องออกจากที่ดินและบ้านของตนเป็นเวลานานในแต่ละปี พวกเขาจึงได้รับหนึ่งส่วนสิบที่เก็บจากทั่วอิสราเอลมาเป็นรายได้เสริม (กันดารวิถี 18:24-32)

ฮันนาห์เดินทางไปยังพลับพลาพร้อมกับเอลคานาห์ทุกปีอย่างสัตย์ซื่อเพื่อนมัสการและถวายเครื่องบูชา พระคัมภีร์พรรณนาถึงพวกเขาว่าเป็นครอบครัวที่เคร่งศาสนา แต่อยู่ในช่วงเวลาที่มืดมนของประวัติศาสตร์อิสราเอล พระคัมภีร์ย้ำเตือนเราว่า ในเวลาที่เอลคานาห์เดินทางไปยังศิโยนเป็นประจำ เพื่อนมัสการและถวายเครื่องบูชา นั่น “ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส เป็นพวกปุโรหิตของพระยาห์เวห์” (1 ซามูเอล 1:3)

โฮฟนีและฟีเนหัสเป็นสองปุโรหิตที่ชั่วร้ายที่สุดในพระคัมภีร์ พวกเขาเป็นคนโลกที่ยึดเอาส่วนดีที่สุดจากเครื่องถวายของประชาชนมาเป็นของตนอย่างผิดกฎหมาย และบางครั้งก็ใช้กำลังบังคับเอา (1 ซามูเอล 2:13-16) ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขายังใช้ตำแหน่งปุโรหิตของตนเพื่อล่อลวงหญิงสาว (ข้อ 22) พวกเขาได้เปลี่ยนพลับพลาให้กลายเป็นช่องโสเภณี และตั้งตนเป็นมาเฟียปุโรหิตคอยข่มขู่ผู้นมัสการและแสดงความดูหมิ่นต่อทบัพัญญัติของพระเจ้าอย่างโจ่งแจ้ง ผลลัพธ์ที่เห็นได้ชัดก็คือ ประชาชนอิสราเอลเริ่มรังเกียจการนำเครื่องบูชามาถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 17) ประชาชนอิสราเอลทั้งหมดต่างรู้ถึงสิ่งที่โฮฟนีและฟีเนหัสกำลังทำอยู่ แต่เอลีบิดาเพียงกล่าวตักเตือนพวกเขาแบบขอไปทีเท่านั้น แม้ว่าเขาจะเป็นมหาปุโรหิตก็ตาม (ข้อ 24)

แน่นอนว่าพระสิริของพระเจ้าที่สำแดงให้เห็นซึ่งเคยสถิตอยู่เหนือหีบพันธสัญญา นั้นหายไปนานแล้ว ตัวหีบเองก็แทบไม่มีความหมายสำหรับชาวอิสราเอล โฮฟนีและฟีเนหัสปฏิบัติต่อหีบพันธสัญญาเสมือนเป็นเครื่องรางของขลัง จุดตกต่ำมาถึงเมื่อพวกเขานำหีบพันธสัญญาเข้าไปในสนามรบกับชาวฟีลิสเตียโดยคิดว่าหีบพันธสัญญาจะรับประกันชัยชนะให้กับอิสราเอล แต่กลับกลายเป็นว่า ชาวฟีลิสเตียได้พิชิตกองทัพอิสราเอลอย่างราบคาบและยึดเอาหีบไป หีบพันธสัญญาไม่เคยถูกนำกลับไปยังพลับพลาที่ศิโยนอีกเลย (หลังจากได้รับคืนมาจากชาวฟีลิสเตีย หีบก็ถูกเก็บไว้ในบ้านส่วนตัวที่ริยาทเยอริมโดยไม่ได้รับความสนใจเป็นเวลาประมาณหนึ่งร้อยปี จนกระทั่งดาวิดไปนำหีบกลับมายังเยรูซาเล็มเพื่อเตรียมสร้างพระวิหารที่ซาโลมอนจะสร้าง

ฮันนาห์

ที่นั่น) การสูญเสียหีบพันธสัญญา (1 ซามูเอล 4:10–11) เกิดขึ้นเพียงไม่กี่ปีหลังจากที่เราได้รู้จักกับฮันนาห์ในพระคัมภีร์ (1:2) เหตุการณ์นี้ถือเป็นช่วงเวลาสำคัญและเป็นจุดเปลี่ยนของยุคที่เสื่อมถอยนั้น และในการสู้รบครั้งเดียวกันที่ทำให้หีบพันธสัญญาถูกยึดไปนั้น โหฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย เอลีเมื่อได้ยินข่าวก็ตกใจจนหายใจหลังล้มลง และเขาเองก็เสียชีวิตเช่นกัน—ด้วยอาการบาดเจ็บที่ได้รับจากการล้มครั้งนั้น ภรรยาของฟีเนหัสคลอดบุตรไม่นานหลังจากนั้น และนางตั้งชื่อเขาว่าอีคาโบด แปลว่า “พระสิริได้จากไปแล้ว” (4:12–22) ซึ่งเป็นคำอธิบายที่เหมาะสมที่สุดสำหรับประวัติศาสตร์อิสราเอลในยุคนั้น นี่เป็นช่วงเวลาแห่งความมืดมนทางฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง

ในยุคสมัยที่แห้งแล้งและมืดมนเช่นนั้น ฮันนาห์กลับโดดเด่นขึ้นมาเหมือนแสงสว่าง เธอไม่เพียงแต่เป็นแบบอย่างของภรรยาและแม่ที่อยู่ในทางพระเจ้าเท่านั้น แต่ในยุคสมัยที่ผู้คนเยินยอฝ่ายวิญญาณ เธอยังแสดงให้เห็นถึงความอดทน การอธิษฐาน ความเชื่อ ความอ่อนโยน การยอมจำนน การอุทิศตนฝ่ายวิญญาณ และความรักของผู้เป็นแม่อีกด้วย

ความทะเยอทะยานอันบริสุทธิ์

แม้ฮันนาห์จะมีอุปนิสัยที่เปี่ยมด้วยพระคุณ แต่ชีวิตในครอบครัวของเธอมักจะเต็มไปด้วยความวุ่นวายและความโศกเศร้า สามิของเธอมีภรรยาหลายคน ตามที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “เรามีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปินินาห์ เปินินาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มี” (1 ซามูเอล 1:2) เห็นได้ชัดว่าสถานการณ์นี้ก่อให้เกิดความตึงเครียดอย่างรุนแรงในครอบครัว เปินินาห์—ผู้ถูกเรียกว่า “คู่แข่ง” ของฮันนาห์ (ข้อ 6 ฉบับอมตธรรมมา) —จงใจยุยงเธอและคอยเหน็บแนมเรื่องที่พระเจ้าไม่ได้ประทานบุตรให้กับเธอ

เอลคานาห์รักและโปรดปรานฮันนาห์มากกว่า แต่นั่นกลับยังทำให้ความขัดแย้งระหว่างหญิงทั้งสองทวีความรุนแรงขึ้น ความขัดแย้งเช่นนี้เป็นผลข้างเคียงที่หลีกเลี่ยงไม่ได้จากการที่เอลคานาห์มีภรรยาหลายคน แน่นอนว่าหนึ่งในเหตุผลชัดเจนที่พระเจ้าทรงออกแบบการสมรสให้เป็นความสัมพันธ์แบบชายหนึ่งหญิงหนึ่งตั้งแต่แรกนั้นก็เพื่อหลีกเลี่ยงความขัดแย้งภายใน

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ครอบครัวเช่นนี้

ฮันนาห์ต้องทนทุกข์ใจอย่างต่อเนื่องเพราะเธอเป็นหมั้น และเธอยังถูกทรมานด้วยคำเยาะเย้ยอันเจ็บปวดใจของเปรีนินาห์อีกด้วย ภาระและความเครียดทำให้ชีวิตของเธอแทบจะทนไม่ไหว ฮันนาห์ร้องไห้อย่างขมขื่น และบางครั้งถึงกับกินอะไรไม่ได้ (1:7) เธอปรารถนาที่จะเป็นแม่ นี่คือการทะเยอทะยานเดียวในชีวิตของเธอ

ผมเชื่ออย่างแน่วแน่ว่ามันไม่ใช่ความปรารถนาที่เห็นแก่ตัว วิธีที่ฮันนาห์ถวายบุตรชายคนแรกของเธอแด่พระเจ้าในทันทีและมอบเขาให้รับใช้ในพลับพลาตั้งแต่อายุยังน้อยนั้นแสดงให้เห็นถึงแรงจูงใจอันบริสุทธิ์ของเธอ เธอเข้าใจว่าการเป็นแม่นั้นเป็นการทรงเรียกสูงสุดที่พระเจ้าจะประทานให้กับผู้หญิงคนหนึ่งได้

นั่นไม่ได้หมายความว่า การเป็นแม่เป็นเพียงบทบาทเดียวที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิง พระคัมภีร์ยอมรับว่าเป็นเจตนาของพระเจ้าสำหรับผู้หญิงบางคนที่จะคงความเป็นโสด (1 โครินธ์ 7:8–9) ในพระปณิธานแห่งการทรงจัดเตรียมนั้น พระองค์ยังทรงกำหนดให้หญิงที่แต่งงานแล้วบางคนไม่มีบุตรตลอดไป (ดูสดุดี 127:3) ผู้หญิงคนหนึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นภรรยาหรือเป็นแม่ก่อนจึงจะสามารถรับใช้พระเจ้าอย่างมีประโยชน์ได้ มิเรียม (พี่สาวของโมเสส) และเดโบราห์ (รับใช้ในฐานะผู้วินิจฉัยและผู้ปลดปล่อยในอิสราเอล) เป็นตัวอย่างผู้หญิงในพระคัมภีร์ที่พระเจ้าทรงใช้อย่างยิ่งใหญ่โดยไม่จำเป็นต้องแต่งงานหรือเป็นแม่ (เดโบราห์แต่งงานแล้ว แต่เธอมีชื่อเสียงในบทบาทที่ไม่เกี่ยวข้องกับ การเป็นภรรยาหรือมารดาเลย)

อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์มักพรรณนาถึงการสมรสว่าเป็น “พระคุณแห่งชีวิต” (1 เปโตร 3:7 ฉบับคิงเจมส์) และการเป็นแม่เป็นการทรงเรียกสูงสุดที่ผู้หญิงคนหนึ่งจะได้รับ ท้ายที่สุดแล้ว นี่เป็นการทรงเรียกเดียวที่พระเจ้าทรงออกแบบมาให้ผู้หญิงโดยเฉพาะ และไม่มีผู้ชายคนไหนจะสามารถเข้าไปแทรกแซงบทบาทของการเป็นแม่ได้ บางทีคุณอาจสังเกตเห็นแล้วว่า เกียรติยศและศักดิ์ศรีของการเป็นแม่นั้นโดดเด่นขึ้นมาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในชีวิตของผู้หญิงทุกคนที่เราได้ศึกษามาจนถึงตอนนี้ นั่นเป็นความจริงสำหรับสตรีคนสำคัญส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์ให้เกียรติ

ฮันนาห์

พวกเธอเพราะความสัตย์ซื่อที่พวกเธอมีในครอบครัวของตนเอง หรือในกรณีของราห์บและรุธนั้น เราจดจำพวกเธอได้เพราะโดยความเชื่อพวกเธอได้รับการปลดปล่อยจากพันธนาการของโลกและถูกยกขึ้นสู่บทบาทที่สูงส่งกว่าในการเป็นภรรยาและแม่ มีเพียงไม่กี่ครั้งในพระคัมภีร์ที่ผู้หญิงถูกหีบยกขึ้นมาและได้รับการยกย่องสำหรับการกระทำหรือบทบาทนอกขอบเขตของครอบครัว เกียรติและความโดดเด่นสำหรับผู้หญิงในพระคัมภีร์มักเกี่ยวข้องกับอย่างใกล้ชิดกับบ้านและครอบครัวเสมอ ฮันนาห์เข้าใจเรื่องนี้และเธอปรารถนาอย่างจริงจังที่จะเข้าสู่บทบาทอันสูงส่งของการเป็นแม่คน

แน่นอนว่าการยกย่องการเป็นแม่ของพระคัมภีร์มักถูกเยาะเย้ยโดยยุคสมัยที่ “ก้าวหน้า” กว่าของเรา แท้จริงแล้วในยุคสมัยของเรานี้ การเป็นแม่มักถูกเยาะเย้ยและลดคุณค่าลงแม้กระทั่งในนามของ “สิทธิสตรี” แต่แผนการของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มแรกคือผู้หญิงควรอบรมและเลี้ยงดูลูกให้เป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้า และด้วยวิธีนี้ ผู้หญิงจะสามารถสร้างอิทธิพลอันทรงพลังต่อสังคมผ่านทางครอบครัวได้ (1 ทิโมธี 5:10; ทิตัส 2:3-5) ฮันนาห์เป็นตัวอย่างคลาสสิกของหลักการนี้ เธอเป็นเครื่องเตือนใจเราว่า แม้เป็นผู้หล่อหลอมผู้ชายและเป็นผู้ออกแบบคนรุ่นต่อไป คำอธิษฐานอย่างจริงจังของเธอเพื่อขอลูกชายคือจุดเริ่มต้นของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ช่วยพลิกฟื้นความมิดมนและความเสื่อมถอยทางฝ่ายวิญญาณในอิสราเอล เธอเป็นผู้จุดประกายให้เกิดเหตุการณ์อย่างต้อเนื่องซึ่งท้ายที่สุดได้นำไปสู่การตื่นตัวฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้งในช่วงเริ่มต้นของราชวงศ์ดาวิด

เราพบฮันนาห์เป็นครั้งแรกเมื่ออิสราเอลต้องการผู้นำที่ยิ่งใหญ่และบุรุษที่ยิ่งใหญ่อย่างที่สุด ฮันนาห์กลายเป็นผู้หญิงที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อช่วยหล่อหลอมบุรุษคนนั้น ซามูเอลได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเป็นชายคนเดียวที่สามารถเติมเต็มช่องว่างของการเป็นผู้นำได้ คุณลักษณะของเขาแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของมารดาอย่างชัดเจน แม้ว่าเขาจะออกจากบ้านตั้งแต่อายุยังน้อยมาก

ผมเชื่อว่าอิทธิพลของฮันนาห์ในฐานะภรรยาและมารดาที่อยู่ในทางพระเจ้านั้น สามารถสืบทอดกลับไปถึงความรักอันยิ่งใหญ่สามประการในชีวิตของเธอ

ความรักที่มีต่อสามีของเธอ

จากจุดเริ่มต้นของบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับครอบครัวของฮันนาห์ เห็นได้ชัดว่าเธอรักเอลคานาห์อย่างลึกซึ้งเช่นเดียวกับที่เขารักเธอ เมื่อพวกเขาถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเจ้า (ซึ่งเป็นการถวายเครื่องบูชาที่ผู้ถวายจะยังสัตว์ที่นำมาถวายและร่วมรับประทานเป็นการเลี้ยงถวายแด่พระเจ้า) เอลคานาห์แบ่งหนึ่งส่วนให้แก่เปินีนาห์และลูกของนางทุกคน แต่เขาให้ส่วนแบ่งเป็นสองเท่าแก่ฮันนาห์เพราะความรักยิ่งใหญ่ที่เขามีต่อเธอ (1 ซามูเอล 1:4-5) การกระทำนี้เป็นเกียรติอย่างเปิดเผยที่เขากระทำอย่างสม่ำเสมอและตั้งใจทำต่อหน้าผู้อื่นในงานเลี้ยง

เห็นได้ชัดว่าชีวิตการแต่งงานของฮันนาห์ไม่ได้สมบูรณ์แบบ สาเหตุหลักมาจากความอิจฉาริษยาและการแข่งขันที่เกิดจากการที่สามีของเธอมีภรรยาสองคน ดูเหมือนฮันนาห์จะเป็นภรรยาคนแรกเนื่องจากชื่อของเธอถูกกล่าวถึงเป็นคนแรก (ข้อ 2) และเป็นไปได้ว่าเอลคานาห์แต่งงานกับเปินีนาห์ในภายหลังเพราะฮันนาห์เป็นหมัน โปรดจำไว้ว่าการมีบุตรเพื่อสืบทอดมรดกและรักษาชื่อของวงศ์ตระกูลไว้นั้นถือเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่งในวัฒนธรรมนั้น นี่เป็นเหตุผลเดียวกับที่อับราฮัมเข้าแต่งงานกับฮาการ์อีกคน และเป็นเหตุผลหลักที่เราเห็นการมีภรรยาหลายคนอย่างแพร่หลายในพันธสัญญาเดิม

แม้จะมีความตึงเครียด แต่การแต่งงานของฮันนาห์ก็มั่นคง เห็นได้ชัดว่าเอลคานาห์รักฮันนาห์อย่างจริงใจ และเขารู้ว่าเธอก็รักเขาเช่นเดียวกัน แท้จริงแล้ว เขาพยายามปลอบโยนเธอโดยได้ย้าเตือนอย่างอ่อนโยนถึงความรักที่เขาให้เธอว่า “ฮันนาห์ทำไมเธอร้องไห้? ทำไมเธอจึงไม่รับประทานอาหาร? ทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า? สำหรับเธอ ฉันไม่คิดว่าบุตรชายสิบคนหรือ?” (ข้อ 8) คำวิงวอนนี้ช่วยได้อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง เพราะฮันนาห์ได้ลุกขึ้นรับประทานอาหารทันที แล้วไปยังพลับพลา (ข้อ 9)

ความรักของฮันนาห์ที่มีต่อสามีคือกุญแจดอกแรกในการเข้าใจถึงอิทธิพลอันลึกซึ้งของเธอในฐานะแม่ คุณลักษณะสำคัญที่สุดของแม่ที่อยู่ในทางพระเจ้าไม่ใช่ความสัมพันธ์ของเธอกับลูก แต่เป็นความรักที่เธอมีต่อสามี ซึ่งตรงข้ามกับความเห็นทั่วไป ความรักระหว่างสามีภรรยา คือ กุญแจสำคัญอย่างแท้จริง

ฮันนาห์

สู่ครอบครัวที่เติบโต สภาพแวดล้อมในบ้านที่ดีไม่สามารถสร้างขึ้นได้จากความรักของพ่อแม่ที่มีต่อลูกเพียงอย่างเดียว ครอบครัวที่จัดระเบียบได้อย่างเหมาะสมจะมีชีวิตการแต่งงานเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่ปล่อยให้ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับลูกเท่านั้น

ยิ่งไปกว่านั้น พ่อแม่ทุกคนต้องใส่ใจกับบทเรียนนี้ให้ดี: สิ่งที่คุณสื่อสารกับลูกผ่านความสัมพันธ์ในชีวิตการแต่งงานของคุณนั้นจะติดตัวพวกเขาไปตลอดชีวิต พวกเขาจะเรียนรู้บทเรียนสำคัญที่สุดของชีวิตก็โดยการดูว่าพ่อและแม่ปฏิบัติต่อกันอย่างไร—ความรัก การเสียสละตนเอง ความซื่อสัตย์ คุณธรรม ความบาป ความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตากรุณา ความเข้าใจ และการให้อภัย ไม่ว่าคุณจะสอนพวกเขาถึงสิ่งเหล่านั้นในทางที่ถูกหรือผิดอย่างไร สิ่งเหล่านั้นก็จะถูกปลูกฝังลึกกลงไปในใจของพวกเขา

การเน้นความสำคัญของชีวิตการแต่งงานเป็นศูนย์กลางนั้นปรากฏอย่างชัดเจนในความสัมพันธ์ของเอลคานาห์และฮันนาห์ แม้จะมีปัญหาในครอบครัวมากมาย พวกเขาก็ยังมีชีวิตการแต่งงานที่ดีและมีความรักที่มั่นคงต่อกัน การที่พวกเขาไม่สามารถมีลูกด้วยกันได้นั้นเป็นเหมือนบาดแผลสด แต่มันก็เป็นประสบการณ์ที่ทำให้เอลคานาห์แสดงออกถึงความรักอย่างอ่อนโยนต่อภรรยาของเขา และแม้ในสภาพแวดล้อมของบ้านที่มีภรรยาคคนที่สองและมีลูกหลายคน—ความวุ่นวายที่เกิดจากความโง่เขลาของเอลคานาห์ในการมีภรรยาสองคน และจากความผิดปกติกี่เพิ่มมากขึ้นด้วยอารมณ์หงุดหงิดของเปินินนาห์—ฮันนาห์และเอลคานาห์ก็ยังรักกันอย่างลึกซึ้งชัดเจน

พวกเขามัสการพระเจ้าด้วยกัน และทำเช่นนั้นอย่างสม่ำเสมอ ข้อ 3 กล่าวว่า “ชายผู้นั้นเคยขึ้นไปจากเมืองของเขาทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระยาห์เวห์จอมทัพที่เมืองชิโลห์” แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าฮันนาห์และเอลคานาห์ไปที่พลับพลาปีละครั้งเท่านั้น ชายชาวอิสราเอลทุกคนจะต้องเข้าร่วมเทศกาลประจำปีสามครั้ง (ฉธบ. 16:1–17) และเป็นไปได้สูงว่าเอลคานาห์ก็พาครอบครัวของเขาไปด้วยในการเดินทางเหล่านั้น พวกเขอาจเดินทางไปชิโลห์ด้วยกันในโอกาสอื่น ๆ เช่นกัน (การเดินทางจากบ้านในรามาทายิมโคฟิมไปยังชิโลห์มีระยะทางประมาณ 40 กิโลเมตรตามแนวขอบหุบเขาเจอร์แดน การเดินทางอาจใช้เวลาสองวันหรือน้อยกว่านั้น) การนมัสการดูเหมือนจะเป็น

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ส่วนสำคัญในการใช้ชีวิตร่วมกันของฮันนาห์และเอลคานาห์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้ความรักของทั้งสองมั่นคงท่ามกลางความยากลำบากมากมาย

นี่ยังอธิบายถึงเหตุผลที่สองว่าทำไมฮันนาห์จึงเป็นแม่ที่มีอิทธิพลมาก แม้เธอจะรักเอลคานาห์มากเพียงใด เธอก็ยังมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่าซึ่งเป็นแรงจูงใจของเธอ

ความรักที่มีต่อสวรรค์

ฮันนาห์มีความรักที่ลึกซึ้งและมั่นคงต่อพระเจ้าอย่างชัดเจน ความกระตือรือร้นฝ่ายวิญญาณของเธอเห็นได้จากชีวิตการอธิษฐานที่ร่อนรน เธอเป็นหญิงเคร่งศาสนาที่มีความรักผูกพันกับสิ่งที่อยู่บนสวรรค์ ไม่ใช่สิ่งที่อยู่ในโลก ความปรารถนาที่จะมีบุตรไม่ใช่แค่ความอยากเพื่อสนองความพึงพอใจของเธอเอง มันไม่ได้เกี่ยวกับตัวเธอ และมันไม่ได้เกี่ยวกับการได้สิ่งที่เธอต้องการ แต่เป็นเรื่องของการเสียสละตนเอง—การมอบตัวเธอเองให้กับชีวิตเล็ก ๆ นั้นเพื่อที่จะถวายเขาคืนแด่พระเจ้า หลายศตวรรษก่อนหน้านั้น ราเชลภรรยาของยาโคบอธิษฐานว่า “ขอให้ฉันมีบุตรด้วยหาไม่ฉันจะตาย” (ปฐมกาล 30:1) คำอธิษฐานของฮันนาห์ถ่อมใจมากกว่านั้น เธอไม่ได้อธิษฐานขอ “ลูก” หลายคน แต่ขอแค่บุตรชายคนเดียว เธอวิงวอนพระเจ้าเพื่อขอบุตรชายคนเดียว คนที่จะเหมาะสมสำหรับการรับใช้ในพลับพลา หากพระเจ้าประทานบุตรชายคนนั้นให้เธอ เธอก็จะถวายเขาคืนแด่พระเจ้า การกระทำของฮันนาห์พิสูจน์ว่าเธอไม่ได้ต้องการมีบุตรเพื่อความพึงพอใจของตนเอง แต่เพราะต้องการอุทิศเขาถวายแด่พระเจ้า

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่เธอจะหันไปหาพระเจ้าเพื่อทูลวิงวอนต่อพระองค์ ผมคิดว่ามันเป็นเรื่องสำคัญที่แม้ฮันนาห์จะทุกข์ทรมานอย่างขมขื่นเพราะไม่มีบุตร แต่เธอก็ไม่เคยกลายเป็นคนขี้บ่นหรือจู้จี้จุกจิกเลย ไม่มีข้อบ่งชี้ว่าเธอเคยบ่นต่อว่าพระเจ้าหรือบ่นว่าสามีเรื่องที่เธอไม่มีบุตร เธอจะบ่นกับเอลคานาห์ทำไมนะหรือ? ก็เพราะบุตรเป็นมรดกจากพระเจ้า (สดุดี 127:3; ปฐมกาล 33:5) ดูเหมือนว่าฮันนาห์จะเข้าใจข้อนี้ดี เธอจึงนำเรื่องของตนไปทูลต่อพระเจ้าโดยตรง แม้จะผิดหวังและเจ็บปวดใจ แต่เธอก็ยังคงสวดขอร้องต่อพระยาห์เวห์ อันที่จริง ความหงุดหงิดดูเหมือนจะยิ่งทำให้เธอหันเข้าหา

ฮันนาห์

พระเจ้ามากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ใช่หันหนีจากพระองค์ และเธอยังคงอธิษฐานต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง

ความเชื่อที่มั่นคงแน่วแน่คือคุณลักษณะทั้งดงามและเป็นคุณธรรมที่โดดเด่นของฮันนาห์ 1 ซามูเอล 1:12 กล่าวถึงคำอธิษฐานของเธอว่าเป็นการอธิษฐานอย่างต่อเนื่อง: “นางอธิษฐานต่อพระยาห์เวห์ไปเรื่อย ๆ” (ฉบับขจง. เน้นคำเพิ่มเติม) เธออยู่เฉพาะพระพระเจ้าและอธิษฐานด้วยน้ำตา แม้จะด้วยใจที่แตกสลายก็ตาม ความทุกข์ยากของเธอจึงมีประโยชน์ในการทำให้เธอเป็นผู้หญิงแห่งการอธิษฐาน เธอเป็นตัวอย่างที่แท้จริงของความหมาย “จงอธิษฐานอยู่เสมอ” (1 เซสโลนิกา 5:17; ลูกา 18:1–8 ฉบับอมตธรรมฯ)

คุณค่าของการอธิษฐานอย่างต่อเนื่องและด้วยใจร้อนรนเป็นหนึ่งในบทเรียนสำคัญจากชีวิตของฮันนาห์ ขอให้สังเกตความร้อนรนในการอธิษฐานของเธอที่ถูกบรรยายไว้ใน 1 ซามูเอล 1:10–11 (ฉบับอมตธรรมฯ): “[นาง] รำไห่ด้วยความทุกข์ระทมและอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า นางถวายปฏิญาณว่า ‘ข้าแต่พระยาห์เวห์ผู้ทรงฤทธิ์ หากพระองค์ทรงเหลือวแลความทุกข์โศกของผู้รับใช้ของพระองค์และระลึกถึงข้าพระองค์ หากไม่ทรงลืมนผู้รับใช้ของพระองค์และประทานบุตรชายให้ ข้าพระองค์ก็จะถวายเขาแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตลอดชีวิตของเขาและมีดโกนจะไม่ถูกต้องศีรษะของเขาเลย’”

คำปฏิญาณของฮันนาห์มีสองส่วน ส่วนแรกคือคำสัญญาที่จะถวายบุตรแด่พระเจ้า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลังบ่งชี้ว่า คำปฏิญาณของเธอนั้นมีเจตนาที่จะอุทิศบุตรให้รับใช้เต็มเวลาในพลับพลา ส่วนสุดท้ายของคำปฏิญาณเกี่ยวกับการที่จะไม่ตัดผมของบุตรชายเลย ซึ่งเป็นหนึ่งในสามข้อกำหนดของคำปฏิญาณนาซีร์ในสมัยโบราณ (กันดารวิถี 6:1–9) แม้จะไม่ชัดเจนว่าสิ่งที่ฮันนาห์ปฏิญาณไว้นั้นรวมถึงข้อกำหนดอื่น ๆ ทั้งหมดของคำปฏิญาณนาซีร์ด้วยหรือไม่ แต่หากเป็นเช่นนั้น บุตรของเธอก็ต้องละเว้นจากเหล้าองุ่น (หรือผลิตภัณฑ์ใด ๆ ที่ทำจากองุ่น) และไม่สัมผัสสิ่งใด ๆ ที่จะทำให้เขาเป็นมลทินตามธรรมเนียมพิธี ข้อจำกัดเหล่านี้เป็นเครื่องหมายของการอุทิศตนแด่พระเจ้า

คำปฏิญาณทั้งสองส่วนของฮันนาห์นั้นเป็นการถวายบุตรของเธอตลอดชีวิตสำหรับหน้าที่ที่โดยทั่วไปแล้วจะทำกันเพียงชั่วครวเท่านั้น อย่างที่เรา

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ได้เห็น คนเลวจะผลักดันรับใช้ในพลับพลา ไม่มีใครทำหน้าที่นั้นตลอดชีวิต คำปฏิญาณนาซีส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นเพียงชั่วคราวเช่นกัน แน่แน่นอนว่าพระเจ้าได้ตรัสสั่งมารดาของแซมสันโดยเฉพาะให้ถวายเขาเป็นนาซีตลอดชีวิต (ผู้วินิจฉัย 13:2-7) (เนื่องจากการดาของแซมสันเป็นหมันก่อนที่จะแซมสันจะเกิด ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์นั้นอาจทำให้ฮันนาห์กล่าวคำปฏิญาณนี้ก็เป็นได้) ยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็ดูเหมือนจะอยู่ภายใต้คำปฏิญาณตลอดชีวิตในลักษณะเดียวกัน (ลูกา 7:33) แต่โดยปกติแล้ว คำปฏิญาณเช่นนี้จะมียุทธศาสตร์เพียงไม่กี่สัปดาห์ หรืออย่างมากก็ไม่กี่ปีเท่านั้น

เห็นได้ชัดว่าฮันนาห์ต้องการให้บุตรชายของตนเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้า รับใช้และถวายพระสิริแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าตลอดชีวิตของเขา คำปฏิญาณเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่เธอพูดขึ้นโดยไม่ได้ไตร่ตรอง เมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของเธอในที่สุด เธอก็ไม่ได้หนีจากหน้าที่อันยากลำบากตามคำปฏิญาณในฐานะมารดาของซามูเอล

การอธิษฐานอย่างจริงจังของฮันนาห์ทำให้เธอเป็นที่สังเกตในพลับพลา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่ผู้คนหันหลังให้กับพระเจ้า เธอจมอยู่กับความร่ำร้อนในการอธิษฐานและทุกข์ใจจนร้องไห้อย่างหนัก (1 ซามูเอล 1:10) จนปุโรหิตเอลีซึ่งชราแล้วสังเกตเห็น เขาจึงไม่เคยเห็นการอธิษฐานด้วยความร่ำร้อนและจริงจังเท่านี้มาก่อน และตอนนั้นเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอกำลังอธิษฐานอยู่

อยู่มาเมื่อนางยังวิงวอนเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตคูปากของนาง ฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางขยับอยู่เท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงคิดว่านางเมา เอลีจึงพูดกับนางว่า “เธอจะเมามากไปนานสักเท่าใด? จงทิ้งเหล้าองุ่นเถอะ”

แต่ฮันนาห์ตอบว่า “ไม่ใช่เช่นนั้นค่ะเจ้านายของดิฉัน ดิฉันเป็นหญิงที่ทุกข์ใจยิ่งนัก ดิฉันไม่ได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือของมึนเมา แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ ขออย่าถือว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงเลว ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความเศร้าโศกมาก”

ฮันนาห์

แล้วเอลีกีตอบว่า “จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่ง
อิสราเอลโปรดประทานตามคำขอที่เจ้าได้ทูลขอจากพระองค์”
(1 ซามูเอล 1:12-17)

การตอบสนองที่ไร้ความรู้สึกของเอลีนั้นเป็นลักษณะนิสัยของเข มันแสดงให้เห็นว่าเขาขาดความสามารถในการแยกแยะ หรือแม้กระทั่งขาดมารยาทพื้นฐานไปอย่างสิ้นเชิง นี่เป็นคำอธิษฐานที่สำคัญว่าทำไมเขาจึงไม่สามารถทำหน้าที่มหาปุโรหิตเพื่อประเทศชาติและเป็นพ่อของลูกชายของเขาได้ ข้อกล่าวหาของเอลีต่อฮันนาห์นั้นเป็นข้อกล่าวหาเดียวกับที่ฝูงชนผู้ไม่เชื่อกล่าวหาบรรดาสาวกในวันเพ็นเทกอสต์ (กิจการ 2:13) เห็นได้ชัดว่า เอลีไม่รู้ว่เธอกำลังอธิษฐานอยู่

มีปัจจัยสองสามอย่างที่สามารถมีส่วนทำให้เขาสับสน ประการแรก ตามธรรมเนียมแล้วคนอิสราเอลจะอธิษฐานเสียงดัง ไม่ใช่อธิษฐานเงียบ ๆ แต่ดูเหมือนฮันนาห์จะเข้าใจว่า พระเจ้าทรงมองเห็นเข้าไปในจิตใจมนุษย์โดยตรง พระองค์ทรงรู้ความคิดของเราแม้ก่อนที่จะเป็นคำพูด และพระองค์ทรงรู้คำพูดของเราก่อนที่จะมันจะก่อตัวบนริมฝีปากของเรา (สดุดี 139:1-4) ยิ่งกว่านั้น เราได้รับการสอนในพันธสัญญาใหม่ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอธิษฐานวิงวอนเพื่อเรา ด้วยการคร่ำครวญซึ่งเอ่ยออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ (โรม 8:26) ดังนั้นจึงไม่จำเป็นที่ฮันนาห์จะต้องอธิษฐานเสียงดัง เธอไม่ได้อธิษฐานเพื่อประกอบพิธี เธอรู้ว่าพระเจ้าทรงรู้จักใจของเธอ ในทางกลับกัน การอธิษฐานส่วนตัวดูเหมือนจะเป็นเรื่องแปลกสำหรับเอลีมาก จนเขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่านั่นคือการอธิษฐาน วันแต่การอธิษฐานนั้นจะเป็นไปตามรูปแบบพิธีกรรมที่เขาคุ้นเคยเท่านั้น

ปัจจัยที่สองซึ่งอาจทำให้เอลีขาดความสามารถในการแยกแยะ คือความจริงที่ว่าบุตรชายของเขาเองคบหาสมาคมกับหญิงเสเพลในลับพลาอย่างเป็นที่รู้กันทั่ว (1 ซามูเอล 2:22) แน่นอนว่าเอลีไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมของบุตรชายของตน แต่เขาก็ไม่ได้ใช้มาตรการเข้มงวดพอที่จะป้องกันไม่ใหมันเกิดขึ้น ดูเหมือนเขาจะคุ้นเคยกับการเห็นหญิงไร้ศีลธรรมในลับพลามากกว่าหญิงที่อยู่ในทางพระเจ้า ดังนั้นเขาอาจสันนิษฐานว่าฮันนาห์เป็นหนึ่งในหญิงเหล่านั้น

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

อย่างไรก็ตาม คำคำหั้นของเอลีก็ยังคงโง่เขลาและไม่สมควร โดยปกติแล้วคนเราจะส่งเสียงดังและวุ่นวาย แต่ฮันนาห์กลับเงียบและอยู่กับตัวเองอย่างสงบ ไม่มีเหตุผลใดเลยที่เอลีจะตำหนิเธอเช่นนั้น

ฮันนาห์ตอบกลับด้วยท่าทีที่เปี่ยมด้วยพระคุณและความถ่อมใจ แน่หนอนว่าเธอรู้สึกหงงกับคำกล่าวหาของเข และปฏิเสธมันด้วยน้ำเสียงที่แสดงความอับอายอย่างชัดเจน เธออธิบายว่าตนเพียงแต่กำลังระบายความโศกเศร้าในใจ เธอไม่ได้บอกเอลีถึงสาเหตุของความโศกเศร้า มันไม่จำเป็น เธอเข้าใจว่ามีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่สามารถตอบคำอธิษฐานของเธอได้ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเธอจึงอธิษฐานอย่างเงียบ ๆ ตั้งแต่แรก

ในส่วนของเอลี เขาเปลี่ยนน้ำเสียงไปอย่างรวดเร็ว เขาคงจะรู้สึกอับอายและสำนึกผิดบ้างที่ตนตัดสินหญิงผู้น่าสงสารคนนี้ผิดไปมากเพียงใด ด้วยเหตุนี้เขาจึงอวยพรเธอ และทูลขอพระเจ้าให้ประทานตามคำร้องขอของเธอ

คำพูดสุดท้ายของฮันนาห์กับเอลีเผยให้เห็นถึงคุณลักษณะฝ่ายวิญญาณที่ดีอีกอย่างหนึ่งของเธอ “และนางก็ตอบว่า ‘ขอหญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความโปรดปรานจากท่านเถิด’ แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนาง รับประทานอาหาร และใบหน้าของนางก็ไม่โศกเศร้าอีกต่อไป” (1 ซามูเอล 1:18) ฮันนาห์วางภาระทั้งหมดของเธอไว้กับพระเจ้า และทั้งความรู้สึกหงุดหงิดของเธอไว้ที่แท่นบูชา นั้น เธอได้ทำในสิ่งที่เธอตั้งใจมาที่พลับพลาเพื่อจะทำแล้ว เธอได้นำเรื่องราวของตนมาทูลต่อพระเจ้า ตอนนี้เธอพอใจที่จะปล่อยเรื่องนี้ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์

นั่นแสดงให้เห็นว่า ความเชื่อของเธอทั้งแท้จริงและอดทนเพียงใด พระคัมภีร์กล่าวว่า “จงมอบภาระของท่านไว้กับพระยาห์เวห์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน” (สดุดี 55:22) บางคนจะอธิษฐานว่า “โอ้พระเจ้า นี่คือการขอของข้าพระองค์” แล้วออกไปจากพระพักตร์พระองค์โดยที่ยังเต็มไปด้วยความสงสัยและความหงุดหงิด อีกทั้งยังแบกภาระเดิมที่พวกเขานำมาทูลต่อพระเจ้าเพราะ “ไม่ได้วางใจพระองค์ให้ค้ำจุนสิ่งเหล่านั้นอย่างแท้จริง” ฮันนาห์วางปัญหาความทุกข์ยากของเธอไว้กับพระเจ้าอย่างแท้จริง โดยเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าพระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของเธอด้วยสิ่งที่ดีที่สุด ความเชื่อเช่นนั้นเป็นความถ่อมใจ

ฮันนาห์

ที่แท้จริง ดังที่อัครทูตเปโตรกล่าวไว้ว่า “เพราะฉะนั้น พวกท่านจงถ่อมตัวลง ภายใต้อำนาจของพระเจ้ายิ่งกว่าพระเจ้า เพราะว่าพระองค์จะทรงยกพวกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร จงละความกังวลทุกอย่างของพวกท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย” (1 เปโตร 5:6–7)

ในที่สุด เมื่อพระเจ้าทรงตอบคำอธิษฐานของฮันนาห์โดยประทานบุตรชายตามที่เธอทูลขอไว้ จิตที่เปี่ยมด้วยความขอบคุณของเธอก็ตอบสนองด้วยคำสรรเสริญอันบริสุทธิ์ต่อเนื่องอย่างไม่ขาดสาย ถ้อยคำของเธอบันทึกไว้ใน 1 ซามูเอล 2:1–10 เป็นผลงานชิ้นเอกสำหรับเรา ในบทต่อไปเราจะศึกษาบทเพลงสรรเสริญของมารีย์ซึ่งมีความคล้ายคลึงมากกับข้อความนี้ทั้งในแง่ของรูปแบบและเนื้อหา

นางฮันนาห์อธิษฐานว่า

“จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระยาห์เวห์
[เขาของข้าพเจ้าได้รับการยกชูขึ้นในพระยาห์เวห์]
ปากของข้าพเจ้าหัวเราะพวกศัตรูของข้าพเจ้า
เพราะข้าพเจ้ายินดีในความรอดของพระองค์

“ไม่มีใครบริสุทธิ์ดังพระยาห์เวห์
ไม่มีใครเปรียบเหมือนพระองค์
ไม่มีใครปกป้องเหมือนพระเจ้าของพวกเรา

อย่าพรั่นพรึงเยอหียันอีกต่อไป
อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของพวกเรา
เพราะพระยาห์เวห์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงรู้
ผู้ตรวจการกระทำทั้งหลาย

คนธนูของนักรบก็หัก
แต่คนอ่อนแอก็ได้รับการเสริมกำลัง
บรรดาคนที่เคยกินอัมก็ต้อออกรับจ้างหากิน
แต่บรรดาคนที่หิวก็หยุดหิว

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

คนที่เป็นหมันมีบุตรเจ็ดคน
แต่นางที่มีบุตรมากก็ร่วงโรยไป

พระยาห์เวห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต
พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและทรงนำขึ้นมา
พระยาห์เวห์ทรงทำให้ยากจนและทรงทำให้มั่งคั่ง
ทรงทำให้ต่ำลงและทรงยกขึ้น
ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี
ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากกองขี้เถ้า
ทรงทำให้พวกเขาเข้าร่วมกับพวกเจ้านาย
และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก

เพราะว่าบรรดาเสาแห่งพิภพเป็นของพระยาห์เวห์
พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนเสาเหล่านั้น
“พระองค์จะทรงดูแลอย่างเท้าของธรมิกชนของพระองค์
แต่คนธรรมจะต้องถูกทำลายในความมืด

เพราะว่ามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของเขาก็หาไม่
บรรดาผู้ต่อสู้พระยาห์เวห์จะถูกทำลาย
พระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องจากสวรรค์ต่อสู้เขา
พระยาห์เวห์จะทรงพิพากษาจนสุดปลายพิภพ

พระองค์จะประทอนกำลังแก่พระราชของพระองค์
และจะทรงเสริมอำนาจของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้” (1 ซามูเอล 2:1-10)

บทเพลงแห่งการขอบพระคุณสั้น ๆ นี้มีเนื้อหาเข้มข้นพอที่จะใช้เวลาหลายหน้าในการวิเคราะห์ หากผมได้รับมอบหมายให้เทศนาพระคัมภีร์ตอนนี้ ผมคงต้องเทศนาเป็นชุดหลายครั้งเพื่อขยายความสำคัญเชิงคำเผยพระวจนะและหลักคำสอนอย่างครบถ้วน ชัดเจนว่าเราไม่มีพื้นที่มากพอจะอธิบายบทเพลงสรรเสริญของฮันนาอย่างละเอียด แต่แม้เพียงการสำรวจคร่าว ๆ ก็เผยให้เห็นว่าฮันนาห่อุ้มเคียงกับสิ่งเล็กซึ่งของพระเจ้าอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพียงใด

ฮันนาห์

ตัวอย่างเช่น เธอยอมรับความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความดีของพระองค์ อำนาจอธิปไตยในการครอบครองของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และพระปัญญาของพระองค์ เธอมีศรัทธาในพระผู้ช่วยให้รอด พระผู้สร้าง และผู้พิพากษาที่มีอำนาจสูงสุด เธอยอมรับถึงความล้มลงในบาปและความเสื่อมทรามของธรรมชาติมนุษย์ รวมทั้งความโง่เขลาของการไม่เชื่อและการกบฏด้วย สรุปสั้น ๆ ก็คือ บทกลอนไม่กี่บทของเธอเป็นผลงานชิ้นเอกแห่งความเข้าใจด้านการศึกษาพระเจ้า

แต่ไม่ใช่เพียงการศึกษาพระเจ้าเชิงวิชาการเท่านั้น ฮันนาห์พูดถึงพระเจ้าจากความรู้อย่างใกล้ชิดสนิทกับพระองค์ ถ้อยคำสรรเสริญของเธอเต็มไปด้วยความรักและความอัศจรรย์ใจ ความรักต่อพระเจ้าและความรักต่อทุกสิ่งที่อยู่บนสวรรค์คือหนึ่งในกุญแจสำคัญที่ทำให้ฮันนาห์มีผลกระทบที่ยั่งยืนในฐานะแม่คนหนึ่ง

ความรักที่มีต่อบ้านของเธอ

คุณลักษณะสำคัญประการที่สามของฮันนาห์คือการอุทิศตนให้กับบ้านและครอบครัว เราเห็นหลักฐานข้อนี้ตั้งแต่ต้นเรื่องในความรักที่เธอมีต่อเอลคานาห์และความรักของเขามีสู่เธอ เราเห็นความรักนี้ในวิธีที่เธอก้าวข้ามความขัดแย้งเล็กๆ น้อยๆ และการทะเลาะเบาะแว้งที่เป็นินนาห์ตั้งใจก่อขึ้นในครัวเรือนเดียวกันเพื่อยุติฮันนาห์ เราเห็นความรักนี้อีกครั้งในความปรารถนาอย่างแรงกล้าของฮันนาห์ที่จะเป็นมารดา เราเห็นความรักนี้ชัดเจนที่สุดในความมุ่งมั่นของเธอที่มีต่อบุตรชายของเธอในวัยทารก

เมื่อฮันนาห์และเอลคานาห์กลับบ้านหลังจากที่เธอได้พบกับเอลีในพลับพลา พระคัมภีร์กล่าวว่า “และเอลคานาห์มีเพศสัมพันธ์กับฮันนาห์ภรรยาของเขา และพระยาห์เวห์ทรงระลึกถึงนาง และต่อมาเมื่อถึงเวลาที่กำหนด ฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง” (1 ซามูเอล 1:19–20) เธอตั้งชื่อเขาว่าซามูเอล แต่ความหมายที่แท้จริงของชื่อซามูเอลนั้นยังไม่ชัดเจนนัก อาจแปลตรงตัวได้ว่า “พระนามของพระเจ้า” นักอรรถาธิบายบางคนแนะนำว่าอาจหมายถึง “ทูลขอจากพระเจ้า” และบางคนบอกว่า “พระเจ้าทรงได้ยิน” ใน

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ภาษาฮีบรูชื่อนี้คล้ายกับชื่ออิชมาเอลมาก ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าจะทรงสดับฟัง” ไม่ว่าความหมายที่แท้จริงของชื่อนั้นจะเป็นอย่างไร แก่นแท้ที่เป็นความหมายของชื่อนี้สำหรับฮันนาห์นั้นชัดเจน ซามูเอลเป็นคำตอบที่มีชีวิตจากคำอธิษฐาน และเป็นการเครื่องเตือนใจว่า พระเจ้าทรงสดับฟังสิ่งที่เธอทูลขอ และประทานตามความปรารถนาในใจของเธอ

ฮันนาห์อุทิศตัวดูแลซามูเอลอย่างเต็มที่ในช่วงไม่กี่ปีต่อมา เมื่อถึงเวลาที่จะเดินทางไปศิโยลครั้งแรกหลังจากที่ทารกเกิด ฮันนาห์บอกกับสามีว่าเธอตั้งใจจะอยู่บ้านกับซามูเอลจนกว่าเขาจะหย่านม นางกล่าวว่า “ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป” (ข้อ 22)

เธอรู้ว่าเวลาที่จะอยู่กับซามูเอลนั้นสั้น แม้ในวัฒนธรรมสมัยนั้นจะให้นมลูกของตนอยู่ประมาณสามปี เธอจะดูแลเขาในช่วงปีแรก ๆ ที่สำคัญที่สุดขณะที่เขาเรียนรู้การเดินและการพูด แต่ทันทีที่เขาหย่านม เธอก็ตั้งใจแน่วแน่ที่จะทำตามคำปฏิญาณที่เคยให้ไว้

ในระหว่างนั้น เธอจะเป็นส่วนสำคัญในชีวิตของเขา เธอกลายเป็นแบบอย่างของแม่ที่อยู่บ้านเลี้ยงลูกอย่างแท้จริง ไม่เคยมีแม่คนไหนที่จะทุ่มเทให้กับบ้านและลูกมากขนาดนี้ เธอมีงานสำคัญที่ต้องทำ นั่นคือการเลี้ยงดู ดูแล และช่วยให้เขาเรียนรู้ความจริงพื้นฐานที่สุดของชีวิตและปัญญา เธอสอนบทเรียนแรกเกี่ยวกับพระยาห์เวห์ให้แก่เขา เธอทำให้บ้านเป็นสภาพแวดล้อมที่เขาสามารถเรียนรู้และเติบโตได้อย่างปลอดภัย เธอได้ชี้แนะแนวทางการเรียนรู้ของเขาอย่างระมัดระวังและช่วยเหลือหลอมความสนใจของเขา

ดูเหมือนฮันนาห์จะเข้าใจว่าช่วงปฐมวัยนั้นสำคัญเพียงใด เพราะบุคลิกภาพ 90 เปอร์เซ็นต์ถูกหล่อหลอมขึ้นในช่วงนั้น “จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาเติบโตใหญ่ เขาจะไม่พรางจากทางนั้น” (สุภาษิต 22:6) เธอเตรียมซามูเอลในช่วงปฐมวัยให้เขารับใช้พระเจ้าตลอดชีวิต ซึ่งเป็นการทรงเรียกอันสูงส่งที่เธอได้อุทิศถวายเขาก่อนที่เขาจะเกิดเสียอีก ประวัติศาสตร์บอกเราว่า เธอทำหน้าที่นี้ได้เป็นอย่างดี ซามูเอลซึ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นเด็กอัจฉริยะนั้นเติบโตขึ้นในปัญญาและความเข้าใจ ช่วงปีแรก ๆ เหล่านี้วางรากฐานสำหรับชีวิตของเขา ซึ่งเขาไม่เคยหันเหไปจากเส้นทางนี้เลย จุดด่างพร้อยเพียงจุดเดียว

ฮันนาห์

ในชีวิตของเขาเกิดขึ้นในวัยชราเมื่อเขาแต่งตั้งบุตรชายทั้งสองของตนให้เป็นผู้วินิจฉัย และพวกเขาบิดเบือนความยุติธรรม (1 ซามูเอล 8:1-3) ความล้มเหลวของซามูเอลในฐานะพ่อนั้นเป็นสิ่งเดียวในชีวิตของเขาที่เห็นได้ชัดว่าได้รับอิทธิพลจากเอลีปุโรหิตชรามากกว่าจากแบบอย่างของฮันนาห์

การอุทิศตนต่อบ้านและการเป็นแม่ของฮันนาห์นั้นเป็นแบบอย่างที่ดีเลิศในทุกด้าน ความทุ่มเทของเธอต่อบุตรชายในช่วงปฐมวัยยิ่งทำให้การที่เธอเต็มใจมอบซามูเอลเพื่อรับใช้พระเจ้าในพลับพลานั้นดูเป็นเรื่องที่น่าทึ่งยิ่งกว่าเดิม มันคงจะเป็นความเจ็บปวดสำหรับเธออย่างยิ่งที่จะต้องส่งเขาไปในวัยเยาว์เช่นนั้น ผลที่ตามมาคือพลับพลากลายเป็นโรงเรียนประจำของซามูเอลและเอลีเป็นครูของเขา แต่เห็นได้ชัดว่าอิทธิพลของฮันนาห์ที่มีต่อซามูเอลยังคงเป็นแรงผลักดันที่นำทางชีวิตของเขามากกว่าแบบอย่างที่อ่อนแอฝ่ายวิญญาณของเอลี

ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ฮันนาห์ยอมพยายามอยู่ใกล้ชิดกับซามูเอลให้มากที่สุดเท่าที่ข้อตกลงนี้จะเอื้ออำนวย เธอและเอลคานาห์คงจะไปเยี่ยมเยียนชิโลห์บ่อยขึ้นเป็นธรรมดาเนื่องด้วยความรักยิ่งที่ฮันนาห์มีต่อซามูเอล และดูเหมือนจะปลอดภัยที่จะคาดเดาว่า พวกเขาอาจจะขยายเวลาการเยี่ยมเยียนในแต่ละครั้งด้วย พระคัมภีร์กล่าวว่า เธอ “เคยเย็บเสื้อคลุมตัวเล็ก ๆ นำมาให้เขาทุกปี เมื่อเธอขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาประจำปี” (1 ซามูเอล 2:19) อีกครั้งหนึ่ง คำว่า “ประจำปี” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า “แค่ปีละครั้ง” แต่พูดถึงความสม่ำเสมอและความสัตย์ซื่อในการเยี่ยมเยียนของพวกเขา ด้วยเหตุนี้ ฮันนาห์จึงยังคงมีอิทธิพลในการเป็นแม่ที่สำคัญต่อซามูเอลตลอดช่วงวัยเด็กของเขา

พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าทรงอวยพรฮันนาห์ด้วยลูกอีกห้าคน—ชายสามคนและหญิงสองคน (ข้อ 21) ชีวิตครอบครัวและบ้านของเธอเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์และเปี่ยมล้น เธอได้รับพรจากพระเจ้าให้บรรลุทุกความปรารถนาที่เคยใฝ่ฝันว่าจะได้รับการเติมเต็ม ความรักของเธอต่อสวรรค์ สามี และบ้านนั้นยังคงเป็นลำดับความสำคัญที่แท้จริงสำหรับภรรยาและมารดาที่อยู่ในทางพระเจ้าทุกคน ชีวิตอันพิเศษของเธอยืนหยัดเป็นแบบอย่างอันวิเศษสำหรับสตรีในปัจจุบันที่ต้องการให้บ้านของพวกเขาเป็นสถานที่ซึ่งพระเจ้าทรง

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

ได้รับเกียรติ แม้ในท่ามกลางวัฒนธรรมที่มีดমনและเต็มไปด้วยบาปก็ตาม
อันนาห์แสดงให้เราเห็นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสามารถทำอะไรได้บ้างผ่าน
หญิงคนหนึ่งที่ถูกทดสอบให้พระองค์อย่างสิ้นเชิงและไม่มีข้อแม้
ขอให้คนเช่นเธอทวีจำนวนมากขึ้น

แนวทางการศึกษา

บทที่ 5—ฮันนาห์

1. อ่าน 1 ซามูเอล 1:24–28 ชีวิตของคุณได้รับผลกระทบจากการอุทิศตนฝ่ายวิญญาณของพ่อแม่คุณอย่างไร? คุณจะส่งผลกระทบต่อคนรุ่นต่อไปในอนาคตอย่างไร?

2. เช่นเดียวกับซาร่าห์ ฮันนาห์ก็ไม่มีบุตร การที่เธอยินดีมอบบุตรชายให้รับใช้พระเจ้าบ่งบอกอะไรเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของเธอ? ชีวิตประจำวันของคุณบ่งบอกอะไรเกี่ยวกับลำดับความสำคัญของคุณ?

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

3. ฮันนาห์ “เข้าใจว่าการเป็นมารดาคือการทรงเรียกสูงสุดที่พระเจ้าจะประทานให้ผู้หญิงคนหนึ่งได้” คุณมีความคิดเห็นอย่างไรต่ोकถ้ำถ่านนี้?

4. พระเจ้าทรงใช้ฮันนาห์ในการจัดเตรียมผู้นำในช่วงที่อิสราเอลกำลังต้องการการนำทางที่อยู่ในทางพระเจ้าอย่างยิ่ง พระเจ้าทรงใช้คุณอย่างไรบ้าง?

ค้นหา

5. “ความรักระหว่างสามีภรรยา คือ ญานสำคัญอย่างแท้จริงสู่ครอบครัวที่เติบโต...ครอบครัวที่จัดระเบียบได้อย่างเหมาะสมจะมีชีวิตการแต่งงานเป็นศูนย์กลาง ไม่ใช่ปล่อยให้ทุกอย่างเกี่ยวข้องกับลูกเท่านั้น” เหตุใดคำกล่าวนี้อาจเป็นความจริง? คุณจำเป็นต้องปรับทัศนคติของคุณเกี่ยวกับการแต่งงานและลูกอย่างไรบ้าง?

6. คุณได้เรียนรู้อะไรจากพ่อแม่ของคุณเกี่ยวกับความรัก การเสียสละตนเอง ความซื่อสัตย์ คุณธรรม บาป ความเห็นอกเห็นใจ ความเมตตา ความเข้าใจ และการให้อภัย? คุณกำลังสอนอะไรให้ผู้อื่นในด้านเหล่านี้บ้าง?

ภาพสะท้อนพระคุณของผู้หญิง

7. ชีวิตการอธิษฐานของฮันนาห์แสดงให้เห็นถึงความรักอันลึกซึ้งที่เธอมีต่อพระเจ้า ชีวิตการอธิษฐานของคุณสะท้อนให้เห็นถึงความรักที่คุณมีต่อพระเจ้าอย่างไร?

8. ฮันนาห์มีความรักอย่างลึกซึ้งต่อสวรรค์ สามิ และบ้านของเธอ ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงประทานชีวิตที่ได้รับการเติมเต็มให้แก่เธอ ชีวิตของคุณได้รับการเติมเต็มหรือไม่? การเติมเต็มของคุณมีความเชื่อมโยงกับความรักที่คุณมีต่อสวรรค์ บ้าน และสามิของคุณอย่างไร?

สันนาห์

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของ
สันนาห์? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณ
อย่างไร?

6

มารีย์: ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์ ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเริญเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง”

—ลูกา 1: 27–28

บรรดาหญิงพิเศษทั้งหลายในพระคัมภีร์ มีหญิงคนหนึ่งที่น่าสนใจกว่าใครทั้งหมดในฐานะผู้ที่ได้รับพรสูงสุด ได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้ามากที่สุด และได้รับการยกย่องจากผู้หญิงทั่วโลก อันที่จริง ไม่มีหญิงคนใดที่จะน่าทึ่งไปกว่ามารีย์อีกแล้ว เธอคือผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ด้วยอำนาจอธิปไตยของพระองค์—จากท่ามกลางผู้หญิงทุกคนที่เคยเกิดมา—ให้เป็นภานะพิเศษเพียงหนึ่งเดียวที่พระองค์จะทรงใช้เพื่อนำพระเมสสิยาห์เข้ามาสู่โลกในที่สุด

มารีย์เองก็เป็นพยานว่า คนทุกยุคทุกสมัยจะถือว่าเธอเป็นผู้ได้รับพรอย่างลึกซึ้งที่สุดจากพระเจ้า (ลูกา 1:48 ฉบับอรรถาธิบาย) ไม่ใช่เพราะเธอคิดว่าตัวเองเป็นคนบริสุทธิ์เหนือมนุษย์ แต่เพราะเธอได้รับพระคุณและสิทธิพิเศษที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง

ในขณะที่เรายอมรับว่ามารีย์เป็นผู้หญิงที่พิเศษสุด เราควรระวังที่จะไม่ยกย่องเธอมากเกินไป เพราะท้ายที่สุดแล้ว เธอก็เป็นเพียงแค่มนุษย์คนหนึ่ง ไม่ใช่เทพธิดาหรือผู้วิเศษที่อยู่เหนือมนุษย์ทั่วไป ประเด็นสำคัญของการ “ได้รับพร” ไม่ได้หมายความว่าเราควรคิดว่าเธอเป็นผู้ที่เราสามารถร้องขอพรได้

มารีย์

ตรงกันข้าม ตัวเธอเองต่างหากที่เป็นผู้ได้รับพรอย่างมากจากพระเจ้า พระคัมภีร์ไม่เคยกล่าวถึงเธอในฐานะแหล่งกำเนิดหรือผู้แจกจ่ายพระคุณ แต่กล่าวว่าตัวเธอเองต่างหากเป็นผู้ที่ได้รับพรจากพระเจ้า บุตรที่มาจากเธอคือน้ำพุแห่งพระคุณ (สดุดี 72:17) ไม่ใช่ตัวมารีย์เอง พระองค์คือเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัมที่รอคอยมานาน ผู้ที่พระสัญญาแห่งพันธสัญญากล่าวถึงว่า “ทุกประชาชาติทั่วโลกจะได้รับพรผ่านทาง[เมล็ดพันธุ์]ของเจ้า” (ปฐมกาล 22:18 ฉบับอมตธรรมฯ)

บรรดาธรรมเนียมทางศาสนาที่อยู่นอกพระคัมภีร์และความมโนของผู้คนมากมายได้ยกย่องมารีย์เกินกว่าที่ควรจะเป็นอย่างไม่สมเหตุผล ทำให้เธอกลายเป็นวัตถุเพื่อการเคารพบูชาในทางศาสนา พร้อมทั้งมอบตำแหน่งและคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ควรเป็นของพระเจ้าเท่านั้นให้กับเธอ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มีผู้คนจำนวนมากที่กระตือรือร้นเกินควรได้ยกย่องมารีย์อย่างผิด ๆ จนถึงขั้นมอบสถานะที่เหมือนพระเจ้าให้กับเธอ นำเศร้าที่แม้แต่ในยุคของเรา มารีย์ (ไม่ใช่พระคริสต์) กลายเป็นจุดศูนย์กลางของการนมัสการและเป็นการขอบทางศาสนาของผู้คนนับล้าน พวกเขาคิดว่าเธอเข้าถึงได้ง่ายกว่าและเห็นอกเห็นใจมากกว่าพระคริสต์ พวกเขาเคารพบูชาเธอในฐานะมาดอนนาที่สมบูรณ์แบบโดยคิดว่าเธอไม่เคยถูกบาปดั้งเดิมแตะต้อง เป็นหญิงพรหมจารีตลอดกาล และแม้แต่เป็นพระผู้ไถ่ร่วมกับพระคริสต์ด้วย คำสอนของคาทอลิกสอนว่าเธอถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ทั้งร่างกาย และได้รับการสวมมงกุฎเป็น “ราชินีแห่งสวรรค์” บทบาทของเธอตามตำนานของคาทอลิกในปัจจุบัน คือการเป็นคนกลางและผู้ทูลขอวิงวอนแทนมนุษย์ต่อพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ ผู้คนมากมายจึงอธิษฐานต่อเธอแทนที่จะอธิษฐานต่อพระเจ้าเพียงผู้เดียว—ราวกับว่ามารีย์สถิตอยู่ทุกหนทุกแห่งและรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง

ความจริงก็คือ มีคนมากมายจินตนาการมโนว่ามารีย์ปรากฏตัวให้เห็นในที่ต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ บางคนถึงกับอ้างว่าเธอส่งคำพยากรณ์มายังโลกผ่านการปรากฏตัวเหล่านั้น ความเชื่อสุดโต่งเกี่ยวกับการปรากฏตัวของมารีย์นี้ บางครั้งมันก็เกินจริงจนกลายเป็นเรื่องตลกไปเลย ในเดือนพฤศจิกายน 2004 แชนด์วิชสียางที่เก่าแล้วถูกประมูลในอียิปต์ไปในราคา 28,000 ดอลลาร์ (หรือประมาณ 900,000 บาท) เพราะมีคนอ้างว่าเห็นภาพของมารีย์ปรากฏอยู่

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

ในรอยไหม้บนขนมปัง ไม่กี่เดือนต่อมา ผู้คนหลายพันคนในซิคาโกได้สร้างศาลเจ้าชั่วคราวให้กับมารีย์ที่ทางเดินได้สะพานทางด่วน เพราะมีคนอ้างว่าเห็นภาพของเธอในคราบเกลือที่เกาะอยู่บนผนังคอนกรีตของฐานรองรับสะพาน

พระสันตะปาปาจอห์น ปอล ที่ 2 เองก็ประกาศถวายความจงรักภักดีทั้งสิ้นต่อมารีย์ เขาได้อุทิศการดำรงตำแหน่งพระสันตะปาปาทั้งหมดให้กับเธอ และสั่งปักตัวอักษร M ซึ่งหมายถึงมารีย์ (Mary) ลงบนเครื่องบินสำหรับพระสันตะปาปาทุกชุดของเขา เขาอธิษฐานต่อเธอ ยกความดีความชอบให้เธอที่ช่วยชีวิตเขา และถึงขั้นมอบการดูแลโบสถ์โรมันคาทอลิกให้กับเธอในพินัยกรรมของเขา โรมได้ส่งเสริมลัทธิการบูชามารีย์มาอย่างยาวนาน และความเชื่อมากมายเกี่ยวกับมารีย์ในปัจจุบันนี้ก็เป็นที่ยอมรับมากกว่าที่เคย โบสถ์คาทอลิกทั่วโลกต่างแสดงความเคารพต่อมารีย์มากเสียจนบดบังความเป็นศูนย์กลางและความยิ่งใหญ่สูงสุดของพระคริสต์โดยการยกย่องบูชามารดาของพระองค์

การเคารพบูชามารีย์ทั้งหมดนี้ไม่มีหลักฐานใด ๆ สนับสนุนจากพระคัมภีร์เลย อันที่จริงสิ่งเหล่านี้ขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง (วิวรณ์ 19:10) ทว่าแนวโน้มที่จะทำให้มารีย์เป็นวัตถุในการนมัสการนั้นไม่ใช่เรื่องใหม่เลย แม้กระทั่งในช่วงที่พระเยซูยังทำพันธกิจบนโลก ก็มีบางคนที่แสดงความเคารพต่อมารีย์มากเกินไปจนควรเพียงเพราะเธอมีบทบาทเป็นมารดาของพระองค์ ครั้งหนึ่งพระคัมภีร์บันทึกว่า มีผู้หญิงคนหนึ่งในฝูงชนเปล่งเสียงพูดกับพระเยซูว่า “ครรรที่ให้กำเนิดท่านและเต้านมที่เลี้ยงท่านนั้นก็เป็นสุข”

พระองค์ตรัสตอบด้วยคำดำนิว่า “คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าแล้วถือรักษาไว้ต่างหากที่เป็นสุข” (ลูกา 11:27-28)

มารีย์เองเป็นคนถ่อมตนและคอยรักษาทำที่อันต่ำต้อยของเธออยู่เสมอ ในพระกิตติคุณที่บันทึกเกี่ยวกับชีวิตของพระเยซู พระคัมภีร์ได้หักล้างตำนานบางประการที่สำคัญเกี่ยวกับเธออย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น แนวคิดที่ว่าเธอเป็นหญิงพรหมจารีตลอดไปนั้นไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่ว่า พระเยซูมีพี่น้องร่วมมารดาซึ่งถูกระบุชื่อไว้ในพระคัมภีร์ว่ามีโยเซฟและมารีย์เป็นพ่อแม่: “คนนี้เป็นลูกช่างไม้ แม่ของเขาชื่อนามารีย์ไม่ใช่หรือ? น้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาไม่ใช่หรือ?” (มัทธิว 13:55) นอกจากนี้ มัทธิว 1:25 (ฉบับอัครธรรมา) ยังระบุว่า โยเซฟเพียงละเว้นการมีความสัมพันธ์ทางเพศ

มารีย์

กับมารีย์ “จนกระทั่งมารีย์ให้กำเนิดบุตรชาย” เท่านั้น ซึ่งเมื่ออ่านพระคัมภีร์ตามความหมายตรงไปตรงมาแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่จะสนับสนุนแนวคิดที่ว่ามารีย์เป็นหญิงพรหมจารีตลอดไป

เช่นเดียวกัน แนวคิดการปฏิสนธิที่ไร้มลทินและความไม่มีบาปของมารีย์ก็ไม่มีรากฐานในพระคัมภีร์เลยแม้แต่น้อย ท่อนแรกของบทเพลงสรรเสริญของมารีย์กล่าวถึงพระเจ้าว่าเป็น “พระผู้ช่วยให้รอด” ของเธอ ซึ่งเป็นคำพยานโดยนัยจากปากของมารีย์เองว่าเธอต้องการได้รับการไถ่ ในบริบทของพระคัมภีร์เช่นนี้ คำกล่าวนั้นย่อมหมายถึงความรอดจากบาปเท่านั้น พุทธอีกอย่างก็คือมารีย์กำลังสารภาพยอมรับถึงความบาปของตนนั่นเอง

แท้จริงแล้ว แทนที่จะให้ภาพมารีย์ที่มีรัศมีอยู่รอบศีรษะและมีแววตาเหมือนทูตสวรรค์เสราฟิมบนใบหน้า พระคัมภีร์กลับเผยให้เห็นว่าเธอเป็นเพียงหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่งที่มีฐานะปานกลางจากเมืองที่เป็นชาวบ้านธรรมดาในเขตภูมิภาคที่ยากจนของอิสราเอล ซึ่งได้หมั้นหมายกับชายหนุ่มชนชั้นแรงงานผู้หาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นช่างไม้ ถ้าคุณได้พบมารีย์ก่อนที่บุตรหัวปีของเธอจะปฏิสนธิอย่างอัศจรรย์ คุณอาจไม่ใส่ใจเธอเลยด้วยซ้ำ เธอเป็นคนธรรมดาและไม่โดดเด่นอะไรเลย จากข้อมูลทุกอย่างที่เราารู้เกี่ยวกับภูมิหลังและสถานะทางสังคมของเธอ แทบไม่มีอะไรในชีวิตหรือประสบการณ์ของเธอจนถึงตอนนี้ที่จะถือได้ว่าเป็นเรื่องพิเศษเลย

มรดกของมารีย์

ว่ามารีย์มีบรรพบุรุษที่มีชื่อเสียง ลูกาให้รายละเอียดลำดับวงศ์ตระกูลของเธอไว้ (ลูกา 3:23–38) เช่นเดียวกับมัทธิวที่บันทึกลำดับวงศ์ตระกูลของโยเซฟ (มัทธิว 1:1–16) ทั้งโยเซฟและมารีย์สืบเชื้อสายมาจากดาวิด ดังนั้นก่อนถึงดาวิดพวกเขาจึงมีลำดับวงศ์ตระกูลเดียวกัน สายตระกูลของมารีย์สืบทอดผ่านทางนาธันบุตรของดาวิด ในขณะที่สายตระกูลของโยเซฟเป็นเชื้อสายราชวงศ์ผ่านทางซาโลมอน ด้วยเหตุนี้เอง พระคริสต์จึงได้รับสิทธิ์บัลลังก์ของดาวิดผ่านทางโยเซฟผู้เป็นบิดาตามกฎหมาย ซึ่งเป็นสิทธิ์โดยกำเนิดในฐานะบุตรหัวปี อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ทางสายเลือดของพระเยซูกับดาวิดนั้นมาจากมารีย์ ผู้สืบเชื้อสายจากวงศ์ตระกูลของดาวิดที่ไม่ค่อยมีความสำคัญนัก

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

อย่าลืมนวามัทธิวได้รวมผู้หญิงหลายคนไว้ในลำดับวงศ์ตระกูลของพระคริสต์ เนื่องจากผู้หญิงเหล่านั้นล้วนอยู่ระหว่างอับราฮัมกับดาวิด พวกเธอทั้งหมดจึงเป็นบรรพชนของทั้งโยเซฟและมารีย์—รวมถึงราหับและรุธด้วยแน่นอนว่าซาร่าห์ (แม้ไม่ได้ถูกเอ่ยชื่อในลำดับวงศ์ตระกูลในพันธสัญญาใหม่) เป็นภรรยาของอับราฮัมและเป็นมารดาของอิสอัค และเอวาเป็นมารดาของมนุษย์ทั้งปวง เพราะฉะนั้น หญิงพิเศษทุกคนที่เราได้ศึกษามาจนถึงตอนนี้—ยกเว้นฮันนาห์เพียงคนเดียว—ล้วนแล้วแต่เป็นบรรพชนของมารีย์ทั้งสิ้น ดูเหมือนเธอจะได้รับคุณลักษณะที่ดีที่สุดจากหญิงเหล่านั้นทุกคน (และอย่างที่เราจะได้เห็น เธอยังสะท้อนลักษณะที่ดีที่สุดของฮันนาห์ด้วย) สิ่งสำคัญที่สุดคือ ความเชื่อของเธอเป็นตัวอย่างพิเศษของความเชื่อประเภทที่พระเยซูทรงอวยพร เธอจริงใจ นมัสการอย่างจริงจัง เชื่อวางใจพระเจ้าเหมือนเด็ก และพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นเชิง

จากนั้น มารีย์ก็พบว่าตัวเองถูกวางไว้อย่างไม่คาดคิดในบทบาทที่บรรพสตรีผู้นำยอห์นทั้งหลายของเธอรอคอยที่จะเติมเต็ม เธอจะได้เป็นมารดาของพระผู้ไถ่ที่ทรงสัญญาไว้

คำป่าวประกาศที่เปลี่ยนชีวิตของเธอ

เมื่อเราพบมารีย์ครั้งแรกในพระกิตติคุณลูกา มันเป็นเหตุการณ์ที่หัวหน้าทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏต่อเธออย่างกะทันหันโดยไม่มีพิธีรีตองอะไร เพื่อเปิดเผยแผนการอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า พระคัมภีร์บันทึกไว้อย่างเรียบง่ายว่า “พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลมายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลีชื่อนาซาเร็ธ ให้ไปหาหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่มีน้ใจกับชายที่ชื่อโยเซฟ ซึ่งเป็นคนในเชื้อวงศ์ของดาวิด หญิงพรหมจารีคนนั้นชื่อมารีย์” (ลูกา 1:26–27)

ชื่อ “*มารีย์*” มีที่มาจากภาษาฮีบรูคำว่า “*มิเรียม*” ซึ่งอาจมาจากคำภาษาฮีบรูที่แปลว่า “*ขมขื่น*” (เช่นเดียวกับในเรื่องราวของรุธที่นาโอมิแม่สามีของเธอเรียกตัวเองว่า “*มารา*” อันหมายถึงความขมขื่นจากความทุกข์ยาก) ชีวิตในวัยเยาว์ของมารีย์อาจเต็มไปด้วยความยากลำบากและขมขื่น บ้านเกิดของเธอเป็นชุมชนที่อยู่ห่างไกลในเขตยากจนของแคว้นกาลิลี นาซาเร็ธเป็นเมือง

มารีย์

ที่ถูกต้องเหมือนอย่างเห็นได้ชัดจากสาวกคนหนึ่งในเวลาต่อมา เมื่อฟิลิปบอกนาธานาเอลว่าเขาได้พบพระเมสสิยาห์และพระองค์ทรงเป็นชาวกาลิลีจากนาซาเร็ธนั้น นาธานาเอลเยาะเย้ยว่า “สิ่งดีๆ จะมาจากนาซาเร็ธได้หรือ?” (ยอห์น 1:45-46) มารีย์อาศัยอยู่ที่นั่นตลอดชีวิตของเธอ ในชุมชนที่แทบจะไม่มีสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นเลย

รายละเอียดอื่น ๆ เกี่ยวกับภูมิหลังของมารีย์อาจเก็บรวบรวมได้บ้างในพระคัมภีร์ ตามคำเขียนในยอห์น 19:25 เธอมีพี่/น้องสาวคนหนึ่ง ชื่อพระคัมภีร์ไม่มีข้อมูลเพียงพอที่จะระบุแน่ชัดว่าพี่/น้องสาวของเธอคือใคร แต่เห็นได้ชัดว่าพี่/น้องสาวของมารีย์เป็นสาวกที่ใกล้ชิดกับพระเยซูมากพอที่จะอยู่ร่วมกับบรรดาผู้หญิงที่สวดสวดคนอื่น ๆ ในเหตุการณ์ตรึงกางเขน มารีย์ยังเป็นญาติสนิทกับเอลีซาเบธมารดาของยอห์นผู้ให้บัพติศมาด้วย (ลูกา 1:36) ลักษณะความสัมพันธ์ของทั้งสองนั้นไม่ได้มีการอธิบายอย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ พวกเขาอาจเป็นลูกพี่ลูกน้องกัน หรือเอลีซาเบธอาจเป็นป้าของมารีย์ก็ได้ ในบันทึกของลูกาอธิบายว่าเอลีซาเบธ “ชราแล้ว” ในขณะที่มารีย์ดูเหมือนจะยังเป็นสาวอยู่

อันที่จริง ในตอนที่ทูตสวรรค์มาประกาศข่าว มารีย์น่าจะเป็นวัยรุ่นน้อย ซึ่งตามธรรมเนียมของวัฒนธรรมสมัยนั้น เด็กสาวมักจะถูกหมั้นหมายตั้งแต่อายุเพียงแค่ 13 ปี โดยปกติแล้ว การแต่งงานจะถูกจัดขึ้นโดยเจ้าบ่าวหรือพ่อแม่ของเขา ผ่านทางพ่อของฝ่ายหญิง มารีย์ถูกหมั้นกับโยเซฟ ซึ่งเราแทบไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย นอกจากว่าเขาเป็นช่างไม้ (มาระโก 6:3) และเป็นคนชอบธรรม (มัทธิว 1:19)

พระคัมภีร์สอนชัดว่า มารีย์ยังเป็นหญิงพรหมจารีอยู่เมื่อพระเยซูทรงปฏิสนธิในครรภ์ของเธอย่างอัศจรรย์ ลูกา 1:27 เรียกเธอว่าหญิงพรหมจารีถึงสองครั้ง โดยใช้คำในภาษากรีกที่ไม่มีความหมายแฝงใด ๆ คำกล่าวของพระคัมภีร์ที่ชัดเจนและคำพยานของมารีย์เองยืนยันว่า เธอไม่เคยมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดทางกายกับชายใดมาก่อนเลย การหมั้นของเธอกับโยเซฟเป็นการหมั้นตามกฎหมายที่เรียกว่า “คิวดูชิน” (kiddushin) ซึ่งในวัฒนธรรมนั้นมักจะกินเวลาหนึ่งปีเต็ม คิวดูชินมีผลผูกพันทางกฎหมายเช่นเดียวกับการแต่งงาน ทั้งคู่ถือว่าเป็นสามีภรรยาแล้ว และมีเพียงการหย่าตามกฎหมาย

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

เท่านั้นที่จะยกเลิกข้อตกลงของการแต่งงานได้ (มัทธิว 1:19) แต่ในระหว่างนั้น ทั้งคู่ยังคงแยกกันอยู่ และไม่มีความสัมพันธ์ทางกายใด ๆ ทั้งสิ้น จุดประสงค์หลักอย่างหนึ่งของ คิวดูชิน คือเพื่อแสดงถึงความซื่อสัตย์ของทั้งสองฝ่าย

เมื่อทูตสวรรค์ปรากฏต่อมารีย์ เธอได้ผูกพันกับโยเซฟอย่างเป็นทางการแล้วโดยคิวดูชิน ลูกา 1:28-35 (ฉบับคิงเจมส์) บรรยายถึงการพบกันระหว่างมารีย์กับทูตสวรรค์ ดังนี้

ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า “เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำเรื่องเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง”

[แต่]เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายว่าอะไร

แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า “มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไป เป็นนิรันดร์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย”

ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า “เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่”

ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า

เราได้เห็นมาโดยตลอดหนังสือเล่มนี้ว่าผู้หญิงที่อยู่ในทางพระเจ้าในสายตระกูลของมารีย์ย้อนกลับไปถึงเอวา ต่างก็เฝ้ารอความหวังที่ตนจะเป็นผู้ที่พระผู้ไถ่จะเกิดมา แต่สิทธิพิเศษนี้มาพร้อมกับราคาสูงลิ่วสำหรับมารีย์เป็นการส่วนตัว เพราะมันมาพร้อมกับการถูกตราหน้าว่าเป็นการตั้งครรภ์นอกสมรส แม้เธอจะ

มารีย์

รักษาพรหมจรรย์ไว้อย่างครบถ้วน แต่โลกก็ยังคิดไปในทางตรงกันข้าม แม้แต่โยเซฟก็คิดในแง่ร้ายที่สุด เราคงพอจะจินตนาการได้ว่าใจของเขามุ่งเพียงใดเมื่อรู้ว่ามารีย์ตั้งครรภ์และรู้ว่าตนไม่ใช่พ่อของเด็ก ความตั้งใจของเขาคือจะหย่ากับเธออย่างเงียบ ๆ เขาเป็นคนชอบธรรมและเขารักเธอ พระคัมภีร์จึงบอกว่าเขาไม่ต้องการประจานเธอต่อสาธารณะ แต่เขาก็สะเทือนใจกับข่าวการตั้งครรภ์ของเธอมาก จนไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากการหย่าเท่านั้น จากนั้นทูตสวรรค์ได้ปรากฏแก่เขาในความฝันและให้ความมั่นใจว่า “โยเซฟบุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอจะให้เป็นบุตรชายแล้วจงเรียกนามท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะทรงช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากบาปของพวกเขา” (มัทธิว 1:20-21)

สามัญสำนึกบอกเราว่ามารีย์คงจะคาดการณ์ถึงความยากลำบากทั้งหมดนี้ตั้งแต่วินาทีที่ทูตสวรรค์บอกว่าเธอจะตั้งครรภ์แล้ว ความปิติยินดีและความประหลาดใจของเธอที่รู้ว่าตนจะได้เป็นมารดาของพระผู้ไถ่ นั้นอาจลดลงไปไม่น้อยเมื่อเทียบกับเรื่องอื้อฉาวอันน่าหวาดกลัวที่กำลังรอเธออยู่ กระนั้น เมื่อชั่งน้ำหนักระหว่างราคาที่ต้องจ่ายกับสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่ที่จะได้เป็นมารดาของพระคริสต์แล้ว มารีย์ก็ยอมจำนนอย่างไม่มีเงื่อนไขโดยกล่าวเพียงว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเป็นทาสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นไปตามคำของท่าน” (ลูกา 1:38)

ไม่มีหลักฐานใดที่แสดงว่ามารีย์ครุ่นคิดถึงผลกระทบจากการตั้งครรภ์ของเธอต่อชื่อเสียงของเธอเลย เธอยอมจำนนต่อเจตนาารมณ์ของพระเจ้าในทันทีด้วยความถ่อมใจและเปี่ยมด้วยความปิติยินดีโดยไม่มี ความสงสัยหรือคำถามใด ๆ อีกเลย เธอคงไม่อาจตอบสนองต่อการประกาศการมาบังเกิดของพระเยซูด้วยความยำเกรงได้มากกว่านี้อีกแล้ว มันแสดงให้เห็นว่าเธอเป็นหญิงสาวที่มีความเชื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่และเป็นผู้นำการพระเจ้าที่แท้จริง ความยินดียิ่งของเธอต่อแผนการขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับเธอจะเห็นได้ชัดเจนในอีกไม่ช้า

การตอบสนองด้วยการนมัสการของมารีย์

มารีย์ซึ่งเปี่ยมล้นด้วยความชื่นชมยินดีและเต็มไปด้วยคำสรรเสริญ รีบเดินทางไปยังแถบภูเขาเพื่อเยี่ยมเอลีซาเบธ หญิงผู้เป็นพี่ภพของเธอ ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่ามารีย์กำลังหลบหนีความอับอายจากการตั้งครรภ์ก่อนเวลาอันควร ดูเหมือนว่าเธอเพียงต้องการคนที่เข้าใจเพื่อแบ่งปันความในใจด้วย ทูตสวรรค์ได้แจ้งมารีย์อย่างชัดเจนเกี่ยวกับการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธ ดังนั้นจึงเป็นเรื่องธรรมชาติที่เธอจะต้องการไปหาญาติสนิทซึ่งเป็นทั้งเป็นผู้เชื่อที่เข้มแข็งและกำลังตั้งครรภ์ บุตรชายคนแรกโดยการอัศจรรย์ตามที่ทูตสวรรค์ประกาศไว้ (ลูกา 1:13–19) แม้ว่าเอลีซาเบธจะมีอายุมากกว่า—อาจจะแปลสืบทว่า—และไม่เคยตั้งครรภ์มาก่อน ส่วนมารีย์เพิ่งเริ่มต้นชีวิต แต่ทั้งคู่ก็ได้รับพรจากพระเจ้าอย่างเหนือธรรมชาติให้ตั้งครรภ์ได้ มันเป็นสถานการณ์ที่เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับหญิงทั้งสองที่จะใช้เวลาชื่นชมยินดีร่วมกันในความดีของพระเจ้าที่มีต่อพวกเธอทั้งคู่

การตอบสนองทันทีของเอลีซาเบธต่อเสียงของมารีย์เป็นการยืนยันโดยตรงถึงทุกสิ่งที่ทูตสวรรค์ได้บอกกับมารีย์ไว้ พระคัมภีร์กล่าวว่า

เมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำทักทายของมารีย์ ทารกในครรภ์ของนางก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงร้องเสียงดังว่า “ในบรรดาสตรีเธอได้รับพรมาก และทารกในครรภ์ของเธอก็ได้รับพระพรด้วย ทำไมฉันถึงได้รับความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันมาหา我呢ะ พอเสียงทักทายของเธอเข้าถึงหูของฉัน ทารกในครรภ์ของฉันก็ดิ้นด้วยความเปรมปรีดิ์ (ลูกา 1:41–45)

แน่นอนว่าถ้อยคำของเอลีซาเบธเป็นคำเผยพระวจนะ และมารีย์เข้าใจได้ในทันที เธอทราบเรื่องการตั้งครรภ์ของเอลีซาเบธจากทูตสวรรค์ ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่ามารีย์ได้ส่งข่าวเกี่ยวกับสถานการณ์ของตนล่วงหน้าไปให้เอลีซาเบธ อันที่จริงการมาถึงอย่างกะทันหันของมารีย์ดูเหมือนจะทำให้ญาติของเธอประหลาดใจ ดังนั้นการที่เอลีซาเบธรู้ว่ามารีย์ตั้งครรภ์ ดูเหมือนจะมาจาก การเปิดเผยใน

มารีย์

คำเผยพระวจนะที่เรากล่าวออกมาเมื่อพระวิญญูณบริสุทธ์ทรงเติมเต็มเธอในทันที

มารีย์ตอบกลับด้วยคำเผยพระวจนะบ้าง ถ้อยคำของเธอเป็นที่รู้จักในชื่อ “Magnificat” (คำภาษาลาตินคำแรกในบทเพลงสรรเสริญนี้ของมารีย์) แท้จริงแล้ว บทเพลงสรรเสริญนี้เกี่ยวกับการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า นี่เป็นบทเพลงแห่งความชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้นและเป็นบทสวดดีแห่งการนมัสการที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพันธสัญญาใหม่ บทเพลงนี้เทียบเท่ากับบทสวดดีใด ๆ ในพันธสัญญาเดิม และดังที่เราได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ บทเพลงนี้มีความคล้ายคลึงอย่างมากกับบทเพลงสรรเสริญอันโด่งดังของฮันนาห์สำหรับการกำเนิดซาอูล บทเพลงนี้เต็มไปด้วยความหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ ภาษาพระคัมภีร์ และคำอ้างอิงถึงพันธสัญญาอับราฮัม:

จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญยกย่องพระเจ้า
และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้ช่วย
ให้รอดของข้าพเจ้า
เพราะพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ฐานะอันต่ำต้อยของผู้รับใช้
ของพระองค์
นับแต่นี้ไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร
เพราะว่าองค์ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า
พระนามของพระองค์บริสุทธ์
พระเมตตาของพระองค์แผ่มาถึงบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์
ทุกชั่วอายุสืบไป
พระองค์ทรงประกอบกิจอันยิ่งใหญ่ด้วย[แขน]ของพระองค์
พระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่ยืนอยู่ในส่วนลึกของความคิด
กระจัดกระจายไป
พระองค์ทรงปลดเจ้านายลงจากบัลลังก์
[และ]ทรงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น
พระองค์ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มเอมด้วยสิ่งดี
แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์

ทรงไม่ลืมที่จะเมตตา

ต่ออับราฮัมและ[พงศ์พันธุ์]ของเขาตลอดไป

ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา (ลูกา 1:46–55

ฉบับอมตธรรมา)

เห็นได้ชัดว่าความคิดจิตใจอันเยาว์วัยของมารีย์นั้นอ้อมเอมไปด้วยพระวanges ของพระเจ้าแล้ว เธอไม่เพียงแต่สะท้อนเสียงจากคำอธิษฐานสองบทของฮันนาห์ (1 ซามูเอล 1:11; 2:1–10) แต่ยังสะท้อนถึงแนวคิดมากมายในบทบัญญัติ บทสวดดี และบรรดาผู้เผยพระวangesอีกด้วย ดังต่อไปนี้

ลูกา 1 (ฉบับอมตธรรมา)	พันธสัญญาเดิม (ฉบับอมตธรรมา)
“จิตใจของข้าพเจ้าสรรเสริญ ยกย่องพระเจ้า” (ข้อ 46)	“จิตใจของข้าพเจ้าปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 ซมอ. 2:1) “จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจะอวดอ้างองค์พระผู้เป็นเจ้า” (สดด. 34:2) “จิตวิญญาณของข้าพองค์จะปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” (สดด. 35:9) “ข้าพเจ้าปีติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างใหญ่หลวง จิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าของข้าพเจ้า” (อสย. 61:10)
“และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าชื่นชมยินดีในพระเจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า” (ข้อ 48)	“พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า” (อสย. 12:2) “นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใด พระเจ้าผู้ชอบธรรมและผู้ช่วยให้รอด” (อสย. 45:21)

มารีย์

ลูกา 1 (ฉบับอัครธรรมา)	พันธสัญญาเดิม (ฉบับอัครธรรมา)
“เพราะพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่ ในฐานะอันต่ำต้อยของผู้รับใช้ของพระองค์” (ข้อ 48)	“หากพระองค์ทรงเลี้ยวแลความทุกข์โศกของผู้รับใช้ของพระองค์และระลึกถึงข้าพระองค์ [และ] ไม่ทรงลืมผู้รับใช้ของพระองค์” (1 ซมอ. 1:11) “พระองค์จะทรงตอบคำอธิษฐานของคนสิ้นไร้ไม้ตอก พระองค์จะไม่ทรงดูแคลนคำทูลวิงวอนของพวกเราเลย” (สดด. 102:17) “พระองค์ผู้ทรงระลึกถึงเราซึ่งอยู่ในฐานะอันต่ำต้อย ความรักมั่นคงของพระองค์ดำรงนิรันดร์” (สดด. 136:23)
“นับแต่ฉันไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผู้ได้รับพร” (ข้อ 48)	“แล้วเลอาห์กล่าวว่า ‘ฉันสุขใจจริงๆ! พวกผู้หญิงจะเรียกฉันว่า[ผู้ได้รับพร]’” (ปฐก. 30:13) “แล้วมวลประชาชาติจะเรียกเจ้าว่าผู้[ได้รับพร]” (มลค. 3:12)
“เพราะว่าองค์ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่เพื่อข้าพเจ้า” (ข้อ 49) “พระนามของพระองค์บริสุทธิ์” (ข้อ 49)	“ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์สูงถึงฟ้าสวรรค์ พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย” (สดด. 71:19) “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำการยิ่งใหญ่เพื่อเรา เราจึงเปี่ยมล้นด้วยความยินดี” (สดด. 126:3) “ไม่มีผู้ใดบริสุทธิ์... เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1 ซมอ. 2:2) “พระนามของพระองค์นั้น[บริสุทธิ์] น่าเกรงขามยิ่งนัก” (สดด. 111:9) “พระองค์ผู้สูงเด่นซึ่งดำรงอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์” (อสย. 57:15)

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

ลูกา 1 (ฉบับอมตธรรมฯ)	พันธสัญญาเดิม (ฉบับอมตธรรมฯ)
“พระเมตตาของพระองค์แผ่มาถึงบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ทุกชั่วอายุสืบไป” (ข้อ 50)	“[ความเมตตา]ของพระองค์ที่มีต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ยิ่งใหญ” (สดด. 103:11) “จากนิรันดร์กาลจบจนนิรันดร์กาล [ความเมตตา]ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่กับผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์อยู่กับลูกหลานของพวกเขา” (สดด. 103:17) “ความชอบธรรมของเราจะดำรงอยู่ตลอดกาล ความรอดของเราจะยั่งยืนสืบไปทุกชั่วอายุ” (อสย. 51:8)
“พระองค์ทรงประกอบกิจอันยิ่งใหญ่ด้วย[แขน]ของพระองค์” (ข้อ 51)	“[แขน]ของพระองค์ทรงฤทธานภาพ [มือ]ของพระองค์แข็งแกร่ง [มือ]ขวาของพระองค์ก็เป็นที่เชิดชู” (สดด. 89:13) “พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นานัปการ [มือ]ขวาและ[แขน]บริสุทธ์ของพระองค์นำ[ชัยชนะ]มา” (สดด. 98:1) “องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเผย[แขน]อันบริสุทธ์ ต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้งปวง” (สดด. 52:10)
“พระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่ยอยงอยู่ในส่วนลึกของความคิดกระจัดกระจายไป” (ข้อ 51)	“ทรงทำให้ศัตรูของพระองค์กระเจิดกระเจิงไปด้วย[มือ]อันเข้มแข็ง” (สดด. 89:10) “จิตใจของมนุษย์จะโน้มเอียงไปในทางชั่วตั้งแต่วัยเด็ก” (ปฐมก. 8:21)

ลูกา 1 (ฉบับอมตธรรมฯ)	พันธสัญญาเดิม (ฉบับอมตธรรมฯ)
“พระองค์ทรงปลดเจ้านายลงจากบัลลังก์ แต่ทรงยกผู้ต่ำต้อยขึ้น” (ข้อ 52)	“องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงกำหนดให้ตายหรือให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำไปสู่แดนผู้ตายและให้เป็นขึ้นมา ความยากจนและความร่ำรวยมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงทำให้ต่ำลงและทรงยกชูขึ้น พระองค์ทรงยกชูผู้ยากไร้ขึ้นจากธุลี ทรงยกคนขัดสนจากกองขี้เถ้า พระองค์ทรงให้เจ้านั้นร่วมกับเจ้านาย และให้เขาครองบัลลังก์อันทรง” (1 ซมอ. 2:6-8) “พระองค์ทรงทำลายผู้เกรียงไกรลงโดยไม่ต้องไต่สวน และทรงตั้งคนอื่นแทนพวกเขา” (โยบ 34:24)
“พระองค์ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มเอมด้วยสิ่งดี แต่ทรงส่งคนมั่งมีไปมือเปล่า” (ข้อ 53)	“พระองค์ทรงให้คนที่กระหายได้อิ่มเอม ทรงให้ผู้หิวโหยอิ่มด้วยสิ่งดี” (สดด. 107:9)
“พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงไม่ลืมที่จะเมตตา ต่ออับราฮัม และ[พงศ์พันธุ์]ของเขาตลอดไป ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา” (ข้อ 54-55)	“พระองค์ทรงระลึกถึงความรักมั่นคงของพระองค์ และความซื่อสัตย์ของพระองค์ต่ออับราฮัมอิสราเอล” (สดด. 98:3) “อิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า” (อสย. 44:21) “พระองค์จะทรงสัตย์จริงต่อยาโคบ และจะแสดงความเมตตาแก่อับราฮัม ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเราเมื่อครั้งนานมาแล้ว” (มคา. 7:20) “[พงศ์พันธุ์]ของอับราฮัมเอ๋ย... พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ตลอดกาล ทรงระลึกถึงพระคำที่ทรงบัญชาไว้ตลอดพันชั่วอายุคน พันธสัญญาที่พระองค์ทรงทำกับอับราฮัม” (สดด. 105:6-9)

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

ผู้คนที่ห่มเทพลึงความศรัทธาของตนไปกับการเทิดทูนมารีย์ควรที่จะเรียนรู้จากแบบอย่างของมารีย์เอง พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่เธอยกย่องสรรเสริญ ขอให้สังเกตว่ามารีย์สรรเสริญพระสิริและความยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในขณะที่เธอยอมรับถึงความต่ำต้อยของตนเองครั้งแล้วครั้งเล่าอย่างไร เธอไม่ได้ยกความดีใด ๆ ให้กับตัวเองเลย แต่เธอสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับพระลักษณะของพระองค์ โดยการเอ่ยถึงพระลักษณะหลักบางประการอย่างเฉพาะเจาะจง เช่น ฤทธาณาภาพของพระองค์ พระเมตตาของพระองค์ และความบริสุทธิ์ของพระองค์ มารีย์ยอมรับอย่างเปิดเผยว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้กระทำกิจยิ่งใหญ่เพื่อเธอ ไม่ใช่ในทางกลับกัน บทเพลงของมารีย์นี้พูดถึงแต่ความยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระสิริของพระองค์ กำลังแขนของพระองค์ และความสัตย์ซื่อของพระองค์ที่มีต่อคนทุกข์ทุกสมัย

การนมัสการของมารีย์นั้นมาจากใจอย่างชัดเจน เธอเต็มล้นด้วยความอัศจรรย์ในพระคุณที่พระเจ้าทรงมีต่อเธอ เธอดูประหลาดใจที่พระเจ้าผู้บริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์ จะทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่เช่นนั้นให้กับคนที่ไม่สมควรเลยอย่างเธอ นี่ไม่ใช่คำอธิษฐานของคนที่อ้างว่าตนปฏิเสธหรืออย่างไร้มลทินโดยปราศจากความเสื่อมทรามของบาปดั้งเดิม ตรงกันข้าม นี่คือการชื่นชมยินดีของผู้ที่รู้จักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของตน เธอสามารถเฉลิมฉลองในความจริงที่ว่า พระเมตตาของพระเจ้ามีต่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพราะตัวเธอเองเกรงกลัวพระเจ้าและได้รับพระเมตตาของพระองค์ และเธอรู้จากประสบการณ์โดยตรงว่า พระเจ้าทรงยกชูผู้ต่ำต้อยและทรงให้คนหิวอิ่มด้วยสิ่งดี เพราะตัวเธอเองก็เป็นคนบาปที่ถ่อมใจ เป็นผู้หิวกระหายความชอบธรรมและได้รับการเติมเต็ม

เป็นธรรมเนียมในคำอธิษฐานของชาวอียิปต์ที่จะกล่าวถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในอดีตที่มีต่อประชากรของพระองค์ (อพย. 15; วนฉ. 5; สดุดี 68; 78; 104; 105; 114; 135; 136; 145; และ ฮบก. 3) มารีย์ปฏิบัติตามธรรมเนียมนี้ในแบบฉบับย่อ เธอระลึกถึงว่าพระเจ้าได้ทรงช่วยเหลืออิสราเอลอย่างไรในการเติมเต็มพระสัญญาทั้งหมดของพระองค์ บัดนี้บุตรของเธอเองจะเป็นการเติมเต็มที่มีชีวิตของพระสัญญาในการช่วยให้รอดของพระเจ้า ไม่น่าแปลกใจเลยที่หัวใจของมารีย์จะเปี่ยมล้นด้วยคำสรรเสริญเช่นนั้น

ความสัมพันธ์ของมารีย์กับบุตรของเธอ

ตลอดการทำพันธกิจของพระคริสต์บนโลก มารีย์ปรากฏตัวเพียงสามเหตุการณ์เท่านั้น ในสองเหตุการณ์นั้นพระเยซูเองทรงปฏิเสธรอย่างชัดเจนถึงแนวคิดที่ว่า สิทธิอำนาจทางโลกของเธอในฐานะมารดาของพระองค์ทำให้เธอมีสิทธิที่จะจัดการกับการงานแห่งการช่วยให้รอดของพระองค์ในทุกด้านแน่นอนว่าพระองค์ทรงทำเช่นนั้นโดยแสดงความเคารพต่อเธออย่างมากที่สุด แต่กระนั้นพระองค์ก็ทรงปฏิเสธอย่างชัดเจนและเด็ดขาดต่อแนวคิดที่ว่า มารีย์เป็นศูนย์กลางผู้ใกล้ชิดพระคุณของพระองค์ในทุกแง่มุม

เหตุการณ์แรกเกิดขึ้นระหว่างงานสมรสที่หมู่บ้านคานา เมื่อพระเยซูทรงทำการอัศจรรย์ครั้งแรกของพระองค์ อัครทูตยอห์นได้บันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า “เมื่อเหล้าองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูพูดกับพระองค์ว่า ‘เราไม่มีเหล้าองุ่น’” (ยอห์น 2:3) เจ้าภาพในงานแต่งงานนั้นคงจะเป็นเพื่อนสนิทของครอบครัวที่มารีย์ห่วงใยมากอย่างไม่ต้องสงสัย (สังเกตข้อ 1 ที่กล่าวว่า “มารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น” แต่ข้อ 2 กล่าวว่า “พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น” ชัดเจนว่ามารีย์กำลังช่วยจัดงานเลี้ยงให้กับเพื่อนของเธอ ดังนั้นเธอจึงเป็นคนแรก ๆ ที่รู้ว่าเหล้าองุ่นจะมีไม่พอ) นอกจากนี้ มารียังรู้ดีว่าพระคริสต์ทรงมีวิธีกาไขสถานการณ์ที่น่าอับอายนี้ได้ และเธอกำลังขอร้องพระองค์อย่างแยบยลให้ทำอะไรสักอย่าง เราไม่รู้ว่าเธอคาดหวังการอัศจรรย์แบบที่พระองค์ทรงกระทำหรือไม่ เธออาจเพียงแค่มั่นใจให้พระองค์ประกาศอะไรบางอย่างเพื่อช่วยปกปิด ความอับอายให้กับเจ้าภาพเท่านั้น หรืออาจเป็นไปได้ที่เธอเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า พระองค์คือผู้เผยพระวจนะที่โมเสสได้บอกล่วงหน้าไว้ และเธอกำลังคาดหวังให้พระองค์ทำการอัศจรรย์เช่นเดียวกับที่โมเสสมักจะเคยทำเพื่อเติมเต็มสิ่งที่ยังขาดอยู่ เธอไม่ได้ร้องขออย่างเปิดเผยแต่ความหมายของเธอนั้นชัดเจนสำหรับบุตรของเธอ

ในส่วนของพระเยซูนั้น พระองค์ทรงตั้งพระทัยที่จะเติมเหล้าองุ่นให้เต็มด้วยการอัศจรรย์อยู่แล้ว เพราะนั่นคือสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในเวลาต่อมา พระองค์ไม่เคยลังเลรีรอ หรือเปลี่ยนใจ (ฮีบรู 13:8) ความจริงที่ว่าพระองค์ทรงทำการอัศจรรย์ในที่สุดนั้นพิสูจน์ให้เห็นว่าพระองค์ทรงวางแผนที่จะทำเช่นนั้น

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

อย่างไรก็ดี พระคัมภีร์บ่งชี้ว่าคำตอบของพระองค์กับมารีย์นั้นค่อนข้างสั้น พระองค์พูดกับมารีย์ตรงไปตรงมาดังที่เธอได้พูดกับพระองค์อย่างแยบยล “พระเยซูตรัสกับนางว่า ‘หญิงเอ๋ย [เรา] เกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า เวลาของ [เรา]ยังไม่มาถึง’” (ยอห์น 2:4 ฉบับคิงเจมส์ฯ) พระองค์ไม่ได้หยาบคาย และไม่มีอะไรบ่งชี้ว่ามารีย์รู้สึกเสียใจหรือขุนเคืองกับคำตอบของพระองค์ คำว่า “หญิงเอ๋ย” เป็นเพียงคำเรียกทางการทั่วไปในวัฒนธรรมสมัยนั้น อีกครั้งหนึ่ง คำตอบของพระองค์แม้จะสั้นแต่ก็ไม่ได้หยาบคาย อย่างไรก็ตาม ปฏิเสธไม่ได้ว่ามีการตำหนิเบา ๆ ในคำพูดและน้ำเสียงของพระองค์ คำถามที่ว่า “เราเกี่ยวข้องอะไรกับท่านเล่า” เป็นการท้าทายที่พบหลายครั้งในพระคัมภีร์ (วณ. 11:12; 2 ซมอ. 16:10; เอสรา 4:2-3; มัทธิว 8:29) ประโยคนี้สื่อถึงน้ำเสียงของความไม่พอใจอย่างชัดเจนและเป็นการดักเตือนอย่างหนักแน่น อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อบ่งชี้ว่ามารีย์รับรู้ว่าเป็นการดูถูก เจตนาของพระองค์ไม่ใช่เพื่อทำร้ายจิตใจ แต่เพื่อแก้ไขให้ถูกต้องและสั่งสอน

มารีย์อาจนึกถึงเหตุการณ์คล้ายกันเมื่อหลายปีก่อน ตอนที่พระเยซูยังเป็นเด็กหนุ่มย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ พระองค์ได้พลัดหลงกับพ่อแม่ที่พระวิหาร หลังจากการค้นหอย่างกระวนกระวาย พวกเขา ก็พบพระองค์ และมารีย์ได้ตำหนิพระองค์เบา ๆ ที่ปล่อยให้พวกเขาเป็นห่วง พระองค์ตอบกลับด้วยท่าทีที่ดูเหมือนจะประหลาดใจจริง ๆ ว่า “[ท่าน]ตามหาเราทำไม? [ท่าน]ไม่รู้หรือว่าเราต้องอยู่ในพระนิเวศของพระบิดาของเรา?” (ลูกา 2:49 ฉบับบอมบัตร์ธรรมฯ) แท้จริงแล้ว พระองค์กำลังปฏิเสธแนวคิดใด ๆ ที่ว่าความหวังโยของบิดาทางโลกของพระองค์สามารถอยู่เหนือสิทธิอำนาจที่สูงกว่าของพระบิดาในสวรรค์ได้

ในงานแต่งงานที่หมู่บ้านคานา คำพูดของพระองค์กับมารีย์ก็คล้ายคลึงกัน ในเรื่องฝ่ายวิญญาณนั้นบทบาททางโลกของเธอในฐานะมารดาไม่ได้ให้สิทธิ์ใด ๆ แก่เธอในการจัดการพันธกิจของพระองค์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการเติมเต็มเจตนารมณ์ของพระบิดาตามกำหนดเวลาของพระบิดา ในฐานะมนุษย์ พระองค์เป็นลูกของเธอ แต่ในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นองค์เจ้านายของเธอ ไม่ใช่ธูระของเธอที่จะสั่งพระองค์ในเรื่องฝ่ายวิญญาณ วิธีที่พระองค์ตรัสกับเธอเพียงแค่ว่าเธอถึงความจริงข้อนี้โดยไม่ได้แสดงการดูหมิ่นต่อเธอแต่อย่างใด

จากนั้นพระองค์ทรงเปลี่ยนน้ำให้เป็นเหล้าองุ่น

มารีย์

หลังจากนั้นมารีย์ก็อยู่แต่เบื้องหลัง เธอไม่เคยแสวงหาหรือยอมรับสถานะอันสูงส่งแบบที่หลายคนพยายามยัดเยียดให้เธอเลย เธอไม่เคยพยายามวิงวอนขอการอัศจรรย์ ความโปรดปรานพิเศษ หรือพรอย่างอื่นให้กับเพื่อนๆ ญาติพี่น้องหรือใครอื่นเลย มันมีเพียงความโง่เขลาเท่านั้นที่ทำให้หลายคนจินตนาการว่าตอนนี้เธอได้แย่งชิงบทบาทนั้นจากฐานะของเธอในสวรรค์แล้ว

มารีย์ปรากฏอีกครั้งระหว่างการทำพันธกิจบนโลกของพระเยซู ขณะที่ฝูงชนแห่กันมาขอการอัศจรรย์จากพระองค์มีจำนวนมากกว่าครั้งไหน ๆ มาระโกบันทึกว่า ข้อเรียกร้องในงานพันธกิจของพระเยซูมีมากเสียจนพระองค์ไม่มีเวลาแม้แต่จะกินอะไรเลย (มาระโก 3:20) สมาชิกครอบครัวที่ใกล้ชิดของพระเยซูเองเริ่มกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยของพระองค์ และพวกเขาสรุป (อย่างผิด ๆ แน่نون) ว่าพระองค์เสียสติไปแล้ว (ข้อ 21) พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขาไปหาพระองค์โดยมีเจตนาจะดึงพระองค์ออกมาจากฝูงชนและจากข้อเรียกร้องมากมายที่พวกเขาร้องขอต่อพระองค์

ขณะเดียวกัน พวกธรรมจารย์บางคนมาจากเยรูซาเล็มและกล่าวว่าหาพระเยซูว่าทรงขับผีออกโดยฤทธิ์อำนาจของเบเอลเซบูล (ข้อ 22) มาระโกวาดภาพที่ชัดเจนของความวุ่นวาย การต่อต้าน และฝูงชนจำนวนมากที่มีความต้องการจำเป็นซึ่งกำลังเบียดเสียดเข้ามาพระเยซูอยู่ ในบริบทนี้เองที่สมาชิกครอบครัวของพระองค์พยายามเข้ามาพาพระองค์ออกไปจากฝูงชนเพื่อความปลอดภัยและเพื่อดูแลสุขภาพจิตของพระองค์เอง มาระโก 3:31-35 บอกเล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้น ดังนี้

เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาและยืนอยู่ข้างนอก พวกเขาใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์ ขณะนั้นฝูงชนกำลังนั่งล้อมรอบพระองค์ พวกเขาทูลพระองค์ว่า “นี่แน่ท่าน มารดาและพวกน้องชายของท่านมาหาท่านอยู่ข้างนอก”

[แต่]พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า “ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา?” พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบนั้นแล้วตรัสว่า “คนเหล่านี้เป็นมารดาและพี่น้องของเรา คนใดที่

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

ทำตามพระทัยของพระเจ้า คนนั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา”

พระเยซูทรงย้ำสาระเดิมอีกครั้ง ในแง่ของการทำงานฝ่ายวิญญาณของพระองค์นั้น ญาติพี่น้องทางโลกของพระองค์ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องสิ่งใดจากพระองค์มากไปกว่าผู้อื่น พระองค์ไม่ได้ยกย่องมารีย์ให้อยู่ในระดับที่สูงกว่าสาวกคนอื่น ๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงรู้ถึงขีดจำกัดความเป็นมนุษย์ของพระองค์ดียิ่งกว่าเธอเสียอีก พระองค์จะไม่ละจากสิ่งที่พระองค์กำลังทำอยู่ แม้เธอจะเร่งเร้าสักเท่าใด พระองค์จะไม่ยอมให้มีสิ่งใดมาขัดจังหวะหรือเบี่ยงเบนความสนใจออกไป แม้แต่ความห่วงใยอย่างจริงใจของเธอในฐานะแมก็ตาม เหมือนเช่นเคย พระองค์ต้องทำพระราชกิจของพระบิดาของพระองค์ และไม่จำเป็นต้องปรึกษาเธอในเรื่องพันธกิจนั้น

อย่างไรก็ตาม เราเห็นมารีย์เรียนรู้ที่จะยอมจำนนต่อพระองค์ในฐานะองค์เจ้านายของเธออีกครั้ง แทนที่จะพยายามควบคุมพระองค์ในฐานะแม่ เธอกลายเป็นหนึ่งในสาวกที่สัตย์ซื่อของพระองค์ เธอดูเหมือนจะเข้าใจความจริงที่ว่า พระองค์มีพันธกิจที่ต้องทำ และเธอไม่สามารถกำกับดูแลกิจการนั้นได้ ในที่สุดเธอก็ติดตามพระองค์ไปจนถึงไม้กางเขน และในตอนบ่ายอันมืดมนนั้น เมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ เธอก็ยืนอยู่ใกล้ ๆ กับบรรดากลุ่มผู้หญิง ฝ้ามองดูด้วยความโศกเศร้าและสยดสยอง การถูกตรึงบนไม้กางเขนเป็นเหตุการณ์ครั้งที่สามและครั้งสุดท้ายที่มารีย์ปรากฏเคียงข้างพระเยซูในระหว่างปีแห่งการทําพันธกิจต่อสาธารณชนของพระองค์

หอกที่แทงทะลุจิตวิญญาณของเธอ

มารีย์ยังมีแสงสว่างมาโดยตลอดว่าวันนี้จะมาถึง เธอคงเคยได้ยินพระเยซูพูดถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (ดังที่พระองค์พูดบ่อยครั้ง) ตามความเป็นจริงแล้ว หมอกแห่งความจริงที่หกลึกเลียงไม่ได้นี้คงเคยปกคลุมความคิดของมารีย์มาตั้งแต่พระเยซูยังเป็นเด็กทารก ไรต้องสงสัยเลยว่า เรื่องนี้คงเป็นหนึ่งในสิ่งที่เธอเก็บไว้และใคร่ครวญในใจของเธอ (ลูกา 2:19, 51) พระกิตติคุณ

ลูกาบันทึกว่า สัญญาณแรกของโสกนาฏกรรมที่กำลังจะเกิดขึ้นนั้นได้เข้ามาในจิตสำนึกของมารีย์อย่างไร

เมื่อพระเยซูยังเป็นทารกแรกเกิด พ่อแม่ฝ่ายโลกของพระองค์ได้นำพระองค์ไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระวิหารตามคำสั่งสอนในอพยพ 13:2, 13 ที่ว่า “จงถวายลูกหัวปีทั้งหมดแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก...จงไถ่บุตรชายหัวปีทั้งหมดของท่าน” โยเซฟและมารีย์นำเด็กสองตัวไปเป็นเครื่องบูชา (ลูกา 2:24) ตามที่บทบัญญัติกำหนดไว้สำหรับผู้ที่ยากจนเกินกว่าจะถวายลูกแกะได้ (เลวีนิติ 12:8) ในวันนั้นครอบครัวเล็ก ๆ จากนาซาเร็ธได้พบกับธรรมิกชนสูงวัยสองคนคือสิเมโอนและอันนา (อันนาจะเป็นหัวข้อในบทต่อไป)

สิเมโอนเป็นชายชราที่พระคัมภีร์บรรยายว่าเป็น “คนชอบธรรมและ[เกรงกลัว]พระเจ้า เขากำลังรอคอยเวลาที่ชนอิสราเอลจะได้รับการปลอบประโลม” (ลูกา 2:25 ฉบับอรรถาธิบาย) พระวิญญาณของพระเจ้าได้เปิดเผยแก่สิเมโอนว่าเขาจะได้รับสิทธิพิเศษในการเห็นพระเมสสิยาห์ก่อนที่จะตาย ในวันที่โยเซฟและมารีย์นำพระเยซูมาถวายที่พระวิหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงนำสิเมโอนมาที่นั่นด้วยเช่นกัน (ข้อ 27)

ทันทีที่สิเมโอนเห็นพระเยซู เขาก็รู้ว่าเด็กทารกนี้คือผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ พระคัมภีร์กล่าวว่า เขาอุ้มพระเยซูเด็กทารกไว้ในอ้อมแขนและกล่าวเป็นคำเผยพระวจนะออกมา จากนั้นเขาก็หันไปหามารีย์และกล่าวว่า “นี่แน่ะ พระกุมารนี้ได้รับการเลือกสรรเพื่อเป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือลุกขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญที่คนจะปฏิเสธ เพื่อที่ว่าความคิดในใจของคนจำนวนมากจะปรากฏแจ้ง ถึงหัวใจของท่านเองก็จะถูกดาบแทงทะลุด้วย” (ข้อ 34–35)

แทบจะเป็นที่แน่นอนว่า ในกระบวนการเขียนพระกิตติคุณของเขา ลูกาได้สอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการเกิดและการดำเนินชีวิตของพระเยซูจากมารีย์ ลูกา 1:1–4 บ่งชี้ว่าเขาได้เข้าถึงคำพยานของผู้เห็นเหตุการณ์หลายคน และเนื่องจากลูกาได้รวบรวมรายละเอียดหลายอย่างที่มีเพียงมารีย์เท่านั้นที่จะรู้ได้ เราจึงมั่นใจพอสมควรว่ามารีย์เองเป็นหนึ่งในแหล่งข้อมูลหลักของลูกา การที่ลูการวบรวมข้อเท็จจริงหลายประการจากชีวิตในวัยเด็กของพระเยซู (2:19, 48, 51) บ่งบอกว่ามันเป็นเช่นนั้นจริง คำพยานของมารีย์เองก็คงจะ

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

เป็นแหล่งข้อมูลของลูกสำหรับบันทึกการเผยพระวจนะของสิเมโอนด้วย เพราะใครเล่านอกจากเธอที่จะรู้และจดจำเหตุการณ์นั้นได้? เห็นได้ชัดว่า คำเผยพระวจนะอันลึกกลับของชายชราผู้นั้นไม่เคยจางหายไปจากความทรงจำของเธอเลย

หลายปีต่อมา ขณะที่มารีย์ยืนมองทหารแหงหนอกเข้าไปที่สี่ข้างของพระเยซู เธอคงรู้สึกราวกับว่าหอกได้แทงทะลุจิตวิญญาณของเธอด้วยเช่นกัน ในขณะนั้นเอง เธออาจนึกถึงคำเผยพระวจนะของสิเมโอน และทันใดนั้น ความหมายที่แท้จริงก็กระจ่างแจ้งแก่เธออย่างเต็มกำลัง

ขณะที่มารีย์มองบุตรของเธอสิ้นพระชนม์อย่างเงียบ ๆ คนอื่นกำลังตะโกนเยาะเย้ยและตำหนิพระองค์อย่างชั่วร้าย ความรู้สึกถึงความอยู่ดีธรรมที่เกิดขึ้นกับพระองค์จะหนักหน่วงในใจของเธออย่างยิ่ง เพราะไม่มีใครเข้าใจถึงความสมบูรณ์แบบที่ปราศจากบาปอย่างสิ้นเชิงของพระเยซูได้ดีไปกว่ามารีย์อีกแล้ว เธอเลียดูพระองค์มาตั้งแต่เป็นทารกตลอดจนถึงวัยเด็ก ไม่มีใครจะรักพระองค์มากไปกว่าเธออีกแล้ว ข้อเท็จจริงเหล่านี้ล้วนแต่จะยิ่งเพิ่มความโศกเศร้าอันเจ็บปวดที่แม่คนหนึ่งจะรู้สึกได้ เมื่อได้เห็นภาพอันน่าสยดสยองเช่นนั้น ความเจ็บปวดจากความทุกข์ของมารีย์นั้นแทบไม่อาจจินตนาการได้เลย กระนั้นเธอก็ยังยืนหยัดด้วยความสงบและนิ่งเงียบ ในขณะที่ผู้หญิงคนอื่นคงจะวิ่งหนีด้วยความหวาดกลัว กรีดร้องและดิ้นพล่านด้วยความตื่นตระหนก หรือไม่ก็ทรุดตัวลงกองกับพื้นด้วยความทุกข์ใจที่ท่วมท้น เห็นได้ชัดว่ามารีย์เป็นผู้หญิงที่ทรงเกียรติและกล้าหาญอย่างแท้จริง

มารีย์ดูเหมือนจะเข้าใจว่า การยืนหยัดเคียงข้างพระเยซูคือการสนับสนุนเพียงรูปแบบเดียวที่เธอจะให้กับพระองค์ได้ในช่วงเวลาอันน่าหวาดกลัวเช่นนี้ แต่กระนั้นมันก็เป็นเพียงการแสดงออกถึงการสนับสนุนต่อสาธารณะเท่านั้น ความทุกข์ส่วนตัวของมารีย์ไม่ได้มีส่วนใด ๆ ในการไถ่บาปของพระองค์เลย ความโศกเศร้าของเธอไม่ได้เพิ่มคุณค่าใด ๆ ให้กับความทุกข์ทรมานที่พระองค์ทรงแบกรับแทนความผิดของผู้อื่น พระองค์กำลังแบกรับบาปของโลก เธอไม่อาจช่วยในเรื่องนั้นได้ และพระองค์ก็ไม่ได้ต้องการความช่วยเหลือจากเธอในฐานะ “ผู้ร่วมไถ่บาป” หรือ “ผู้ร่วมเป็นคนกลาง” แต่อย่างใด “พระเจ้ามีองค์เดียว และคนกลางก็มีแต่เพียงผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์

ผู้ทรงสภาพมนุษย์” (1 ทิโมธี 2:5) มารีย์เองก็ไม่ได้พยายามแทรกเข้าไปในตำแหน่งนั้น แต่เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ผู้คนมากมายยังคงพยายามใส่เธอเข้าไป

ตามความเป็นจริงแล้ว พระเยซูต่างหากที่เป็นฝ่ายช่วยเหลือเธอในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต ขณะเจ็บปวดใกล้สิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงมองเห็นมารีย์ยืนอยู่ใกล้กับกลุ่มผู้หญิงไม่กี่คนและยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักของพระองค์ และมันเป็นครั้งสุดท้ายที่พระเยซูทรงยอมรับความสัมพันธ์ในฐานะมนุษย์กับมารีย์ ในพระกิตติคุณยอห์น เขาได้บรรยายถึงสิ่งที่เกิดขึ้นว่า “เมื่อพระเยซู[มอง] เห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์จึงตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า “หญิงเอ๋ย นี่คือบุตรของท่าน” แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า “นี่คือมารดาของท่าน” แล้วสาวกคนนั้นก็รับมารดาของพระองค์มาอยู่ในบ้านของตนตั้งแต่นั้น” (ยอห์น 19:26-27)

ดังนั้น หนึ่งในภาระครั้งสุดท้ายของพระเยซูบนโลก ก่อนที่พระองค์จะมอบชีวิตแด่พระเจ้า คือการทำให้แน่ใจว่ามารีย์จะได้รับการดูแลตลอดชีวิตที่เหลือของเธอ

การกระทำนั้นเป็นภาพสะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างมารีย์กับบุตรหัวปีของเธอได้อย่างชัดเจน นั่นคือเธอเป็นแม่ทางโลกของพระเยซู แต่พระองค์คือองค์เจ้านายนิรันดร์ของเธอ เธอเข้าใจและยอมรับความสัมพันธ์นั้น เธอก็มลงต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ในเรื่องที่เกี่ยวกับสวรรค์ เช่นเดียวกับในวัยเด็กและวัยเยาว์ที่พระองค์ทรงอยู่ใต้สิทธิอำนาจของเธอในเรื่องทางโลกเสมอ (ลูกา 2:51) ในฐานะแม่ เธอเคยเป็นผู้จัดหาทุกสิ่งให้พระองค์ แต่ในความหมายนิรันดร์และสูงสุดนั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและผู้ทรงจัดเตรียมของ

มารีย์เป็นแม่ที่ไม่เหมือนใครเลย โดยปกติแล้วแม่ที่อยู่ในทางพระเจ้าจะทุ่มเทให้กับภารกิจในการอบรมลูก ๆ ของตนเพื่อสวรรค์ แต่บุตรของมารีย์เป็นองค์เจ้านายและเป็นพระเจ้าผู้สร้างฟ้าสวรรค์ เมื่อเวลาผ่านไป เธอเริ่มเข้าใจความหมายอันลึกซึ้งของความจริงข้อนี้จนกระทั่งมันเต็มเต็มอยู่ในใจของเธอ เธอกลายมาเป็นสาวกและผู้มีศรัทธา ความสัมพันธ์ในฐานะแม่ของเธอกับพระองค์ค่อย ๆ เลือนหายไปอยู่เบื้องหลัง ช่วงเวลาบนไม้กางเขนนั่น—เมื่อพระเยซูทรงมอบมารดาของพระองค์ให้อยู่ในความดูแลทางโลกของยอห์น—ถือเป็นจุดสิ้นสุดอย่างเป็นทางการในแง่ของความสัมพันธ์ทางโลกระหว่างมารีย์กับพระเยซู

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

หลังการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู มารีย์ปรากฏเพียงอีกครั้งเดียวในพระคัมภีร์เท่านั้น ในบันทึกเกี่ยวกับคริสตจักรยุคแรกของลูกา เธอถูกกล่าวถึงในฐานะหนึ่งในบรรดาสาวกที่ร่วมอธิษฐานด้วยกันที่กรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทกอสต์ (กิจการ 1:14) ชื่อของเธอไม่เคยถูกกล่าวถึงในบรรดาจดหมายฝากเลย เป็นที่ชัดเจนว่าคริสตจักรยุคแรกไม่เคยมีความคิดที่จะยกย่องเธอให้เป็นวัตถุนิยมในการเคารพบูชาทางศาสนาเหมือนกับที่หลายคนได้ทำในหน้าประวัติศาสตร์ของธรรมเนียมคริสเตียนต่าง ๆ ในเวลาต่อมา

ตัวมารีย์เองไม่เคยอ้างหรือสร้างว่าเป็นอะไรมากไปกว่าทาสรับใช้หญิงที่ถ่อมใจขององค์พระผู้เป็นเจ้า เธอเป็นคนพิเศษเพราะพระเจ้าทรงใช้เธอในวิธีที่พิเศษ เธอเองคิดว่าตนเป็นหญิงธรรมดาคนหนึ่งเท่านั้น ในพระคัมภีร์เธอถูกพรรณนาว่าเป็นเพียงเครื่องมือที่พระเจ้าทรงใช้เพื่อเติมเต็มแผนการของพระองค์เท่านั้น เธอเองไม่เคยแสดงท่าทีว่าเป็นผู้จัดการแผนงานของพระเจ้า และเธอไม่เคยสนับสนุนให้ใครมองว่าเธอเป็นศูนย์กลางในการแจกจ่ายพระคุณของพระเจ้าแต่อย่างใด มุมมองต่ำต้อยซึ่งสะท้อนออกมาในบทเพลงสรรเสริญพระเจ้า (Magnificat) ของมารีย์ คือวิญญาณแห่งความถ่อมใจอย่างเรียบง่ายแบบเดียวกันที่หล่อหลอมชีวิตและลักษณะนิสัยของเธอทั้งหมด

เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจอย่างยิ่งที่ความเชื่อเชิงมหายทางศาสนาได้เปลี่ยนมารีย์ให้กลายเป็นรูปเคารพไปโดยปริยาย เธอเป็นสตรีที่ควรค่าแก่การเอาเป็นแบบอย่างแน่นอน แต่มารีย์เองคงจะรู้สึกตกใจอย่างไม่ต้องสงสัย หากรู้ว่ามีคนอธิษฐานถึงเธอ เคารพนับถือรูปของเธอ หรือจุดเทียนเพื่อบูชาเธอ ชีวิตและคำพยานของเธอชี้เราไปที่บุตรของเธอย่างสม่ำเสมอ พระองค์ทรงเป็นเป้าหมายแห่งการนมัสการของเธอ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เธอยอมรับว่าเป็นองค์เจ้านาย พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เธอวางใจในทุกสิ่ง เมื่อมองผ่านความสว่างอันบริสุทธิ์ของพระคัมภีร์แล้ว ตัวอย่างของมารีย์เองสอนให้เรากระทำเช่นเดียวกัน

แนวทางการศึกษา

บทที่ 6—มารีย์

1. มารีย์เป็นหนึ่งในผู้หญิงที่มีชื่อเสียงที่สุดในพระคัมภีร์และในประวัติศาสตร์ คุณลักษณะใดที่คุณนึกถึงบ่อยที่สุดเมื่อพูดถึงชีวิตของมารีย์?

2. อ่านลูกา 1:28-35 ในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ แผนการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าสำหรับมารีย์ได้ถูกเปิดเผย แผนการอันน่าอัศจรรย์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของคุณคืออะไร และได้ถูกเปิดเผยแก่คุณอย่างไร?

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

3. การที่มารีย์ยอมรับบทบาทการเป็นหญิงพรหมจารีที่ตั้งครรภ์ แสดงว่าเธอยอมรับความจริงที่ว่าผู้คนจะคิดไม่ดีต่อเธอ คุณให้ความสำคัญกับการทำให้พระเจ้าพอพระทัยหรือการทำให้ผู้คนพอใจมากกว่ากัน? อธิบายคำตอบของคุณ

4. มารีย์และเอลีซาเบธมีความเข้าใจตรงกันทางด้านฝ่ายวิญญาณ คุณมีสายสัมพันธ์ฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งกับใครบ้าง? ความสัมพันธ์นี้มีความสำคัญต่อการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของคุณอย่างไร?

มารีย์

5. การตอบสนองอย่างเป็นธรรมชาติของมารีย์ต่อกิจของพระเจ้าในชีวิตของเธอคือท่าทีแห่งการนมัสการด้วยความจริงใจ การตอบสนองตามธรรมชาติของคุณต่อพระราชกิจของพระเจ้าในชีวิตของคุณคืออะไร? ท่าทีแห่งการนมัสการมีความสำคัญต่อคุณมากน้อยเพียงใด?

6. มารีย์ได้มอบพระเยซูไว้กับพระประสงค์ของพระเจ้า เป็นสิ่งสำคัญที่เราต้องมอบคนที่อยู่ในภายใต้การดูแลของเราไว้กับพระประสงค์ของพระเจ้า ใครคือคนเหล่านั้นที่คุณกำลังมอบให้กับพระเจ้า และพระเจ้ากำลังทำอะไรผ่านชีวิตของพวกเขา?

ผู้ได้รับพรท่ามกลางหญิงทั้งปวง

7. ท้ายที่สุดแล้ว มารีย์ต้องเฝ้าบุตรของเธอตายบนไม้กางเขนของชาวโรมัน คุณคิดว่าเธอรู้สึกอย่างไรเมื่อเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้น? คุณคิดว่าเธอเคยตั้งคำถามถึงพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับพระเยซูหรือไม่? เพราะเหตุใด?

8. มารีย์ไม่เคยอ้างว่าตนเป็นอะไรมากไปกว่าผู้รับใช้ที่ถ่อมใจของพระเจ้า คุณจะเป็นผู้รับใช้ที่ถ่อมใจในชีวิตประจำวันของคุณได้อย่างไร? ลำดับความสำคัญใดบ้างของคุณที่พระเจ้าอาจเปลี่ยนแปลงหรือกำจัดออกไป?

มารีย์

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของมารีย์? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

7

อันนา: พยานผู้สตัยข้อ

ผู้หญิงคนนี้...เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้า...และกล่าวถึง
พระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง

—ลูกา 2:38 (ฉบับคิงเจมส์³)

นิาประหลาดใจอย่างยิ่งที่เมื่อพระเยซูประสูติ มีเพียงไม่กี่คนในอิสราเอล
เท่านั้นที่จดจำพระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้ ไม่ใช่ว่าไม่มีใครเฝ้ารอ
พระองค์ ในช่วงต้นศตวรรษแรก ความคาดหวังเรื่องการเสด็จมาของ
พระเมสสิยาห์อยู่ในระดับสูงสุดเท่าที่เคยมีมา

คำเผยพระวจนะอันโด่งดังของดาเนียลเกี่ยวกับ “พระเมสสิยาห์ ประมุข
ผู้ถูกเจิมไว้” (ดาเนียล 9:24–27) ได้กำหนดวันเวลาไว้อย่างชัดเจน ดาเนียล
เขียนว่า “มี 70 สัปดาห์แห่งปีกำหนดไว้...เพราะฉะนั้นจึงสังเกตและเข้าใจว่า
นับตั้งแต่การที่ถ้อยคำนั้นออกไป ให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัย
[พระเมสสิยาห์] ประมุขผู้ถูกเจิมไว้ ก็เป็นเวลา 7 สัปดาห์ และเยรูซาเล็มจะถูก
สร้างขึ้นพร้อมด้วยคูและลานเมืองเป็นเวลา 62 สัปดาห์” หากคำว่า “สัปดาห์”
ของดาเนียล (ในภาษาฮีบรูแปลตรงตัวว่า “เจ็ด”) ถูกเข้าใจว่าหมายถึง
ช่วงเวลาเจ็ดปี ดาเนียลกำลังบรรยายถึงระยะเวลารวม 483 ปี นั่นคือ “เจ็ด
สัปดาห์” (49 ปี) บวกกับ “หกสิบสองสัปดาห์” (434 ปี) “คำสั่งให้ฟื้นฟูและ
สร้างเยรูซาเล็มขึ้นใหม่” (ฉบับ ขง.) ดูเหมือนจะอ้างถึงพระราชกฤษฎีกา

3 ดูพระคัมภีร์ฉบับคิงเจมส์ภาษาไทยประกอบ - ผู้แปล

อานนา

ของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์เซส (เนหะมีย์ 2:1–8) ซึ่งออกในปี 444 หรือ 445 ก่อนคริสต์ศักราช หากนับปีตามปฏิทินจันทรคติที่มี 360 วัน ตารางเวลาของดาเนียลก็จะกำหนดการปรากฏของ “พระเมสสิยาห์ ประมุขผู้ถูกเจิมไว้” ประมาณปี ค.ศ. 30 ซึ่งเป็นปีที่พระองค์เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างผู้มีชัย

พระคัมภีร์บันทึกว่า เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาเริ่มพันธกิจของท่าน “คนทั้งหลายนั้นกำลังรอคอย และครุ่นคิดเรื่องยอห์นว่า ท่านเป็นพระคริสต์ผู้นั้นหรือไม่” (ลูกา 3:15) ความจริงก็คือ สาวกหลายคนได้พบกับพระคริสต์ครั้งแรกก็เพราะพวกเขากำลังเฝ้ารอด้วยความคาดหวังว่าพระเมสสิยาห์จะปรากฏ และพวกเขามายอห์นบัพติศมาผู้ซึ่งชี้ทางไปถึงพระคริสต์ (ยอห์น 1:27–37)

ความจริงก็คือ ผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อเกือบทุกคนในอิสราเอลต่างก็เฝ้ารอพระเมสสิยาห์ด้วยความคาดหวัง และเสาะหาพระองค์อย่างขะมักเขม้นในช่วงเวลาเดียวกับที่พระเยซูประสูติพอดี แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือ มีคนจำนวนน้อยมากที่ยอมรับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ได้เป็นไปตามความคาดหวังของพวกเขาเลย พวกเขามองหาผู้นำทางการเมืองและการทหารที่มีอำนาจซึ่งจะกลายเป็นกษัตริย์ผู้พิชิต แต่พระองค์กลับเกิดมาในครอบครัวที่เป็นชาวบ้านธรรมดา พวกเขาคงจะคาดการณืไว้ว่า พระองค์จะเสด็จมาด้วยความยิ่งใหญ่ตระการตา แต่พระองค์กลับประสูติในคอกสัตว์ที่แทบจะเป็นความลับเลยทีเดียว

คนเพียงไม่กี่คนที่ยอมรับพระคริสต์เมื่อพระองค์ประสูตินั้น พวกเขาเป็นเพียงคนต่ำต้อยและไม่ได้สลักสำคัญอะไรเลย จริงอยู่ที่พวกโหราจารย์ในมัทธิว 2:1–12 เป็นชาวต่างชาติที่ไม่ใช่ยิว และพวกเขาเป็นคนมั่งคั่ง ทรงอำนาจ และมีอิทธิพลในวัฒนธรรมของพวกเขาเอง แต่ชาวอิสราเอลที่เข้าใจว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์เมื่อตอนพระองค์ประสูตินั้นมีเพียงมารีย์และโยเซฟ พวกคนเลี้ยงแกะ สิเมโอน และอานนาเท่านั้น พวกเขาทุกคนล้วนแต่เป็นคนธรรมดาสามัญ พวกเขารู้ว่าพระองค์เป็นใครได้เพราะทูตสวรรค์บอกพวกเขาว่าพระองค์เป็นใคร หรือไม่ก็ได้รับการเปิดเผยพิเศษในรูปแบบอื่น ลูกาเล่าเรื่องของพวกเขาทั้งหมดตามลำดับ ราวกับว่าเขากำลังเรียกพยานหลายคนมาที่ละคนเพื่อยืนยันเรื่องนี้

พยานคนสุดท้ายที่ลูกาเรียกมาคืออานนา พระคัมภีร์กล่าวถึงเธอไว้เพียงสามข้อเท่านั้น คือ ลูกา 2:36–38 และเธอไม่เคยถูกกล่าวถึงอีกเลยใน

พยานผู้สวดชื่อนี้

พระคัมภีร์ แต่สามข้อนี้ก็เพียงพอที่จะสร้างชื่อเสียงให้เธอในฐานะหญิงที่พิเศษอย่างแท้จริง ดังนี้

ยังมี[ผู้เผยพระวจนะ]หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟานูเอล ในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนขรมาากแล้ว มีสามีตั้งแต่ยังเป็นสาว พรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี แล้วก็เป็นม่ายมาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน ในขณะนั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกษัตริย์ให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง (ฉบับคิงเจมส์)

เหตุการณ์นี้เป็นฉากเดียวกับที่เราพบไว้ในช่วงท้ายของบทที่แล้ว ลิเมโอนเพิ่งอุ้มทารกเยซูและกล่าวคำอวยพรเชิงเผยพระวจนะแด่พระองค์ ลูกาเขียนว่า “ในขณะนั้น” อันนาก็เดินผ่านมาและเข้าใจทันทีว่ากำลังเกิดอะไรขึ้นและพระคริสต์คือใคร บางทีเธออาจได้ยินคำอวยพรของลิเมโอน เธอน่าจะรู้จักลิเมโอนเป็นการส่วนตัว ชัดเจนว่าอันนาเป็นที่รู้จักดีในพระวิหาร และลิเมโอนถูกบรรยายว่า “เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า” (ข้อ 25 ฉบับคิงเจมส์) ทั้งสองคนมีอายุมากแล้ว จึงดูไม่น่าเป็นไปได้ที่พวกเขาจะไม่เคยพบกันมาก่อน อาจเป็นเพราะว่าการรู้จักชื่อเสียงของลิเมโอนว่าเป็นคนชอบธรรมที่ความคาดหวังเดียวในชีวิตคือการได้เห็น “การพลบโยนอิสราเอล” ด้วยตาตนเองก่อนตาย อันนาจึงหยุดและสังเกตเมื่อเธอได้ยินคำอวยพรอันน่ายินดีที่เขากล่าวกับพระเยซู

เช่นเดียวกับหญิงพิเศษทุกคนที่เราได้พบมาแล้ว ความหวังและความฝันของอันนาเต็มไปด้วยความคาดหวังถึงพระเมสสิยาห์ เธอรู้จักพระสัญญาในพันธสัญญาเดิม และเข้าใจว่าความรอดจากความบาปและพระพรในอนาคตของอิสราเอลนั้นขึ้นอยู่กับความเชื่อของพระเมสสิยาห์ ความปรารถนาของเธोजึงเห็นพระองค์ได้รับการเติมเต็มอย่างกระตือรือร้นและน่าประหลาดใจในวันหนึ่ง ขณะที่เธอทำกิจวัตรประจำวันตามปกติในพระวิหาร

อันนา

อันนาปรากฏเพียงช่วงเวลาสั้น ๆ ในพระกิตติคุณลูกา แต่การที่เธอถูกรวมไว้ในนั้นทำให้ชีวิตและคำพยานของเธอมีความสำคัญมากขึ้น เธอได้รับพระพรจากพระเจ้าให้เป็นหนึ่งในพยานกลุ่มเล็ก ๆ ที่รู้และเข้าใจความสำคัญของการประสูติของพระเยซู และเธอไม่ได้พยายามเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ ด้วยเหตุนี้เธอจึงกลายเป็นหนึ่งในพยานคนแรกและยืนยาวที่สุดของพระคริสต์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ไม่ว่าพระกิตติคุณลูกาจะถูกประกาศที่ใด คำพยานของเธอก็ยังคงนำผู้อื่นมาถึงพระผู้ช่วยให้รอด ด้วยเหตุนี้เธอจึงสมควรได้รับตำแหน่งที่สำคัญในรายชื่อของบรรดาผู้หญิงที่พิเศษ

แท้จริงแล้ว มีหลายอย่างที่เกี่ยวเกี่ยวกับชีวิตอันพิเศษของอันนาที่เราสามารถเก็บเกี่ยวได้จากพระคัมภีร์สามข้อสั้น ๆ นี่ที่กล่าวถึงเธอ เรื่องราวของลูกาเต็มไปด้วยวลีสำคัญที่ให้ความเข้าใจลึกซึ้งเกี่ยวกับชีวิตและอุปนิสัยของอันนา

“เธอเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง”

ลูกาแนะนำเธอดังนี้ว่า “มีผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่งชื่ออันนา” (ลูกา 2:36) ชื่อของเธอในภาษาฮีบรูเหมือนกับ “ฮันนาห์” พึงระลึกว่าจากเรื่องราวของฮันนาห์มารดาของซามูเอล ชื่อนี้มีความหมายว่า “พระคุณ”—เป็นชื่อที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงที่อยู่ในทางพระเจ้าและมีศักดิ์ศรี คุณลักษณะของอันนามีความคล้ายคลึงกันอย่างน่าทึ่งกับผู้ที่ชื่อเหมือนกันในพันธสัญญาเดิม หญิงทั้งสองถูกกล่าวถึงเป็นพิเศษในด้านการอธิษฐานและการอดอาหาร ทั้งสองคนรู้สึกเหมือนอยู่บ้านเมื่ออยู่ในพระวิหาร และทั้งสองคนเผยพระวจนะ ในกรณีของฮันนาห์ คุณจะจำได้ว่าคำอธิษฐานแห่งการเฉลิมฉลองของเธอ (1 ซามูเอล 2:1–10) ก็เป็นบทเพลงสุดดีเชิงเผยพระวจนะเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เช่นกัน อันนาถูกกล่าวว่าเป็นผู้เผยพระวจนะหญิงที่เตรียมใจของตนเองพร้อมสำหรับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์

ลูกาหมายความว่าอย่างไรเมื่อเรียกเธอว่าผู้เผยพระวจนะหญิง? ลูกาไม่ได้หมายความว่าอันนาทำนายอนาคต เธอไม่ใช่หมอดู เขาไม่ได้แม้แต่จะบอกด้วยซ้ำว่าเธอได้รับการเปิดเผยพิเศษจากพระเจ้า คำว่าผู้เผยพระวจนะหญิงหมายถึง

พยานผู้สวดชื่อนี้

ผู้หญิงที่พูดพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น นักเทศน์ที่ประกาศพระวจนะของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อก็ถือว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะ” ตามความเข้าใจทั่วไปในพระคัมภีร์ และผู้เผยพระวจนะหญิงก็คือผู้หญิงที่อุทิศตนเป็นพิเศษในการประกาศพระวจนะของพระเจ้า

อันนาอาจเป็นครูสอนพันธสัญญาเดิมให้แก่ผู้หญิงคนอื่น หรือเธออาจมีพันธกิจส่วนตัวที่พระวิหารโดยการหนุนใจและส่งสอนจากพระคัมภีร์ภาษาฮีบรูแก่ผู้หญิงคนอื่นที่มานมัสการ ไม่มีอะไรบ่งบอกว่าเธอเป็นแหล่งที่มาของการเปิดเผย หรือเคยได้รับการเปิดเผยพิเศษใด ๆ โดยตรง แม้แต่การที่เธอตระหนักว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์ก็ดูเหมือนจะมาจากการเปิดเผยแก่สิเมโอนและเธอได้อธินในภายหลัง อย่างไรก็ตาม เธอถูกเรียกว่าเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง เพราะเป็นนิสัยของเธอที่จะประกาศความจริงของพระวจนะของพระเจ้าแก่ผู้อื่น และของประทานในการประกาศความจริงของพระเจ้านี้ ก็ได้กลายเป็นส่วนสำคัญในพันธกิจที่ผู้คนยังคงจดจำเธอได้จนถึงทุกวันนี้

ตลอดทั้งพันธสัญญาเดิม มีเพียงผู้หญิงห้าคนที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ผู้เผยพระวจนะหญิง” คนแรกคือมิเรียมพี่สาวของโมเสส ซึ่งถูกระบุว่าเป็นผู้เผยพระวจนะหญิงในอพยพ 15:20 ตอนที่เธอนำผู้หญิงชาวอิสราเอลร้องเพลงสดุดีสรรเสริญพระเจ้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่ฟาโรห์และกองทัพของเขาจมน้ำ บทเพลงสดุดีที่่อนเดียวที่มีเมื่มีร้องนั้นเป็นเนื้อหาทั้งหมดของคำเผยพระวจนะเพียงครั้งเดียวที่มีการบันทึกไว้ (ข้อ 21) ความจริงที่ว่าพระเจ้าเคยตรัสผ่านทางเธอนั้น นำเสียดาบที่กลับกลายเป็นเหตุให้เธอเกิดความเยอหยิ่งและกบฏในเวลาต่อมา (กัณดารวิถี 12:1-2) และพระเจ้าทรงลงโทษเธอเพราะบาปนั้นโดยทรงให้เธอเป็นโรคเรื้อนชั่วคราว (ข้อ 9-15)

ในผู้วินิจฉัย 4:4 เราได้พบกับผู้หญิงคนที่สองในพันธสัญญาเดิมที่ถูกระบุว่าเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง: “ผู้เผยพระวจนะหญิงคนหนึ่ง...ชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิดาห์” (ผู้วินิจฉัย 4:4) เดโบราห์เป็นผู้หญิงคนเดียวในบรรดาผู้วินิจฉัยที่นำชาวเยกอนก่อนที่จะมีการสถาปนาระบบกษัตริย์ในอิสราเอล อันที่จริงเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวในพระคัมภีร์ทั้งหมดที่เคยดำรงตำแหน่งผู้นำเช่นนั้น และได้รับพรสำหรับบทบาทนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าดูเหมือนจะยกเธอขึ้นเพื่อตำหนิผู้ชายในรุ่นของเธอที่กลัวจนไม่กล้าทำอะไรเลย เธอไม่ได้มองตัวเอง

อันนา

ว่าเป็นผู้แย่งชิงอำนาจของผู้ชาย แต่เป็นผู้หญิงที่ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะแม่ ในขณะที่ผู้ชายอย่างบาราคกำลังได้รับการเลี้ยงดูให้ก้าวเข้าสู่บทบาทการเป็นผู้นำที่เหมาะสม (ผู้วินิจฉัย 5:12) นั่นจึงเป็นเหตุผลที่เธอเรียกตัวเองว่า “มารดาในอิสราเอล” (ผู้วินิจฉัย 5:7) เธอให้คำสั่งสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแก่บาราค (ผู้วินิจฉัย 4:6) ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าเธอได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าอย่างน้อยก็ในครั้งหนึ่งนั้น

ใน 2 พงศกัณธีย์ 22:14 พระคัมภีร์กล่าวถึงฮุลดาห์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง ในข้อ 15–20 ฮุลดาห์ได้รับพระวจนะจากพระเจ้าเพื่อกล่าวแก่ฮิลคียาห์มหาปุโรหิตและคนอื่น ๆ ไม่มีข้อมูลอื่นใดเกี่ยวกับตัวเธอหรือภูมิหลังของเธอเลย อันที่จริง เธอถูกกล่าวถึงเพียงแคในข้อความนี้ และในข้อพระคัมภีร์คู่ขนานกันใน 2 พงศาวดาร 34:22–28

ผู้หญิงอีกสองคนที่ถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะหญิงในพันธสัญญาเดิมได้แก่ หญิงคนหนึ่งซึ่งไม่เป็นที่รู้จักชื่อโนอาดียาห์ (เนหะมีย์ 6:14) โดยเธอถูกจัดอยู่ในกลุ่มผู้เผยพระวจนะเท็จ และภรรยาของอิสยาห์ (อิสยาห์ 8:3) ซึ่งถูกเรียกว่าผู้เผยพระวจนะหญิงก็เพียงเพราะว่าเธอแต่งงานกับอิสยาห์ ไม่ใช่เพราะเธอเองได้เผยพระวจนะ (เว้นแต่การที่เธอตั้งชื่อลูกชายว่า “มาเซอร์-ชาลาล-หาซ-บัส” จะนับว่าเป็นคำเผยพระวจนะ)

น้อยครั้งมากที่พระเจ้าจะตรัสกับประชากรของพระองค์ผ่านผู้หญิง และไม่เคยมีผู้หญิงคนใดที่มีพันธกิจเผยพระวจนะอย่างต่อเนื่องเช่นเดียวกับเอลียาห์ อิสยาห์ หรือผู้เผยพระวจนะสำคัญคนอื่น ๆ ในพันธสัญญาเดิม กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ไม่มีข้อความตอนใดในพระคัมภีร์ที่บ่งชี้ว่าเคยมีผู้หญิงดำรงตำแหน่งเป็นผู้เผยพระวจนะเลย แนวคิดที่ว่า “ผู้เผยพระวจนะหญิง” เป็นคำศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกตำแหน่งอย่างเป็นทางการ หรือเป็นพันธกิจที่ได้รับการเปิดเผยโดยตรงอย่างต่อเนื่องนั้นไม่มีปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์

ดังนั้น การที่ลูการะบุว่าอันนาเป็น “ผู้เผยพระวจนะหญิง” จึงไม่ได้หมายความว่าเธอได้รับการเปิดเผยจากพระเจ้าเป็นการส่วนตัวเสมอไป เมื่อลูการะบุว่า “ผู้เผยพระวจนะหญิง” เราไม่ควรนึกภาพว่าเธอกำลังดำรงตำแหน่งนี้อยู่ มีความเป็นไปได้มากที่สุดว่า คำนั้นหมายถึงว่าเธอมีชื่อเสียงในฐานะครุที่มีของประทานในการสอนผู้หญิงคนอื่น และเป็นผู้หนุนใจที่สัตย์ซื่อ

พยานผู้สตัยชื่อ

แก่เพื่อนผู้มัสการในพระวิหาร เมื่อใดที่เธอพูด เรื่องที่เธอพูดนั้นก็เกี่ยวกับพระวณะของพระเจ้า เห็นได้ชัดว่าเธอใช้เวลาทั้งชีวิตเก็บซ่อนพระวณะของพระเจ้าไว้ในใจ และแน่นอนว่านั่นคือสิ่งที่เธอมีจะพูดอยู่เสมอ ดังนั้นเมื่อลูกาเรียกเธอว่า “ผู้เผยพระวณะหญิง” เขาได้ให้อาณาจักรเกี่ยวกับคุณลักษณะของเธอ และบอกเป็นนัยว่าอะไรคือสิ่งที่อยู่ในใจและในบทสนทนาของเธอ

“จากเผ่าอาเซอร์”

อัครทูตเปโตรเพิ่มเติมว่าเป็น “บุตรของฟาเนลในเผ่าอาเซอร์” (ลูกา 2:36) การกล่าวถึงเชื้อสายของเธอนั้นไม่ใช่เรื่องปกติ อาเซอร์เป็นบุตรคนที่แปดของยาโคบ เขาเป็นบุตรของสิบลูกพี่ลูกน้องของเลอาห์และภรรยาน้อยของยาโคบ (ปฐมกาล 30:12–13) ชนเผ่าที่สืบเชื้อสายมาจากอาเซอร์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรอิสราเอลฝ่ายเหนือที่ละทิ้งความเชื่อ

หากคุณจำประวัติศาสตร์ในพันธสัญญาเดิมได้ คุณจะรู้ว่าอาณาจักรอิสราเอลแตกแยกกันหลังจากสมัยของซาโลมอน สิบเผ่าทางเหนือได้ก่อตั้งเป็นชาติอิสระพร้อมกับมิกษัตริย์เป็นของตนเอง (ซึ่งไม่ใช่ผู้สืบราชบัลลังก์อย่างถูกต้องตามสายเลือดของดาวิด แต่เป็นผู้แย่งชิง) ตั้งแต่นั้นมา ในพันธสัญญาเดิมคำว่า “อิสราเอล” จึงหมายถึงอาณาจักรทางเหนือที่ละทิ้งความเชื่อ ส่วนอาณาจักรทางใต้ใช้ชื่อว่า “ยูดาห์” (เพราะยูดาห์เป็นเผ่าที่มีขนาดใหญ่กว่ามาก ในบรรดาสองเผ่าที่เหลืออยู่ทางใต้—อีกเผ่าหนึ่งคือเบนยามิน)

อาณาจักรทางใต้ยังคงรักภักดีต่อบัลลังก์ของดาวิด แน่แน่นอนว่ากรุงเยรูซาเล็มตั้งอยู่ใจกลางของอาณาจักรทางใต้ ใกล้กับเขตแดนระหว่างเผ่ายูดาห์และเผ่าเบนยามิน พระวิหารที่นั่นยังคงเป็นสถานที่แห่งเดียวที่ปุโรหิตแท้สามารถถวายเครื่องบูชาได้ ชาวอิสราเอลที่สตัยชื่อจำนวนไม่มากจากสิบเผ่าทางเหนือได้อพยพลงใต้เพื่อจะได้ไม่ถูกตัดขาดจากพระวิหาร แต่การทำเช่นนั้นพวกเขาได้สละที่ดินของครอบครัวและมรดกของตนเองไป

ยูดาห์และอิสราเอลเป็นอิสระแยกจากกันเป็นเวลาหลายชั่วอายุคน บางครั้งพวกเขาก็เป็นพันธมิตรที่ไม่ค่อยไว้วางใจกัน แต่ส่วนใหญ่แล้วบรรดาภักดิ์ของพวกเขามักเป็นศัตรูกันอย่างขมขื่น การละทิ้งความเชื่อและการ

อันนา

กราบไหว้รูปเคารพเป็นภัยคุกคามทั้งสองอาณาจักรอย่างต่อเนื่อง พระเจ้าทรงส่งผู้เผยพระวจนะมาเตือนทั้งเผ่าทางเหนือและทางใต้เกี่ยวกับความเสื่อมถอยฝ่ายวิญญาณของพวกเขา แต่โดยส่วนมากแล้วผู้เผยพระวจนะเหล่านั้นกลับถูกปฏิเสธจากทั้งสองพรมแดน กษัตริย์ชั่วร้ายขึ้นครองบัลลังก์ทั้งสองอาณาจักร ยูดาห์ยังพอมีกษัตริย์ที่ดีและอยู่ในทางพระเจ้าอยู่บ้าง แต่กษัตริย์ของอิสราเอลทุกคนล้วนชั่วร้าย

โดยธรรมชาติแล้ว อิสราเอลที่ละทิ้งความเชื่อได้สร้างสถานนมัสการแห่งใหม่และตั้งระบบปุโรหิตขึ้นมาเอง สิ่งเหล่านี้ได้นำไปสู่ความเสื่อมทรามโดยสิ้นเชิงของศาสนายิวในอาณาจักรเหนืออย่างรวดเร็ว รูปแบบของศาสนา นอกรีตที่ชั่วร้ายยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ได้แทรกซึมเข้าไปในวัฒนธรรม ท้ายที่สุดในปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช ชาวอัสซีเรียได้พิชิตสิบเผ่าทางเหนือและกวาดต้อนผู้คนส่วนใหญ่ไปเป็นเชลย มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้กลับมา

การที่อันนาสืบเชื้อสายมาจากเผ่าอาเซอร์แสดงให้เห็นว่าเชื้อสายของเธอเป็นผลมาจากพระคุณของพระเจ้า บรรพบุรุษของเธออาจจะอพยพลงใต้ก่อนที่อัสซีเรียจะพิชิตอิสราเอล หรือไม่ก็เป็นหนึ่งในกลุ่มเล็ก ๆ ที่กระจัดกระจายไปซึ่งกลับมาจากความเป็นเชลย ไม่ว่ากรณีใด ๆ เธอก็เป็นส่วนหนึ่งของผู้เชื่อส่วนน้อยที่ยังคงเหลืออยู่จากอาณาจักรทางเหนือ และด้วยเหตุนี้ เธอจึงเป็นสัญลักษณ์ที่มีชีวิตของความสัตย์ซื่อของพระเจ้าต่อประชากรของพระองค์

“แล้วก็เป็นม่าย”

เมื่อถึงเวลาที่พระเยซูประสูติ อันนาก็มีอายุมากแล้ว ชีวิตของเธอไม่ได้ราบรื่นนัก โลกทั้งใบของเธอพังทลายด้วยโศกนาฏกรรมตั้งแต่ยังสาว ดูเหมือนจะเป็นก่อนที่เธอจะมีลูกด้วยซ้ำ สามิเธอเสียชีวิตหลังจากแต่งงานได้เจ็ดปี และเธอก็เป็นโสดมาตลอดนับแต่นั้น

ข้อความในภาษากรีกไม่ชัดเจนเกี่ยวกับอายุที่แน่นอนของเธอ (“หญิงคนนี้เป็นม่ายมาประมาณแปดสิบสี่ปี”) ⁴ อาจหมายความว่าตามตัวอักษรว่าเธอเป็น

4 แปลตามพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ New King James Version เนื่องจากผู้เขียนกำลังพูดถึงประเด็นความไม่แน่นอนของอายุ - ผู้แปล

พยานผู้สัจย์ชื่อ

มายมาแล้วแปดสิบสี่ปี โดยสันนิษฐานว่าเธอแต่งงานตั้งแต่อายุยังน้อยมาก (อย่าลืมว่าสิบสามปีเป็นอายุทั่วไปสำหรับการหมั้นหมายในสังคมนั้น) จากนั้นอยู่กับสามีเจ็ดปีก่อนที่เขาจะเสียชีวิต นั่นก็จะทำให้เธอมีอายุอย่างน้อย 104 ปี—แก่มาจริง ๆ แต่ก็เป็นไปได้

อย่างไรก็ตาม เป็นไปได้มากกว่าที่ข้อความกำลังกล่าวว่า เธอเป็นหญิงม่ายที่มีอายุแปดสิบสี่ปีแล้วในขณะนั้น เธอแต่งงานได้เจ็ดปีเมื่อสามีเสียชีวิต และเมื่อไม่ได้แต่งงานใหม่ เธอจึงใช้ชีวิตเป็นหญิงม่ายมานานกว่าหกสิบปีแล้ว

การเป็นม่ายในสังคมนั้นเป็นเรื่องยากลำบากอย่างยิ่ง แทบจะรับประกันได้เลยว่าชีวิตต้องอยู่ในความยากจนสุด ๆ นั่นคือเหตุผลที่ในคริสตจักรยุคแรก อัครทูตเปาโลได้ขอร้องให้หญิงม่ายที่อายุยังน้อยแต่งงานใหม่ (1 ทิโมธี 5:14) เพื่อไม่ให้คริสตจักรต้องแบกรับภาระในการดูแลพวกเธอมากเกินไป

อันนาอาจดำรงชีวิตด้วยความช่วยเหลือจากผู้อื่น หรือเลี้ยงดูตัวเองด้วยมรดกที่เหลืออยู่เล็กน้อยของครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นทางใด เธอคงใช้ชีวิตอย่างประหยัด บริสุทธ์ และสุ่มรอบคอบ ลูกาเพิ่มเติมว่าเธอ “อยู่รับใช้พระเจ้า ด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน” (ลูกา 2:37 ฉบับคิงเจมส์ฯ)—ซึ่งทำให้เห็นภาพชีวิตและการรับใช้ของหญิงชราผู้สง่างาม เยียบสงบ และอุทิศตนคนนี้ชัดเจนยิ่งขึ้น

“นางไม่เคยออกไปจากบริเวณพระวิหารเลย”

ลูกาได้ให้รายละเอียดสำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับอันนาว่า “นางไม่เคยออกไปจากบริเวณพระวิหารเลย” (ลูกา 2:37) ซึ่งเป็นคำกล่าวที่เน้นย้ำชัดเจน บ่งบอกว่าลูกาต้องการจะสื่อถึงความหมายตามตัวอักษร เห็นได้ชัดว่าอันนาอาศัยอยู่ที่บริเวณพระวิหาร โดยที่ลานชั้นนอกมีห้องพักบางส่วน (เนหะมีย์ 13:7–9) ซึ่งเป็นห้องพักเล็ก ๆ น่าจะใช้เป็นที่พักชั่วคราวสำหรับปุโรหิตที่มาทำหน้าที่ในพระวิหารปีละสองสัปดาห์

บางทีอาจเป็นเพราะความสัตย์ซื่อที่ยาวนานของเธอ ของประทานฝ่ายวิญญาณที่เห็นได้ชัด การอุทิศตนที่มั่นคงต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และความมุ่งมั่นอย่างต่อเนื่องในการรับใช้ผ่านการอธิษฐานและการอดอาหาร เจ้าหน้าที่

อันนา

ในพระวิหารจึงได้จัดหาห้องเล็ก ๆ ให้เธอพักอาศัย ตอนนี้เธอแก่เกินกว่าจะทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลแล้ว แต่อาจเป็นไปได้ว่าเธอเคยทำหน้าที่นั้นมาก่อน และที่פקןนี้ได้มอบให้เธอเป็นที่ยู่ออาศัยตลอดชีวิต ไม่ว่ากรณีใด ๆ ในที่สุดแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงเป็นผู้จัดเตรียมที่อยู่สำหรับพระองค์ในพระนิเวศของพระองค์ให้เธอด้วยพระองค์ และทรงจัดการทุกอย่างด้วยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระองค์ไม่ว่าเธอจะมีข้อตกลงใด ๆ กับผู้ดูแลพระวิหารก็ตาม

เห็นได้ชัดว่าอันนาเป็นหญิงที่พิเศษอย่างยิ่งในสายตาของทุกคนที่รู้จักเธอ เธอดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายที่สุด เธออยู่ที่พระวิหารเสมอ เธออุทิศตนทั้งสิ้นและเฉพาะเจาะจงต่อการปรนนิบัติและนมัสการพระเจ้า—โดยเฉพาะผ่านการอธิษฐานและการอดอาหารของเธอ

ลักษณะการอธิษฐานของเธอที่มาพร้อมกับการอดอาหารบ่งบอกถึงการปฏิเสธตนเองและความจริงใจของเธอ การอดอาหารเพียงอย่างเดียวไม่ใช่การฝึกฝนที่มีประโยชน์นัก การงดเว้นจากอาหารในตัวเองไม่ได้มีผลลึกลับทางฝ่ายวิญญาณใด ๆ แต่การอดอาหาร*พร้อมกับการอธิษฐาน*นั้นเผยให้เห็นถึงจิตใจที่จดจ่อกับการอธิษฐาน และปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะได้รับพรที่ตนแสวงหาจนคนนั้นไม่สนใจเรื่องการกินเลย นั่นคือตอนที่การอดอาหารมีคุณค่าอย่างแท้จริง

ดูเหมือนอันนาได้ทำสิ่งเหล่านี้เป็นรูปแบบชีวิตมาแล้วถึงหกสิบสี่ปีหรืออาจนานกว่านั้น นี่คือผู้หญิงที่มีความปรารถนาแรงกล้าอย่างแท้จริง! คุณคิดว่าอันนาอธิษฐานเรื่องอะไร? แน่นอนว่าเธอคงอธิษฐานอยู่หลายเรื่อง แต่ก็แทบไม่ต้องสงสัยเลยว่า หนึ่งในหัวข้อหลักของคำอธิษฐานของเธอคือการวิงวอนอย่างจริงจังเพื่อสิ่งเดียวกับที่สิเมโอนเฝ้ารอคอยอย่างใจจดใจจ่อ นั่นคือ “การปลอบโยนอิสราเอล” (ลูกา 2:25) เช่นเดียวกับเอวา ความหวังของเธอคือเพื่อเมล็ดพันธุ์นั้นจะบดขยี้หัวของงูให้แหลก เช่นเดียวกับซาร่าห์ เธอเฝ้ารอคอยเมล็ดพันธุ์ของอับราฮัมผู้ที่จะอวยพรทุกชนชาติในโลก เธออธิษฐานขอพระเจ้าให้ส่งพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงสัญญาไว้ (พระเมสสิยาห์) มาโดยเร็ว

ความเชื่ออันน่าทึ่งของอันนาเกิดจากข้อเท็จจริงที่ว่าเธอเชื่อในคำสัญญาทั้งหมดที่มีเต็มอยู่ในพันธสัญญาเดิม เธอยึดถือพระวจนะของพระเจ้าอย่าง

พยานผู้สัจย์ชื่อ

จริงจัง เธอรู้ในใจว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา และไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เลยว่า คำอธิษฐานแรกและสำคัญที่สุดของเธอคือขอให้เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในไม่ช้า

ผมเชื่อมั่นว่าอานนามีความรู้เรื่องความจริงฝ่ายวิญญาณอย่างลึกซึ้ง อย่าลืมนะ เธอมาจากผู้เชื่อส่วนน้อยที่ยังคงเหลืออยู่ไม่ใช่คนส่วนใหญ่ที่ละทิ้งความเชื่อ เธอไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องในความผิดและความหน้าซื่อใจคดที่พระเยซูจะทรงตำหนิพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีในภายหลังเลย เธอไม่ได้มีส่วนในระบบแลกเปลี่ยนเงินในพระวิหารที่ทำให้พระองค์ทรงพระพิโรธ เธอรู้ว่าพวกฟาริสีเป็นพวกกกุณเฑาะ์นิยมที่เสื่อมทราม เธอเข้าใจว่าพวกสะดูสีเป็นพวกเสรีนิยมที่ว่างเปล่าฝ่ายวิญญาณ เธอรักพระเจ้าของเธอจริง เธอเข้าใจพระทัยและความคิดของพระองค์ เธอเชื่อพระวาทะของพระองค์อย่างจริงใจ เธอเป็นผู้หญิงที่น่าทึ่งมากเสียจริง—บางทีอาจเป็นหนึ่งในคนที่ม่ใจเชื่อศรัทธาที่สุดเท่าที่เราจะพบได้ในพระคัมภีร์ นึกไม่ออกเลยว่าจะมีใครอีกไหมที่อดอาหารและอธิษฐานอย่างสัตย์ซื่อมาเป็นเวลานานกว่าหกสิบปี!

พระเจ้ายกกำลังจะตอบคำอธิษฐานของเธอด้วยวิธีที่น่าตื่นเต้นที่สุด ข้อ 38 กล่าวว่า เมื่อสิเมโอนกล่าวคำอวยพรเชิงเผยพระวาทะกับแก่พระคริสต์ที่ยังทรงเป็นทารกและบิดามารดาทางโลกของพระองค์ “ในขณะนั้น” อานนาก็เข้ามา พระวิหารของเฮโรดนั้นเป็นอาคารขนาดใหญ่โต และพื้นที่รอบพระวิหารก็กว้างขวางมาก โดยมีลานล้อมรอบซึ่งมีผู้คนหลายพันคนมักจะเดินผ่านไปมาอยู่แทบตลอดเวลา

โยเซฟและมารีย์ไม่ได้รู้จักกับสิเมโอน แต่โดยการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าและการทรงนำด้วยอำนาจอธิปไตยของพระวิญญาณของพระองค์ พระองค์ทรงนำพวกเขามาพบกัน (ข้อ 27) ในขณะนั้นเอง เมื่อสิเมโอนกำลังอวยพรเด็กทารกด้วยถ้อยคำเผยพระวาทะที่ได้รับการดลใจ พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำหญิงชรานี้มายังที่ที่เธอสามารถได้ยินถ้อยคำเหล่านั้น คำบรรยายของลูกาเป็นรูปแบบที่เรียบง่าย: “ในขณะนั้น ผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณพระเจ้า” (ข้อ 38)

ทันใดนั้น ทุกสิ่งที่เธอได้อธิษฐานและอดอาหารมาก็อยู่ตรงหน้าเธอในรูปทารกน้อยที่ถูกห่อด้วยผ้าอยู่ในอ้อมแขนของสิเมโอน โดยความเชื่อ เธอรู้ทันที

ว่าคำเผยพระวจนะของสิเมโอนเป็นความจริง และพระเจ้าได้ทรงตอบคำอธิษฐานของเธอแล้ว เธอจึงเริ่มขอบพระคุณพระเจ้าในทันที และคำอธิษฐานทูลขอตลอดหลายปีที่ผ่านมา ก็กลายเป็นคำสรรเสริญ

เราเพียงแต่จินตนาการได้เท่านั้นว่าอันนาารู้สึกอย่างไรหลังจากอธิษฐานและอดอาหารด้วยใจจดจ่อมาเป็นเวลานานหลายปี ฝ่ายรอคอยพระเจ้าที่จะทรงสำแดงพระสิริของพระองค์อีกครั้ง อธิษฐานและอดอาหารเพื่อความรอดของอิสราเอล และวิงวอนขอให้พระเจ้าทรงส่งพระเมสสิยาห์มา ในที่สุด คำตอบสำหรับคำอธิษฐานของเธอก็มาถึงในรูปกายมนุษย์ที่มีเนื้อและเลือดแล้ว

“นาง...กล่าวถึงพระองค์ให้คนทั้งปวง”

ทันใดนั้น ของประทานด้านการเผยพระวจนะของอन्नาก็ปรากฏชัดเจน “[เธอ] กล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มฟัง” (ลูกา 2:38 ฉบับคิงเจมส์ฯ) กาลของคำกริยาในที่นี้แสดงถึงการกระทำที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง คำนี้มีความหมายตามตัวอักษรว่า เธอพูดถึงพระองค์อย่างต่อเนื่องกับทุกคนที่กำลังรอคอยพระเจ้าไถ่ และนั่นกลายเป็นข่าวสารเดียวของเธอตลอดชีวิตที่เหลือ

สังเกตว่าอันนาเชื่อว่าผู้เชื่อส่วนน้อยที่ยังคงเหลืออยู่นั้นเป็นใคร เธอสามารถระบุผู้ที่มีสิทธิที่แท้จริงได้—คนที่กำลังรอคอยพระเมสสิยาห์ด้วยความคาดหวังเช่นเดียวกับเธอ เธอตามหาคนเช่นนั้น และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เธอก็พูดกับพวกเขาเกี่ยวกับพระองค์ทุกครั้งที่มีโอกาส

หญิงผู้เป็นที่รักคนนี้ซึ่งได้ใช้เวลาหลายปีในการพูดคุยกับพระเจ้าเป็นหลัก กลับกลายเป็นที่รู้จักกันดีที่สุดในการพูดกับผู้คนเกี่ยวกับพระคริสต์ พระเมสสิยาห์ได้เสด็จมาแล้วในที่สุด และอन्नาก็เป็นหนึ่งในคนแรก ๆ ที่รู้ว่าพระองค์คือใคร เธอไม่สามารถเก็บข่าวนี้ไว้กับตัวเองได้ ด้วยเหตุนี้ เธอจึงกลายเป็นหนึ่งในพยานของพระคริสต์กลุ่มแรก และเป็นหนึ่งในผู้เป็นพยานที่ยาวนานที่สุด

สิ่งที่เกิดขึ้นกับอन्नาลหลังจากนั้นไม่ได้ถูกบันทึกไว้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอคงจากไปอยู่ในสวรรค์แล้วเมื่อพระคริสต์ทรงเริ่มพันธกิจต่อสาธารณชน

พยานผู้สตัยชื่อ

ราวสามสิบปีต่อมา วันที่มีการนำพระองค์มาถวายในพระวิหารนั้นน่าจะเป็นครั้งเดียวที่เธอได้เห็นพระองค์ แต่นั่นก็เพียงพอสำหรับเธอแล้ว เธอแทบจะหยุดพูดถึงพระองค์ไม่ได้เลย

และนั่นเองคือส่วนที่น่าประทับใจที่สุดในมรดกอันน่าทึ่งของหญิงที่พิเศษคนนี้

แนวทางการศึกษา

บทที่ 7—อันนา

1. อ่านลูกา 2:36–38 ความประทับใจแรกของคุณต่ออันนาคืออะไร?

2. เนื่องจากความหวังและความฝันของอันนายังรากอยู่บนความเข้าใจพระคัมภีร์ของเธอ เธอจึงมุ่งเน้นฝ่ายวิญญาณ ความหวังและความฝันของคุณยังรากอยู่ในสิ่งใด? อะไรคือสิ่งที่ให้คุณให้ความสำคัญเป็นหลัก?

3. อันนาเป็นผู้เผยพระวจนะหญิง คำนี้มีความหมายว่าอย่างไร? คุณประกาศพระวจนะของพระเจ้าแก่ผู้อื่นในลักษณะใดบ้าง?

4. ลูคา 2:37 บอกเราว่าอันนาไม่เคยออกไปจากพระวิหาร สิ่งนี้บ่งบอกอะไรเกี่ยวกับความสำคัญที่เธอให้กับความสัมพันธ์กับพระเจ้า? คุณเป็นอย่างไรเมื่อเปรียบเทียบกับแบบอย่างของเธอ?

อันนา

5. อันนาได้อธิษฐานและอดอาหารมาเป็นเวลานาน คุณคิดว่าเธอรู้สึกอย่างไรเมื่อเธอตระหนักว่าพระเยซูคือพระเมสสิยาห์?

6. เราไม่ทราบว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอันนาหลังจากเหตุการณ์ที่ถูกบรรยายไว้ในลูกาบทที่ 2 เราทำได้เพียงจินตนาการว่าเธอเล่าให้ทุกคนที่เธอรู้จักฟังเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้า คุณเล่าอะไรให้ทุกคนที่คุณรู้จักฟัง? หากการที่พวกเขาได้พบปะกับคุณนั้นเป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณเพียงครั้งเดียวของพวกเขา พวกเขา กำลังเรียนรู้อะไร?

พยานผู้สวดชื่อนี้

7. ชีวิตฝ่ายวิญญาณของอันนาถูกอธิบายว่าเป็นชีวิตที่มีความมุ่งมั่นและสม่ำเสมอ คุณจะอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณของคุณอย่างไร?

8. อันนาได้ทิ้งมรดกแห่งการอุทิศตนต่อพระเจ้าไว้ มรดกชีวิตของคุณคืออะไร? คุณจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงอะไรเพื่อให้มรดกของคุณเป็นเหมือนของอันนา?

อันนา

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของอันนา? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

8

หญิงชาวสะมาเรีย: การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

มาเถิด มาดูชายผู้หนึ่งซึ่งบอกทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ ท่านผู้นี้จะเป็น
พระคริสต์ได้ไหม?

—ยอห์น 4:29 (ฉบับอมตธรรมฯ)

ในยอห์นบทที่ 4 เราได้พบกับหญิงชาวสะมาเรียนิรนามคนหนึ่งซึ่งมีภูมิหลังที่ค่อนข้างน่าอัศจรรย์ พระเยซูทรงพบเธอขณะที่เธอดักน้ำที่บ่อน้ำ และการพบกันครั้งนั้นได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเธออย่างสิ้นเชิง อัครทูตยอห์นได้บันทึกเรื่องราวการพบกันอันน่าทึ่งระหว่างหญิงผู้นี้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าไว้ถึง 42 ข้อ พระคัมภีร์คงไม่ท่วมเทพื้นที่มากมายให้กับเหตุการณ์เดียวเช่นนี้ หากบทเรียนที่อยู่ therein ไม่ได้สำคัญอย่างยิ่งยวด

ในตอนแรก หลายอย่างในฉากนี้ดูธรรมดาและไม่สำคัญอะไร หญิงนิรนามคนหนึ่งเพียงกำลังทำกิจวัตรประจำวันที่แสนจะธรรมดา เธอดักน้ำเพื่อนำกลับไปใช้ที่บ้าน เธอมาคนเดียวในช่วงเวลาที่คาดว่าจะไม่พบใครที่บ่อน้ำ (นั่นอาจบ่งบอกว่าเธอเป็นคนนอกสังคม) พระเยซูที่กำลังเดินทางผ่านภูมิภาคนั้นเพื่อไปยังกรุงเยรูซาเล็มก็แวะพักอยู่ใกล้บ่อน้ำ เหล่าสาวกของพระองค์ไปซื้ออาหารในหมู่บ้านใกล้เคียง พระเยซูที่ไม่มีภาระหรือเชื้อกสำหรับดักน้ำ จึงขอให้หญิงคนนั้นดักน้ำให้พระองค์ดื่ม นี่ไม่ใช่เรื่องน่าตื่นเต้นอะไร และแน่นอนว่าไม่ใช่ฉากที่จะทำให้เราคาดหวังว่าจะมีบทเรียนทางการศึกษาพระเจ้าที่ลึกซึ้งที่สุดรออยู่

ฉากที่น่าทึ่ง

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาดี ๆ แล้วจะพบว่ารายละเอียดหลายอย่างในฉากนี้มีความสำคัญอย่างยิ่ง

ประการแรก นี่คือน้ำของยาโคบ ซึ่งตั้งอยู่บนที่ดินผืนหนึ่งอันเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักศึกษาพันธสัญญาเดิม ท่งหญ้าแห่งนี้อาโคบซื้อไว้เพื่อตั้งเต็นท์ของตนในแผ่นดินคานาอัน (ปฐมกาล 33:18–19) เขาได้สร้างแท่นบูชาที่นั่น และเรียกแท่นนั้นว่า “เอลเอโลเฮอิสราเอล” ซึ่งแปลว่า “พระเจ้าของอิสราเอล” (ข้อ 20) ท่งหญ้าแห่งนี้เป็นที่ดินผืนแรกที่มีการบันทึกในพระคัมภีร์ว่าคนอิสราเอลได้เป็นเจ้าของในแผ่นดินพระสัญญา ก่อนหน้านี้อับราฮัมเคยซื้อท่งหญ้าของเอฟโรนซึ่งมีถ้ำอยู่ในนั้น และได้กลายเป็นที่ฝังศพของอาบราฮัม (ปฐมกาล 23:17–18; 25:9–10) แต่ที่ดินผืนนี้กลายเป็นฐานที่อยู่อาศัยของยาโคบจริง ๆ

ยอห์น 4:5 ย้ำเตือนเรวว่านี่คือที่ดินผืนเดียวกับที่ยาโคบยกให้โยเซฟ ลูกคนโปรดของเขา (ปฐมกาล 48:21–22) และต่อมาที่แห่งนี้เองได้กลายเป็นสถานที่ที่กระดูกของโยเซฟถูกนำมาฝังไว้ในที่สุด (โยชูวา 24:32) จำได้ไหมว่าเมื่อโมเสสออกจากอียิปต์ เขาได้นำโลงศพของโยเซฟไปด้วย (ปฐมก. 50:24–26; อพย. 13:19) คนอิสราเอลได้นำกระดูกของโยเซฟไปด้วยตลอด 40 ปีในถิ่นทุรกันดาร และหนึ่งในภารกิจแรก ๆ หลังจากพิชิตแผ่นดินพระสัญญาได้คือการฝังกระดูกเหล่านั้น ทั้งหมดนี้เป็นไปตามคำสั่งเสียของโยเซฟเอง (ฮีบรู 11:22) สำหรับชาวอิสราเอล เรื่องราวกระดูกของโยเซฟถือเป็นเครื่องเตือนใจที่สำคัญถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้า (กิจการ 7:15–16)

บ่อน้ำบนที่ดินผืนนั้นไม่ได้ถูกกล่าวถึงในพันธสัญญาเดิม แต่ตำแหน่งที่ตั้งของบ่อเป็นที่รู้จักกันดีในสมัยของพระเยซูตามวัฒนธรรมยิวที่สืบทอดต่อกันมาหลายศตวรรษ และที่แห่งนี้ยังคงเป็นสถานที่สำคัญมาจนถึงทุกวันนี้ บ่อน้ำนั้นลึกมาก (ยอห์น 4:11) และการจะตักน้ำได้ก็ต้องใช้เชือกยาวหย่อนลงไปในช่วงที่ขุดผ่านแผ่นดินปูนนิ่มเท่านั้น แอ่งเก็บน้ำด้านล่างเป็นแหล่งน้ำพุทำให้น้ำสดใหม่ สะอาด และเย็นอยู่เสมอ ที่นั่นเป็นบ่อน้ำเพียงแห่งเดียว และเป็นน้ำที่ดื่มที่สุดในบริเวณที่เต็มไปด้วยแหล่งน้ำพุร้อน การมีบ่อน้ำเช่นนี้ในที่ดินของยาโคบนั้น ชาวอิสราเอลถือว่าเป็นสัญลักษณ์แห่งพระคุณ

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

และความดีของพระเจ้าที่มีต่อบรรพบุรุษของพวกเขา ดังนั้นสถานที่นี้จึงมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีความหมายอย่างยิ่งในวัฒนธรรมยิว

อย่างไรก็ตาม ในสมัยของพระเยซูที่ดินผืนนั้นตั้งอยู่ในเขตแดนของชาวสะมาเรีย และนี่เป็นอีกหนึ่งรายละเอียดที่น่าประหลาดใจและมีนัยสำคัญเกี่ยวกับฉากในยอห์นบทที่ 4 การที่พระเยซูอยู่ในสะมาเรียนั้นถือเป็นเรื่องผิดปกติ (และบางทีอาจถูกมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่เหมาะสม) ชาวอิสราเอลมองชาวสะมาเรียว่าเป็นคนที่ไม่สะอาด พระเยซูกำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังกาลิลี (ข้อ 3) และหากดูแผนที่จะเห็นว่าเส้นทางที่ตรงที่สุดคือผ่านสะมาเรีย แต่ในสมัยของพระเยซู คนยิวที่นับถือตัวเองจะเลือกเดินทางเส้นทางอื่นเสมอ เส้นทางที่พวกเขานิยมใช้จะอ้อมไปทางฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน จากนั้นขึ้นเหนือผ่านเดคาโปลิสก่อนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนอีกครั้งเพื่อเข้าสู่กาลิลี เส้นทางนี้ต้องอ้อมไปไกลหลายกิโลเมตร แต่ก็เลี่ยงสะมาเรียได้ซึ่งเป็นจุดประสงค์หลักของพวกเขา

ชาวสะมาเรียเป็นชนชาติผสมที่สืบเชื้อสายมาจากคนนอกกรีตที่แต่งงานกับชาวอิสราเอลที่เหลืออยู่หลังจากชาวอัสซีเรียพิชิตอาณาจักรทางเหนือ (ปี 722 ก่อนคริสต์ศักราช) ตั้งแต่สมัยของเนหะมีย์ (กลางศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสต์ศักราช) ชาวสะมาเรียถือเป็นภัยคุกคามร้ายแรงต่อความบริสุทธิ์ของอิสราเอล ประวัติศาสตร์ทางโลกบันทึกว่า ศัตรูหลักของเนหะมีย์คือสันบาลัถ์ซึ่งเป็นผู้ว่าราชการคนแรก ๆ ของสะมาเรีย (เนหะมีย์ 4:1-2) การที่หลานชายของมหาปุโรหิตชาวยิวแต่งงานกับลูกสาวของสันบาลัถ์นั้นทำให้เนหะมีย์โกรธมาก เนหะมีย์เขียนไว้ว่า “ข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า” (เนหะมีย์ 13:28) การแต่งงานเช่นนั้น “ได้ทำให้การเป็นปุโรหิต และพันธสัญญาของพวกเขาเป็นมลทิน” (เนหะมีย์ 13:29)

ในช่วงศตวรรษแรก ชาวสะมาเรียมีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง ซึ่งเกิดจากการผสมผสานทางศาสนา โดยนำลักษณะบางประการของศาสนายูดา มารวมเข้ากับลัทธินอกรีต สถานที่นมัสการของพวกเขาอยู่บนภูเขาเกรซิมีสันบาลัถ์ได้สร้างวิหารหลังหนึ่งขึ้นเพื่อแข่งกับพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนว่าวิหารของชาวสะมาเรียนั้นมีปุโรหิตปลอมคอยปรนนิบัติรับใช้ จำได้ว่าชาวอิสราเอลในอาณาจักรทางเหนือได้ทำให้ศาสนายิวเสื่อมทรมาน

หญิงชาวสะมาเรีย

ลงหลายศตวรรษก่อนหน้านี้ด้วยการจัดตั้งระบบปุโรหิตปลอมขึ้นมา รูปแบบที่เสื่อมทรามของศาสนายิวนี้เองที่กลายเป็นต้นกำเนิดของลัทธิสะมาเรีย ดังนั้น ลัทธิสะมาเรียจึงห่างไกลจากความจริงถึงสองชั้น แต่พวกเขายังคงยึดถือหลักคำสอนบางส่วนของศาสนายิว ชาวสะมาเรียถือว่าหมวดเบญจบรรณ (หนังสือห้าเล่มแรกในพันธสัญญาเดิม) เป็นพระคัมภีร์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาปฏิเสธหมวดสดุดีและหมวดผู้เผยพระวจนะ

ในยุคมีคคาบซึ่งอยู่ก่อนสมัยพระคริสต์ไม่เกินหนึ่งศตวรรษครึ่ง กองทัพยิวภายใต้การนำของยอห์น ไฮร์คานัสได้ทำลายวิหารของชาวสะมาเรียลง อย่างไรก็ตาม กฎาเกริชิมยังคงเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับชาวสะมาเรียและเป็นศูนย์กลางการนมัสการในศาสนาของพวกเขา (ชาวสะมาเรียบางกลุ่มยังคงนมัสการที่นั่นแม้กระทั่งทุกวันนี้)

การดูหมิ่นของชาวยิวต่อชาวสะมาเรียในช่วงศตวรรษแรกนั้นมีความรุนแรงอย่างมาก จนชาวยิวส่วนใหญ่ปฏิเสธที่จะเดินทางผ่านสะมาเรีย แม้ว่าพื้นแผ่นดินนั้นจะมีความสำคัญต่อมรดกของพวกเขาก็ตาม

พระเยซูทรงตั้งพระทัยที่จะฝ่าฝืนแนวทางปฏิบัตินี้ ยอห์น 4:4 กล่าวว่า “พระองค์จำเป็นต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย” (เน้นคำเพิ่มเติม) พระองค์มีพระประสงค์ที่จะต้องเติมเต็มและเพื่อให้บรรลุเป้าหมายนั้น พระองค์จำเป็นต้องเดินทางผ่านสะมาเรีย หยุดที่บ่อน้ำประวัติศาสตร์แห่งนี้ พุดคุยกับหญิงผู้มีปัญหานี้ และเปิดเผยพันธกิจและตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ในแบบที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เมื่อมองในแง่นี้ แทบจะทุกอย่างเกี่ยวกับฉากในยอห์น 4 กลายเป็นเรื่องที่น่าทึ่งมาก เป็นเรื่องผิดปกติที่จะพบพระเยซูอยู่ตามลำพัง และเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจที่ตระหนักว่าพระเจ้าในสภาพมนุษย์สามารถเห็นเดหน้อยทางกาย (ข้อ 6) หรือกระหายน้ำ (ข้อ 7) เป็นเรื่องน่าตกใจที่พระเยซูทรงตั้งใจไปหาและเริ่มต้นพุดคุยกับหญิงชาวสะมาเรียที่น่าเวทนาเช่นนี้ แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังประหลาดใจที่ชายชาวยิวคนใดจะพุดคุยกับเธอ (ข้อ 9) และเป็นเรื่องที่น่าตกใจไม่แพ้กันที่เหล่าสาวกพบพระองค์กำลังพุดคุยกับเธอ (ข้อ 27) การที่พระองค์จะดื่มจากภาชนะที่มีมลทินซึ่งเป็นของหญิงที่มีมลทินนั้นถือเป็นเรื่องอุกอาจ ดูเป็นเรื่องแปลกที่ผู้หญิงอย่างเธอจะเข้าสู่บทสนทนาทางการศึกษาพระเจ้า

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

ที่ยาวนานได้อย่างรวดเร็วเช่นนี้ เป็นเรื่องมหัศจรรย์ที่ได้เห็นว่าคำสอนของพระเยซูนั้นลึกซึ้งเพียงใดแม้จะอยู่ในบริบทเช่นนี้ (แก่นแท้ของทุกสิ่งที่พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการนมัสการที่แท้จริงได้ถูกสรุปรวมไว้ในไม่กี่คำที่พระเยซูตรัสกับหญิงผู้นี้ในข้อ 21–24) เป็นเรื่องน่าประหลาดใจที่บาปของเธอเองเป็นประเด็นใหญ่ในใจและความคิดของเธอ (ข้อ 29) แม้ว่าพระเยซูจะกล่าวถึงเรื่องนี้เพียงอ้อม ๆ (ข้อ 18) และแม้ว่าดูเหมือนเธอจะพยายามหลบเลี่ยงประเด็นนั้นในตอนแรกก็ตาม (ข้อ 19–20)

แต่สิ่งที่น่าตกตะลึงและไม่คาดฝันอย่างยิ่งเกี่ยวกับเรื่องราวอันน่าอัศจรรย์ทั้งหมดนี้ก็คือ พระเยซูทรงเลือกเวลานี้สถานที่นี้และหญิงผู้นี้ให้เป็นส่วนหนึ่งของฉากที่พระองค์จะทรงเปิดเผยพระลักษณะที่แท้จริงของพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ (เป็นครั้งแรก) อย่างเป็นทางการและชัดเจน

และข้อเท็จจริงอันเป็นเอกลักษณ์นี้เองที่ทำให้หญิงผู้นี้มีสถานะโดดเด่นในหมวดหมู่ “บุคคลพิเศษ” โดยอัตโนมัติ

บทสนทนาที่ชวนสงสัย

บทสนทนาของพระเยซูกับหญิงคนนั้นเริ่มต้นอย่างเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติพอสมควร—พระองค์ทรงขอน้ำดื่มจากเธอ บ่อน้ำนั้นลึกและพระองค์ไม่มีภาชนะที่จะตักน้ำได้ พระองค์จึงตรัสว่า “ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง” (ข้อ 7) พระองค์น่าจะพูดอย่างเป็นกันเองและเป็นมิตรพอสมควร แต่พระองค์แสดงออกในรูปของคำสั่ง ไม่ใช่คำถาม

เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ได้คิดว่าคำขอหรือวิธีที่พระองค์พูดนั้นหยาบคาย เธอไม่ได้แสดงท่าทีไม่พอใจเลย ตรงกันข้าม เธอกลับแสดงความประหลาดใจทันทีที่พระองค์จะพูดกับเธอด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการดื่มจากภาชนะของเธอ: “ทำไมท่านซึ่งเป็นคนยิวจึงมาขอน้ำดื่มจากดิฉันซึ่งเป็นหญิงชาวสะมาเรีย?” (ข้อ 9) ข้อห้ามทางเพศ การแบ่งแยกทางเชื้อชาติ และระบบชนชั้นตามปกติจะกีดกันไม่ให้ชายที่มีสถานะอย่างพระเยซูสนทนากับหญิงเช่นเธอ ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการดื่มจากภาชนะใส่น้ำที่เป็นของเธอ

หญิงชาวสะมาเรีย

โดยการเลี้ยงไม่ตอบคำถามของเธอ พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเธอรู้จักของที่พระเจ้าประทาน และรู้จักผู้ที่พูดกับเธอว่า ‘ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง’ เธอก็ควรจะขอจากท่านผู้นั้น และผู้นั้นก็ควรจะให้น้ำดำรงชีวิตแก่เธอ” (ข้อ 10) พระองค์กำลังบอกเป็นนัยถึงข้อความจริงที่พระองค์ตั้งใจจะมอบให้เธอ

เธอเข้าใจทันทีว่าพระเยซูกำลังกล่าวอ้างสิ่งที่น่าทึ่ง เธอตอบว่า “ท่านเจ้าคะ ท่านไม่ถึงถึงดัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะเอาน้ำดำรงชีวิตนั้นมาจากไหน? ท่านใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเราผู้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ? ยาโคบเองก็ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรทั้งหลายและสัตว์เลี้ยงของท่านด้วย” (ข้อ 11–12)

อันที่จริงแล้ว พระองค์ทรงยิ่งใหญ่มากกว่ายาโคบ และนั่นคือประเด็นสำคัญที่พระองค์ต้องการแสดงให้เธอเห็น แต่อีกครั้งหนึ่ง แทนที่จะตอบคำถามของเธอโดยตรง พระองค์กลับพูดต่อเกี่ยวกับน้ำแห่งชีวิต แท้จริงแล้ว พระองค์ทรงยืนยันกับเธอว่าน้ำที่พระองค์เสนอให้นั้นดีกว่าน้ำจากบ่อของยาโคบอย่างเทียบกันไม่ได้ “ทุกคนที่ดื่มນ้ำนี้จะกระหายอีก แต่คนที่ดื่มน้ำที่เราจะให้กับเขา นั้นจะไม่มีวันกระหายอีกเลย น้ำที่เราจะให้เขานั้นจะกลายเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์” (ข้อ 13–14)

ตอนนี้เธออยากรู้จนสุดขีด เธอขอให้พระองค์ให้น้ำแห่งชีวิตแก่เธอ (ข้อ 15) ผมคิดว่าตอนนี้เธอคงเข้าใจแล้วว่าพระองค์กำลังพูดถึงน้ำฝ่ายวิญญาณ อุปมาและคำเปรียบเทียบเป็นเครื่องมือการสอนที่พบได้ทั่วไปในวัฒนธรรมสมัยนั้น เห็นได้ชัดว่าพระเยซูอาจเป็นรับบีหรือผู้นำฝ่ายวิญญาณ ไม่น่าเป็นไปได้ที่เธอจะยังคงคิดในแง่ของความหมายตามตัวอักษร แต่คำตอบของเธอก็เพียงแค่สะท้อนภาษาเชิงเปรียบเทียบที่พระองค์ใช้กับเธอ “ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีก และจะได้ไม่ต้องมาดักที่นี่” (ข้อ 15)

คำพูดต่อมาของพระเยซูทำให้เธอต้องหยุดชะงักอย่างไม่คาดคิด: “ไปเรียกสามีของเธอมาที่นี่” (ข้อ 16)

ตอนนี้เธอตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก ความจริงเกี่ยวกับชีวิตของเธอนั้นเลวร้ายมากจนเธอไม่อาจบอกให้พระองค์รู้ได้ พระองค์ดูเหมือนจะคิดว่าเธอเป็นหญิงทั่วไปที่มีบ้านน่าเคารพและสามีที่น่านับถือ แต่เธอไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย แทนที่จะเปิดเผยความอัปยศทั้งหมดของเธอต่อรับบีผู้นี้ เธอกลับบอกความจริงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น: “ดิฉันไม่มีสามีค่ะ” (ข้อ 17)

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

เรอตกตะลึงอย่างยิ่งเมื่อพบว่าพระเยซูทรงรู้ความจริงทั้งหมดอยู่แล้ว “เธอพูดถูกที่ว่าไม่มีสามี่ เพราะเธอมีสามี่ถึงห้าคนแล้ว และคนที่มียูเดียวันนี้ ก็ไม่ใช่สามี่ของเธอ เรื่องนี้เธอพูดจริง” (ข้อ 17–18) สังเกตว่าพระองค์ไม่ได้ตำหนิเธอว่าเป็นคนโกหก แต่กลับชื่นชมเธอที่พูดความจริง เธอไม่ได้ปฏิเสธบาปของเธอ แต่เห็นได้ชัดว่าเธอก็ไม่ได้ภูมิใจในบาปนั้นด้วย ดังนั้น เพื่อรักษาศักดิ์ศรีที่ยังหลงเหลืออยู่ เธอจึงเลี่ยงประเด็นจากคำถามของพระองค์โดยไม่ได้โกหกเพื่อปกปิดสิ่งใดเลย อย่างไรก็ตาม พระองค์ทรงรู้เรื่องบาปของเธอทั้งหมดอย่างถ่องแท้ เมื่อเธอเล่าถึงการพบกับพระเยซูในภายหลัง ข้อเท็จจริงที่ประทับใจเธอที่สุดคือพระองค์ทรงบอกทุกอย่างที่เธอเคยทำ (ข้อ 29, 39) ไม่เกินาก่อนหน้านี เธอตั้งคำถามว่าพระองค์ยิ่งใหญ่กว่ายาโคบหรือไม่ แต่ตอนนี้เธอรู้แล้ว

ผมชอบความเรียบง่ายถึงชวนหัวเราะที่เธอยอมรับความผิดของตนเองว่า “ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริง ๆ แล้วว่าท่านเป็นผู้เผยพระวจนะ” (ข้อ 19) พระองค์ทรงเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของเธอจนหมดสิ้น ไม่ว่าพระองค์จะเป็นใคร เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับเธอ แต่แทนที่จะรังเกียจหรือตำหนิเธอ พระองค์กลับทรงเสนอน้ำแห่งชีวิตให้แก่เธอ!

ณ จุดนี้ ความคิดและคำถามนับพันคงทะลักเข้ามาในใจเธอ เธอคงสงสัยว่าพระองค์เป็นใครกันแน่ และพระองค์รู้เรื่องของเธอมาขนาดนี้ได้อย่างไร เห็นได้ชัดว่าพระองค์ทรงเตรียมพร้อมที่จะบอกเธอว่าพระองค์คือใคร พระองค์เองได้ยกประเด็นนั้นขึ้นมาเกือบจะทันที (ข้อ 10) แต่แทนที่จะถามต่อในเรื่องนั้น เธอกลับเปลี่ยนเรื่องคุยไปในทิศทางที่แปลกประหลาด เธอยกประเด็นที่เป็นข้อขัดแย้งทางศาสนาที่ใหญ่ที่สุดระหว่างชาวยิวกับชาวสะมาเรียขึ้นมา “บรรพบุรุษของเราไม่มีสารที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านบอกว่าสถานที่นั้นมัสการนั้นต้องอยู่ที่เยรูซาเล็ม” (ข้อ 20) เธอไม่ได้พูดประโยคนี้เป็นคำถาม และผมไม่คิดว่าเธอตั้งใจที่จะท้าทาย ผมคิดว่าเธอหวังอย่างจริงใจว่ารับบีท่านนี้ ซึ่งดูเหมือนจะรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง จะสามารถคลี่คลายประเด็นที่ดูเหมือนจะเป็นข้อถกเถียงพื้นฐานของยุคสมัยนั้นว่า ใครถูกกันแน่? ชาวยิวหรือชาวสะมาเรีย? ภูเขาเกรซิมหรือกรุงเยรูซาเล็ม?

หญิงชาวสะมาเรีย

พระเยซูไม่ได้ปัดคำถามที่จริงใจของเธอทิ้งไป พระองค์ไม่ได้ตำหนิเธอที่เปลี่ยนเรื่อง พระองค์ให้คำตอบที่สั้นแต่ทรงพลังแก่เธอในยอห์น 4:21-24 ดังนี้

หญิงเอ๋ย เชื่อกันว่าเราเกิด คงมีสักวันหนึ่งที่พวกเธอจะไม่ได้นมัสการพระบิดาทั้งที่ภูเขานี้หรือที่เยรูซาเล็ม สิ่งที่พวกเธอนนมัสการนั้นเธอไม่รู้จัก สิ่งที่พวกเรานนมัสการนั้นพวกเรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว แต่วาระนั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อคนที่นมัสการอย่างแท้จริงจะนมัสการพระบิดาด้วยจิตวิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นมานนมัสการ พระองค์ พระเจ้าเป็นพระวิญญาณ และคนที่นมัสการพระองค์จะต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

ด้วยคำตอบนั้น พระองค์ทรงทำหลายสิ่งสำเร็จ ประการแรก พระองค์ทำให้เธอรู้ว่าสถานที่นมัสการไม่ใช่ประเด็นสำคัญ ผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริงถูกนิยามโดยผู้ที่พวกเขานนมัสการและวิธีที่พวกเขานนมัสการ

ประการที่สอง พระเยซูทรงทำให้ชัดเจนว่าประเพณีทางศาสนาที่เธอเติบโตมานั้นผิดโดยสิ้นเชิง “สิ่งที่พวกเธอนนมัสการนั้นเธอไม่รู้จัก สิ่งที่พวกเรานนมัสการนั้นพวกเรารู้จัก เพราะความรอดมาจากพวกยิว” (ข้อ 22) พระองค์ไม่ได้แต่งเติมความเป็นจริงหรือพยายามพูดอย่างนุ่มนวล พระองค์ทรงตอบคำถามแท้จริงที่เธอกำลังถามอยู่

ประการที่สาม พระเยซูทรงนำเธอกลับมาสู่ประเด็นหลักอย่างแยบยล โดยการบอกเธอว่า ยุคใหม่กำลังจะเริ่มต้นขึ้น เมื่อทั้งภูเขากัริซิมและกรุงเยรูซาเล็มจะไม่มีสิทธิ์ผูกขาดในเรื่องระบบปุโรหิตอีกต่อไป ยุคของพันธสัญญาใหม่กำลังจะมาถึงแล้ว ในคำตรัสของพระองค์มีการแสดงออกถึงความคาดหวังเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์อย่างแยบยล และเธอเข้าใจความหมายนั้นดี

เธอตอบด้วยคำพูดที่น่าทึ่งเหล่านี้ “ดิฉันรู้ว่าพระเมสสิยาห์ (ที่เรียกว่าพระคริสต์) กำลังเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาแล้ว [พระองค์]จะทรง[บอก]ทุกสิ่งแก่เรา” (ข้อ 25)

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

เป็นเรื่องไม่สำคัญหรือที่หญิงชาวสะมาเรียผู้นี้ ซึ่งเกิดและเติบโตในวัฒนธรรมของศาสนาที่เสื่อมทราม จะมีความหวังในพระเมสสิยาห์เช่นเดียวกับหญิงที่อยู่ในทางพระเจ้าทุกคนในพระคัมภีร์?

ทีนี้ลองพิจารณาความหมายแฝงในคำพูดของเธอ ดู เธอรู้ว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา นั่นเป็นการแสดงออกถึงความเชื่อมั่นอย่างชัดเจน มันเป็นความเชื่อที่กำลังก่อตัวและรอการถือกำเนิด และเธอคิดว่าพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงจะทรงเปิดเผยพระองค์เองอย่างไร? “เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา” (ข้อ 25) พระเยซูได้แสดงให้เห็นแล้วว่าพระองค์ทรงรู้ความลับทั้งหมดของเธอ ดังที่เธอเป็นพยานกับชายในเมืองของเธอในภายหลังว่า “[พระองค์ทรง]บอกทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ” (ข้อ 29 ฉบับอมตธรรมฯ)

เธอกำลังบอกเป็นนัยอย่างหนักแน่นว่า เธอสงสัยว่าพระเยซูอาจเป็นพระเมสสิยาห์ เมื่ออัครทูตเปโตรสารภาพความเชื่อในภายหลังว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยซูตรัสกับเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะมนุษย์ ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้สถิตในสวรรค์ทรงเปิดเผยให้ทราบ” (มัทธิว 16:17) สิ่งเดียวกันนี้ก็เป็นจริงกับหญิงผู้นี้ด้วย พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังทำงานในใจของเธอ พระเจ้าพระบิดากำลังดึงเธอมาหาพระคริสต์อย่างไม่อาจต้านทานได้ ทรงเปิดเผยความจริงแก่เธอที่ตาไม่เคยเห็นและหูไม่เคยได้ยิน

ตอนนี้พระเยซูทรงพร้อมที่จะดึงมันออกและเปิดเผยตัวตนที่แท้จริงของพระองค์ในแบบที่ไม่เคยมีมาก่อน

การเปิดเผยที่น้ำอัสการโยใจ

ทันทีที่เธอเอ่ยถึงเรื่องพระเมสสิยาห์ พระเยซูตรัสว่า “เราผู้ที่พูดกับเธอเป็นผู้นั้น” (ยอห์น 4:26) นี่คือการประกาศความเป็นพระเมสสิยาห์ที่ตรงที่สุดและชัดเจนที่สุดเท่าที่พระเยซูเคยตรัสมา ไม่เคยมีบันทึกในพระคัมภีร์ใด ๆ ก่อนหน้านี้ที่พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผยเช่นนี้กับใคร และไม่บันทึกอีกเลยว่าพระองค์ทรงประกาศพระองค์เองอย่างชัดเจนเช่นนั้นจนกระทั่งถึงคืนที่พระองค์ถูกทรมาน

หญิงชาวสะมาเรีย

แน่นอนว่า เมื่อเปโตรสารภาพความเชื่อครั้งใหญ่ พระเยซูทรงยืนยันว่า เปโตรเข้าใจถูกต้อง (มัทธิว 16:17-19) แต่ทันใดนั้น “พระองค์ทรงกำชับพวกสาวกของพระองค์ไม่ให้บอกใครว่า พระองค์เป็นพระคริสต์” (ข้อ 20) เมื่อฝูงชนชาวยิวเรียกร้องว่า “ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกให้ชัดเจนเถิด” (ยอห์น 10:24) พระองค์ไม่เคยปฏิเสธความจริง แต่พระองค์ทรงหลีกเลี่ยงที่จะกล่าวคำที่พวกเขาอยากได้ยินอย่างชัดเจน แท่นที่จะทำเช่นนั้น พระองค์ทรงอ้างถึงพระราชกิจของพระองค์เป็นหลักฐานว่าพระองค์ทรงเป็นใคร “เราบอกพวกท่านแล้วแต่ท่านไม่เชื่อ สิ่งที่เราทำในพระนามพระบิดาของเราก็เป็นพยานให้กับเรา” (ข้อ 25)

จนกระทั่งถึงการถูกไต่สวนต่อหน้าคายาฟาสนในตอนเช้ามืดก่อนจะถูกตรึงกางเขนที่พระองค์ทรงเปิดเผยตัวตนของพระองค์อย่างชัดเจนอีกครั้ง เหมือนกับที่พระองค์ทรงเปิดเผยแก่หญิงชาวสะมาเรียคนนี้

มหาปุโรหิตถามพระองค์ว่า “เจ้าเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้สมควรแก่การนมัสการหรือ?” (มาระโก 14:61)

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็น และท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์ประทับข้างขวาของผู้ทรงฤทธิ์เดช และเสด็จมาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์” (ข้อ 62)

นั่นคือคำประกาศที่ทำให้พระองค์ต้องเสียชีวิตในที่สุด มาระโกบันทึกว่า “มหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า ‘เราต้องการพยานอะไรอีก? ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว ท่านทั้งหลายคิดอย่างไร?’ คนทั้งหลายจึงเห็นพร้อมกันว่าควรลงโทษถึงตาย” (ข้อ 63-64)

เมื่อพิจารณาจากทั้งหมดนี้แล้ว สิ่งที่น่าอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งก็คือ *ครั้งแรก* ที่พระเยซูทรงเลือกเปิดเผยพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์นั้น พระองค์ทรงเปิดเผยต่อหญิงชาวสะมาเรียผู้มีอดีตที่มัวหมอง แต่การเปิดเผยพระองค์เองครั้งนี้เป็นเครื่องพิสูจน์ถึงความเชื่อของเธอ การที่พระเยซูประกาศพระองค์เองอย่างชัดเจนนั้นเป็นหลักฐานที่ยืนยันได้ว่า ประกายความหวังเล็ก ๆ ที่ทำให้เธอเฝ้ารอพระเมสสิยาห์ตั้งแต่แรกนั้นกำลังจะพัฒนาไปสู่ความเชื่อที่แท้จริงและสมบูรณ์—หรืออาจจะออกงามแล้ว พระเยซูจะไม่ทรงมอบพระองค์เองให้แก่ผู้ที่ไม่เชื่อ (ยอห์น 2:24)

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

พระคัมภีร์กล่าวว่า “ณ จุดนี้เอง” ที่เหล่าสาวกกลับมาจากการทำธุระ “และพวกเขาก็ประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง” (ยอห์น 4:27) ส่วนในภาษากรีกเป็นคำเน้นย้ำที่บ่งชี้ว่า พวกเขากลับมาทันเวลาพอดีที่จะได้ยินพระองค์ประกาศว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ พวกเขาตกตะลึงจนพูดไม่ออก ยอห์นซึ่งเป็นพยานผู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตาตนเองเขียนว่า “แต่ไม่มีใครถามว่า ‘พระองค์ทรงต้องการอะไร?’ หรือ ‘ทำไมพระองค์ถึงสนทนากับนาง?’” (ยอห์น 27)

การเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์

ไม่นานหลังจากที่เหล่าสาวกมาถึง หญิงคนนั้นก็จากบ่อน้ำไป โดยทิ้งหม้อน้ำของเธอไว้ เธอทิ้งหม้อน้ำไว้ไม่ใช่เพราะเธอเปลือง แต่เธอตั้งใจจะกลับมา แผนของเธอคือการไปพาเหล่าผู้นำชายของเมืองมาพบพระคริสต์ เธอได้รู้ความจริงอันน่าอัศจรรย์ที่ไม่อาจเก็บไว้เป็นความลับได้อีกต่อไป

การตอบสนองของเธอเป็นเหมือนผู้เชื่อใหม่ทั่วไปซึ่งเป็นหลักฐานหนึ่งของความเชื่อที่แท้จริง ผู้ที่เพิ่งได้รับการปลดปล่อยจากภาระของบาปและความรู้สึกผิดมักจะอยากแบ่งปันข่าวดีกับผู้อื่นเสมอ ความตื่นเต้นของเธอคงจะเห็นได้ชัด และสังเกตว่าสิ่งแรกที่เธอบอกกับชายในเมืองของเธอคือ พระเยซูทรงบอกเธอทุกสิ่งที่เธอเคยทำ เธอไม่ได้หลบเลี่ยงความจริงเรื่องบาปของเธออีกต่อไปแล้ว เธอกำลังดื่มด่ำกับกับความรู้สึของการได้รับการอภัยโทษ และนั่นไม่มีอะไรน่าละอายเลย

เห็นได้ชัดว่าความกระตือรือร้นและความมุ่งมั่นของเธอเป็นเรื่องยากที่จะต้านทานได้ เพราะบรรดาผู้ชายในเมืองพากันกลับไปทีบ่อน้ำกับเธอเพื่อจะพบพระเยซู

ผลกระทบในทันทีจากคำพยานของหญิงผู้ที่มีต่อเมืองสิการนั้นลึกซึ้งมาก ยอห์นเขียนว่า “ชาวสะมาเรียมากมายจากเมืองนั้นเชื่อในพระองค์เพราะคำพยานของหญิงนั้นที่ว่า ‘พระองค์ทรงบอกทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ’” (ยอห์น 4:39 ฉบับอมตธรรมฯ, เน้นคำเพิ่มเติม)

หญิงชาวสะมาเรีย

นี่ช่างแตกต่างกับการต้อนรับที่พระเยซูได้รับจากพวกธรรมจารย์ และพวกฟาริสีในกรุงเยรูซาเล็มเสียจริง! ลูกาเขียนว่า “พวกฟาริสีและพวกธรรมจารย์**บ่นว่า** ‘คนนี่ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา’” (ลูกา 15:2 เน้นคำเพิ่มเติม) พวกผู้นำศาสนารังเกียจพระองค์เพราะพระองค์เต็มใจพูดคุยกับคนชั่วและคนเลวทรมานอย่างผู้หญิงคนนี้ พวกเขาเยาะเย้ยพระองค์อย่างเปิดเผย โดยกล่าวว่า “นี่ไง คนตะกละ คนขี้เมา เพื่อนของบรรดาคนเก็บภาษี และคนบาป!” (มัทธิว 11:19) ตัวอย่างเช่น พวกเขาไม่พอใจเมื่อพระเยซูเสด็จไปที่บ้านของศักเคียส “คนทั้งปวง...บ่นพึมพำกันว่า ‘พระองค์ไปเป็นแขกของคนบาป’” (ลูกา 19:7)

แต่ชาวสะมาเรียไม่ได้มีความเคร่งครัดจอมปลอมที่มาจากการเสแสร้งทางศาสนาเช่นนั้น เหล่าผู้นำชายของหมู่บ้านชาวสะมาเรียนั้น ในหลาย ๆ ด้านตรงข้ามกับผู้นำศาสนาในกรุงเยรูซาเล็มโดยสิ้นเชิง พวกผู้นำชาวยิวเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่าเมื่อพระเมสสิยาห์เสด็จมา พระองค์จะทรงพิสูจน์ความถูกต้องของพวกเขา พระองค์จะทรงขับไล่ชาวโรมันและสถาปนาอาณาจักรของพระองค์เหนือทั่วทั้งโลก โดยมีอิสราเอลเป็นศูนย์กลาง พระองค์จะทรงมีชัยเหนือศัตรูทั้งปวงของอิสราเอล รวมถึงชาวสะมาเรียด้วย และจะทรงปกครองผ่านโครงสร้างทางการเมืองและศาสนาที่พวกเขาเป็นตัวแทนอยู่ ด้วยเหตุผลนี้เอง ความคาดหวังในพระเมสสิยาห์ของพวกเขาจึงสูงมาก และพวกเขาสับสนกับพระคริสต์อย่างรุนแรงก็ด้วยเหตุผลเดียวกัน พระองค์ไม่เข้ากับแนวคิดที่พวกเขามีเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์เลย พระองค์ทรงตำหนิผู้นำศาสนาในขณะที่ทรงคบหาอย่างเปิดเผยกับคนเก็บภาษีและคนบาป พวกผู้นำชาวยิวเกลียดชังพระองค์ก็เพราะเหตุนี้

ชาวสะมาเรียมีมุมมองที่ตรงกันข้าม พวกเขารู้ว่าพระเมสสิยาห์ได้รับการสัญญาไว้ แม้ว่าพวกเขาจะเชื่อเพียงแค่หนังสือของโมเสสซึ่งเป็นส่วนเดียวของพันธสัญญาเดิมที่พวกเขายอมรับ แต่คำสัญญาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็มีอยู่ในนั้น ดังที่พระเยซูตรัสกับพวกฟาริสีว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านก็น่าจะเชื่อเรา เพราะโมเสสเขียนถึงเรา” (ยอห์น 5:46) ตัวอย่างเช่น ในเฉลยธรรมบัญญัติ 18:18 พระเจ้าทรงสัญญาถึงผู้เผยพระวจนะที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง—ผู้พูดแทนของชาติที่จะเป็นเหมือนโมเสสหรือยิ่งใหญ่มากกว่าไว้ว่า “เราจะให้มี

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

ผู้เผยพระวจนะอย่างเจ้าเกิดขึ้นในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา” หนังสือห้าเล่มแรกของโมเสสยังรวมถึงคำสัญญาที่คุ้นเคยทั้งหมดเกี่ยวกับเมสสิกันของหญิงที่จะบดขยี้หัวของงู และเมสสิกันของอับราฮัมซึ่งประชาชาติทั้งปวงจะได้รับพร นั่นคือเหตุผลที่หญิงชาวสะมาเรียรู้ว่าพระเมสสิยาห์กำลังเสด็จมา

แต่สังคมชาวสะมาเรียตกต่ำและเสื่อมทรามลงจากการนับถือศาสนาเทียมเท็จและศีลธรรมอันเสื่อมเสียมานานหลายปี ชาวสะมาเรียมีความเข้าใจชัดเจนว่าพวกเขาเป็นคนบาป พวกเขาไม่มีความเย่อหยิ่งในความชอบธรรมของตนเองอย่างที่เห็นได้ชัดในศาสนาของพวกเขาฟาริสีและสะดูสี เมื่อพวกเขานึกถึงการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ พวกเขาอาจจะคาดหวังถึงการมาของพระองค์ด้วยความหวาดกลัวอยู่บ้าง

ดังนั้น เมื่อหญิงผู้นี้ประกาศอย่างกล้าหาญว่าเธอได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว และพระองค์ทรงรู้ทุกสิ่งเกี่ยวกับความบาปของเธอ แต่ก็ยังทรงต้อนรับเธออยู่ดี บรรดาผู้ชายแห่งเมืองสิคาร์ก็ต้อนรับพระเยซูด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง “ดังนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึง พวกเขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับกับเขา และพระองค์ก็ประทับอยู่ที่นั่นสองวัน และจำนวนคนที่วางใจในพระองค์ก็เพิ่มขึ้นเพราะพระคำรัสของพระองค์ พวกเขาพูดกับหญิงคนนั้นว่า ‘ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ที่เราเชื่อในไม่ใช่เพราะคำพูดของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้ว่าท่านผู้นี้เป็นพระผู้ช่วยโลกให้รอดที่แท้จริง’” (ยอห์น 4:40-42) นี่คือการฟื้นฟูที่น่าอัศจรรย์ และการฟื้นฟูนี้คงจะเปลี่ยนแปลงเมืองเล็ก ๆ แห่งนั้นไปโดยสิ้นเชิง

พระเยซูทรงพบผู้มีสสารที่แท้จริงแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าท้ายที่สุดแล้วหญิงชาวสะมาเรียผู้นี้เป็นอย่างไร ใจของเธอได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจนจากการที่ได้พบกับพระคริสต์ และแน่นอนว่าชีวิตของเธอก็เปลี่ยนไปเช่นกัน เพราะ “ถ้าใครอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่า ๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 โครินธ์ 5:17)

ภายในสามปีหลังจากการพบกันระหว่างหญิงชาวสะมาเรียกับพระคริสต์ ที่บ่อน้ำของยาโคบ คริสตจักรก็ถูกก่อตั้งขึ้น อิทธิพลของคริสตจักรแผ่ขยายอย่างรวดเร็วจากกรุงเยรูซาเล็มไปทั่วแคว้นยูเดียและสะมาเรีย และจากที่นั่นไป

หญิงชาวสะมาเรีย

จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (กิจการ 1:8) นั้นหมายความว่าหญิงชาวสะมาเรียและบรรดาผู้ชายในเมืองของเธอจะสามารถมีสัมพันธภาพและได้รับคำสอนในบริบทที่ไม่มีกีดกันแบ่งแยกระหว่างชาวฮีบรูหรือชาวสะมาเรีย ยิวหรือกรีก ทาสหรือไท ชายหรือหญิง แต่ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกันในพระเยซูคริสต์ (กาลาเทีย 3:28) ผมมั่นใจอย่างแน่อนว่าหมู่บ้านสิคาร์ของชาวสะมาเรียได้กลายเป็นศูนย์กลางของการประกาศข่าวประเสริฐและการเป็นพยาน เมื่อพระองค์ทรงไปหาพวกเขาเพื่อเปิดเผยพระองค์เองกับหมู่บ้านนั้น และประทานน้ำแห่งชีวิตที่ดับความกระหายฝ่ายวิญญาณของพวกเขาแล้ว เราจึงมั่นใจได้ว่าพระองค์ไม่ได้ทอดทิ้งพวกเขา หญิงผู้นี้ซึ่งเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยการนำคนอื่น ๆ มากมายมาหาพระคริสต์ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเธอคงจะดำเนินพันธกิจการประกาศข่าวประเสริฐต่อไป เธอยังคงทำพันธกิจนั้นจนถึงทุกวันนี้ผ่านทางบันทึกในพระคัมภีร์ ผู้คนมากมายได้มาหาพระคริสต์ผ่านอิทธิพลของยอห์นบทที่ 4 และ “เพราะคำพยานของหญิงนั้นที่ว่า ‘พระองค์ทรงบอกทุกสิ่งที่ดิฉันเคยทำ’” (ยอห์น 4:39) มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่จะเผยให้เห็นถึงผลอันกว้างใหญ่และไปไกลเกินคาดจากการพบกันระหว่างพระเมสสิยาห์กับหญิงที่พิเศษคนนี้

แนวทางการศึกษา

บทที่ 8—หญิงชาวสะมาเรีย

1. มีเหตุผลอะไรบ้างที่พระเยซูควรหลีกเลี่ยงหญิงชาวสะมาเรีย? ทำไมพระเยซูถึงเลือกที่จะสนทนากับเธอ?

2. พระเยซูมีเหตุผลมากมายที่จะหลีกเลี่ยงหญิงชาวสะมาเรีย พระเยซูทรงออกจากเส้นทางของพระองค์เพื่อสร้างผลกระทบต่ชีวิตของคุณอย่างไรบ้าง?

หญิงชาวสะมาเรีย

3. เหตุใดพระเยซูจึงทรงเลือกจะเปิดเผยพระองค์เองในฐานะพระเมสสิยาห์ในเวลานั้นและสถานที่นั้น? เหตุใดพระเยซูจึงทรงเลือกที่จะเปิดเผยพระองค์เองแก่คุณ?

4. หญิงชาวสะมาเรียประหลาดใจที่พระเยซูตรัสกับเธอ ใครบ้างที่จะประหลาดใจที่คุณเริ่มสนทนาเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ?

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

5. เมื่อพระเยซูบอกให้หญิงชาวสะมาเรียไปตามสามีของเธอมา พระองค์ทรงเปิดเผยว่าความรู้ของพระองค์เกี่ยวกับเธอไม่ได้จำกัดอยู่แค่สิ่งที่เธอเปิดเผย สิ่งนี้อะไรที่คุณเกี่ยวกับความรู้ของพระเจ้าในรายละเอียดชีวิตของคุณ?

6. หลังจากการสนทนากับพระเยซู หญิงผู้นี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงอย่างอัศจรรย์ ชีวิตของคุณได้รับการเปลี่ยนแปลงในทิศทางใดจากความสัมพันธ์ที่คุณมีกับพระเยซู?

หญิงชาวสะมาเรีย

7. ผู้มีอำนาจทางศาสนาปฏิเสธพระเยซู แต่พวกคนนอกกลับยอมรับพระองค์ จงบรรยายสภาพฝ่ายวิญญาณของคุณว่าเป็นศาสนาหรือความสัมพันธ์ สิ่งใดรักษาง่ายที่สุด? สิ่งใดเป็นประโยชน์ต่อคุณมากที่สุด?

8. ผู้คนในเมืองเชื่อครั้งแรกเพราะพวกเขาเห็นการเปลี่ยนแปลงในตัวหญิงผู้นั้น ต่อมาความเชื่อของพวกเขาเข้มแข็งขึ้นเมื่อพวกเขาได้พบกับพระเยซู ความเชื่อของคุณตั้งอยู่บนการเผชิญหน้าส่วนตัวกับพระเยซู หรือบนการเผชิญหน้ากับผู้คนที่รู้จักพระองค์? ความแตกต่างคืออะไร?

การค้นพบน้ำแห่งชีวิต

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของหญิงสาวสะมาเรีย? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

9

มารธาและมารีย์: การทำงานและการนมัสการ

มารีย์...นั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซูคอยฟังถ้อยคำของพระองค์
แต่มารธาบ่นวุ่นวายอย่างมากกับการปรนนิบัติ

—ลูกา 10:39–40

ในบทนี้ เราจะได้พบกับหญิงที่พิเศษสองคนคือ มารธาและมารีย์ เราจะพิจารณาพวกเธอไปพร้อมกัน เพราะพระคัมภีร์ได้นำเสนอพวกเธอทั้งคู่พร้อมกันเสมอ พวกเธออาศัยอยู่กับลาซารัสผู้เป็นน้องชายในหมู่บ้านเล็ก ๆ ชื่อเบธานี ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากกรุงเยรูซาเล็มมากนัก นั่นคือประมาณสามกิโลเมตรทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของประตูฝั่งตะวันออกของพระวิหาร (ยอห์น 11:18) อยู่เลยภูเขามะกอกเทศจากใจกลางเมืองเยรูซาเล็มไปเล็กน้อย ทั้งลูกาและยอห์นบันทึกไว้ว่า พระเยซูทรงชื่นชมกับการต้อนรับขับสู้ของครอบครัวนี้ พระองค์เสด็จไปที่นั่นอย่างน้อยสามครั้งในโอกาสสำคัญตามที่บันทึกในหนังสือพระกิตติคุณ เบธานีดูเหมือนจะเป็นจุดแวะพักประจำของพระองค์ในการเดินทาง และบ้านของครอบครัวนี้ก็ดูเหมือนจะกลายเป็นศูนย์กลางที่ต้อนรับพระเยซูในระหว่างที่พระองค์เสด็จเยือนแคว้นยูเดีย

มารธากับมารีย์เป็นคู่ที่น่าสนใจอย่างยิ่ง—แตกต่างกันในหลายด้านแต่เหมือนกันอย่างหนึ่งหนึ่งคือ ทั้งคู่รักพระคริสต์ จนถึงตอนนี้ คุณคงเริ่มสังเกตเห็นแล้วว่านี่คือลักษณะเด่นที่พบได้ในผู้หญิงทุกคนที่พระคัมภีร์ยกย่องให้เป็นแบบอย่าง พวกเธอทุกคนล้วนขึ้นไปหาพระคริสต์

มารธาและมารีย์

ทุกสิ่งที่น่ายกย่องเกี่ยวกับพวกเธอไม่ทางใดก็ทางหนึ่งล้วนมี *พระคริสต์* เป็นศูนย์กลาง พระองค์คือจุดสนใจแห่งความคาดหวังอันแรงกล้าสำหรับผู้หญิงที่โดดเด่นทุกคนในพันธสัญญาเดิม และพระองค์ทรงเป็นที่รักยิ่งของบรรดาผู้หญิงคนสำคัญทุกคนในพันธสัญญาใหม่ มารธาและมารีย์แห่งเบธานีเป็นตัวอย่างคลาสสิกในเรื่องนี้ พวกเธอกลายเป็นเพื่อนสนิทที่พระเยซูทรงรักและห่วงหาแหว่งที่พระองค์ทรงทำพันธกิจบนโลก ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ยังทรงมีความรักอย่างลึกซึ้งต่อครอบครัวของพวกเธอ อัครทูตยอห์นซึ่งเป็นผู้สังเกตอย่างละเอียดอ่อนว่าพระเยซูทรงรักใคร่และสิ่งใด ได้บันทึกไว้อย่างเจาะจงว่า “พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของนาง และลาซารัส” (ยอห์น 11:5)

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าครอบครัวนี้มีความสนิทสนมกับพระเยซูได้อย่างไร และเนื่องจากไม่เคยมีการกล่าวถึงความสัมพันธ์ทางเครือญาติระหว่างครอบครัวของพระเยซูกับครอบครัวเบธานี จึงดูเหมือนว่ามารธาและมารีย์เป็นเพียงสองคนในบรรดาผู้คนจำนวนมากที่ได้ฟังคำสอนของพระเยซูในช่วงเริ่มต้นพันธกิจของพระองค์ ทั้งสองได้ต้อนรับและสร้างความสัมพันธ์กับพระองค์ด้วยวิธีนั้น ไม่ว่าความสัมพันธ์นี้จะเริ่มต้นอย่างไร สิ่งที่เกิดขึ้นได้พัฒนาไปสู่มิตรภาพที่อบอุ่นลึกซึ้งซึ่งเป็นการส่วนตัวอย่างเห็นได้ชัด จากคำบรรยายของลูกา นั้นเห็นได้ชัดว่าพระเยซูทรงรู้สึกเหมือนอยู่บ้านในบ้านของพวกเธอ

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงสร้างสัมพันธ์ภาพเช่นนั้นอย่างกระตือรือร้นทำให้เห็นชัดเจนว่าพระองค์เป็นคนแบบไหน นอกจากนี้ยังช่วยอธิบายว่าพระองค์สามารถทำพันธกิจด้วยการเดินทางอย่างต่อเนื่องในแคว้นยูเดียได้อย่างไร โดยไม่ต้องกลายเป็นคนไร้บ้านที่ยากจน แม้ว่าพระองค์จะไม่มีที่อยู่อาศัยถาวรเป็นของพระองค์เองเลย (มัทธิว 8:20) เห็นได้ชัดว่าผู้คนอย่างมารธาและมารีย์ได้ต้อนรับพระองค์เข้าสู่บ้านและครอบครัวของพวกเธออย่างสม่าเสมอ และพระองค์ก็ทรงรู้สึกเหมือนอยู่บ้านท่ามกลางมิตรสหายมากมายของพระองค์อย่างชัดเจน

แน่นอนว่า การมีน้ำใจต้อนรับแขกคือเอกลักษณ์พิเศษของครอบครัวนี้ โดยเฉพาะมารธาที่ถูกพรรณนาว่าเป็นเจ้าบ้านที่พิถีพิถันทุกรายละเอียด แม้แต่ชื่อของเธอก็เป็นรูปคำนามเพศหญิงของคำในภาษาอาราเมอิกที่แปลว่า “เจ้านาย” (Lord) ชื่อนี้เหมาะสมกับเธออย่างยิ่ง เพราะเธอคือผู้จัดการดูแลบ้าน

อย่างชัดเจน ลูกา 10:38 กล่าวถึงบ้านของครอครัวนี้เป็นบ้านของมารธา เรื่องนี้รวมกับข้อเท็จจริงที่ว่า ชื่อของเธอมักจะถูกกล่าวถึงเป็นคนแรกเสมอ เมื่อมีการกล่าวถึงเธอพร้อมกับพี่น้อง ซึ่งชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเธอเป็นพี่สาวคนโต ลาซารัสดูเหมือนจะเป็นน้องคนสุดท้องในบรรดาสามคน เพราะเขาถูกระบุชื่อเป็นคนสุดท้ายในรายชื่อสมาชิกครอครัวในยอห์น (ยอห์น 11:5) และลาซารัสแทบไม่ได้ปรากฏเป็นตัวเด่นในเรื่องใดเลย—รวมถึงคำบรรยายของยอห์นเรื่องการที่ลาซารัสถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายด้วย

บางคนเชื่อว่าการที่มารธามีสถานะเป็นเจ้าของบ้านและมีบทบาทโดดเด่นในคร้วเรือนบ่งบอกว่าเธออาจเป็นหม้าย แน่แน่นอนว่านั่นเป็นไปได้ แต่สิ่งที่เราได้จากพระคัมภีร์คือพี่น้องสามคนนี้อยู่ด้วยกัน และไม่มีกรกล่าวถึงว่าคนใดคนหนึ่งเคยแต่งงานเลย ทั้งยังไม่มีการบอกไปถึงอายุของพวกเขาด้วย แต่เนื่องจากมารีย์นั่งแทบเท้าของพระเยซูทุกครั้งที่เขาปรากฏ จึงเป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการว่าพวกเขาอายุมากแล้ว ยิ่งไปกว่านั้น อุปนิสัยที่แตกต่างกันอย่างชัดเจนของมารธาและมารีย์ดูเหมือนจะยังไม่ได้รับการขัดเกลาจากวัยที่มากขึ้น ผมมีแนวโน้มที่จะคิดว่าพวกเขาทั้งสามคนยังคงอายุน้อยและยังไม่มีประสบการณ์มากนัก อันที่จริง พระคริสต์ทรงปฏิบัติต่อพวกเขาเหมือนพี่ชายคนโตเสมอ และหลักการหลายอย่างที่พระองค์ทรงสอนพวกเขาล้วนเป็นบทเรียนเชิงปฏิบัติที่ลึกซึ้งสำหรับคนหนุ่มสาวที่กำลังเติบโตเป็นผู้ใหญ่ บทเรียนเหล่านั้นบางส่วนจะโดดเด่นเป็นพิเศษในเหตุการณ์ที่เราจะพิจารณากันในไม่ช้า

สามภาพที่มารธาและมารีย์อยู่ด้วยกัน

พระคัมภีร์บันทึกเหตุการณ์สำคัญสามเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงมีปฏิสัมพันธ์กับครอครัวนี้ เหตุการณ์แรก ในลูกา 10:38–42 บรรยายถึงความขัดแย้งเล็กน้อยระหว่างมารธากับมารีย์ ว่าการแสดงความภักดีต่อพระคริสต์ในรูปแบบใดจะดีที่สุด นั่นคือครั้งแรกที่เราพบมารธาและมารีย์ในพันธสัญญาใหม่ วิธีที่ลูกาบรรยายถึงอุปนิสัยที่ขัดแย้งกันของพวกเธอนั้นสอดคล้องกับทุกสิ่งที่เราเห็นในสองเหตุการณ์ต่อมาที่ยอห์นได้บันทึกไว้ (เราจะกลับมาเน้นที่ตอนท้ายของลูกา 10 ในบทนี้เป็นหลัก เพราะนั่นเป็นจุดที่แสดงให้เห็นบุคลิกที่แตกต่างกันของทั้งสองคนชัดเจนที่สุด)

มารธาและมารีย์

เหตุการณ์สำคัญครั้งที่สองที่เผยให้เห็นชีวิตของสองพี่น้องคู่นี้ปรากฏใน ยอห์นบทที่ 11 เนื้อหาเกือบทั้งบทถูกอุทิศให้กับการบรรยายว่า ลาซารัสน้องชายของพวกเธอเสียชีวิตและถูกทำให้กลับมามีชีวิตอีกครั้งโดยพระคริสต์ อย่างไรก็ตาม การที่พระเยซูทรงปฏิบัติต่อมารธาและมารีย์เป็นการส่วนตัวในฉากนี้เน้นให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล แม้ว่าเราไม่มีพื้นที่พอที่จะพิจารณาเหตุการณ์อย่างละเอียด แต่เราจะกลับมาดูคร่าว ๆ เพียงเพื่อสังเกตว่าการตายและการเป็นขึ้นจากตายของลาซารัสส่งผลกระทบต่อทั้งมารธาและมารีย์อย่างลึกซึ้ง แต่แตกต่างกันไปตามบุคลิกที่ขัดแย้งกันของพวกเธอ ยอห์นให้รายละเอียดที่ชัดเจนและกินใจว่า พี่สาวทั้งสองเป็นทุกข์กับการสูญเสียลึกซึ้งเพียงใด

ยอห์นได้ให้คำบรรยายที่ละเอียดและสะเทือนใจว่า พี่สาวทั้งสองโศกเศร้ากับการสูญเสียมากเพียงใด พระเยซูทรงทำพันธกิจกับพวกเธอขณะโศกเศร้าอย่างไร พระองค์ทรงโศกเศร้าร่วมกับพวกเธออย่างลึกซึ้งและเป็นการส่วนตัวอย่างไร และพระองค์ทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายอย่างรุ่งโรจน์ ณ จุดสูงสุดของงานศพนั้นอย่างไร เหนือกว่าการกระทำอื่นใดของพระเยซูทั้งหมด การอัศจรรย์อันน่าทึ่งและเปิดเผยต่อสาธารณะครั้งนั้นเป็นสิ่งที่ทำให้ผู้นำชาวยิวตัดสินใจขั้นสุดท้ายที่จะประหารพระองค์ เพราะพวกเขารู้ว่าถ้าพระองค์ทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นได้ ผู้คนก็จะติดตามพระองค์ และผู้นำเหล่านั้นก็จะสูญเสียฐานอำนาจไป (ยอห์น 11:45–57) พวกเขารู้สึกอย่างดีจริงที่จะพิจารณาว่า ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ในการประทานชีวิตนั้นเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์คือผู้ที่พระองค์ทรงอ้างไว้ นั่นคือพระเจ้าพระบุตร

มารธาและมารีย์ดูเหมือนจะเข้าใจดีว่า พระเยซูทรงทำให้ตนเองตกอยู่ในอันตรายเพื่อคืนชีวิตน้องชายให้แก่พวกเธอ อันที่จริง ความลึกซึ้งทั้งหมดของความกตัญญูและความเข้าใจของมารีย์ถูกเปิดเผยในเหตุการณ์ครั้งที่สามและเป็นเหตุการณ์สุดท้าย ที่ผู้หญิงทั้งสองคนนี้ปรากฏพร้อมกันอีกครั้ง ยอห์นบทที่ 12 (พร้อมกับเรื่องราวก่อนหน้านั้นในมัทธิว 26:6–13 และมาระโก 14:3–9) บันทึกว่า มารีย์ชโลมเท้าของพระเยซูด้วยน้ำมันหอมระauan และเช็ดเท้าพระองค์ด้วยผมของเธอ แม้ว่าทั้งมัทธิวและมาระโกจะบรรยายถึงเหตุการณ์นี้ แต่ก็ไม่มีใครกล่าวถึงชื่อของมารีย์ในบริบทนี้เลย อย่างไรก็ตาม เป็นที่ชัดเจนว่า

การทำงานและการนมัสการ

พวกเขากำลังบรรยายเหตุการณ์เดียวกันกับที่เราอ่านในยอห์นบทที่ 12 ทั้ง มัทธิว 26:12 และยอห์น 12:7 บ่งชี้ว่า ในแง่หนึ่งมารีย์เข้าใจว่าเธอกำลังชโลมพระเยซูสำหรับการฝังพระศพ เธอคงสงสัยอย่างยิ่งว่า การที่น้องชายของเธอเป็นขึ้นจากตายจะทำให้ศัตรูของพระเยซูเกลียดชังพระองค์อย่างรุนแรง และพวกเขาจะมุ่งมั่นที่จะประหารพระองค์ (ยอห์น 11:53–54) พระเยซูเองได้เสด็จไปยังเอฟราอิมซึ่งปลอดภัยกว่าทันทีหลังจากให้ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายแล้ว แต่เทศกาลปัสกานำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม (ข้อ 55–56) มารีย์ (และอาจรวมถึงมารธาด้วย) ดูเหมือนจะเข้าใจชัดเจนกว่าคนอื่น ๆ ว่าภัยคุกคามต่อพระเยซูนั้นใกล้เข้ามาเพียงใด แน่แน่นอนว่าสิ่งนี้ทำให้ความรู้สึกเป็นหนี้และความกตัญญูของพวกเขาที่มีต่อพระองค์เพิ่มมากขึ้น ดังที่สะท้อนให้เห็นในการกระทำอันเป็นนมัสการของมารีย์

มารีย์ ผู้นมัสการที่แท้จริง

ตามบันทึกของมัทธิวและมาระโก การที่มารีย์ชโลมเท้าของพระเยซูเกิดขึ้นที่บ้านของ “ซีโมนคนโรคเรื้อน” แน่แน่นอนว่าคนที่เป็โรคเรื้อนอยู่คงไม่สามารถเข้าร่วมการมาอยู่รวมกันเช่นนี้ได้ ยังไม่ต้องพูดถึงการเป็นเจ้าภาพในบ้านของตัวเอง คนโรคเรื้อนถือว่าเป็นมลทินตามธรรมเนียมพิธี จึงถูกขับไล่ออกจากพื้นที่ที่มีผู้คนอาศัยอยู่ (เลวีนิติ 13:45–46) ดังนั้นชื่อเรียกของซีโมน (คนโรคเรื้อน) จึงต้องหมายความว่าเขาเคยเป็นโรคเรื้อนมาก่อน เนื่องจากพระคัมภีร์กล่าวว่าพระเยซูทรงรักษาทุกคนที่มาหาพระองค์ (ลูกา 6:19) ซีโมนจึงน่าจะเป็นคนที่พระเยซูเคยรักษาให้หายจากโรคเรื้อน (เหตุการณ์เช่นนั้นถูกบรรยายไว้ในลูกา 5:12–15)

ซีโมนคงจะเป็นคนมีฐานะดี การมีเหล่าสาวกอยู่กันพร้อมหน้าสื่อว่าเป็นงานเลี้ยงที่ใหญ่พอสมควร เขาอาจเป็นชายโสดด้วย เพราะมารธาดูเหมือนจะทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้านในงานรวมตัวครั้งนี้ บางคนเสนอว่าเธออาจประกอบอาชีพเป็นผู้จัดงานเลี้ยงมีอาชีพ แต่ที่น่าเป็นไปได้มากกว่าคือ ซีโมนเป็นเพื่อนสนิทของครอบครัวนี้ และเธอก็อาจมาช่วยงาน ลาซารัสก็อยู่ที่นั่นด้วย (ยอห์น 12:2) ดูเหมือนว่างานรวมตัวนี้เป็นกลุ่มเพื่อนสนิทและสาวกของ

พระเยซู บางทีอาจเป็นการเฉลิมฉลองอย่างเป็นทางการเนื่องในโอกาสที่ลาซารัสเป็นขึ้นจากตายก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้น กลุ่มมิตรสหายเหล่านี้ก็คงมารวมตัวกันเพื่อแสดงความขอบคุณต่อพระเยซูสำหรับสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ

มารีย์รู้ว่าเธอจะแสดงความขอบคุณอย่างไรถึงจะดีที่สุด การกระทำของเธอในการขโลมพระเยซูนั้นมีความคล้ายคลึงอย่างน่าทึ่งกับอีกเรื่องราวหนึ่งที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นในพันธกิจของพระเยซู (ลูกา 7:36–50) ในการรวมตัวกันอีกครั้งหนึ่งที่บ้านของชายอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นฟาริสี (ที่บังเอิญชื่อซีโมนเหมือนกัน) ผู้หญิงคนหนึ่ง “ที่เป็นคนบาป” (ข้อ 37)—เห็นได้ชัดว่าเป็นหญิงโสเภณีที่กลับใจ (ข้อ 39)—เคยขโลมเท้าของพระเยซูและเช็ดด้วยผมของเธอ เช่นเดียวกับมารีย์ในเรื่องราวในยอห์นบทที่ 12 เป็นไปได้สูงว่ามารธาและมารีย์รู้จักเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นเป็นอย่างดี พวกเธอรู้ถึงบทเรียนที่พระเยซูทรงสอนในโอกาสนั้นว่า “บาปต่าง ๆ ของนางซึ่งมีมากมายนั้นได้รับการยกโทษแล้ว เพราะนางรักมาก” (ข้อ 47) ดังนั้นการกระทำซ้ำของมารีย์จึงเป็นการสะท้อนเหตุการณ์ก่อนหน้านั้นอย่างตั้งใจ ซึ่งบ่งบอกว่าเธอเองก็รักพระเยซูมากเพียงใด และเธอรู้สึกขอบคุณพระองค์อย่างสุดซึ้งยิ่งยวด

ทั้งมัทธิวและมาระโกบ่งชี้ว่า การที่พระเยซูทรงยอมรับการแสดงออกเป็นการนมัสการที่ฟุ่มเฟือยเช่นนี้ คือสิ่งที่ทำให้การตัดสินใจทรยศพระคริสต์ของยูดาสเด็ดขาดลงในที่สุด ตามบันทึกของยอห์น ยูดาสแสดงความไม่พอใจต่อสิ่งที่เขาแสร้งว่าเป็น “ความสิ้นเปลือง” แต่ความจริงก็คือ ความไม่พอใจของเขาก็ไม่ใช่อะไรมากไปกว่าความโลภ แท้จริงแล้วเขากำลังยกยอกเงินจากถุงเก็บเงินของเหล่าสาวก (ยอห์น 12:4–6)

ดังนั้นชีวิตของหญิงทั้งสองคนนี้จะไปเกี่ยวข้องโดยไม่ได้ตั้งใจกับแผนการชั่วร้ายที่จะฆ่าพระเยซูถึงสองครั้ง การที่น้องชายของพวกเธอเป็นขึ้นจากตายเป็นสิ่งแรกที่จุดชนวนแผนการของพวกผู้นำชาวยิวที่จบลงด้วยการตายของพระเยซู จากนั้นการแสดงออกถึงความขอบคุณอันล้นเหลือของมารีย์ที่มีต่อพระเยซู ก็กลายเป็นแรงผลักดันสุดท้ายที่ทำให้ยูดาสตัดสินใจทรยศพระองค์ในที่สุด

มารธา คนรับใช้ที่อุทิศตน

แม้ต้องละเรื่องนั้นไว้ก่อนอย่างไม่เต็มใจ แต่จุดสนใจหลักของเราในบทนี้คือ เหตุการณ์อันโด่งดังที่บรรยายไว้ในตอนท้ายของลูกาบทที่ 10 เมื่อพระเยซูทรงดำหนิมารธาเล็กน้อยและปรทานบทเรียนสำคัญเกี่ยวกับสิ่งที่เธอควรให้ความสำคัญเป็นอันดับแรก ข้อพระคัมภีร์นี้สั้นแต่เปี่ยมด้วยความหมาย ลูกาบันทึกไว้ว่า:

เมื่อพระเยซูกับพวกสาวกเดินทางไป พระองค์ทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง และมีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์เข้าไปพักที่บ้านของนาง มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ และมารีย์ก็นั่งอยู่ใกล้พระบาทของพระเยซูคอยฟังถ้อยคำของพระองค์ แต่มารธาว่านวยอย่างมากกับการปรนนิบัติ จึงมาทูลพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือที่น้องสาวของข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ปรนนิบัติอยู่คนเดียว? ขอพระองค์สั่งน้องให้มาช่วยข้าพระองค์ด้วย”

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบนางว่า “มารธา มารธาเอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจหลายอย่างเหลือเกิน สิ่งที่ทำเป็นนั้นมีเพียงสิ่งเดียว และมารีย์ก็เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้” (ลูกา 10:38-42)

มารธาดูเหมือนจะเป็นพี่สาวคนโต คำบรรยายพฤติกรรมของเธอในลูกาเป็นสิ่งที่สนับสนุนแนวคิดที่ว่าพี่น้องทั้งสามคนนี้ยังเป็นผู้ใหญ่ตอนต้น

การที่ลูกาบรรยายพฤติกรรมของเธอเป็นหนึ่งในสิ่งที่สนับสนุนความคิดที่ว่าพี่น้องทั้งสามคนนี้ยังเป็นผู้ใหญ่ตอนต้น อายุไม่มากนัก คำบ่นของมารธาฟังดูยังไม่ประสีประสาและเหมือนเด็กสาว คำตอบของพระเยซูแม้จะมีการดำหนิเล็กน้อย แต่ก็มิ้น้ำเสียงคล้ายคุณปู่คุณตาพูดกับหลาน

เห็นได้ชัดว่าพระเยซูเสด็จมาตามคำเชิญของมารธา เธอคือคนที่ต้อนรับพระองค์เข้ามา ซึ่งบ่งบอกว่าเธอเป็นผู้จัดการทุกอย่างในบ้านหลังนี้ อย่างน้อย

ในโอกาสนี้เธอไม่ได้เป็นเพียงเจ้าบ้านที่มาทำหน้าที่แทนเพื่อนเท่านั้น แต่เธอเป็นผู้รับผิดชอบดูแลกิจการงานทุกอย่างในบ้านอย่างชัดเจน

ในลูกา 7:36-50 เมื่อพระเยซูเสด็จไปเยือนบ้านของซีโมนที่เป็นฟาริสี (ที่ซึ่งมีการชโลมเท้าของพระองค์ครั้งแรกเกิดขึ้น) พระองค์ตกเป็นเป้าสายตาของบรรดานักวิจารณ์อย่างชัดเจน การต้อนรับในครั้งนั้นแย่มากจนกลายเป็นที่เลื่องลือ ซีโมนไม่ได้เตรียมน้ำให้พระเยซูล้างเท้า หรือแม้แต่จะทักทายพระองค์อย่างเหมาะสม (ลูกา 7:44-46)—การดูหมิ่นทางสังคมที่สุดสองประการในวัฒนธรรมนั้น การล้างเท้าแขกในตะวันออกกลางช่วงศตวรรษแรกนั้นเทียบได้กับการที่เจ้าบ้านเสนอจะรับเสื้อคลุมของแขก (ยอห์น 13:1-7) การไม่ทำเช่นนั้นเท่ากับเป็นการบอกเป็นนัยว่า คุณอยากให้แขกคนนั้นรีบกลับไป และการไม่ทักทายอย่างเป็นทางการก็เท่ากับเป็นการประกาศว่าเขาคือศัตรู (2 ยอห์น 10-11)

มารธาซึ่งเป็นที่น่าชื่นชมอย่างยิ่ง อยู่ตรงกันข้ามกับซีโมนชาวฟาริสีในเรื่องการต้อนรับแขก เธออยู่กับการทำหน้าที่เป็นเจ้าบ้าน เธอต้องการให้ทุกอย่างสมบูรณ์แบบ เธอเป็นเจ้าบ้านที่พิถีพิถันและเอาใจใส่ และสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคุณลักษณะที่น่านับถือ พฤติกรรมหลายอย่างของเธอนั้นน่ายกย่อง

ผมชอบวิธีที่พระเยซูปรากฏตัวในฉากนี้ พระองค์เป็นแขกที่สมบูรณ์แบบ พระองค์ทำตัวสบายเป็นกันเอง พระองค์เพลิดเพลินกับการสามัคีธรรมและการสนทนา และเช่นเคย การมีส่วนร่วมในบทสนทนาของพระองค์นั้นเป็นการสอนให้ความรู้และความกระฉับ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหล่าสาวกกำลังถามคำถามพระองค์มากมาย และพระองค์กำลังให้คำตอบที่กระตุ้นความคิด เต็มไปด้วยสิทธิอำนาจ และเสริมสร้างอย่างแท้จริง สัญชาตญาณของมารีย์คือการนั่งแทบเท้าพระองค์และฟัง ส่วนมารธาผู้ซึ่งพิถีพิถันอยู่เสมอนั้นก็ลงมือเตรียมการทันที

ความขัดแย้งระหว่างพวกเขา

แต่ไม่นาน มารธาก็เริ่มหงุดหงิดกับมารีย์ เป็นเรื่องไม่ยากเลยที่จะจินตนาการว่าความหงุดหงิดของเธอค่อย ๆ พอกพูนขึ้นได้อย่างไร ตอนแรกเธออาจพยายาม

การทำงานและการนมัสการ

บอกเป็นนัย ๆ “อย่างแยบยล” ว่าเธอต้องการความช่วยเหลือโดยการส่งเสียงดังเป็นพิเศษ เช่น อาจจะขยับหม้อหรือกระทะเสียงดังกว่าที่ควร จากนั้นก็ปล่อยให้ภาชนะหรือเครื่องครัวกระทบกันเสียงดังในอ่างล้างจาน มารธาอาจจะกระแอมไอหรือถอนหายใจเสียงดังพอที่จะได้ยินไปถึงห้องข้าง ๆ ทำทุกอย่างเพื่อแจ้งเตือนมารีย์ว่าพี่สาวกำลังต้องการความช่วยเหลือ เมื่อทั้งหมดนั้นไม่ได้ผล เธอคงพยายามชะโงกดู หรือเดินผ่านห้องอาหารอย่างรวดเร็ว หวังว่าจะสบตากับมารีย์ได้ แต่สุดท้าย เธอก็เลิกเสแสร้งทำเป็นแนบเนียนหรือสุภาพ และระบายความไม่พอใจกับมารีย์ต่อหน้าพระเยซู อันที่จริง เธอบันทึกพระองค์และขอให้พระองค์เข้ามาแทรกแซงและตักเตือนมารีย์ให้ถูกต้อง

คำตอบของพระเยซูคงทำให้มารธาตกใจมาก ดูเหมือนเธอไม่เคยคิดเลยว่าตนจะเป็นฝ่ายผิด แต่ฉากเล็ก ๆ นี้ทำให้เธอได้รับคำตักเตือนอย่างอ่อนโยนที่สุดจากพระเยซู บันทึกของลูกาจบลงตรงนั้น ดังนั้นเราจึงอาจสรุปได้อย่างปลอดภัยว่า ข้อความนั้นซึมซาบเข้าไปในใจของมารธาโดยตรง และส่งผลให้เกิดการชำระให้บริสุทธิ์เช่นเดียวกับที่ถ้อยคำของพระคริสต์เกิดผลกับผู้ที่รักพระองค์เสมอ

แท้จริงแล้ว ในเหตุการณ์ภายหลังที่บันทึกในยอห์น 12 ซึ่งมารีย์ชโลมเท้าของพระเยซู มารธาปรากฏในบทบาทของคนรับใช้อีกครั้ง แต่คราวนี้เป็นยุคาสที่บันทึก (ยอห์น 12:4-5) ดูเหมือนเขาพยายามอย่างเต็มที่ที่จะปลุกระดมให้เกิดเสียงคัดค้านในวงกว้างต่อความฟุ่มเฟือยของมารีย์ และจัดการกระตุ้นให้เกิดการแสดงออกซึ่งความไม่พอใจจากสาวกบางคน (มัทธิว 26:8) แต่ครั้งนี้ดูเหมือนมารธาจะรู้จักนั่งเงียบอย่างฉลาด เธอไม่ได้แสดงความขุ่นเคืองต่อการอุทิศตนของมารีย์ที่มีต่อพระคริสต์อีกต่อไป ผมเชื่อว่าตัวมารธาเองก็รักพระคริสต์ไม่น้อยไปกว่ามารีย์เลย พระองค์ทรงรักพวกเขาทั้งสองด้วยความรักอันลึกซึ้งอย่างชัดเจน (ยอห์น 11:5)

เราพบบทเรียนสำคัญหลายประการจากถ้อยคำที่พระเยซูทรงตำหนิ มารธา เราทุกคนควรใส่ใจกับคำเตือนเหล่านี้ให้ดี

บทเรียนเรื่องการให้ความสำคัญกับผู้อื่นมากกว่าตนเอง

คำดัดเตือนอย่างอ่อนโยนของพระเยซูที่มีต่อมารธา อันดับแรกคือการย้ำเตือนว่าเราควรให้เกียรติผู้อื่นมากกว่าตนเอง พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า “จงรักกันฉันพี่น้อง จงชวนช่วยในการให้เกียรติกันและกัน” (โรม 12:10) “จงยอมเชื่อฟัง[กันและกัน]...ท่านทุกคนจงสวมความถ่อมตัว...ต่อกันและกัน เพราะ ‘พระเจ้าทรงต่อสู้คนที่หยิ่งจองหอง แต่ประทานพระคุณแก่คนที่ถ่อมใจ’” (1 เปโตร 5:5) “อย่าทำสิ่งใดด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงอย่างเห็นแก่ตัว หรือด้วยความถือดี แต่จงทำด้วยความถ่อมใจ ถือว่าคนอื่นดีกว่าตน แต่ละคนไม่ควรมุ่งหาประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่ควรคิดถึงประโยชน์ของคนอื่นด้วย” (ฟิลิปปี 2:3-4 ฉบับอมตธรรมฯ)

ความถ่อมใจเป็นหัวข้อหลักในคำสอนของพระเยซูอยู่เสมอ และเป็นบทเรียนที่ยากสำหรับสาวกของพระองค์ส่วนใหญ่ที่จะเรียนรู้ แม้แต่ในคืนที่พระเยซูถูกทรมาน สาวกแต่ละคนก็เพิกเฉยต่อการต้อนรับขั้นพื้นฐาน แทนที่จะทำหน้าที่ที่ควรรับใช้และล้างเท้าให้คนอื่น (ยอห์น 13:1-7)

ในลูกบทที่ 10 พดติกรรมภายนอกของมารธาในตอนแรกดูเหมือนจะเป็นการรับใช้ที่แท้จริง เธอเป็นคนสวมผ้ากันเปื้อนและลงมือทำงานรับใช้ผู้อื่น แต่ในไม่ช้าการปฏิบัติต่อมารีย์ก็เผยให้เห็นถึงข้อบกพร่องร้ายแรงในใจแห่งการรับใช้ของเธอ เธอปล่อยให้ตัวเองกลายเป็นคนชอบวิพากษ์วิจารณ์และปากร้าย คำพูดเช่นนั้นต่อหน้าแขกคนอื่น ๆ ย่อมทำให้มารีย์อับอายแน่นอน มารธาอาจไม่ได้คิดถึงผลกระทบอันเจ็บปวดจากคำพูดของเธอที่มีต่อน้องสาว หรือเธออาจไม่สนใจเลยก็ได้

ยิ่งกว่านั้น มารธาตัดสินมารีย์ผิดไป เธอคิดเอาเองว่ามารีย์ขี้เกียจ “ท่านเป็นใคร จึงกล่าวโทษบ่าวของคนอื่น? บ่าวคนนั้นจะตั้งมั่นหรือจะลุ่มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา” (โรม 14:4) มารธาคิดไปเองหรือว่าเธอต่างหากที่เป็นเจ้านายที่แท้จริงของมารีย์ ไม่ใช่พระคริสต์?

ในความเป็นจริง มารีย์ต่างหากคือผู้ที่มีใจถูกต้อง แรงจูงใจและความปรารถนาของเธอนั้นน่ายกย่องกว่าของมารธา พระเยซูทรงทราบดี แม้ว่าไม่มีมนุษย์คนใดสามารถตัดสินเช่นนั้นได้โดยการสังเกตพฤติกรรมภายนอกของ

การทำงานและการนมัสการ

ผู้หญิงทั้งสองคน แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้เพราะพระองค์ทรงรู้จักจิตใจของผู้หญิงทั้งสองคน

พฤติกรรมของมารธาแสดงให้เห็นว่า ความหยิ่งผยองของมนุษย์สามารถบิดเบือนแม้แต่การกระทำที่ดีที่สุดของเราได้อย่างแนบเนียนและเป็นบาปได้ อย่างไรก็ตาม สิ่งที่มาธรรมาทำอยู่นั้นไม่ใช่สิ่งไม่ดี เธอกำลังปรนนิบัติพระคริสต์และแขกคนอื่น ๆ ในแง่ของการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์นั้น เธอกำลังทำหน้าที่เป็นผู้รับใช้ทุกคนตามที่พระคริสต์ทรงบัญชาไว้บ่อยครั้ง เธอเริ่มต้นด้วยแรงจูงใจที่ดีและความตั้งใจสูงส่งที่สุดอย่างไม่ต้องสงสัยเลย

แต่ทันทีที่เธอหยุดให้ความสำคัญกับพระคริสต์ และหันไปให้ความสำคัญกับสิ่งอื่นที่ไม่ใช่พระองค์ มุมมองของเธอก็กลายเป็นการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางอย่างมาก เมื่อถึงจุดนั้น แม้แต่การปรนนิบัติพระคริสต์ของเธอก็เจือปนด้วยการหมกมุ่นอยู่กับตัวเอง และถูกทำลายด้วยการคิดไม่ดีต่อน้องสาวของเธอ มารธากำลังแสดงทัศนคติของความหยิ่งผยองที่เป็นบาป ซึ่งทำให้เธออ่อนแอต่อความชั่วร้ายอื่น ๆ อีกหลายอย่างด้วยเช่นกัน ได้แก่ ความโกรธ ความขุ่นเคืองใจ ความอิจฉา ความไม่ไว้วางใจ จิตใจที่ชอบวิพากษ์วิจารณ์ การชอบตัดสินผู้อื่น และความใจร้าย สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดปะทุขึ้นในตัวมารธาภายในเวลาไม่กี่นาที

ที่แย่ที่สุดคือ คำพูดของมารธาเป็นการกล่าวหาองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ...?” (ลูกา 10:40) เธอก็คิดจริง ๆ หรือว่าพระองค์ไม่สนใจ? แน่นอนว่าเธอรู้ดีกว่านั้น ความรักของพระเยซูที่มีต่อสมาชิกทั้งสามคนในครอบครัวนี้เป็นที่ประจักษ์แก่ทุกคน (ยอห์น 11:5)

แต่ความคิดและความรู้สึกของมารธาได้กลายเป็นการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางมากเกินไป ด้วยเหตุนี้ เธอจึงตกหลุมพรางทางศาสนาที่พบบ่อยมาก ซึ่งเปาโลได้กล่าวไว้ในจดหมายถึงชาวโครินธ์ว่า “แต่เมื่อพวกเขาเอาตัวเองเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเองเปรียบเทียบกับกันและกันแล้ว พวกเขา ก็ปราศจากความเข้าใจ” (2 โครินธ์ 10:12) เธอหันความสนใจไปจากพระคริสต์และเริ่มจับตามองมารีย์ด้วยสายตาที่วิพากษ์วิจารณ์ และแน่นอน นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ทำลายบรรยากาศเย็นวันนั้นของมารธาไปทั้งหมด

มารธาและมารีย์

ในทางตรงกันข้าม มารีย์จดจ่ออยู่กับพระคริสต์มาก จนเธอลืมสิ่งอื่นไปโดยสิ้นเชิง เธอนั่งแทบเท้าของพระองค์และฟังพระองค์อย่างตั้งใจ ซึมซับทุกถ้อยคำและทุกน้ำเสียงของพระองค์ เธอไม่ได้เกียจคร้านแต่อย่างใด เธอเพียงแค่เข้าใจความสำคัญที่แท้จริงของโอกาสนี้ พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นแขกในบ้านของเธอ การฟังพระองค์และนมัสการพระองค์ ณ ขณะนั้น คือการใช้พลังงานของมารีย์ให้เกิดประโยชน์สูงสุด และเป็นสิ่งเดียวที่ถูกต้องสำหรับเธอในการจดจ่อให้ความสนใจ

สิ่งหนึ่งที่โดดเด่นเกี่ยวกับมารีย์ชาวเบธานีคือความสามารถอันเฉียบแหลมของเธอในการสังเกตและเข้าใจหัวใจของพระคริสต์ อุปนิสัยของมารีย์ดูเหมือนจะเป็นคนชอบครุ่นคิดตามธรรมชาติมากกว่ามารธา ในลูกาบทที่ 10 เธอต้องการฟังพระเยซูอย่างตั้งใจ ในขณะที่มารธาอยู่กับการเตรียมอาหารในยอห์นบทที่ 11 เมื่อพระเยซูเสด็จมาหลังจากลาซารัสตายแล้ว มารธาวิ่งออกจากบ้านไปพบพระองค์ แต่มารีย์ยังคงอยู่ในบ้าน จมอยู่กับความโศกเศร้า (ยอห์น 11:20) เธอจดจ่ออยู่กับความคิดลึกซึ้งตามเคย คนแบบมารีย์ไม่ค่อยจะทำอะไรตามอารมณ์ชั่ววูบ หรือทำอะไรแบบฉาบฉวย แต่ในขณะที่พระเยซูต้อง *เล้าโลม* ให้มีคำประกาศยอมรับความเชื่อจากมารธา (ข้อ 23-27)—และแม้จะค่อนข้างคลอนแคลน (ข้อ 39)—มารีย์กลับล้มลงแทบเท้าของพระองค์เพื่อกราบนมัสการ (ข้อ 32)

ดูเหมือนว่ามารีย์จะสามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงของพระเยซูได้ดียิ่งกว่าสาวกทั้งสิบสองคนเสียอีก ท่าทีของเธอที่ขลิบพระองค์เพื่อเตรียมสำหรับการฝังศพในช่วงต้นของสัปดาห์สุดท้ายในกรุงเยรูซาเล็มนั้น แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจที่เติบโตอย่างน่าทึ่ง นั่นเป็นผลจากการที่เธอเต็มใจนั่งฟัง และครุ่นคิด ซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้มารีย์แตกต่างอย่างชัดเจนจากมารธาที่มักจะชอบลงมือทำหรือโต้ตอบก่อน (มารธามีหลายอย่างที่คล้ายกับเปโตรในเรื่องนี้)

หากมารธาให้ความสำคัญกับมารีย์มากกว่าตนเองอย่างแท้จริง เธอคงจะมองเห็นว่ามารีย์มีความเข้าใจและความรักลึกซึ้งต่อพระคริสต์ยิ่งกว่าเธอเองเสียอีก เธอคงได้เรียนรู้อะไรมากมายจากน้องสาวที่เงียบบริမ်และชอบครุ่นคิดของเธอ *แต่ไม่ใช่ตอนนี้* มารธามีโต๊ะที่ต้องจัด อาหารที่ต้องเอาออกจากเตา และ “หลายสิ่งหลายอย่าง” ที่เธอ “กระวนกระวายและวุ่นวายใจ” (ลูกา 10:41)

ก่อนที่เธอจะรู้ตัว ความขุ่นเคืองใจต่อมารีย์ก็พอกพูนขึ้นจนเธอไม่สามารถยับยั้งตัวเองได้อีกต่อไป การวิพากษ์วิจารณ์มารีย์อย่างเปิดเผยนั้นเป็นการแสดงออกถึงความหยิ่งผยองที่น่าเกลียด

บทเรียนเรื่องการให้ความสำคัญกับการนมัสการมากกว่าการรับใช้

เป็นเรื่องน่าสนใจที่ได้อ่านเรื่องราวนี้และพยายามจินตนาการว่าผู้หญิงทั่วไปจะตอบสนองอย่างไรหากอยู่ในสถานการณ์เดียวกับมารธา ผมสงสัยว่าผู้หญิงหลายคนอาจจะเห็นใจมารธามากกว่ามารีย์ เพราะโดยปกติแล้ว การปล่อยให้พี่สาวทำงานหนักในครัวคนเดียวขณะที่เธอนั่งคุยกับแขกนั้นถือเป็นเรื่องที่หยาบคาย

ดังนั้น ในแง่หนึ่ง ความรู้สึกของมารธาจึงเป็นเรื่องธรรมดาและเข้าใจได้ในระดับหนึ่ง นั่นอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่คำดำนิของพระเยซูนั้นอ่อนโยนมาก ในสถานการณ์ปกติ พี่สาวคนโตย่อมคิดว่าเป็นหน้าที่ของน้องสาวที่จะต้องช่วยเสิร์ฟอาหารให้แขก กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ สิ่งที่มาธาคาดหวังจากมารีย์นั้น ในตัวมันเองแล้วเป็นสิ่งที่ดีและถูกต้องเหมาะสม

กระนั้นก็ตาม สิ่งที่มาเรียากำลังทำอยู่นั้นดีกว่า เธอได้ “เลือกเอาส่วนที่ดีนั้น” (ลูกา 10:42) เธอค้นพบว่าสิ่งเดียวที่จำเป็นคือ การนมัสการที่แท้จริง การอุทิศตนจากใจจริง และการให้ความสนใจทั้งหมดให้กับพระคริสต์ นั่นเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งกว่าการปรนนิบัติรับใช้ และส่วนดีที่เธอเลือกนั้นจะไม่มีใครเอาไปจากเธอได้ แม้เพื่อสิ่งที่มีคุณค่าและเป็นประโยชน์อย่างการช่วยมารธาเตรียมอาหารให้พระเยซูก็ตาม ใจที่ถ่อมและเชื่อฟังของมารีย์นับว่าเป็นของขวัญแด่พระคริสต์ที่ยิ่งใหญ่กว่าโต๊ะอาหารที่มารธาดูแลเตรียมไว้อย่างดีเสียอีก

เรื่องนี้ได้กำหนดอย่างชัดเจนว่าการนมัสการเป็นสิ่งสำคัญสูงสุดสำหรับคริสเตียนทุกคน ไม่มีสิ่งใด (แม้แต่การรับใช้พระคริสต์) จะสำคัญไปกว่าการฟังพระองค์และถวายเกียรติพระองค์ด้วยใจของเรา จำสิ่งที่พระเยซูตรัสกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำได้ไหม พระเจ้าทรงแสวงหาผู้ที่นมัสการอย่างแท้จริง (ยอห์น 4:23) พระคริสต์ทรงพบผู้นมัสการเช่นนั้นในตัวมารีย์ พระองค์จะไม่

มารธาและมารีย์

ยืนยันการดำเนินชีวิตของมารธาที่มีต่อเธอ เพราะมารีย์ต่างหาก (ไม่ใช่มารธา) ที่เข้าใจอย่างถูกต้องว่าการนมัสการเป็นหน้าที่ที่สูงส่งกว่าการรับใช้เพื่อพระองค์

เป็นอันตรายแม้แต่กับคนที่รักพระคริสต์ ที่เราจะหมกมุ่นกับการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อพระองค์ จนเราเริ่มละเลยการฟังพระองค์และระลึกถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพื่อเรา เราต้องไม่ปล่อยให้การรับใช้พระคริสต์มาเบียดบังการนมัสการพระองค์ หน้าที่ที่เราให้งานรับใช้กลายเป็นสิ่งสำคัญมากกว่าการนมัสการ เราก็ได้พลiglลำดับความสำคัญฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงจนกลับหัวกลับหางไปเสียแล้ว

อันที่จริงแล้ว แนวโน้มดังกล่าวคือสิ่งที่เป็พิษร้ายต่อความเคร่งศาสนา จอมปลอม (Pietism) และเสรีนิยมทางการศึกษาพระเจ้า (Theological Liberalism) ในทุกรูปแบบ เมื่อใดก็ตามที่คุณยกย่องการทำความดีเหนือหลักคำสอนที่ถูกต้องและการนมัสการที่แท้จริง ก็เท่ากับคุณได้ทำลายการกระทำเหล่านั้นไปด้วย การทำความดีเพราะเห็นการกระทำในตัวเองมักจะนำไปสู่การยกย่องตนเองและด้อยค่าการทำงานของพระคริสต์ การทำความดีการกุศลของมนุษย์ และการกระทำด้วยความกรุณาล้วนเป็นการแสดงออกที่สำคัญของความเชื่อที่แท้จริง แต่สิ่งเหล่านี้จะต้องหลั่งไหลมาจาก การฟังพาทรงเฝ้าของพระเจ้าและความชอบธรรมของพระองค์อย่างแท้จริง ท้ายที่สุดแล้ว การทำความดีของเราเองไม่สามารถเป็นหนทางในการได้รับความโปรดปรานจากพระเจ้าได้ นั่นคือเหตุผลที่ในพระคัมภีร์ จุดเน้นของความเชื่อจึงอยู่ที่สิ่งที่พระเจ้าได้กระทำเพื่อเราเสมอ ไม่ใช่สิ่งที่เราทำเพื่อพระองค์ (โรม 10:2-4) ลองสังเกตศาสนาใดก็ตามที่จัดอันดับให้การทำความดีสำคัญกว่าความเชื่อที่แท้จริงหรือหลักคำสอนที่ถูกต้อง แล้วคุณจะพบระบบศาสนาที่ลดทอนคุณค่าของพระคริสต์ในขณะที่ยกย่องตนเองเกินควร

ไม่ใช่ว่ามารธามีความผิดฐานคิดว่าตนมีความชอบธรรมอย่างโจ่งแจ้ง เราไม่ควรตัดสินเธอรุนแรงไปกว่าที่พระคริสต์ทรงทำ เธออ้างองค์พระผู้เป็นเจ้า ความเชื่อของเธอเป็นของจริง แต่ด้วยการละเลยสิ่งที่จำเป็นและมัวแต่ยุ่งอยู่กับกิจกรรมต่าง ๆ เธอจึงเสียสมดุลฝ่ายวิญญาณไป

พฤติกรรมของเธอย้ำเตือนเราว่า ทศนคติหรือแนวคิดที่อันตรายของการคิดว่าตนมีความชอบธรรมนั้น สามารถแทรกซึมเข้ามาและปนเปื้อนแม้แต่จิตใจของผู้ที่ยอมรับอย่างจริงจังว่า พระคริสต์เป็นความชอบธรรมที่แท้จริง

ของตนเองได้ ความรุนแรงที่มารธาแสดงออกต่อมารีย์เผยให้เห็นถึงความไม่สมดุลนั้นในใจของเธอเองอย่างชัดเจน

ถ้อยคำอ่อนโยนที่พระเยซูตรัสเพื่อแก้ไขมารธานั้น (รวมถึงการยกย่องมารีย์) ได้จัดลำดับความสำคัญให้กลับมาอยู่ในระเบียบที่ถูกต้องอีกครั้ง การนมัสการ (ซึ่งในที่นี้แสดงให้เห็นโดยการตั้งใจฟังคำสอนของพระเยซู) คือสิ่งเดียวที่จำเป็นที่สุด การรับใช้พระคริสต์จะต้องอยู่ภายใต้สิ่งนั้นเสมอไป

บทเรียนเรื่องความสำคัญของความเชื่อมากกว่าการกระทำ

หลักการฝ่ายวิญญาณที่สำคัญประการที่สามดำเนินไปพร้อมกับลำดับความสำคัญของการนมัสการที่อยู่เหนือการรับใช้ และมีความเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดจนทั้งสองสิ่งทับซ้อนกันจริง ๆ หลักการข้อที่สามนี้คือ ความจริงที่สอนไว้ตั้งแต่ต้นจนจบพระคัมภีร์ว่า สิ่งที่เราเชื่อมีความสำคัญสูงยิ่งกว่าสิ่งที่เราทำ

มารธา “อุ่นวายเป็นมากกับการปรนนิบัติ” จนทำให้เธอไขว่ไขวไป (ลูกา 10:40) จาก “สิ่งเดียว” (ข้อ 42) ที่จำเป็นอย่างแท้จริง—นั่นคือการฟังและเรียนรู้จากพระเยซู กิจทางศาสนาที่มีแนวโน้มอันตรายที่จะบดบังความเชื่อเสียเอง การทำความดีที่เหมาะสมย่อมหลั่งไหลออกมาจากความเชื่อและเป็นผลของความเชื่อนั้น

การทำความดีที่ถูกต้องนั้นจำเป็นต้องหลั่งไหลมาจากความเชื่อและเป็นผลของความเชื่อ สิ่งที่เราทำนั้นสำคัญยิ่ง เพราะนั่นเป็นหลักฐานว่าความเชื่อของเรามีชีวิตและเป็นของจริง (ยากอบ 2:14–26) แต่ความเชื่อต้องมาก่อน และความเชื่อต้องเป็นรากฐานเดียวที่มั่นคงสำหรับการทำความดีที่แท้จริงและยั่งยืน ทั้งหมดนี้รวมอยู่ในความจริงที่ว่า การกระทำไม่ใช่เครื่องมือแห่งการถูกนับว่าชอบธรรม แต่เป็นความเชื่อต่างหาก (โรม 4:4–5)

ดูเหมือนว่ามารธาจะลืมนึกสิ่งเหล่านี้ไปชั่วขณะ เธอทำราวกับว่าพระคริสต์ต้องการงานของเธอเพื่อพระองค์มากกว่าที่เธอต้องการงานของพระองค์เพื่อเธอ แทนที่จะถ่อมใจยึดมั่นในความเชื่อถึงความสำคัญของการงานของพระคริสต์เพื่อคนบาป เธอกลับคิดมากเกินไปในแง่ที่ว่าเธอสามารถทำอะไรเพื่อพระองค์ได้บ้าง

อีกครั้ง นี่ดูเหมือนจะเป็นแนวโน้มตามธรรมชาติของจิตใจมนุษย์ เราคิดอย่างผิด ๆ ว่าสิ่งที่เราทำเพื่อพระคริสต์สำคัญกว่าสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเรา ทุกความเสื่อมถอยทางฝ่ายวิญญาณครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์ของคริสต์ศาสนาเกิดขึ้นเมื่อคริสตจักรละเลยความสำคัญสูงสุดของความเชื่อ และเริ่มเน้นการกระทำแทน แทบทุกการเบี่ยงเบนทางหลักคำสอนที่ร้ายแรงตลอดประวัติศาสตร์คริสตจักรมีแนวโน้มเดียวกันนี้เป็นแก่นแท้—เริ่มต้นด้วยความผิดของพวกนิยมธรรมนิยมยิว ซึ่งยืนยันว่าพิธีกรรมตามพันธสัญญาเดิม (การเข้าสุหนัต) เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม พวกเขาปฏิเสธว่าความเชื่ออย่างเดียวเท่านั้นที่สามารถเป็นเครื่องมือในการถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรม และนั่นได้บ่อนทำลายรากฐานที่แท้จริงของข่าวประเสริฐ

สัญญาตญาณของมนุษย์ดูเหมือนจะบอกเราว่า สิ่งที่เราทำสำคัญกว่าสิ่งที่เราเชื่อ แต่นั่นเป็นสัญญาตญาณที่ผิด และเป็นผลของการคิดว่าตนมีความชอบธรรมที่ล้นลงในบาปของเรา มันเป็นวิธีคิดที่ผิดอย่างสิ้นเชิง—ผิดถึงขั้นเป็นบาป/เราต้องไม่คิดว่าภาระงานที่เราทำเพื่อพระคริสต์นั้นสำคัญกว่าภาระงานที่พระองค์ทรงทำเพื่อเรา

แน่นอนว่าความคิดเช่นนี้ไม่เคยผุดขึ้นในใจของมารธาอย่างมีสติเลย เธอรักพระคริสต์ เธอวางใจในพระองค์อย่างแท้จริง แม้ว่าความเชื่อของเธอจะมีช่วงเวลาที่ยืดหยุ่นไปบ้าง แต่ในครั้งนี้นี้ เธอกลับปล่อยให้ความกระวนกระวายใจเกี่ยวกับสิ่งที่เธอต้องทำเพื่อพระคริสต์เข้าครอบงำความรู้สึกลบพระคุณต่อสิ่งที่พระองค์จะทรงทำเพื่อเธอ

ผมรู้สึกขอบคุณมากที่พระคริสต์ทรงตักเตือนมารธาอย่างอ่อนโยน ผมต้องสารภาพว่าเป็นเรื่องง่ายมากที่จะเห็นตัวเองในตัวเธอ ผมรักสิทธิพิเศษในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงอวยพรให้ผมมีสิ่งที่ต้องทำมากมายเกินพอ บางครั้งมันเป็นการทดลองที่จะหมกมุ่นอยู่กับกิจกรรมในงานรับใช้และลืมไปว่าความเชื่อและการนมัสการจะต้องมีความสำคัญเหนืองานเสมอ ในยุคที่วุ่นวายเช่นนี้ เราทุกคนจำเป็นต้องปลูกฝังจิตวิญญาณแห่งการนมัสการและการรับฟังแบบมารีย์ให้มากขึ้น และลดความวุ่นวายแบบมารธาให้น้อยลง

การทำงานและการนมัสการ

มารธาและมารีย์ยังย้ำเตือนเราว่าพระเจ้าทรงใช้คนทุกประเภท พระองค์ให้ของประทานแก่เราแตกต่างกันอย่างมีเหตุผล และเราไม่ควรดูหมิ่นกันหรือมองคนอื่นด้วยการดูถูกเพียงเพราะเรามีอุปนิสัยหรือบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน

มารธาเป็นหญิงที่สูงส่งและอยู่ในทางพระเจ้า เธอมีจิตใจของการเป็นผู้รับใช้และมีความสามารถในการทำงานที่ไม่ธรรมดา ส่วนมารีย์นั้นสูงส่งยิ่งกว่าด้วยแนวโน้มที่พิเศษในการนมัสการและสติปัญญา ทั้งสองคนต่างโดดเด่นในแบบของตัวเอง หากเราขังน้ำหนักรับประทานและสัญชาตญาณของพวกเขา *รวมกัน* พวกเธอมอบแบบอย่างที่ยอดเยียมให้เราได้ทำตาม ขอให้เราเพียรพยายามปลูกฝังสัญชาตญาณที่ดีของหญิงที่พิเศษทั้งสองคนนี้

แนวทางการศึกษา

บทที่ 9—มารธาและมารีย์

1. แม้ว่ามารธาและมารีย์จะมีวิธีแสดงออกที่แตกต่างกัน แต่พวกเธอต่างก็รักพระเยซู คุณแสดงความรักต่อพระเยซูอย่างไร?

2. อ่านลูกา 10:38–42 ประเด็นสำคัญของเรื่องนี้คืออะไร? ความขัดแย้งระหว่างมารธาและมารีย์สามารถหลีกเลี่ยงได้อย่างไร?

การทำงานและการนมัสการ

3. มารีย์ถูกระบุว่าเป็นผู้นมัสการที่แท้จริง องค์ประกอบใดในการนมัสการของมารีย์ที่เป็นส่วนหนึ่งในการนมัสการของคุณ? การนมัสการของคุณแตกต่างจากการนมัสการของมารีย์ในด้านใดบ้าง?

4. มารธาถูกระบุว่าเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตน การรับใช้พระเจ้าของคุณเป็นอย่างไรเมื่อเทียบกับการรับใช้ที่มารธาแสดงให้เห็น? คุณเป็นผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเยซูหรือเป็นเพียงผู้ซึ่งชอบพระเยซู? อธิบายคำตอบของคุณ

5. ความขัดแย้งระหว่างมารธาและมารีย์เป็นภาพสะท้อนของความขัดแย้งระหว่างความรักต่อผู้อื่นและความรักต่อตนเอง จงพิจารณาชีวิตประจำวันของคุณ คุณสนใจที่จะตอบสนองความต้องการของตัวเองหรือความต้องการของผู้อื่นมากกว่ากัน? คุณจะให้ความสำคัญกับความต้องการของผู้อื่นมากขึ้นได้อย่างไร?

6. เหตุใดการนมัสการจึงมีความสำคัญเหนือการรับใช้? การนมัสการที่แท้จริงส่งผลต่อทัศนคติของคุณเกี่ยวกับการรับใช้อย่างไร?

การทำงานและการนมัสการ

7. ระหว่างการทำสิ่งต่าง ๆ เพื่อพระเยซูกับการใช้เวลาในการรู้จักพระเยซู คุณชอบอะไรมากกว่ากัน? ตารางเวลาประจำวันของคุณสนับสนุนคำตอบของคุณหรือไม่? เพราะเหตุใด?

8. เหตุใดจึงต้องให้ความสำคัญกับความเชื่อมากกว่าการกระทำ? มีสามสิ่งอะไรบ้างที่คุณสามารถทำเพื่อพัฒนาและช่วยให้ความเชื่อเติบโต

มารธาและมารีย์

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของมารธาและมารีย์? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

10

มารีย์ชาวมักดาลา: ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความมืด

หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายในวันเวลารุ่งเช้าวันอาทิตย์ พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ทรงขับผีออกเจ็ดตน

—มาระโก 16:9

มารีย์ชาวมักดาลาเป็นหนึ่งในชื่อที่รู้จักกันมากที่สุดแต่เข้าใจน้อยที่สุดในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์จึงใจปิดบังเรื่องราวชีวิตและภูมิหลังส่วนตัวของเธอไว้มาก แต่เธอก็ยังคงปรากฏเป็นหนึ่งในผู้หญิงที่โดดเด่นในพันธสัญญาใหม่ ชื่อของเธอปรากฏอยู่ในพระกิตติคุณทั้งสี่เล่ม ซึ่งส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเหตุการณ์ที่พระเยซูถูกตรึงไม้กางเขน เธอได้รับเกียรติชั่วนิรันดร์ในการเป็นบุคคลแรกที่พระคริสต์ทรงเปิดเผยพระองค์หลังเป็นขึ้นจากตาย

ธรรมเนียมปฏิบัติของคริสตจักรที่มีมาตั้งแต่บรรดาอัครทูตในยุคแรกเริ่มได้ระบุว่ามารีย์ชาวมักดาลาคือหญิงที่ไม่ปรากฏชื่อ (ถูกระบุเพียงว่าเป็น “คนบาป”) ในลูกา 7:37–38 ผู้ที่ซโลมเท้าของพระเยซูและเช็ดด้วยผมของเธอ แต่ไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะเชื่อมโยงทั้งสองคนนี้เข้าด้วยกัน อันที่จริง หากเราพิจารณาพระคัมภีร์ตามตัวอักษร เราก็มักมีเหตุผลทุกประการที่จะคิดเป็นอย่างอื่นเนื่องจากลูกาได้กล่าวถึงชื่อมารีย์ชาวมักดาลาครั้งแรกในบริบทที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง (ลูกา 8:1–3) เพียงสามข้อหลังจากจบเรื่องราวการซโลมเท้าของพระเยซู จึงดูเหมือนเป็นไปได้อย่างยิ่งที่มารีย์ชาวมักดาลาจะเป็นหญิง

มารีย์ชาวมักดาลา

คนเดียวกับที่ลูกาบรรยายไว้แต่ไม่ได้เอ่ยชื่อในเรื่องราวก่อนหน้านี้ ลูกาเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ระมัดระวังเกินกว่าจะละเลยรายละเอียดสำคัญเช่นนั้น

นักอรรถาธิบายยุคแรกบางคนคาดเดาว่า มารีย์ชาวมักดาลาคือหญิงที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 8:1–12 ซึ่งถูกจับได้ขณะกำลังล้างประเวณี และรอดพ้นจากการถูกหินขว้างตายโดยพระคริสต์ ผู้ทรงอภัยและไถ่เธอ แต่ก็ไม่มีหลักฐานสนับสนุนการเชื่อมโยงนี้เช่นกัน

มารีย์ชาวมักดาลายังตกเป็นเป้าของตำนานนอกพระคัมภีร์มากมายตั้งแต่มุสลิมยุคกลาง ในช่วงต้นยุคกลาง ลัทธินอกรีตแบบนอสติคบางกลุ่มได้นำเอาลักษณะของมารีย์ชาวมักดาลาไปใช้แทบทั้งหมด และนำชื่อของเธอไปผูกโยงกับตำนานเพื่อฟื้นมากมาย หนังสือนอสารบบพระคัมภีร์ก็ถูกเขียนขึ้นเกี่ยวกับเธอ รวมถึงเล่มหนึ่งที่อ้างว่าเป็นบันทึกของมารีย์ชาวมักดาลาเกี่ยวกับชีวิตของพระคริสต์ ชื่อว่า “*พระกิตติคุณมารีย์*” อีกเล่มหนึ่งคือ “*พระกิตติคุณฟิลิป*” ของพวกนอสติคที่ได้พรรณนาภาพของเธอในฐานะปฎิภักย์ของเปโตร

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ตำนานเหล่านี้บางส่วนได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ และเรื่องราวนอสารบบพระคัมภีร์มากมายเกี่ยวกับมารีย์ชาวมักดาลาที่เคยถูกลดความน่าเชื่อถือมานานก็ได้ถูกตีพิมพ์ซ้ำ เธอได้กลายเป็นสัญลักษณ์สำหรับผู้หญิงในกลุ่ม “จิตวิญญาณ” ของขบวนการสตรีนิยมที่ชื่นชอบแนวคิดเรื่องมารีย์ชาวมักดาลาในฐานะตัวละครเทพธิดาในตำนาน เรื่องเล่านอสติคโบราณมากมายเกี่ยวกับเธอเข้ากันได้ดีกับมุมมองนั้น ในอีกด้านหนึ่ง นวนิยายขายดีเรื่อง *รหัสลับดาวินชี* (The Da Vinci Code) ของแดน บราวน์ ได้นำตำนานนอสติคที่ถูกลืมไปนานหลายเรื่องเกี่ยวกับมารีย์ชาวมักดาลามาดัดแปลงใหม่ และชักชวนเป็นทฤษฎีสมคบคิดที่ซับซ้อน ซึ่งรวมถึงข้อเสนอที่เป็นการหมิ่นประมาทว่าพระเยซูและมารีย์ชาวมักดาลาแต่งงานกันอย่างลับ ๆ และมีบุตรด้วยกัน (ตามมุมมองนั้น เธอคือสาวกที่พระเยซูทรงรักที่กล่าวถึงในยอห์น 20:2 และ 21:20 ไม่ใช่ฮัลดิน) หนังสือจำนวนมากตั้งแต่การคาดเดาที่ไร้สาระไปจนถึงงานเขียนกึ่งวิชาการ ได้รื้อฟื้นเรื่องแต่งที่คัดสรรมาแล้วของพวกนอสติคเกี่ยวกับมารีย์ชาวมักดาลาขึ้นมาอีกครั้ง สารคดีทางโทรทัศน์ที่สร้างความตื่นเต้นเร้าใจหลายเรื่องยังคงย้ำความนิยมของตำนานที่ถูกรื้อฟื้นเหล่านี้

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

ดังนั้น แม้ว่ามารีย์ชาวมักดาลาจะถูกพูดถึงมากกว่าที่เคยเป็นมา แต่การอภิปรายส่วนใหญ่เป็นเพียงการโฆษณาชวนเชื่อและการพูดเกินจริงที่ยืมมาจากลัทธิโบราณ สิ่งที่พระคัมภีร์กล่าวถึงเธอจริง ๆ นั้นพิเศษมากพออยู่แล้วโดยไม่จำเป็นต้องมีการแต่งเสริมเติมเท็จใด ๆ ลงไป ขออย่าให้หญิงที่น่าที่งคนนี้ต้องจมหายไปในหมอกควันแห่งจินตนาการลึกลับและชั่วร้ายของพวกนอกรีตโบราณเลย

ความผิด

มารีย์ชาวมักดาลาเคยมีอดีตที่มีดมน ไม่มีสิ่งใดบ่งชี้ว่าเธอเคยมีความประพฤติแบบหยาบช้ำหรือต่ำทรามในลักษณะที่จะทำให้การเชื่อมโยงชื่อของเธอกับบาปทางศีลธรรมนั้นสมเหตุสมผล แต่แท้จริงแล้วมารีย์เป็นผู้หญิงที่พระคริสต์ทรงปลดปล่อยจากการเป็นทาสของผีร้าย ลูกากล่าวถึงเธอว่า “มารีย์ที่เรียกกันว่าชาวมักดาลา คนที่มีผีเจ็ดตนออกจากตัว” (ลูกา 8:2) มาระโก 16:9 ก็กล่าวถึงผีเจ็ดตนเช่นกัน นี่เป็นรายละเอียดเดียวที่เราเกี่ยวข้องกับอดีตของมารีย์ชาวมักดาลา ยกเว้นร่องรอยที่เราได้จากนามสกุลของเธอ

อันที่จริงแล้ว “มักดาลา” ไม่ใช่ชื่อนามสกุลตามที่เข้าใจในปัจจุบัน เธอไม่ได้มาจากตระกูลที่ใช้ชื่อนามสกุลนั้น แต่เธอมาจากหมู่บ้านมักดาลา เธอถูกเรียกว่า “มักดาลา” เพื่อแยกเธอจากผู้หญิงคนอื่น ๆ ที่ชื่อมารีย์ในพันธสัญญาใหม่ รวมถึงมารีย์ชาวเบธานี และมารีย์มารดาของพระเยซู

หมู่บ้านชาวประมงเล็ก ๆ ชื่อมักดาลา (กล่าวถึงเพียงครั้งเดียวในพระคัมภีร์ในมัทธิว 15:39) ตั้งอยู่บนชายฝั่งตะวันตกเฉียงเหนือของทะเลกาลิลี ห่างจากเมืองทิเบเรียสของโรมันไปทางเหนือประมาณสี่ถึงห้ากิโลเมตร และห่างจากเมืองคาเปอร์นาอุมไปทางใต้และทางตะวันตกประมาณเก้ากิโลเมตร (คาเปอร์นาอุมซึ่งอยู่ทางชายฝั่งตอนเหนือของทะเลสาบเป็นบ้านเกิดของเปโตร และเป็นเหมือนศูนย์กลางในการทำพันธกิจของพระเยซูในแคว้นกาลิลี บ้านเกิดของมารีย์อยู่ในระยะที่เดินถึงได้ หรือเข้าถึงได้โดยการนั่งเรือระยะสั้นข้ามมุมของทะเลสาบ) พันธกิจของพระเยซูเกี่ยวข้องกับการขับผีหลายครั้งในภูมิภาคนั้น ดูเหมือนว่าที่นั่นจะเป็นแหล่งรวมกิจกรรมของผีร้าย

อาการที่เกิดจากการถูกผีสิงในพันธสัญญาใหม่นั้นแตกต่างกันไป บางครั้งผู้ถูกผีสิงมีอาการคลุ้มคลั่ง เช่นในกรณีชายสองคนที่ถูกผีสิงซึ่งอาศัยอยู่ในสุสานและมีพฤติกรรมดุร้ายมากจนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ (มัทธิว 8:28-34; มาระโก 5:1-5) มาระโกบอกเราว่า อย่างน้อยหนึ่งในนั้นมีนิสัยที่มักลืมหือใจ ทำร้ายตัวเองด้วยก้อนหิน (มาระโก 5:5) บ่อยครั้งกว่านั้น การถูกผีสิงปรากฏให้เห็นในรูปของความบกพร่องทางร่างกาย เช่น ตาบอด (มัทธิว 12:22) หูหนวก (มาระโก 9:25) พูดไม่ได้ (มัทธิว 9:32-33) ชักกระตุกและชักเกร็ง (มาระโก 1:26; ลูกา 9:38-40) และความเจ็บป่วยทั่วไป (ลูกา 13:11-13)

อย่าคิดไปเอง (เหมือนที่หลายคนคิด) ว่าคำบรรยายเกี่ยวกับการถูกผีสิงในพระคัมภีร์เป็นเพียงการปรับให้เข้ากับความเชื่อสมัยใหม่ของมนุษย์ ราวกับว่าความเจ็บป่วยที่ถูกระบุว่าเป็นการถูกผีสิงในพระคัมภีร์ แท้จริงแล้วเป็นเพียงอาการของโรคลมบ้าหมู ภาวะสมองเสื่อม หรือความเจ็บป่วยทางร่างกายและจิตใจเท่านั้น พระคัมภีร์ได้แยกแยะอย่างชัดเจนระหว่างการถูกผีสิงกับโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งรวมถึงโรคลมบ้าหมูและอัมพาต (มัทธิว 4:24) การถูกผีสิงเกี่ยวข้องกับการตกเป็นทาสของวิญญาณชั่ว—วิญญาณที่ลึกลงในบาป เป็นบุคคลและมีตัวตนจริง—ที่สิ่งอยู่ในบุคคลที่ถูกทรมาน ในหลายกรณี พระคัมภีร์บรรยายว่าวิญญาณชั่วพูดผ่านริมฝีปากของผู้ที่พวกมันทรมานอย่างไร (มาระโก 1:23-24; ลูกา 4:33-35) บางครั้งพระเยซูทรงบังคับให้ผีร้ายเปิดเผยตัวตนของมันออกมาในลักษณะนั้น อาจเพื่อเป็นการให้ข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าพระองค์มีอำนาจเหนือวิญญาณชั่วร้าย (มาระโก 5:8-14)

อย่างไรก็ตาม การถูกผีสิงในทุกกรณีถูกพรรณนาว่าเป็นความทุกข์ทรมาน ไม่ใช่บาปในตัวเอง การละเมิดกฎหมาย ความเชื่อสมัยใหม่ และการนับถือรูปเคารพมีบทบาทสำคัญในการเปิดใจคนให้ถูกผีสิงอย่างไม่ต้องสงสัย แต่ไม่มีบุคคลใดในพันธสัญญาใหม่ที่ถูกผีสิงแล้วถูกระบุอย่างชัดเจนว่าเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ผิดศีลธรรม พวกเขาถูกพรรณนาว่าเป็นผู้ที่ถูกทรมานเสมอ ไม่ใช่คนที่จงใจกระทำผิด พวกเขาทนทุกข์ทรมานจากความอภัยสอดส่องที่น่าเวทนา ด้วยฝีมือของวิญญาณชั่ว พวกเขาทั้งหมดล้วนเป็นคนที่ทุกข์ระทม เศร้าโศก โดดเดี่ยว หัวใจแตกสลาย ถูกทอดทิ้ง และน่าสงสาร ส่วนใหญ่ถูกมองว่าเป็น

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

คนนอกคอกและถูกสังคามรังเกียจ พระคัมภีร์นำเสนอให้เราเห็นว่า พวกเขาเป็นเหยื่อที่ชีวิตถูกทำลายลงอย่างสิ้นเชิงเสมอ

เรามั่นใจได้เลยว่ามารีย์ชาวแม็กดาลาก็อยู่ในสภาพเช่นนั้น ซาตานทรมาณเธอด้วยผีเจ็ดตน ไม่มีมนุษย์คนใดจะสามารถช่วยเธอได้ เธอเป็นนักโทษที่ถูกผีร้ายทรมาณอย่างแท้จริง ซึ่งไม่ต้องสงสัยเลยว่าสิ่งเหล่านี้รวมถึงภาวะซึมเศร้า ความวิตกกังวล ความทุกข์ ความโดดเดี่ยว การเกลียดตัวเอง ความอับอาย ความกลัว และความทุกข์ทรมานอื่น ๆ อีกมากมายที่คล้ายคลึงกัน มีความเป็นไปได้สูงที่เธออาจทนทุกข์ทรมานที่เลวร้ายยิ่งกว่านั้นด้วย เช่น ตาบอด หูหนวก เป็นบ้า หรือมีความผิดปกติอื่น ๆ ที่มักพบในเหยื่อที่ถูกผีสิงซึ่งบรรยายไว้ในพันธสัญญาใหม่ ไม่ว่าสภาพของเธอก็จะเป็นอย่างไร เธอคงอยู่ในความทรมานตลอดเวลา—อย่างน้อยก็เจ็ดอย่าง คนถูกผีสิงในพระคัมภีร์เป็นคนที่ไม่มีเพื่อนเลย ยกเว้นบางกรณีที่พบได้ยากเมื่อมีสมาชิกในครอบครัวอุทิศตนคอยดูแลเขา พวกเขาอยู่ไม่สุขตลอดเวลาเพราะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากความทรมานอย่างต่อเนื่องจากผู้คุมที่เป็นผีร้ายได้ พวกเขาไร้ความสุขอย่างต่อเนื่องเพราะชีวิตทั้งหมดได้กลายเป็นความมืดมน และความทุกข์ทรมานสำหรับพวกเขา และพวกเขาก็ไร้ความหวัง เพราะไม่มีวิธีแก้ไขใด ๆ ทางโลกสำหรับความทุกข์ทรมานฝ่ายวิญญาณของพวกเขาเลย

นั่นคือทั้งหมดที่สามารถกล่าวได้อย่างแน่นอนเกี่ยวกับอดีตของมารีย์ชาวแม็กดาลา พระคัมภีร์จึงใจและด้วยความเมตตาได้ละเว้นรายละเอียดอันน่าขนลุกของการถูกผีสิงที่น่ากลัวของเธอ แต่เราได้รับข้อมูลมากพอที่จะรู้ว่าอย่างน้อยที่สุด เธอจะต้องเป็นคนที่มึนงงใจเศร้าหมอง หดหู่ และถูกทรมาณ และมีความเป็นไปได้สูง (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีผีหลายตนทรมาณเธอ) ว่ากรณีของเธออาจเลวร้ายยิ่งกว่านั้น เธออาจจะคลุ้มคลั่งเสียจนคนส่วนใหญ่มองว่าเธอเป็นคนบ้าที่ไม่มีทางรักษาได้

การปลดปล่อย

พระคริสต์ได้ทรงปลดปล่อยเธอจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด ลูกาและมาระโกดูเหมือนจะกล่าวถึงการถูกผีสิงในอดีตของเธอเพียงเพื่อเฉลิมฉลองพระคุณ

มารีย์ชาวมักดาลา

และความดีของพระคริสต์ที่มีต่อเธอเท่านั้น พวกเขาบันทึกข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการที่เธอตกเป็นทาสของผีในลักษณะที่ยกย่องฤทธิ์อำนาจอันเปี่ยมด้วยพระคุณของพระคริสต์ โดยไม่จำเป็นต้องขุดคุ้ยรายละเอียดที่น่ารังเกียจจากอดีตของเธอ

ข้อเท็จจริงที่น่าสนใจประการหนึ่งเกี่ยวกับการปลดปล่อยจากผีร้ายทุกกรณีที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์คือ คนที่ถูกผีสิงไม่เคยมาหาพระคริสต์เพื่อรับการปลดปล่อยด้วยตนเองเลย โดยปกติแล้ว พวกเขาถูกคนอื่นพามาหาพระองค์ (มัทธิว 8:16; 9:32; 12:22; มาระโก 9:20) บางครั้งพระองค์ก็ทรงเรียกพวกเขามาหาพระองค์เอง (ลูกา 13:12) หรือพระองค์เสด็จไปหาพวกเขา (มัทธิว 8:28–29) และในบางโอกาสที่ผีอยู่ที่นั่นแล้วเมื่อพระองค์เสด็จมาถึงพวกมันมักจะพุดออกมาด้วยความประหลาดใจและตกใจกลัว (มาระโก 1:23–24; ลูกา 8:28)

วิญญาณชั่วไม่เคยสมัครใจที่จะมาพบพระคริสต์ และพวกมันก็ไม่เคยเจตนาปล่อยให้คนที่พวกมันสิงอยู่เข้าใกล้พระองค์เลย พวกมันมักจะร้องเสียงดังต่อต้านพระองค์ (ลูกา 4:34) บางครั้งพวกมันทำให้เกิดอาการชักรุนแรงในการพยายามเหือกสุดท้ายที่จะกั้นดวงวิญญาณที่นำเวทนาซึ่งพวกมันสิงอยู่ให้ห่างจากพระองค์ (มาระโก 9:20) แต่พระคริสต์ทรงดึงดูดและปลดปล่อยคนมากมายที่ถูกผีสิงด้วยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระองค์ (มาระโก 1:34, 39) การปลดปล่อยพวกเขาจากพันธนาการของผีนั้นเกิดขึ้นทันทีและสมบูรณ์เสมอ

มารีย์ชาวมักดาลาเป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น เราไม่เคยได้รับการบอกเล่าอย่างละเอียดว่าเธอได้รับการปลดปล่อยอย่างไรและเมื่อใด แต่พระคริสต์ทรงปลดปล่อยเธอให้เป็นอิสระ และเธอก็เป็นอิสระอย่างแท้จริง เมื่อเป็นอิสระจากผีร้ายและจากบาปแล้ว เธอก็กลายเป็นทาสของความชอบธรรม (โรม 6:18) ชีวิตของเธอไม่เพียงแต่ได้รับการปฏิรูปเท่านั้น แต่เปลี่ยนแปลงไปอย่างสิ้นเชิง

เมื่อถึงจุดหนึ่งในพันธกิจของพระเยซู พระองค์ได้ให้ภาพประกอบที่สะท้อนใจเกี่ยวกับความไม่เพียงพอของศาสนาที่พึ่งการปฏิรูปตนเองไว้ ดังนี้

เมื่อผีโสโครกออกมาจากใครแล้ว มันก็ต้องเที่ยวไปในที่กันดารน้ำ เพื่อแสวงหาที่หยุดพัก แต่เมื่อไม่พบ มันจึงกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไป

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความมืด

ที่บ้านของข้าที่ข้าจากมานั้น’ และเมื่อมาถึงก็เห็นบ้านนั้นถูกกวาดและจัดเป็นระเบียบไว้แล้ว มันจึงไปพาผีอื่นอีกเจ็ดตัวที่ร้ายกว่าตัวมันเองเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วในที่สุดคนนั้นก็ตกอยู่ในสภาพที่เลวร้ายยิ่งกว่าตอนแรก (ลูกา 11:24–26)

เป็นที่น่าสนใจว่ามารีย์ชาวมักดาลาเองก็ถูกผีสิงถึงเจ็ดตน บางทีเธออาจเคยพยายามปฏิรูปชีวิตของตัวเองและได้เรียนรู้อย่างยากลำบากว่า การพยายามปลดปล่อยตัวเองจากการควบคุมของซาตานนั้นไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง การทำดีและศาสนาไม่สามารถลบล้างบาปได้ (อิสยาห์ 64:6) และไม่มีคนบาปคนใดมีอำนาจที่จะเปลี่ยนแปลงหัวใจของตนเองได้ (เยเรมีย์ 13:23) เราอาจเปลี่ยนแปลงเปลือยนอกได้ (กวาดบ้านและจัดระเบียบ) แต่นั่นไม่ได้ย้ายเราจากการปกครองของความมืดเข้าสู่อาณาจักรแห่งความสว่าง มีแต่พระเจ้าเท่านั้นที่ทำเช่นนั้นได้ (1 เปโตร 2:9) มีเพียง “พระเจ้าผู้ตรัสว่า ‘ให้ความสว่างส่องออกมาจากความมืด’” เท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจที่จะ “ส่องสว่างเข้ามาในใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงพระสิริของพระเจ้า ที่ปรากฏบนพระพักตร์ของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 4:6) นั่นคือสิ่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำเพื่อมารีย์ชาวมักดาลาอย่างแท้จริง

มารีย์ติดค้างทุกสิ่งแด่พระคริสต์ และเธอก็รู้ดีเช่นกัน ความรักที่เธอมีต่อพระองค์ในภายหลังสะท้อนให้เห็นถึงความซาบซึ้งในใจอันลึกซึ้งของเธอ

การสร้างสาวก

มารีย์ชาวมักดาลาได้เข้าร่วมในกลุ่มสาวกใกล้ชิดที่เดินทางอันยาวไกลกับพระเยซู การปลดปล่อยเธอจากผีร้ายอาจเกิดขึ้นในช่วงท้ายของการทำพันธกิจในแคว้นกาลิลีของพระคริสต์ ลูกาเป็นผู้เขียนพระกิตติคุณเพียงคนเดียวที่กล่าวถึงชื่อของเธอก่อนการตรึงกางเขน ขอให้สังเกตบริบทที่มีการกล่าวถึงชื่อเธอ ดังนี้

ในเวลาต่อมาพระองค์เสด็จผ่านหมู่บ้านและเมืองต่างๆ ทรงประกาศ

มารีย์ชาวมักดาลา

และเผยแพร่ว่าดีเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า สาวกสิบสองคนนั้น
ก็อยู่กับพระองค์ พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่ได้รับการรักษาให้พ้น
จากวิญญูณชั่วและโรคภัยต่างๆ ได้แก่มารีย์ที่เรียกกันว่าชาว
มักดาลา คนที่มีผีเจ็ดตนออกจากตัว โยอ์นนาภรรยาของคูซาซึ่งเป็น
หัวหน้ากรรมวังของเฮโรด สุสัันนา และหญิงคนอื่นๆ อีกหลายคน
ที่เคยปรนนิบัติพระองค์และสาวกด้วยทรัพย์สินของของพวกนาง
(ลูกา 8:1-3)

การที่พระเยซูอนุญาตให้สาวกที่เป็นผู้หญิงติดตามพระองค์นั้น ไม่ใช่เรื่องที่ไม่เหมาะสมแต่อย่างใด เรามั่นใจได้ว่าไม่ว่าแผนการเดินทางสำหรับกลุ่มนั้นจะเป็นเช่นไร พระนามและเกียรติของพระเยซู (รวมถึงชื่อเสียงของชายและหญิงทุกคนในกลุ่ม) ได้รับการปกป้องอย่างระมัดระวังจากสิ่งใดก็ตามที่อาจทำให้เกิดข้อครหา ที่สำคัญคือ ศัตรูของพระเยซูกำลังมองหาเหตุผลที่จะกล่าวหาพระองค์อย่างสุดชีวิต หากมีช่องทางใดที่พวกเขาจะทำให้คนสงสัยว่าพระเยซูมีความสัมพันธ์ที่ไม่เหมาะสมกับผู้หญิง พวกเขาคงหยิบยกประเด็นนั้นขึ้นมาแล้ว แต่ถึงแม้ว่าศัตรูของพระองค์จะโกหกเกี่ยวกับพระองค์อยู่เป็นประจำและถึงกับกล่าวหาว่าพระองค์เป็นคนตะกละและขี้เมา (มัทธิว 11:19) ไม่เคยมีการกล่าวหาพระองค์เลยแม้แต่ครั้งเดียวถึงวิธีที่พระองค์ปฏิบัติต่อผู้หญิงในกลุ่มสาวกของพระองค์เลย ผู้หญิงเหล่านี้ล้วนเป็นคนที่อยู่ในทางพระเจ้าและอุทิศชีวิตทั้งหมดเพื่อเรื่องฝ่ายวิญญูณ เห็นได้ชัดว่าพวกเธอไม่มีการทางครอบครัวยุติจำเป็นต้องอยู่บ้าน หากพวกเธอละเลยหน้าที่เหล่านั้น คุณมั่นใจได้เลยว่าพระเยซูจะไม่อนุญาตให้พวกเธอติดตามพระองค์ ไม่เคยมีแม้แต่เงาของความไม่เหมาะสมหรือการขาดวิจารณญาณในวิธีที่พวกเธอแต่ละคนเกี่ยวข้องกับพระองค์เลย

เป็นเรื่องจริงที่ว่ารับปีส่วนใหญ่ในวัฒนธรรมสมัยนั้น โดยปกติแล้วจะไม่อนุญาตให้ผู้หญิงมาเป็นสาวกของตน แต่พระคริสต์ทรงหนุนใจให้ทั้งชายและหญิงรับแอกของพระองค์และเรียนรู้จากพระองค์ นี่เป็นอีกหนึ่งข้อพิสูจน์ว่าผู้หญิงได้รับเกียรติในพระคัมภีร์อย่างไร

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

ลูกากล่าวว่ามารีย์ชาวมักดาลาและผู้หญิงคนอื่น ๆ อยู่ในกลุ่มคนจำนวนมากที่ “ปรนนิบัติพระองค์และสาวกด้วยทรัพย์สิ่งของของพวกเขา” (ลูกา 8:3) บางทีมารีย์อาจได้รับมรดกที่เป็นทรัพย์สินมา ซึ่งเธอใช้เพื่อสนับสนุนพระเยซูและสาวกของพระองค์ การที่เธอสามารถเดินทางไปกับพระเยซูในกลุ่มสาวกที่ใกล้ชิดของพระองค์นั้น อาจเป็นข้อบ่งชี้ว่าเธอไม่ได้แต่งงานและไม่มีภาระผูกพันใด ๆ กับพ่อแม่หรือครอบครัวที่ใกล้ชิดเลย เธออาจเป็นหญิงม่ายก็ได้ ไม่มีหลักฐานว่าเธอเป็นหญิงสาวอายุน้อย การที่ชื่อของเธอปรากฏอยู่เป็นคนแรกในรายชื่อกลุ่มผู้หญิงนี้ ดูเหมือนจะเป็นการบ่งบอกว่าเธอได้รับความเคารพเป็นพิเศษในหมู่พวกเธอ

มารีย์ชาวมักดาลายังคงเป็นสาวกที่ซื่อสัตย์ของพระเยซูแม้ในยามที่คนอื่นละทิ้งพระองค์ อันที่จริง เธอปรากฏตัวครั้งแรกในพระกิตติคุณลูกา ในช่วงเวลาที่มีการต่อต้านพระเยซูทวีความรุนแรงขึ้นถึงขั้นที่พระองค์เริ่มสอนเป็นคำอุปมา (มัทธิว 11:10–11) เมื่อคนอื่นไม่พอใจคำตรัสของพระองค์ เธอยังคงอยู่เคียงข้างพระองค์ เมื่อคนอื่นไม่ติดตามพระองค์แล้ว เธอยังคงซื่อสัตย์ เธอติดตามพระองค์ตลอดทางจากกาลิลีไปยังเยรูซาเล็มเพื่อการเฉลิมฉลองเทศกาลปัสกาครั้งสุดท้ายนั้น และเธอยังคงติดตามพระองค์ด้วยความจงรักภักดีไปจนถึงไม้กางเขน และแม้กระทั่งหลังจากนั้น

หายหน้า

มัทธิว มาระโก และยอห์นต่างบันทึกว่ามารีย์ชาวมักดาลาอยู่ด้วยขณะพระเยซูถูกตรึงบนไม้กางเขน เมื่อรวมทั้งสามบันทึกเข้าด้วยกัน เป็นที่ชัดเจนว่าเธอยืนอยู่กับมารีย์มารดาของพระเยซู สะโลเม (มารดาของอัครทูตยาโคบและยอห์น) และมารีย์อีกคนหนึ่งซึ่งไม่ค่อยเป็นที่รู้จัก (มารดาของยาโคบน้อยและโยเสส)

มีการดำเนินเรื่องหนึ่งที่น่าสนใจในบันทึกพระกิตติคุณ ยอห์นบรรยายสภาพการณ์ในช่วงต้นของการตรึงกางเขนไว้ว่า พวกผู้หญิง “ยืนอยู่ข้างไม้กางเขน” (ยอห์น 19:25) พวกเธออยู่ใกล้พอที่จะได้ยินพระองค์ตรัสกับยอห์นและมารีย์ เมื่อพระองค์มอบมารดาของพระองค์ให้อยู่ในความดูแลของสาวกผู้เป็นพี่รักนั้น (ข้อ 26–27)

มารีย์ชาวมักดาลา

แต่มีทิวและมาระโกซึ่งบรรยายถึงช่วงท้ายของความทุกข์ทรมาน ได้กล่าวว่าพวกผู้หญิง “มองดูอยู่แต่ไกล” (มัทธิว 27:55; มาระโก 15:40) ขณะที่การตรึงไม้กางเขนดำเนินไป ผู้คนที่เย้ยหยันและก่อความวุ่นวายก็เข้ามาเบียดเสียด ดันพวกผู้หญิงให้ถอยออกไป พวกผู้หญิงอาจจะถอยออกมาตามสัญชาตญาณด้วยเช่นกัน เมื่อภาพเหตุการณ์เริ่มน่าสยดสยองขึ้นเรื่อย ๆ รวากับว่าพวกเธอทนดูไม่ได้ แต่ก็ทนจากไปไม่ได้

พวกเธออยู่จนถึงวาระสุดท้าย พวกเธอทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากจะมองดูอธิษฐาน และโศกเศร้า มันคงจะเป็นหายนะครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เมื่อพระองค์ผู้ที่พวกเธอรักและไว้วางใจเหนือสิ่งอื่นใดถูกฉีกกระชากไปจากท่ามกลางพวกเธออย่างรุนแรง พวกเธอยืนอยู่ที่นั่นท่ามกลางฝูงชนที่กระหายเลือดซึ่งกำลังตะโกนเรียกร้องความตายให้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเธอรัก

ด้วยความเกลียดชังรุนแรงที่กรีดร้องออกมาอย่างบ้าคลั่งจนถึงขีดสุด พวกเธออาจตกเป็นเหยื่อของฝูงชนได้อย่างง่ายดาย แต่พวกเธอไม่เคยหลบหนีเลย พวกเธอไม่เคยออกไปจากที่นั่นจนกระทั่งวาระสุดท้ายอันขมขื่น และแม้กระทั่งหลังจากนั้น พวกเธอก็ยังอยู่ใกล้พระศพของพระเยซู นั่นคือแรงดึงดูดแห่งความภักดีและความรักที่พวกเธอมีต่อพระคริสต์

อันที่จริง ต้องขอบคุณมารีย์ชาวมักดาลาที่เหล่าสาวกได้รู้ว่าร่างของพระเยซูถูกวางไว้ที่ใดหลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ มาระโกบันทึกว่า โยเซฟชาวอาริมาเธียขอลพระศพของพระคริสต์จากปีลาตเพื่อจัดการฝังอย่างเหมาะสม โยเซฟสามารถเข้าถึงปีลาตได้เพราะเขาเป็นสมาชิกคนสำคัญของสภาแซนเฮดริน ซึ่งเป็นสภาปกครองของผู้นำชาวยิว (มาระโก 15:43) พวกเขาคือกลุ่มเดียวกันที่วางแผนนำพระเยซูไปไต่สวน ตัดสินประณามพระองค์ และลงมติให้ประหารพระองค์ในวันนั้น อย่างไรก็ตาม โยเซฟเป็นสาวกลับ ๆ ของพระเยซู (ยอห์น 19:38) และเขา “ไม่เห็นด้วยกับมดีและการกระทำของสภานั้น” (ลูกา 23:51) พระกิตติคุณทั้งสี่เล่มบันทึกเรื่องที่โยเซฟมารับเอาพระศพของพระเยซูไป มาระโกเพิ่มเติมว่า มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์มารดาของโยเสสแอบตามโยเซฟไปที่อุโมงค์ฝังศพและ “ได้เห็นสถานที่ที่พระศพถูกบรรจุไว้” (มาระโก 15:47)

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

อัครทูตยอห์นบรรยายว่า โยเซฟชาวอาริมาเซียพร้อมกับนิโคเดมัส (ซึ่งเป็น “ผู้ปกครองชาวยิว” ตามยอห์น 3:1 และด้วยเหตุนี้อาจเป็นสมาชิกสภาแซนเฮดรินและเป็นสาวกลับ ๆ เช่นกัน) “เชิญพระศพพระเยซูมา แล้วเอาผ้าป่านกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว” (ยอห์น 19:40) ยอห์นกล่าวว่านิโคเดมัสซื้อ “มดยอบกับกฤษณาหนักประมาณสามสิบกิโลกรัมมาด้วย” (ข้อ 39) ซึ่งเป็นเครื่องหอมและยางไม้หอมที่ชาวยิวใช้แทนการอาบยาศพ ชายทั้งสองรีบขโมยพระศพของพระเยซูและและพันพระองค์ด้วยผ้าป่านอย่างแน่นหนา (ข้อ 40) พวกเขาต้องรีบทำให้เสร็จก่อนวันสะบาโตจะเริ่ม (ข้อ 42)

ความรักที่มีரியชาวมักดาลามีต่อพระคริสตนั้นมันคงไม่แพ้ใคร เธอจดจำตำแหน่งและลักษณะที่พระองค์ถูกวางไว้ในอุโมงค์ หลังจากทั้งหมดที่พระองค์ได้ทรงกระทำเพื่อเธอ หัวใจของเธอคงจะแตกสลายที่ได้เห็นกายที่ไร้ชีวิตและบอบช้ำของพระเยซูถูกจัดการอย่างหยาบ ๆ และวางไว้ในอุโมงค์ที่เย็นเฉียบ เธอตั้งใจที่จะชำระล้างและขโมยพระศพของพระองค์อย่างเหมาะสม ดังนั้นลูกา 23:55-56 จึงกล่าวว่าเธอและมารีย์อีกคนหนึ่งเริ่มเตรียมเครื่องเทศสำหรับฝังศพก่อนที่วันสะบาโตจะเริ่ม มาระโก 16:1 เสริมว่าพวกเธอซื้อเครื่องเทศเพิ่มอีกทันทีที่วันสะบาโตสิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ (หลังดวงอาทิตย์ตกดินในวันเสาร์) พอถึงเช้าวันรุ่งขึ้น พวกเธอวางแผนที่จะจัดการฝังศพอย่างสมเกียรติแด่พระองค์ผู้เป็นที่รักยิ่งของพวกเธอ

รุ่งอรุณ

มารีย์ชาวมักดาลาอยู่ที่ไม้กางเขนนานกว่าสาวกคนอื่น ๆ และเธอยังเป็นคนแรก que ไปถึงอุโมงค์ฝังศพของพระองค์ตอนรุ่งอรุณในวันแรกของสัปดาห์ ความภักดีของเธอไม่เคยปรากฏชัดเจนเท่ากับการตอบสนองต่อการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และความภักดินั้นกำลังจะได้รับรางวัลในแบบที่มีชัยชนะอย่างไม่อาจจินตนาการได้

เห็นได้ชัดว่าความคิดเรื่องการเป็นขึ้นจากตายไม่ได้อยู่ในใจของมารีย์ชาวมักดาลาเลย เธอได้เห็นผลลัพธ์อันเลวร้ายจากการถูกทรมานอย่างหนักที่พระเยซู

ได้รับระหว่างทางไปสู่มักางเขนอย่างใกล้ชิด เธอเป็นพยานด้วยตาของตนเอง เมื่อชีวิตของพระองค์ค่อย ๆ ร่วงโรยไปจากพระองค์ เธอเฝ้าดูพระศพที่ไร้ชีวิตของพระองค์ถูกห่อด้วยผ้าป่านและชโลมด้วยน้ำมันที่เตรียมไว้อย่างเร่งรีบ โดยไม่มีพิธีรีตองใด ๆ แล้วทิ้งไว้เพียงลำพังในอุโมงค์ ความคิดเดียวที่อยู่ในใจของเธอคือ ความปรารถนาที่จะทำสิ่งที่นิโคเดมัสและโยเซฟได้ทำไปอย่างเร่งรีบและไม่เป็นระเบียบให้ถูกต้องเหมาะสม (เธออาจจำได้ว่าพวกเขาเป็นสมาชิกของสภาแซนเฮดรินที่เป็นปฏิปักษ์ ไม่เช่นนั้นเธอก็คงไม่รู้จักพวกเขาเลย) เธอคิดว่าเธอกำลังมาที่อุโมงค์เพื่อแสดงความรักครั้งสุดท้ายต่อองค์เจ้านาย ซึ่งเธอรู้ว่าเธอเป็นหนี้พระองค์ทุกอย่าง

อัครทูตยอห์นเอง ซึ่งเป็นพยานที่เห็นด้วยตนเองในเหตุการณ์อันน่าทึ่งของเช้าวันนั้น ได้ให้บรรยายซึ่งดีที่สุดไว้ ดังนี้

[ในวันแรกของสัปดาห์] เวลาเช้ามืด มารีย์ชาวมักดาลามาถึงอุโมงค์ ผังศพและเห็นว่าหินที่ปิดปากอุโมงค์นั้นถูกยกออกไปแล้ว นางจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรกับสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้นและพูดกับเขาว่า “เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และเราก็ไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน”

เปโตรจึงออกไปที่อุโมงค์กับสาวกคนนั้น เขารunningไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน เขาก็มองลงดูเห็นผ้าป่านวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าป่านวางอยู่ ส่วนผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงก่อนก็ตามเข้าไปด้วย เขาเห็นและเชื่อ แต่ขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่เขียนไว้ว่าพระองค์จะต้องเป็นขึ้นจากตาย แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน

ส่วนมารีย์ยังยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้อยู่ นางก็มองเข้าไปในอุโมงค์ และเห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ที่หัววางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร อีกองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท ทูตทั้งสองพูดกับมารีย์ว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?”

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

นางตอบว่า “เพราะเขาเององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป
และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาไปไว้ที่ไหน” (ยอห์น 20:1-13)

มัทธิว 28:2 บันทึกว่าการที่หินถูกกลิ้งออกไปนั้นมาพร้อมกับ “แผ่นดินไหวครั้งใหญ่” เราได้จากมัทธิวและมาระโกด้วยว่า มีผู้หญิงอีกอย่างน้อยสองคน (“มารีย์อีกคนหนึ่ง” และ ซาโลเม) ได้มาช่วยด้วย พวกเขาได้พูดคุยถึงความยากลำบากในการกลิ้งหินก้อนใหญ่ (แผ่นดินขนาบดมียากล้ายล่อที่วางอยู่ในร่อง) ออกไปจากปากอุโมงค์ แต่เมื่อพวกเขามาถึง แผ่นหินนั้นก็ถูกกลิ้งออกไปแล้ว

มาระโก 16:5 และลูกา 24:3 ต่างกล่าวว่า พวกผู้หญิงเข้าไปในอุโมงค์ฝั่งศพแล้วพบว่าอุโมงค์ว่างเปล่า ความคิดแวบแรกของมารีย์คือ มีคนขโมยพระศพของพระเยซูไป เธอรีบวิ่งออกจากอุโมงค์และกลับไปตามเส้นทางเดิมที่เธอมา เห็นได้ชัดว่าเธอตั้งใจจะไปขอความช่วยเหลือ แต่ก่อนที่จะวิ่งไปได้ไกล เธอพบกับเปโตรและยอห์นที่กำลังมายังอุโมงค์ เธอบอกพวกเขาเรื่องอุโมงค์ว่างเปล่าด้วยความหอบเหนื่อย และทั้งสองคนก็รีบวิ่งไปด้วยตัวตัวเอง ยอห์นจึงใจบันทึกว่าเขาวิ่งเร็วกว่าเปโตร แต่เขาหยุดที่ปากอุโมงค์เพื่อมองเข้าไปข้างใน และเปโตรก็วิ่งเลยเขาเข้าไปในอุโมงค์ ที่นั่นเปโตรพบผ้าพันศพที่ว่างเปล่าและผ้าพันศีรษะที่พับวางไว้ต่างหาก ยอห์นกล่าวว่า การได้เห็นผ้าพันศพยังอยู่ครบแต่ว่างเปล่าก็เพียงพอแล้วที่ทำให้เขาเชื่อ เขาและเปโตรออกจากที่เกิดเหตุทันที (ลูกา 24:12) อาจจะเป็นตอนนั้นเองที่ผู้หญิงคนอื่นๆ กลับเข้าไปในอุโมงค์อีกครั้งเพื่อดูด้วยตาตนเอง (มาระโก 16:4)

ขณะเดียวกัน มารีย์ชาวมักดาลายังคงอยู่นอกอุโมงค์เพียงลำพัง เธอกำลังโศกเศร้าเสียใจอย่างหนักจากการคิดว่ามีคนขโมยพระศพไป เธอก็มองลงมองเข้าไปในอุโมงค์ และในตอนนั้นเองทูตสวรรค์สององค์ก็ปรากฏในอุโมงค์ (ยอห์น 20:12)

เธอก็มองมองเข้าไปในอุโมงค์ และในขณะนั้นเอง ทูตสวรรค์สององค์ก็ปรากฏในอุโมงค์ (ยอห์น 20:12) มัทธิว มาระโก และลูกาเล่าเรื่องนี้ในลักษณะที่กระชับ โดยจงใจตัดรายละเอียดบางอย่างออกไป บันทึกแต่ละเล่มนำเสนอแง่มุมของเรื่องราวที่ต่างกัน แต่ก็สามารถนำมาเชื่อมโยงกันได้อย่างลงตัว

มารีย์ชาวมักดาลา

แน่นอนว่าผู้หญิงทุกคนเห็นทูตสวรรค์ แต่มีเพียงทูตสวรรค์องค์เดียวที่พูดกับพวกเธอ ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวกับบรรดาผู้หญิงที่อยู่ในอุโมงค์ว่า “พระองค์ไม่ได้อยู่ที่นี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้น[จากตาย]แล้ว” (มัทธิว 28:6; ลูกา 24:6) จากนั้นทูตสวรรค์สั่งพวกเธอว่า “จงรีบไปบอกสาวกทั้งหลายของพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว” (มัทธิว 28:7) เมื่อถึงตอนนั้น ดูเหมือนว่าทุกคน (ยกเว้นมารีย์) ได้จากไปแล้ว ตามที่มัทธิวบันทึกไว้ว่า “หญิงเหล่านั้นก็รีบไปจากอุโมงค์ ด้วยความกลัวและความยินดีเป็นอย่างยิ่ง” (ข้อ 8)

ดูเหมือนว่ามารีย์จะยังคงอยู่นอกอุโมงค์ เธอยังคงเสียใจกับการที่พระศพหายไป เห็นได้ชัดว่าเธอไม่ได้สังเกตผ้าพันพระศพที่วางเปล่า ดูเหมือนจะชัดเจนว่าเธอไม่ได้ยินข่าวแห่งชัยชนะจากทูตสวรรค์ และเธอก็ไม่เข้าใจว่าเปโตรและยอห์นดีใจเพียงใดเมื่อพวกเขาออกจากอุโมงค์ ทูตสวรรค์มาและพูดกับเธอโดยตรงว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม?” (ยอห์น 20:13)

ด้วยเสียงสะอึกสะอื้นที่ปวดร้าวใจ มารีย์ตอบว่า “[เพราะ]พวกเขาเอากองศ์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าไม่รู้ว่าพวกเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน” (ยอห์น 20:13 ฉบับอรรถาธิบาย)

ขณะนั้นเองที่เธอหันไปเห็นพระเยซู ในตอนแรก ด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยน้ำตา เธอจำพระองค์ไม่ได้เลย (เธอไม่ใช่คนเดียวที่จำพระองค์ไม่ได้ในทันทีหลังจากการเป็นขึ้นจากตาย ในวันเดียวกันนั้นเอง ตามที่มีบันทึกในลูกา 24:13–35 สาวกของพระองค์สองคนได้เดินทางไปกับพระองค์เป็นระยะทางหนึ่งบนถนนไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส ก่อนที่ตาของพวกเขาจะเปิดออกและตระหนักว่าพระองค์คือใคร) บุคลิกของพระองค์แตกต่างไป—เปี่ยมด้วยพระสิริ หากพระองค์มีลักษณะตามที่ยอห์นบรรยายไว้ในวิวรณ์ 1:14 “[สิริระ] และ[เส้นผม]ของพระองค์ขาวเหมือนอย่างขนแกะ และขาวเหมือนอย่างหิมะ [ดวงตา]ของพระองค์เหมือนอย่างเปลวไฟ”

พระเยซูตรัสว่า “หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม? เจ้ากำลังตามหาใครหรือ?” (ยอห์น 20:15 ฉบับอรรถาธิบาย)

มารีย์คิดว่าพระองค์คือคนทำสวน จึงอ้อนวอนพระองค์ให้บอกเธอว่าพวกเขาเอาพระศพของพระคริสต์ไปไว้ที่ไหน

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

พระองค์เพียงแค่เรียกชื่อของเธอ เธอก็จำพระองค์ได้ในทันที “ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน...และแกะก็ตามไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน” (ยอห์น 10:3-4)

“รับโอน!” ความโศกเศร้าของมารีย์พลันเปลี่ยนเป็นความยินดีอย่างสุดจะพรรณานในทันที (ยอห์น 20:16) และเธอคงจะพยายามสวมกอดพระองค์ราวกับว่าจะไม่ยอมให้พระองค์จากไปไหนเลย

ถ้อยคำของพระองค์ที่ว่า “อย่าหวังเห็นเราไว้” (ข้อ 17) เป็นเรื่องยืนยันถึงอุปนิสัยพิเศษของมารีย์ชาวมักดาลาในแบบที่ไม่เหมือนใคร พวกเราส่วนใหญ่เป็นเหมือนอัครทูตโรมส์มากเกินไป—ลังเลและมองโน่นนี่ พระเยซูโน้มน้าวให้โรมส์จะต้องพระองค์เพื่อพิสูจน์ว่าเป็นพระองค์จริง (ข้อ 27) เป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจและน่าเศร้า—แต่จริง—ที่สาวกส่วนใหญ่ของพระเยซูจำเป็นต้องได้รับการชักจูงให้เข้ามาใกล้ชิดพระองค์อยู่เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคหลังสมัยใหม่นี้ แต่ในทางตรงกันข้าม มารีย์ไม่ยอมปล่อยพระองค์ไป

ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงประทานเกียรติพิเศษและไม่มีใครเทียบได้แก่เธอ โดยทรงอนุญาตให้เธอเป็นคนแรกที่ได้เห็นและได้ยินพระองค์หลังจากการเป็นขึ้นจากตาย คนอื่น ๆ ได้ยินและเชื่อข่าวดีจากปากของทูตสวรรค์แล้ว แต่มารีย์เป็นคนแรกที่ได้ยินจากพระเยซู คำจารึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับชีวิตของเธอถูกบันทึกไว้ในมาระโก 16:9 ว่า “เช้าตรู่วันต้นสัปดาห์เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรก” (ฉบับอมตธรรมฯ)

นั่นคือมรดกอันพิเศษของเธอ ไม่มีใครสามารถแบ่งปันหรือเอาเกียรตินั้นไปจากเธอได้ แต่เราสามารถและควรที่จะพยายามเลียนแบบความรักอันลึกซึ้งที่เธอมีต่อพระคริสต์

แนวทางการศึกษา

บทที่ 10—มารีย์ชาวมัคดาลา

1. มารีย์ชาวมัคดาลามีอดีตที่มีดমন พระเยซูทรงปลดปล่อยเธอจากการเป็นทาสของวิญญาณชั่ว คุณได้รับการปลดปล่อยจากอะไร หรือคุณจำเป็นต้องได้รับการปลดปล่อยจากอะไร? ชีวิตของคุณจะเปลี่ยนแปลงอย่างไรจากการได้รับการปลดปล่อยนั้น?

2. อะไรคือความแตกต่างระหว่างการถูกรบกวนด้วยความทุกข์กับการเลือกมีชีวิตที่กบฏต่อพระเจ้าด้วยการทำบาป? คุณกบฏต่อพระเจ้าในด้านใดบ้าง?

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

3. ลูกาและมาระโกเฉลิมฉลองพระคุณและความดีของพระคริสต์ที่มีต่อมารีย์ชาวมักดาลา ครั้งสุดท้ายที่คุณเฉลิมฉลองพระคุณและความดีของพระคริสต์ที่มีต่อคุณคือเมื่อใด? อะไรขัดขวางไม่ให้คุณเฉลิมฉลองบ่อยขึ้น?

4. ความรักของมารีย์ชาวมักดาลาที่มีต่อพระเยซูเป็นผลโดยตรงจากความเชื่อที่แท้จริงของเธอในพระองค์ คุณเป็นเช่นนั้นหรือไม่? เพราะเหตุใด?

มารีย์ชาวมักดาลา

5. น่าสนใจที่มารีย์ชาวมักดาลายังคงซื่อสัตย์ต่อพระเยซูแม้หลังจากเหล่าสาวกของพระองค์ทอดทิ้งพระองค์ การอุทิศตนของเธอต่อพระคริสต์นั้นไม่มีการประนีประนอม คุณถูกกล่อลวงให้ประนีประนอมความเชื่อในด้านใดบ้าง? คุณจะทำอะไรได้บ้างเพื่อป้องกันไม่ให้นั้นเกิดขึ้น?

6. มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรกที่ได้ไปถึงอุโมงค์ฝังพระศพของพระเยซู ความเชื่อของเธอได้รับรางวัลอย่างไร?

ผู้ได้รับการปลดปล่อยจากความผิด

7. อ่านยอห์น 20:16 มารีย์ชาวมักดาลาจำพระเยซูได้อย่างไร? หากพระเยซูตรัสกับคุณ คุณจะจำเสียงของพระองค์ได้หรือไม่? เพราะเหตุใด?

8. พระเยซูทรงปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาเป็นคนแรก บางคนอาจกล่าวว่าความเชื่อของเธอนั้นเข้มแข็งกว่าเพราะเธอได้รับการอภัยมาก ความรักที่คุณมีต่อพระเจ้าเป็นไปตามสัดส่วนของการอภัยที่คุณได้รับจากพระองค์หรือไม่? เพราะเหตุใด?

มารี๋ยชาวมักดาลา

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของมารี๋ยชาวมักดาลา? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

11

ลิเดีย: หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

มีหญิงคนหนึ่งในพวกที่ฟังอยู่ชื่อลิเดีย เป็นคนค้าผ้าสีม่วงมาจากเมืองธียาทรา นางเป็นผู้มีสการพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจนางให้ตอบรับถ้อยคำของเปาโล

—กิจการ 16:14 (ฉบับอมตธรรมฯ)

ลิเดียเป็นที่จดจำในฐานะผู้กลับใจเชื่อข่าวประเสริฐคนแรกในทวีปยุโรป เธอคือบุคคลแรกที่มีบันทึกไว้ว่าได้ตอบสนองต่อข่าวสารของพระคริสต์ระหว่างการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกของอัครทูตเปาโล ในยุโรป การกลับใจเชื่อของเธอถือเป็นจุดเริ่มต้นแรกสุดของคริสตจักรในทวีปที่ต่อมากลายเป็นศูนย์กลางของการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐทั่วโลก (ยุโรปเพิ่งจะส่งต่อบทบาทสำคัญนี้ให้กับอเมริกาเหนือในช่วงประมาณร้อยปีที่ผ่านมเท่านั้น)

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่น่าสนใจก็คือ ลิเดียเองไม่ใช่คนยุโรป ชื่อของเธอเป็นชื่อเดียวกับจังหวัดใหญ่แห่งหนึ่งในเอเชีย ซึ่งน่าจะเป็นบ้านเกิดของเธอเอง เมืองหลวงของแคว้นลิเดียคือเมืองซาร์ดิส ผู้ปกครองคนสุดท้ายและเป็นที่รู้จักมากที่สุดของดินแดนนี้คือ โครเอซัส ซึ่งปกครองในศตวรรษที่ 6 ก่อนคริสต์ศักราช และชื่อของเขานั้นมีความหมายเหมือนกับความมั่งคั่ง (เขาพ่ายแพ้ต่อไชรัสผู้ปกครองอาณาจักรมีเดีย-เปอร์เซียในสมัยของเอสรา ไชรัสใช้ทรัพย์สินมบัติที่ยึดได้จากโครเอซัสในการช่วยให้เขาพิชิตดินแดนส่วนใหญ่ของโลก

ลิเดีย

ที่รู้จักกันในสมัยนั้น) ในสมัยโรมัน แผ่นดินลิเดียที่เคยยิ่งใหญ่ได้กลายเป็นเพียงจังหวัดหนึ่งของเอเชียไมเนอร์ แต่เมื่อถึงปลายยุคอัครทูต จังหวัดลิเดียก็กลายเป็นศูนย์กลางที่เฟื่องฟูของคริสต์ศาสนา เมืองซาร์ดิส (ซึ่งยังคงเป็นเมืองหลวงของภูมิภาคนี้ในสมัยของอัครทูตยอห์น) เป็นที่ตั้งของหนึ่งในเจ็ดคริสตจักรที่กล่าวถึงในหนังสือวิวรณ์ (3:1-6)

บ้านเกิดที่แท้จริงของลิเดียคือเมืองธียาทิรา ซึ่งตั้งอยู่ในจังหวัดลิเดีย และเป็นที่ตั้งของหนึ่งในเจ็ดคริสตจักรที่กล่าวถึงในหนังสือวิวรณ์ (2:18-29) ที่สำคัญคือ เมืองธียาทิราตั้งอยู่ในภูมิภาคหนึ่งของเอเชียไมเนอร์ที่ลูกาบอกเราว่า เปาโล สilas และทิโมธีถูก “พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเชีย” (กิจการ 16:6 ฉบับคิงเจมส์ฯ)

ไม่นานหลังจากประตูปิดลงสำหรับเปาโลในการปลุกคริสตจักรในเอเชียไมเนอร์ พระเจ้าทรงนำคณะมิชชันนารีเข้าสู่ยุโรปด้วยอำนาจอธิปไตยสูงสุดของพระองค์ ผ่านความฝันที่ชายชาวมาซิโดเนีย “ยืนอ้อนวอน[เปาโล]ว่า ‘ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย’” (กิจการ 16:9) มาซิโดเนียในสมัยนั้นเป็นชื่อจังหวัดของโรมที่ครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ทางตอนบนของคาบสมุทรกรีซ ตั้งแต่ทะเลเอเดรียติกไปจนถึงทะเลอีเจียน พื้นที่ที่เปาโลทำพันธกิจนั้นอยู่ในประเทศกรีซปัจจุบัน (มาซิโดเนียสมัยใหม่เป็นภูมิภาคที่เล็กกว่ามาก ซึ่งแยกจากกรีซ) ลูกาบันทึกว่า “เราจึงหาโอกาสไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที เพราะแน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกเราไปประกาศข่าวประเสริฐกับชาวแคว้นนั้น” (ข้อ 10)

หลายประเด็นย้อนแย้งกันในที่นี้ แทนที่จะพบลิเดียในภูมิภาคที่เธอถือว่าเป็นบ้าน ข่าวประเสริฐกลับตามเธอไปถึงยุโรปที่ซึ่งเธอไปทำธุรกิจ แม้ว่าเปาโลจะเห็นชายชาวมาซิโดเนียในนิมิต แต่กลับกลายเป็นหญิงชาวเอเชียที่กลับใจเชื่อคนแรกในยุโรปตามที่มีบันทึกไว้

ลิเดียเป็นหญิงนำทางที่ปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันและไม่คาดคิดในเรื่องราวของพระคัมภีร์ ซึ่งย้ำเตือนให้เราเห็นว่า ในขณะที่พระประสงค์อันน่าทึ่งของพระเจ้าต่าง ๆ ของพระเจ้ามักซ่อนเร้นจากสายตาเรา แต่พระองค์ก็ทรงทำกิจอยู่เสมออย่างลับ ๆ และด้วยวิธีที่น่าประหลาดใจเพื่อเรียกผู้คนมาเพื่อพระนามของพระองค์

วิธีที่ข่าวประเสริฐมาถึงลิเดีย

เรื่องราวของลิเดียนั้นสั้นแต่น่าสนใจมาก มีการเล่าไว้เพียงไม่กี่ข้อในตอนต้นของเรื่องราวที่ลูกาเขียนเกี่ยวกับการเดินทางประกาศข่าวประเสริฐครั้งที่สองของอัครทูตเปาโล การเดินทางประกาศข่าวประเสริฐที่ยาวนานครั้งนี้ถูกบรรยายไว้ในกิจการ 15:36–18:22 เพื่อนร่วมทางหลักของเปาโลในการเดินทางครั้งนั้นคือสิลาสและทิโมธี ดูเหมือนลูกาจะเข้าร่วมกับพวกเขาเพียงก่อนที่จะพวกเขาจะข้ามช่องแคบจากเมืองโตรอัส (ในเอเชียไมเนอร์) ไปยังมาซิโดเนีย (เข้าสู่ยุโรป) การที่ลูกาเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของคณะมิชชันนารีนั้น สันเกตได้จากคนที่ผู้เขียนเปลี่ยนมาใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งอย่างกะทันหัน เริ่มตั้งแต่กิจการ 16:10 (“เราจึงหาโอกาสไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที”) จากจุดนั้นเป็นต้นไป ลูกาเขียนในฐานะพยานผู้เห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง และ ณ จุดนั้นเองที่เรื่องราวของลิเดียได้เริ่มต้นขึ้น

พระหัตถ์อันทรงอำนาจอธิปไตยแห่งการทรงนำด้วยการจัดเตรียมของพระเจ้านั้น ปรากฏชัดต่อคณะของเปาโลทั้งหมด ลูกาไม่ได้อธิบายทุกสถานการณ์ แต่ด้วยวิธีการบางอย่างพระวิญญานบริสุทธิ์ของพระเจ้าทรงห้ามพวกเขาไม่ให้เดินทางเข้าไปในใจกลางเอเชียไมเนอร์ ประตูแห่งการรับใช้ทุกบานในเอเชียก็ถูกปิดลงสำหรับพวกเขาด้วยเช่นกัน (16:6–8) นั่นเป็นเวลาทีเปาโลได้รับการเปิดเผยที่เรียกให้เขาข้ามไปยังทวีปยุโรป พระเจ้าทรงเปิดเผยชัดเจนต่อทุกคนว่ามีแค่ทางเดียวเท่านั้นที่จะไปได้ นั่นคือมาซิโดเนีย และพวกเขาก็ไม่ได้รอช้าที่จะข้ามไปยังแผ่นดินใหญ่ของกรีซ

ลูกาให้รายละเอียดเกี่ยวกับเส้นทางที่พวกเขาใช้ไปยังมาซิโดเนียว่า “เราลงเรือจากโตรอัสตรงไปยังเกาะสาโมธรัส [เกาะในทะเลเอเจียนที่พวกเขาจอดพักค้างคืน] รุ่งขึ้นก็ถึงเมือง[เนอาโปลิส] และเมื่อออกจากที่นั่นแล้วก็ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนียและเป็นอาณานิคมของโรมัน เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน” (16:11–12) การเดินทางสั้น ๆ ที่ใช้เวลาสองหรือสามวันนั้นส่วนใหญ่เป็นการเดินทางทางทะเล เส้นทางจากโตรอัสถึงเนอาโปลิสมีระยะทางประมาณ 230 กิโลเมตรทางทะเล เมืองเนอาโปลิสเป็นเมืองท่าที่อยู่ติดกับเมืองฟิลิปปี ซึ่งตั้งอยู่ลึกเข้าไปในแผ่นดินอีกประมาณ 15 กิโลเมตร

เมืองฟิลิปปีได้ชื่อมาจากฟิลิปที่ 2 แห่งมาซิโดเนีย บิดาของอเล็กซานเดอร์มหาราช เมืองนี้เป็นจุดสิ้นสุดทางตะวันตกของถนนโรมันอันโด่งดังที่รู้จักกันในชื่อถนนเอ็กนาเทียน เมืองเธสะโลนิกาที่ซึ่งต่อมาเปาโลได้ก่อตั้งคริสตจักรที่มีชื่อเสียงนั้น อยู่ห่างออกไปทางตะวันตกอีก 240 กิโลเมตรที่ปลายอีกด้านหนึ่งของถนนเอ็กนาเทียน ในสมัยของเปาโล เมืองฟิลิปปีเป็นชุมชนที่เจริญรุ่งเรืองและคึกคัก ซึ่งตั้งอยู่บนทางแยกของเส้นทางการค้าสองสาย

ตั้งอยู่ที่ทางแยกของเส้นทางการค้าสองสาย (สายหนึ่งเป็นทางบกผ่านทางหลวงจากเธสะโลนิกา และอีกสายหนึ่งเป็นทางทะเลผ่านท่าเรือที่เมืองเนอาโปลิสที่อยู่ใกล้เคียง) ลูกาบรรยายถึงเมืองฟิลิปปีว่าเป็น “อาณานิคม” (กิจการ 16:12) ซึ่งหมายความว่า เป็นอาณานิคมของโรมัน มีการปกครองแบบโรมันและมีประชากรส่วนใหญ่เป็นพลเมืองโรมัน ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ว่า เมืองฟิลิปปีได้กลายเป็นอาณานิคมของโรมันตั้งแต่ปี 31 ก่อนคริสต์ศักราช นั่นหมายความว่าเมืองนี้มีการปกครองท้องถิ่นที่ขึ้นตรงต่อโรม และเป็นอิสระอย่างสมบูรณ์จากรัฐบาลจังหวัดมาซิโดเนีย พลเมืองของเมืองนี้ยังได้รับการยกเว้นภาษีของมาซิโดเนียอีกด้วย ดังนั้นฟิลิปปีจึงเป็นเมืองที่มั่งคั่งและเจริญรุ่งเรือง คึกคักด้วยการค้าจากทั่วโลก เป็นสถานที่ยุทธศาสตร์สำหรับการนำข่าวประเสริฐเข้าสู่ยุโรป

เปาโลและคณะใช้เวลา “หลายวัน” ในเมืองฟิลิปปี คาดว่าเพื่อรอวันสะบาโต กลยุทธ์ในการประกาศข่าวประเสริฐตามปกติของเปาโลคือการนำข่าวประเสริฐไปยังธรรมศาลาท้องถิ่นก่อน เพราะถ้าไปหาคนต่างชาติก่อน ชาวียก็จะไม่ยอมฟังสิ่งที่เขาพูดเลย อย่างไรก็ตาม ฟิลิปปีเป็นเมืองของคนต่างชาติล้วน ๆ ซึ่งไม่มีธรรมศาลาเลย

มีชาวียในเมืองฟิลิปปีอยู่บ้าง แต่มีน้อยมาก—ไม่มากพอที่จะจัดตั้งธรรมศาลาด้วยซ้ำ ตามธรรมเนียมของชาวีย การจะจัดตั้งธรรมศาลาในชุมชนจำเป็นต้องมีองค์ประชุม (เรียกว่า มินัน) ซึ่งประกอบด้วยชายชาวียอย่างน้อยสิบคน (ชายวัยผู้ใหญ่ที่พ้นจากพิธีบาร์มิดชวาแล้วถือว่ามีความสมบูรณ์) จำนวนนี้อ้างว่ามาจากเรื่องราวในพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทำลายเมืองโสโดมและโกโมราห์ ซึ่งพระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่าพระองค์จะไว้ชีวิตเมืองเหล่านั้นเพื่อเห็นแก่ชายผู้ชอบธรรมสิบคน (ปฐมกาล 18:32–33) แต่กฎมินันนี้เป็นตัวอย่างคลาสสิก

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

ของสิ่งที่พวกเรับปิตัดค้นขึ้นมา บทบัญญัติในพระคัมภีร์ไม่ได้ระบุข้อจำกัดดังกล่าวไว้เลย

ตามธรรมเนียมในชุมชนที่ไม่มีธรรมศาลานั้น ผู้หญิงชาวยิวสามารถรวมกลุ่มอธิษฐานด้วยกันได้ถ้าต้องการ แต่ผู้ชายจะต้องจัดตั้งมโนยันให้ถูกต้องตามกฎหมายก่อน จึงจะสามารถเข้าร่วมการนมัสการอย่างเป็นทางการในที่สาธารณะของชุมชนได้—รวมถึงการอธิษฐาน การอ่านโทราห์ หรือการให้พรในที่สาธารณะ

เนื่องจากชุมชนชาวยิวในเมืองฟิลิปปีดูเหมือนจะมีจำนวนไม่มากพอที่จะจัดตั้งมโนยันให้ถูกต้องตามกฎหมายได้ เปาโลและคณะจึงได้ทราบถึงสถานที่ที่ผู้หญิงชาวยิวรวมตัวกันอธิษฐานในวันสะบาโต และพวกเขาก็ไปที่นั่นแทน ลูกาเขียนว่า “ในวันสะบาโต เธอออกจากประตูเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน เราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น” (กิจการ 16:13) แม่น้ำสายนั้นเป็นลำธารเล็ก ๆ ที่รู้จักกันในชื่อแองเกกิติส ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันตกของเมือง ดูเหมือนว่ากลุ่มผู้หญิงไม่กี่คนที่มารวมตัวกัน ณ ที่นั่น เป็นการรวมตัวกันในที่สาธารณะเพียงแห่งเดียวของชาวยิวในเมืองฟิลิปปีในวันสะบาโตทั่วไป ด้วยการยึดมั่นในหลักการที่จะนำข่าวประเสริฐไปถึง “พวกยิวก่อน” (โรม 1:16) เปาโลจึงไปที่ริมแม่น้ำเพื่อเทศนา

ที่น่าแปลกก็คือ ผู้หญิงคนเดียวที่ตอบสนองอย่างกระตือรือร้นที่สุดไม่ใช่คนยิว ลิเดียเป็นผู้นมัสการพระยาห์เวห์ อย่างน้อยก็ภายนอก แต่เธอเป็นคนต่างชาติ เป็นผู้แสวงหาพระเจ้าที่แท้จริงอย่างกระตือรือร้นซึ่งยังไม่ได้เข้าจารีตยิวอย่างเป็นทางการเลยด้วยซ้ำ ลูกาบรรยายการพบกันครั้งแรกกับลิเดียว่า “มีหญิงคนหนึ่งในพวกที่ฟังอยู่ชื่อลิเดีย เป็นคนค้าผ้าสีม่วงมาจากเมืองธียาทิรานั้นเป็นผู้นมัสการพระเจ้า” (กิจการ 16:14 ฉบับอมตธรรมฯ)

ลิเดียเป็นนักธุรกิจหญิง เธอขายสีย้อมสีม่วงและผ้าสีม่วงชั้นดี ซึ่งผลิตโดยสมาคมช่างย้อมผ้าที่มีชื่อเสียงในเมืองธียาทิรานั้นเกิดของเธอ (นักโบราณคดีได้ค้นพบจารึกโรมันหลายชิ้นที่มาจากศตวรรษแรก ซึ่งกล่าวถึงสมาคมช่างย้อมผ้าในเมืองธียาทิรา) สีย้อมที่หายากและมีราคาแพง (ที่จริงแล้วมีสีแดงเข้มมากกว่าสีม่วง) ทำมาจากหอยเปลือกหนามชนิดหนึ่งที่เรียกว่า มูเร็กซ์ กระบวนการผลิตสีย้อมนี้ถูกคิดค้นขึ้นในเมืองไทเรโบราณ และสีย้อมนั้นก็เป็นที่รู้จักกันในชื่อ สีย้อมไทเรียน (และยังคงเป็นที่รู้จักในชื่อนี้มาจนถึงปัจจุบัน)

ลิเดีย

ผู้ผลิตในเมืองริยาทราได้พัฒนาวิธีการสกัดสีจากหอยให้ดีขึ้น นอกจากนี้พวกเขายังได้พัฒนาสีย้อมที่มีสีคล้ายกันแต่ราคาถูกกว่าจากรากของต้นแมดเดอร์ ซึ่งเป็นทางเลือกยอดนิยมแทนสีที่มีราคาแพงกว่า โดยเฉพาะในหมู่ชนชั้นแรงงาน แต่สีย้อมไทรเย็นที่มีราคาแพงกว่านั้นเป็นพื้นฐานของสีม่วงของราชวงศ์ และสารชนิดนั้นถือเป็นหนึ่งในสินค้าที่มีค่าที่สุดในโลกยุคโบราณ ดังนั้นลิเดียจึงเป็นผู้หญิงที่มีฐานะดีพอสมควร การกล่าวถึง “ครวเรือน” ของเธอในกิจการ 16:15 บ่งชี้ว่าเธอมีบ้านอยู่ในเมืองฟีลิปปี และน่าจะมีคนรับใช้ในครัวเรือนด้วย ทั้งหมดนี้ยืนยันว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มั่งคั่ง

วิธีที่ข้าวประเสริฐจับใจลิเดีย

ลักษณะการกลับใจเชื่อของลิเดียเป็นภาพตัวอย่างที่ชัดเจนของวิธีที่พระเจ้าทรงไถ่จิตวิญญาณที่หลงหายเสมอ จากมุมมองของมนุษย์ เราอาจคิดว่าเรากำลังแสวงหาพระองค์ และคิดว่าการวางใจในพระคริสต์เป็นเพียง “การตัดสินใจ” ที่อยู่ภายใต้อำนาจเจตจำนงของเราที่จะเลือก หรือเรามีอำนาจอธิปไตยเหนือจิตใจและความรู้สึกของเราเอง แต่ในความเป็นจริงแล้ว ไม่ว่าคุณจะเห็นจิตวิญญาณเช่นลิเดียที่แสวงหาพระเจ้าอย่างแท้จริงที่ไหน คุณมั่นใจได้เลยว่าพระเจ้ากำลังดึงเธอมาหาพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่มีคนเชื่อวางใจในพระคริสต์ นั่นเป็นเพราะพระเจ้าทรงเปิดใจให้คนนั้นเชื่อ หากพระเจ้าเองไม่ทรงดึงเราให้มาหาพระคริสต์ เราก็จะไม่มาเลย พระเยซูตรัสชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “ไม่มีใครมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำ (ดึง) ให้เขามา” (ยอห์น 6:44) “เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า ‘ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้ นอกจากพระบิดาของเราจะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น’” (ข้อ 65 ฉบับ King James)

ใจมนุษย์ที่ลุ่มลงในบาปนั้นตกเป็นทาสของบาปอย่างสิ้นเชิง คนบาปทุกคนไร้หนทางไม่ต่างอะไรกับมารีย์ชาวมาดลาที่ถูกผีสิงเจ็ดตน โรม 8:7-8 กล่าวว่า “ใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ชอกพระทัย

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

พระเจ้าก็หาไม่ได้” (ฉบับคิงเจมส์ฯ) เราไม่มีอำนาจเลยที่จะเปลี่ยนแปลงใจของเราเอง หรือหันจากความชั่วร้ายเพื่อจะทำความดีได้ “ชาวเอธิโอเปียจะเปลี่ยนสีผิวของตนได้หรือ? เสือดาวจะกลายเป็นขี้นกได้หรือ? พวกเจ้าซึ่งคุ้นเคยกับการทำชั่วก็ไม่สามารถทำดีได้” (เยเรมีย์ 13:23 ฉบับอมตธรรมฯ) ความรักในความชั่วเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติที่ลึกลงในบาปของเรา และเป็นสิ่งที่ทำให้เราไม่สามารถเลือกความดีเหนือความชั่วได้ เจตจำนงของเราโค้งงอไปตามสิ่งที่เรารัก เราตกเป็นทาสของความเสื่อมทรามของเราเอง พระคัมภีร์พรรณนาสภาพของคนบาปที่ลึกลงในบาปทุกคนว่าเป็นภาวะของการตกเป็นทาสของบาปอย่างสิ้นหวัง

อันที่จริง มันเลวร้ายยิ่งกว่านั้นเสียอีก มันเป็นความตายชนิดหนึ่ง—ความแห้งแล้งว่างเปล่าทางฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงที่ทำให้เราตกอยู่ใต้อำนาจของตัณหาบาปฝ่ายเนื้อหนังของเราเองอย่างสิ้นเชิง (เอเฟซัส 2:1–3) เราไม่มีทางที่จะเปลี่ยนแปลงใจของตัวเองให้ดีขึ้นได้เลย

กิจการ 16:14 บรรยายว่าลิเดียเป็นผู้หญิงที่ “นมัสการพระเจ้า” (ฉบับอมตธรรมฯ) อย่างน้อยในทางสติปัญญา เธอก็รู้แล้วว่าพระยาห์เวห์คือพระเจ้าหนึ่งเดียวที่แท้จริง เห็นได้ชัดว่าเธอพบปะกับผู้หญิงชาวยิวที่มารวมตัวกันอธิษฐานในวันสะบาโตเป็นประจำ แต่เธอยังไม่ได้เปลี่ยนมานับถือศาสนายิว

ลูกาบันทึกว่าลิเดีย “ฟังเรา” (กิจการ 16:14) เขาใช้ภาษากรีกที่หมายถึงเธอตั้งใจฟังอย่างจดจ่อ เธอไม่ได้แค่ฟังเสียงพูดเท่านั้น แต่เธอตั้งใจฟังความหมายของถ้อยคำอย่างระมัดระวัง เธอไม่เหมือนเพื่อนร่วมทางของเปาโลบนถนนไปยังดามัสกัสที่ได้ยินเสียงพูด (กิจการ 9:7) แต่ไม่เข้าใจความหมายของคำพูดเหล่านั้น (22:9) เธอฟังด้วยความตั้งใจและเข้าใจขณะที่เปาโลกับเพื่อนร่วมเดินทางของเขากำลังอธิบายข่าวประเสริฐ

เธอเปิดใจอย่างแท้จริง และแสวงหาพระเจ้าด้วยใจจริง แต่ขอให้สังเกตประเด็นสำคัญของลูกาคือ ไม่ใช่ลิเดียเองที่เปิดใจและเปิดหูของเธอต่อความจริง เธอกำลังแสวงหาเพราะพระเจ้าทรงดึงเธอมาหาพระองค์ เธอกำลังฟังเพราะพระเจ้าประทานหูให้เธอฟัง เธอเปิดใจเพราะพระเจ้าทรงเปิดใจของเธอ ลูกายืนยันอย่างชัดเจนถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าในความรอดของลิเดียว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของนางให้สนใจถ้อยคำที่เปาโลกล่าว” (16:14)

ลิเดีย

หลายคนพยายามอย่างมากที่จะเข้าใจความจริงข้อนี้ แนวคิดนี้เข้าใจยาก แต่ผมดีใจอย่างยิ่งกับความจริงข้อนี้ หากไม่ใช่เพราะการทรงงานอันทรงอำนาจ อธิปไตยของพระเจ้าที่ทรงดึงดูดและเปิดใจคนบาปให้เชื่อ ก็จะไม่มีการได้รับความรอดเลย นี่คือการที่เปาโลมาถึงในเอเฟซัสบทที่ 2 หลังจากที่เน้นย้ำถึงการตายฝ่ายวิญญาณอย่างสิ้นเชิงของคนบาป เมื่อเขากล่าวว่าความรอดทั้งหมดนั้นเป็นของประทาน (ของขวัญ) จากพระเจ้า (เอเฟซัส 2:8-9)

คุณตระหนักไหมว่า แม้แต่ความเชื่อก็เป็นของประทานจากพระเจ้าที่มอบให้กับผู้เชื่อ? เราไม่ได้ล้วงลึกเข้าไปในใจของเราเองแล้วเรียกความเชื่อให้เกิดขึ้นมาด้วยเพียงแค่กำลังใจอันแรงกล้าของเราเอง พระเจ้าต่างหากที่ทรงเปิดใจของเราให้เชื่อ การกลับใจเป็นสิ่งที่พระองค์ประทานให้ด้วยพระองค์ (กิจการ 11:18; 2 ทิโมธี 2:25)

ผมคิดว่าคริสเตียนทุกคนมีความเข้าใจในความจริงข้อนี้อยู่บ้างโดยสัญชาตญาณ นั่นเป็นเหตุผลที่เราอธิษฐานขอให้คนที่เรารักได้รับความรอด (ถ้าความรอดขึ้นอยู่กับทางเลือกโดยเจตจำนงเสรีของเราเพียงอย่างเดียว การอธิษฐานต่อพระเจ้าในเรื่องนี้จะมีประโยชน์อะไร?) เรายังรู้ในใจของเราว่า เราไม่สามารถโอ้อวดว่าฉลาดกว่าหรือมีความรู้มากกว่าเพื่อนบ้านที่ยังไม่เชื่อ เราอยู่ในใจว่าความรอดของเราเป็นการทำงานของพระคุณพระเจ้าทั้งสิ้นไม่ใช่การกระทำของเราเองเลยแม้แต่น้อย ผู้เชื่อทุกคน (เช่นเดียวกับลิเดีย) ต้องยอมรับว่าพระเจ้าทรงเปิดใจของเราให้เชื่อก่อน

ภาษาที่ใช้ที่นี่มีความสำคัญมาก หลายคนจินตนาการหลักคำสอนเรื่องอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าว่า พระองค์ทรงบังคับผู้คนให้เชื่อโดยขัดกับเจตจำนงของพวกเขา นักศาสนศาสตร์บางคนจึงใช้คำว่า “พระคุณที่ไม่อาจต้านทานได้” เมื่อพวกเขาอธิบายถึงวิธีที่พระเจ้าทรงนำคนบาปเข้าสู่อาณาจักรของพระองค์ อย่าได้คิดแม้แต่แต่น้อยว่ามีกรบบังคับหรือใช้กำลังใด ๆ เมื่อพระเจ้าทรงดึงผู้คนมาหาพระคริสต์ พระคุณไม่ได้ผลักคนบาปให้มาหาพระคริสต์ ทั้งที่พวกเขาไม่เต็มใจ แต่พระคุณดึงพวกเขาให้มาหาพระองค์ด้วยความเต็มใจ —โดยการเปิดใจของพวกเขา ก่อน พระคุณทำให้พวกเขาสามารถเห็นบาปของตนตามความเป็นจริง และให้พลังแก่พวกเขาที่จะเกลียดชังสิ่งที่พวกเขาเคยรัก นอกจากนี้พระคุณยังเตรียมพวกเขาให้มองเห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นใครอย่าง

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

แท้จริง ผู้ใดก็ตามที่หลุดเปิดใจเช่นนั้นย่อมจะพบว่าพระคริสต์เองนั้นไม่อาจต้านทานได้ นั่นคือความหมายที่แท้จริงของสำนวน “พระคุณที่ต้านทานไม่ได้” นั่นคือวิธีที่พระเจ้าทรงดึงคนบาปมาหาพระองค์ ลูกาบรรยายการกลับใจเชื่อของลิเดียไว้อย่างงดงาม องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของเธอให้เชื่อ—และเธอก็เชื่อ

พระหัตถ์อันทรงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าปรากฏชัดเจนในทุกแง่มุมของเรื่องราวที่ลูกาบันทึกไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงจัดเตรียมสถานการณ์ที่น่าเป่าโลมายังแคว้นมาซิโดเนียอย่างชัดเจน การทรงจัดเตรียมที่คล้ายคลึงกันได้นำลิเดียมาที่นั่น และดึงเธอมาয়ริมแม่น้ำในเช้าวันสะบาโตพร้อมใจที่กำลังแสวงหา พระวิญญาณของพระเจ้าทรงเปิดใจเธอด้วยอำนาจอธิปไตย ประทานหุ่ฝ่ายวิญญาณให้เธอได้ยิน และประทานตาฝ่ายวิญญาณให้เธอได้เห็นความงดงามของพระคริสต์ที่ไม่อาจต้านทานได้

ในส่วนของเธอ นั่น เธอตอบสนองทันที อำนาจอธิปไตยของพระเจ้าไม่ได้ปล่อยคนบาปให้หลุดออกจากกระบวนการ ลิเดียได้ยินและเอาใจใส่ เธอโอบรับความจริงของข่าวประเสริฐด้วยความเต็มใจและกลายเป็นผู้เชื่อในเช้าวันนั้นเอง เธอได้เข้ามามีส่วนในการเติมเต็มพระสัญญาที่ทรงประทานแก่เอวานานมาแล้ว เมลิตพันธุ์ของหญิงนั้นได้บดขยี้หัวของงูเพื่อเธอแล้ว

วิธีที่ข่าวประเสริฐเปลี่ยนแปลงชีวิตของลิเดีย

ความเชื่อของลิเดียปรากฏชัดในการกระทำของเธอทันที ลูกาได้กล่าวถึงเรื่องนี้แบบผ่าน ๆ ว่า “เมื่อหญิงคนนั้นกับครัวเรือนของนางได้รับบัพติศมา...” (กิจการ 16:15) จำได้ไหมว่าการประชุมนั้นเกิดขึ้นที่ข้างแม่น้ำ เห็นได้ชัดว่าลิเดียก็เหมือนกับชนที่ชาวเอธิโอเปียที่ไม่ต้องการการกระตุ้นเตือนมากนัก ในก้าวแรกของการเชื่อฟังพระคริสต์ เธอรับบัพติศมาทันทีที่ตรงนั้น และสังเกตด้วยว่าพระคัมภีร์กล่าวถึง “ครัวเรือน” ของเธอด้วย นี่อาจหมายถึงครอบครัวจริง ๆ ของเธอ แต่ไม่มีข้อความใดในบริบทที่บ่งชี้ว่าเธอแต่งงานแล้ว การที่ผู้หญิงแต่งงานและมีภาระหน้าที่ทางครอบครัวจะมาเกี่ยวข้องกับกรูกริจนาเข้า-ส่งออกที่ต้องเดินทางข้ามทวีปนั้นถือเป็นเรื่องที่ผิดปกติอย่างมากในวัฒนธรรม

สมัยนั้น นอกจากนี้ เธอยังเป็นหัวหน้าครัวเรือนอย่างชัดเจน เพราะนั่นคือ “ครัวเรือนของเธอ” และข้อ 40 (ฉบับอมตธรรมฯ) ก็พูดถึง “บ้านของนางลิเดีย” ซึ่งบ่งบอกว่าเธอเป็นเจ้าของบ้าน

ลิเดียอาจเป็นหญิงม่าย ครัวเรือนของเธอน่าจะมีคนใช้รวมอยู่ด้วย เธออาจมีลูกที่โตแล้วที่อาศัยและเดินทางไปกับเธอด้วย แต่ไม่ว่าใครจะอยู่ในครัวเรือนก็ตาม พวกเขาทุกคนก็มาถึงความเชื่อและรับบัพติศมาพร้อมกับลิเดีย เธอกำลังนำคนอื่นมาหาพระคริสต์ และพระเจ้าก็ทรงเปิดใจพวกเขาด้วยพระคุณเช่นกัน

ลิเดียยังรับแสดงการต้อนรับคณะมิชชันนารีอีกด้วย ตามที่ลูกบ้านทักไว้ เธอ “อ่อนน้อม” พวกเขาให้มาเป็นแขกของเธอว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นข้าพเจ้าเป็นคนซื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอเชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” (กิจการ 16:15) ลูกาเสริม (ด้วยลีลาการเล่าเรื่องแบบกระชับตามปกติ) ว่า “นางก็ได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้” (ข้อ 15)

การต้อนรับของลิเดียที่มีต่อคนแปลกหน้าเหล่านี้ซึ่งมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นน่าชื่นชมอย่างยิ่ง อีกครั้งที่ความกระตือรือร้นของเธอในการต้อนรับพวกเขานั้นยิ่งย้าเตือนเราว่าเธอเป็นผู้หญิงที่มีฐานะ เรารู้แน่นอนว่าในกลุ่มนี้มีเปาโล สilas ทิโมธี และลูกา และมีความเป็นไปได้สูงว่าอาจมีคนอื่น ๆ อีก พวกเขาอาจมาเป็นคณะใหญ่ ซึ่งการต้อนรับคนแปลกหน้าจำนวนมากขนาดนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยแม้แต่ในสมัยนี้ เนื่องจากพวกเขาไม่มีแผนว่าจะไปที่ไหนต่อ (เพราะพวกเขาไปที่นั่นเพื่อก่อตั้งคริสตจักร) เธอจึงเสนอที่จะให้พวกเขาพักอยู่ได้อย่างไม่มีกำหนด

ยิ่งกว่านั้น ค่าใช้จ่ายที่แท้จริงสำหรับลิเดียอาจสูงกว่าค่าที่พักและอาหารสำหรับคณะมิชชันนารีมาก จำไว้ว่าเมืองฟิลิปปีเป็นที่ที่เปาโลและซิลาสถูกทรมานอย่างหนัก ถูกโยนเข้าคุก และถูกล่ามโซ่ พวกเขาได้รับการปลดปล่อยในที่สุดด้วยเหตุแผ่นดินไหวอันอัศจรรย์ และผู้คุมกับคนในครอบครัวของพวกเขาทั้งหมดก็กลายเป็นคริสเตียนในกระบวนการนั้น แต่ถ้ามองการประกาศข่าวประเสริฐถือเป็นความผิดที่ต้องติดคุก ลิเดียก็กำลังทำให้ตัวเองเสี่ยงต่อปัญหาที่อาจเกิดขึ้น — การสูญเสียธุรกิจ การถูกต่อต้านจากชุมชน และแม้กระทั่งการถูกจำคุกเอง — เพียงเพราะการให้ที่พักแก่คนแปลกหน้าเหล่านี้ และให้ฐานที่มั่นแก่พวกเขาในการประกาศข่าวประเสริฐ

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

อย่างไรก็ตาม การต้อนรับขับสู้ซึ่งงดงามของเธอได้เปิดทางให้คริสตจักรสามารถเข้าไปถึงยุโรปได้ เปาโลและคณะมิชชันนารีดูเหมือนจะพักอยู่กับลิเดียเป็นเวลานาน ในข้อ 18 บรรยายถึงหญิงสาวคนหนึ่งที่ถูกผีสิงซึ่งรบกวนพวกเขา “หลายวัน” จนกระทั่งเปาโล “รำคาญใจ หันมาสั่งผีนั่นว่า ‘ในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากตัวเขา’ ผีนั่นก็ออกทันที” หญิงที่ถูกผีสิงคนนี้เป็นทาสที่เจ้าของได้กำไรมหาศาลจากความสามารถในการทำนายทายทักของเธอ (ข้อ 16) หลังจากที่ผีออกจากเธอแล้ว เธอก็ไม่สามารถทำกลอุบายใด ๆ ที่ทำให้เธอน่าเชื่อถือในฐานะหมอดูได้อีก เจ้าของหญิงสาวคนนี้จะปลุกปั่นให้เกิดการต่อต้านจากประชาชน ซึ่งในไม่ช้าก็ทำให้เปาโลและสิลาสต้องติดคุก

หลังจากนายคุกกลับใจเชื่อ และเปาโลกับสิลาสได้รับการปลดปล่อยในที่สุด ลูกากล่าวว่า “ท่านทั้งสองจึงออกจากคุกแล้วไปเยี่ยมนางลิเดีย เมื่อพบพี่น้องก็พูดจาหนุนใจพวกเขาแล้วลาไป” (กิจการ 16:40)

สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าพวกเขาอยู่ในเมืองฟีลิปปีนานพอที่จะก่อตั้งคริสตจักรใหม่ขึ้นมาได้ เห็นได้ชัดว่ามีผู้คนจำนวนหนึ่งตอบสนองต่อข่าวประเสริฐ และแน่นอนว่าสถานที่ประชุมแห่งแรกของพวกเขาก็คือบ้านของลิเดีย โดยการเปิดบ้านต้อนรับอัครทูตเปาโล ลิเดียได้รับเกียรติให้เป็นเจ้าภาพในการจัดประชุมคริสตจักรแห่งแรกที่เคยก่อตั้งขึ้นในทวีปยุโรป! เธอได้รับเกียรตินี้จากการแสดงน้ำใจต้อนรับแขกอย่างอบอุ่นต่อคณะมิชชันนารีกลุ่มนี้ที่เธอแทบไม่รู้จักเลย เธอเป็นแบบอย่างของการต้อนรับขับสู้ที่พระคัมภีร์เรียกร้องจากคริสเตียนทุกคน

การมีน้ำใจในการต้อนรับแขกของลิเดียนี้น่าทึ่งเช่นเดียวกับความเชื่อของเธอ เพราะความใจกว้างของเธอต่อเปาโลและคณะมิชชันนารี ข่าวประเสริฐจึงได้หยั่งรากลงอย่างมั่นคงในเมืองฟีลิปปีไม่กี่ปีต่อมา เปาโลได้เขียนจดหมายฝากฉบับหนึ่งซึ่งถูกเรียกตามชื่อของคริสตจักรนั้น จากน้ำเสียงในจดหมายฝากของเปาโล เห็นได้ชัดว่าการต่อต้านข่าวประเสริฐในเมืองฟีลิปปียังคงรุนแรงอยู่ แต่ข่าวประเสริฐนั้นทรงพลังยิ่งกว่า และจากเมืองฟีลิปปี คำพยานเรื่องพระคริสต์ได้แผ่ขยายไปทั่วยุโรป และยังคงแพร่กระจายไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงทุกวันนี้

ลิเดีย

บำเหน็จของลิเดียในสวรรค์จะต้องยิ่งใหญ่แน่นอน เธอเป็นผู้หญิงที่พิเศษอย่างแท้จริง เช่นเดียวกับผู้หญิงทุกคนที่เราได้ศึกษา ทุกสิ่งที่ทำให้เธอโดดเด่นล้วนเป็นผลมาจากการที่พระเจ้าทรงทำกิจในใจของเธอ พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยเฉพาะในกรณีของลิเดีย—และเป็นความจริงสำหรับผู้หญิงทุกคนที่เราได้ศึกษามา

แนวทางการศึกษา

บทที่ 11—ลิเดีย

1. ลิเดียเป็นนักธุรกิจหญิงที่อุทิศชีวิตให้กับพระเจ้า ชีวิตของคุณอุทิศให้กับพระเจ้า หรือกับความมุ่งมั่นส่วนตัวของคุณมากกว่า? อธิบายคำตอบของคุณ

2. แม้ว่าลิเดียจะแสวงหาพระเจ้า แต่เธอไม่ได้รู้จักพระเจ้า คุณเป็นผู้แสวงหาพระเจ้าหรือเป็นผู้รู้จักพระเจ้า? อธิบายถึงช่วงเวลาที่คุณได้รับการเปลี่ยนแปลง

ลิเดีย

3. ลิเดียเป็นตัวอย่างชัดเจนของความจริงที่ว่า คนดีที่ไม่รู้จักพระเยซูคริสต์ในฐานะพระเจ้าช่วยให้รอดจะใช้ชีวิตนินทร์แยกจากพระเจ้าในสถานที่ซึ่งเรียกว่านรก คุณรู้จัก “คนดี” บ้างไหม? ทศนคติของคุณที่มีต่อพวกเขาควรเป็นอย่างไร?

4. พระคุณดิงผู้คนมาหาพระเจ้า อธิบายว่าคุณถูกดิงเข้าหาพระเจ้าได้อย่างไร? พระเจ้าอาจใช้คุณอย่างไรในการดิงผู้อื่นให้เข้าหาพระองค์?

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

5. เมื่อลิเดียได้รับการเปลี่ยนแปลง สิ่งนั้นส่งผลกระทบมากกว่าแค่ตัวเธอเอง ใครคือคนเหล่านั้นที่อยู่ในวงอิทธิพลของคุณ? คุณกำลังทำอะไรกับคนเหล่านั้นเพื่อให้พวกเขามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นกับพระเจ้า?

6. ลิเดียเป็นที่รู้จักในด้านการต้อนรับจับคู่ ซึ่งเป็นของประทานฝ่ายวิญญาณอย่างหนึ่ง ของประทานฝ่ายวิญญาณใดที่ปรากฏชัดที่สุดในชีวิตของคุณ? คุณกำลังใช้ของประทานของคุณเพื่อวัตถุประสงค์ใด?

ลิเดีย

7. ลิเดียดูเหมือนจะกลายเป็นคนสำคัญในคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปี บทบาทในคริสตจักรของคุณคืออะไร? พระเจ้าอาจใช้คุณผ่านคริสตจักรของคุณได้อย่างไร?

8. สิ่ง que เริ่มต้นในเมืองฟิลิปปีส่งผลกระทบไปทั่วโลก อะไรที่พระเจ้าอาจกำลังเริ่มต้นในใจและชีวิตของคุณที่จะส่งผลกระทบต่อผู้คนในรุ่นต่อ ๆ ไปในสถานที่ซึ่งคุณไม่เคยเห็น?

หัวใจแห่งการต้อนรับที่เปิดออก

9. คุณได้เรียนรู้หลักการดำเนินชีวิตอะไรบ้างจากการศึกษาชีวิตของลิเดีย? คุณจะนำหลักการเหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตของคุณอย่างไร?

บทส่งท้าย

พหึงสิบสองคนที่เราได้ศึกษาชีวิตของพวกเธอ นั้นเป็นเพียงตัวอย่างที่
เป็นตัวแทนของผู้หญิงทุกคนที่พระคัมภีร์ยกย่อง ผู้หญิงทั้งสิบสองคนนี้
—รวมถึงผู้หญิงทุกคนที่อยู่ในทางพระเจ้าในพระคัมภีร์—ต่างก็มีลักษณะ
ร่วมกันหลายประการ

ประการแรกและโดดเด่นที่สุดคือ ความเชื่อและความหวังของพวกเธอ นั้น
ล้วนมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริงและแน่วแน่ นั่นคือความจริงเดียว
ที่เป็นแก่นหลักและสำคัญที่สุดที่ปรากฏชัดจากการศึกษาชีวิตของผู้หญิงที่อยู่ใน
ในทางพระเจ้าทุกคนในพระคัมภีร์ และผมเชื่อว่าคุณได้เห็นความจริงข้อนี้ถูก
ถ่ายทอดออกมาอย่างชัดเจนตลอดการอ่านหนังสือเล่มนี้ หากผู้หญิงทั้งสิบสอง
คนนี้ได้สอนอะไรเรา มันคงจะเป็นการให้ชีวิต ความเชื่อ และมุมมองต่ออนาคต
ของเราตั้งมั่นอยู่ที่พระคริสต์และพระคริสต์เท่านั้น ท้ายที่สุดแล้ว นั่นคือการ
ตอบสนองแบบเดียวกันกับที่ข่าวประเสริฐเรียกร้องจากเราโดยสรุป มันไม่เพียง
แต่เป็นแก่นหลักที่ผู้หญิงในพระคัมภีร์ประกาศเท่านั้น แต่ยังเป็นหัวใจสำคัญ
ของสารในพระคัมภีร์ทั้งหมดอีกด้วย

บทส่งท้าย

นอกจากนี้ ขอให้สังเกตว่าบทเรียนหลักจากชีวิตของผู้หญิงทั้งสิบสองคนนี้ล้วนเกี่ยวข้องกับลักษณะทางฝ่ายวิญญาณและคุณธรรมแบบสตรี ชีวิตของบรรดาผู้หญิงที่เราได้ศึกษานั้นไม่ได้น่าจดจำเพียงเพราะความงามภายนอกความสามารถตามธรรมชาติ ความสำเร็จส่วนตัว หรือตำแหน่งที่พวกเธอได้รับ พวกเธอไม่ได้โดดเด่นด้วยเหตุผลปกติที่คนดังได้รับชื่อเสียงในปัจจุบัน พวกเธอส่วนใหญ่ไม่ได้แต่งงานกับคนที่มียศชื่อเสียงหรือมีอิทธิพลใด ๆ เลย (คุณสังเกตไหมว่า ไม่มีหญิงพิเศษคนใดในสิบสองคนนี้นี่ที่น่าจดจำเพียงเพราะว่าเธอแต่งงานกับใคร? พวกเธอไม่ได้มีเอกลักษณ์หรือชื่อเสียงจากสามีของพวกเธอเพียงอย่างเดียว) พวกเธอส่วนใหญ่ไม่ได้มีชื่อเสียงในสายตาของโลกเลย ในบรรดาผู้หญิงทั้งสิบสองคนที่เราได้ศึกษามา ไม่มีใครโดดเด่นด้วยอาชีพการงานที่ยิ่งใหญ่ ความสำเร็จทางโลก หรือสิ่งใดที่โดดเด่นในสายตาของผู้สังเกตการณ์ทางวัฒนธรรมเลย พวกเธอทุกคนล้วนเป็นผู้หญิงที่ถ่อมตนในทุกแง่มุมของคำนี้—“สมกับเป็นหญิงที่ประกาศตนว่านมัสการพระเจ้า” (1 ทิโมธี 2:10) พูดตามตรง ผู้หญิงบางคนเหล่านี้จะไม่ถูกมองว่าสำคัญเลย หากพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวถึงพวกเธออย่างชัดเจนว่าเป็นผู้หญิงแห่งความเชื่อ ดังนั้นเราจะกลับมาสู่ประเด็นเรื่องความเชื่อของพวกเธออีกครั้ง โปรดจำไว้ว่า ความเชื่อคือรากฐานและแก่นแท้ของทุกสิ่งที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้พิเศษไม่เหมือนใคร แต่ความยอดเยี่ยมของพวกเธอไม่ได้หยุดอยู่แค่ความเชื่อเพียงอย่างเดียว ผลของความเชื่อของพวกเธอคือคุณธรรม เรื่องราวของแต่ละคนแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะทางศีลธรรมหรือลักษณะทางฝ่ายวิญญาณที่สำคัญ ซึ่งคู่ควรแก่การเอาเป็นเยี่ยงอย่าง สำหรับเอวา เธอเพียรพยายามสู้ทนในความเชื่อและความคาดหวัง แม้ว่าโลกของเธอจะพังทลายลงเพราะบาปของเธอเอง ในกรณีของซาร่าห์ เธอมีความหวังอันแน่วแน่ที่ยืนหยัดฝ่าฟันอุปสรรคที่น่าเหลือเชื่อ บทเรียนจากชีวิตของราห์บปรากฏให้เห็นในการกลับใจเชื่ออันน่าทึ่งของเธอ เพราะเธอยำเกรงเราว่า พระคุณของพระเจ้าสามารถฟื้นฟูชีวิตที่ถูกทำลายด้วยบาปได้อย่างน่าอัศจรรย์ รูธเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตของการอุทิศตน ความรัก ความไว้วางใจ และความถ่อมใจ ฮันนาห์แสดงให้เห็นถึงการอุทิศตนในการเป็นแม่และความสำคัญของการทำให้บ้านเป็นสถานที่

บทสัปดาห์

ถวายเกียรติแด่พระเจ้าเหนือสิ่งอื่นใด มารีย์มารดาของพระคริสต์เป็นแบบอย่างของการยอมจำนนอย่างลุ่มใจ อันนาเป็นภาพชัดเจนของการเป็นพยานที่สัตย์ซื่อถึงพระคุณและพระสิริของพระเจ้า หญิงชาวสะมาเรียเป็นตัวอย่างของการตอบสนองต่อข่าวประเสริฐด้วยใจกระตือรือร้น มารธาและมารีย์เป็นแบบอย่างของการนมัสการและการรับใช้ที่เป็นคุณธรรมคู่กันซึ่งเกิดจากความรักลึกซึ้งต่อพระคริสต์ มารีย์ชาวมักดาลาเป็นแบบอย่างที่มีชีวิตว่าความช่วยเหลือและการกษยของพระคริสต์นำมาซึ่งความรักอันยิ่งใหญ่ (ลูกา 7:47) และลิตเดียเป็นที่จดจำในเรื่องใจที่เปิดกว้างต่อพระคริสต์

แน่นอนว่าไม่มีผู้หญิงคนใดในกลุ่มนั้นที่สมบูรณ์แบบ ขอบกพร่องและความล้มเหลวของพวกเธอก็ปรากฏชัดเช่นกัน และสิ่งเหล่านั้นถูกบันทึกไว้เพื่อเตือนสติเรา (1 โครินธ์ 10:8–11) ความบาปของธรรมิกชนในพระคัมภีร์ถูกเล่าอย่างตรงไปตรงมาเสมอ และไม่เคยถูกเล่าในแบบที่เป็นข้อแก้ตัวหรือยกย่องการกระทำผิด เรื่องราวเหล่านี้เป็นการตักเตือนต่อบาปของเรากิจจริง แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการปลอบประโลมเราด้วยการย้ำเตือนว่าตลอดประวัติศาสตร์พระเจ้าทรงใช้ภาษาชนที่ไม่สมบูรณ์แบบ “เพื่อแสดงว่าฤทธานุภาพอันล้ำเลิศนี้มาจากพระเจ้า ไม่ใช่มาจากตัวเราเอง” (2 โครินธ์ 4:7 ฉบับอมตธรรมฯ) ท้ายที่สุดแล้ว พระคริสต์เสด็จมาเพื่อแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด—ไม่ใช่คนชอบธรรม แต่เป็นคนบาป (ลูกา 19:10; มาระโก 2:17) ผู้หญิงเหล่านี้ทั้งหมดแสดงให้เห็นความจริงของคำสัญญาอันนั้น และนั่นควรเป็นกำลังใจอันล้ำค่าเมื่อเราพิจารณาการล้มลงในบาปของตัวเอง

สรุปก็คือ ทุกสิ่งที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้พิเศษล้วนมาจากพระราชกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ทรงพระสิริที่พวกเธอรักและรับใช้ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่พิเศษอย่างแท้จริง และพระองค์เพียงแค่งำลั้งหล่อหลอมผู้หญิงเหล่านี้ให้เป็นเหมือนพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา (โรม 8:29)

แม้พวกเธอจะดูพิเศษ แต่สิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำในชีวิตของพวกเธอไม่ได้แตกต่างไปจากสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำในชีวิตของผู้เชื่อแท้ทุกคนเลย: “[แต่]พวกเราทุกคนที่ไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้วก็มองเห็นสง่าราศีขององค์เจ้าชีวิตเหมือนกับดูจากกระจก เรากำลังถูกเปลี่ยนให้เหมือนกับพระองค์ ทำให้

บทส่งท้าย

เรามีสง่าราศีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งหมดนี้มาจากองค์เจ้าชีวิตผู้เป็นพระวิญญาณ”
(2 โครินธ์ 3:18 ขจง.)

ขอให้ผลลัพธ์อันพิเศษยิ่งของกระบวนการนั้นเป็นประสบการณ์ประจำวันในชีวิตของคุณ

เกี่ยวกับผู้เขียน

จอห์น แมคอาร์เธอร์ เป็นหนึ่งในอาจารย์สอนพระคัมภีร์ชั้นนำในปัจจุบัน และเป็นผู้เขียนหนังสือยอดนิยมมากมายที่ได้สัมผัสชีวิตของผู้คนนับล้าน ท่านเป็นศิษยาภิบาล-อาจารย์ของคริสตจักรเกรซคอมมิวนิตี ในย่านซานวาเลลี รัฐแคลิฟอร์เนีย และเป็นอธิการบดีของวิทยาลัยเดอะมาสเตอร์ และเดอะมาสเตอร์เซมินารี นอกจากนี้ เขายังเป็นประธานของ Grace to You ซึ่งเป็นพันธกิจที่ผลิตรายการวิทยุเกรซทูยูที่เผยแพร่ไปทั่วโลก รวมถึงสิ่งพิมพ์ สื่อเสียง และแหล่งข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตมากมาย—ทั้งหมดนี้ล้วนนำเสนอคำสอนยอดนิยมของจอห์นแบบที่ละข้อ ท่านยังเป็นผู้เขียนคำอธิบายประกอบใน *The MacArthur Study Bible* ซึ่งได้รับรางวัลโกลด์เมดัลเลียน และมียอดจำหน่ายมากกว่า 500,000 เล่ม จอห์นและแพทริเซียผู้เป็นภรรยา มีลูกด้วยกัน 4 คน (ทุกคนแต่งงานแล้ว) และมีหลาน 14 คน

หมายเหตุ

1. Tertullian, *On the Apparel of Women*, book II, chapter 11.
2. Ibid, chapter 12.
3. Ibid, chapter 13.
4. Chrysostom, *Letter to a Young Widow*, 2.

พันธกิจ

เกรซบรรณสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิสเกรซของคุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาให้อิสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกรมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่:

www.GraceBannasan.com

facebook.com/gracebannasan

[@gracebannasan](https://line.me/tv/@gracebannasan)

instagram.com/gracebannasan

หญิงพิเศษสิบสองคน

ด้วยการเฉลิมฉลองความกล้าหาญ วิสัยทัศน์ การมีน้ำใจต้อนรับแขก และของประทานฝ่ายวิญญาณของพวกเธอ จึงไม่น่าแปลกใจเลยที่ผู้หญิงมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อแผนการของพระเจ้าที่เปิดเผยในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ สิ่งที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้พิเศษไม่ใช่คุณสมบัติตามธรรมชาติของพวกเธอ แต่เป็นอิทธิพลภาพของพระเจ้าองค์เดียวที่แท้จริงซึ่งพวกเธอมีสการและรับใช้

ในหนังสือ *หญิงพิเศษสิบสองคน* คุณจะได้เรียนรู้มากกว่าแค่ข้อมูลที่น่าสนใจเกี่ยวกับผู้หญิงเหล่านี้ คุณจะค้นพบ (อาจเป็นครั้งแรก) ถึงลำดับเหตุการณ์ที่ไม่มีผิดพลาดของการงานแห่งการทรงไถ่ของพระเจ้าในประวัติศาสตร์ผ่านทางชีวิตของพวกเธอ ผู้หญิงเหล่านี้ไม่ได้เป็นส่วนเสริมในแผนการของพระองค์ แต่พวกเธอคือหัวใจสำคัญของแผนการนั้น และหนังสือเล่มนี้ได้รวบรวมเรื่องราวที่น่าทึ่งของพวกเธอไว้

ผู้หญิงที่คุณจะได้รู้จัก ได้แก่:

- ✿ รูธ (นางรูธ 1–4)
- ✿ อันนา (ลูกา 2:36–38)
- ✿ มารธาและมารีย์ พี่สาวของลาซารัส (ลูกา 10:38–42)
- ✿ มารีย์ชาวมัคดาลา (มัทธิว 27:56–61)
- ✿ ซารห์ (ปฐมกาล 11–25)
- ✿ ฮันนาห์ (1 ซามูเอล 1–2)
- ✿ หญิงชาวสะมาเรีย (ยอห์น 4)
- ✿ มารีย์มารดาของพระเยซู (ลูกา 1–2)

คุณจะได้รับ ความท้าทายและแรงจูงใจจากการพิจารณาเรื่องราวชีวิตอันลึกซึ้งและเป็นส่วนตัวของผู้หญิงที่สัตย์ซื่อที่สุดบางคนในพระคัมภีร์ อุปสรรคและการทดลองของพวกเธอ นั้นไม่ต่างจากความยากลำบากที่ผู้เชื่อในทุกยุคทุกสมัยต้องเผชิญ และพระเจ้าที่พวกเธออุทิศทุ่มเทอย่างมากก็คือพระเจ้าองค์เดียวกันที่ยังคงหล่อหลอมและใช้คนธรรมดาในทุกวันนี้

จอห์น แมคอาร์เธอร์

ถ่ายทอดความจริงของพระเจ้าทีละข้อ

eBook

ISBN 9786169484578

